

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2010

Praznicul Nașterii Domnului

Dumnezeu este iubire, dar păcatul nu este iubirea. Numai copiii rămân în duhul nașterii. Omul nu-și poate vedea semeția și are nevoie de doctor ca să se vindece de ea.

Cuvântul Duhului Sfânt se naște din gura Mea și Mă las în cartea Mea de azi cuvânt de praznic al nașterii Mele din mamă Fecioară acum două mii de ani, și Mă dau înviorare de cuvânt celor credincioși și sfinți cu credință și cu credințioșia cea pentru credință. Sunt Domnul Iisus Hristos, născut de la Duhul Sfânt și din Fecioară mamă, și sunt rodul credinței ei pentru duhul proorociei, căci Gavriil îngerul a fost trimis de la Dumnezeu la ea și i-a proorocit ei împlinirea proorociei lui Isaia pentru nașterea Mea din fecioară, și i-a zis îngerul că va lua ea în pânțele pe Fiul Celui Preaînalt, iar ea a crezut și i-a zis îngerului: «*Fie mie după cuvântul tău*», iar nașterea Mea din pânțele ei a fost rodul credinței ei, și apoi M-am lăsat cu acest rod și în Iosif, care, logodnicul ei fiind, la vestea că ea a luat în pânțele fiu pentru ca să-l nască, drept fiind el și nevrând s-o vădească și voind s-o lase pe ascuns, a primit el apoi în vis pe îngerul Gavriil, care i-a zis: «*Logodnica ta are de la Duhul Sfânt pe Cel ce S-a zămislit în ea, și Acesta va mântui de păcate pe poporul Său*», iar el atunci a crezut și, deșteptându-se, a împlinit și a luat la el pe logodnica sa, care a născut pe Fiul ei, Cel Unul născut și Căruia I-a pus numele Iisus Hristos.

O, poporul Meu, sunt în mijlocul tău cuvânt de naștere, tată, și îți deslușesc taina nașterii Mele, lucrare din credință înfăptuită pe pământ, și îți spun să știi că Eu, Domnul, n-aș putea coborî acum cuvânt la tine și pentru mulți de pe pământ dacă n-aș avea în mijlocul tău pe fiii credinței, pe cei ce Mă dau ție cuvânt, pe cei ce Mă cunosc prin coborârea Mea, pe cei ce au credință, tată, căci prin cel fără de credință pusă de Mine în om nu pot să împlinesc nimic, și iată, împlinesc prin ei coborârea cuvântului Meu cel de azi în mijlocul tău ca să fii tu hrănit de Dumnezeu din rodul credinței lor în venirea Mea cuvânt pe pământ după două mii de ani de la nașterea Mea din Fecioară, naștere care a fost atunci împlinirea proorociei lui Isaia, care zice: «*Iată, Fecioara va avea în pânțele și va naște Fiul, și numele Lui va fi Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu!*». Amin.

O, fiilor, o, fiilor, o, fiilor, învățați, tată, să cântați pentru credința voastră în venirea cuvântului Meu la voi, și cântați, măi fiilor, cântarea numelui Meu: „*Cu noi este Dumnezeu*“, și cântați cu tot adevărul, ca să mărturisiți prin aceasta credința voastră în cuvântul Meu, care vine la voi pe calea credinței, căci credință se cheamă calea pe care Eu vin la voi cuvânt. Nu mai pot să aștept acum mii de ani pentru ca să găsesc credință în cuvântul Meu din vreme proorocit, ci dau să rostesc cuvânt

și să-l împlinesc apoi, că e vremea să Mă împlinesc iarăși cu venirea Mea, despre care este scris în Scripturile lui Ioan, care a văzut și a crezut și a scris: «*Am văzut cerul deschis și un cal alb, și Cel ce ședea pe el Se numește Credincios și Adevărat și are nume scris, pe care nimeni nu-l înțelege, și numele Lui Se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, și oștile din cer vin după El*», iar Eu îți spun acestea pentru ca să te învăț cum să crezi cuvântul venirii Mele la tine prin cei credincioși, poporul Meu, prin cei ce nu se îndoiesc de puterea Mea, care împlinește ca în toată vremea Scripturile și duhul proorociei, și iată, sunt în mijlocul tău și lucrez ca acum două mii de ani, când rosteam din Scripturi proorociei și le deslușeam pe ele ucenicilor Mei, căci dacă aș lucra altfel astăzi, n-ai avea păcat pentru îndoială dacă ai da să te îndoiești întru lucrarea și calea venirii Mele la tine cuvânt de naștere a ta din cer, poporul Meu. Duhul cel în om pus de Mine pentru așa credință, acela se face cale a Mea la tine azi cuvânt ca să te hrănesc cu el și ca să te leg de Mine cu legături tari, cu cuvânt rostit de gura Mea peste tine și care poartă în el puterea Mea, fiule, căci Eu sunt Cel cu duh dător de viață prin cuvântul Meu de peste tine.

O, M-a durut mereu și Mă doare mereu de la cei necredincioși și îndoielnici, care n-au avut minte din cer în ei ca să poată înțelege ei lucrarea Mea de cuvânt în mijlocul tău, și Mă doare de la ei, de la cei ce aleg ce să creadă și ce să nu creadă, și le amintesc lor de Scriptura care zice de trufia celor necredincioși și care spune: «*O, nu vorbiți născocit și nesăbuit, și graiuri truface să nu iasă din gura voastră, căci Domnul este Dumnezeu cunoștinței și știe toate, și de El toate lucrurile se cântăresc, iar când îndreptările Lui vin pe pământ, cei ce locuiesc lumea învață și vor învăța ce este dreptatea*», și iarăși scris este că: «*Dacă de cel fărădelege ne este milă el nu va învăța ce este dreptatea, și în pământul celor sfinți el face strâmbătate și nu vede nicum înălțimea Domnului*».

O, poporul Meu, dau mereu să te nasc din cuvântul Meu cel mereu proaspăt și să te învăț taina celor credincioși, căci darul și duhul credinței celei lucrătoare se așează în cei blânzi și smeriți cu inima, iar dacă vrei să-i știi pe cei ce sunt așa, aceia sunt cei ce au credință pentru lucrările Mele pe pământ, pentru puterea Mea, care se arată prin credință și prin duhul pocăinței, tată, așa cum s-a arătat la cei trei tineri credință lucrătoare, căci în cuptorul cel de foc fiind aruncați pentru credința lor, ei cu inimi zdrobite și cu suflete smerite cereau să le fie de Domnul primită ruga lor și ziceau: «*O, Doamne, ai dat hotărâri drepte pentru tot ceea ce ai făcut cu noi. Păcătuit-am, dar nu ne lipsi de îndurarea Ta, căci nu mai e profet acum, nici ardere de tot, nici jertfă, nici prinos, nici loc unde să aducem înaintea Ta pârgă și să aflăm har, ci numai cu inima înfrântă și cu duh umilit să fim primiți. O, nu ne rușina, ci poartă-Te cu noi după îndurările Tale, ca să se rușineze cei ce*

ne împilează, și să ajungă de ocară cu toată puterea lor cei ce ne pedepsesc pe noi, ca să cunoască ei că Tu ești singurul Dumnezeu și ești Cel preaslăvit în tot pământul!», și o, minune, căci slujitorii împăratului nu curmară cu încălzirea cuptorului, și vâlvătaia s-a ridicat de patruzeci și nouă de coți, încât când a izbucnit afară i-a mistuit pe caldei care erau împrejurul cuptorului, căci în cuptor îngerul Domnului a suflat vânt răcoritor, iar focul nu s-a mai atins de ei, și atunci ei au cântat cântare de laudă, preaslăvind pe Dumnezeu în cuptor, și iată, așa este biruința celor credincioși. O, erau blânzi și smeriți cu inima acești fii, și aveau în ei credință pentru lucrările lui Dumnezeu pe pământ, și aceasta este taina credinței celor credincioși, poporul Meu. Cei ce ajung în necredință nu au duhul blând și smerit, nu au loc în ei pentru Dumnezeu și pentru credință în lucrările lui Dumnezeu, nu are loc în ei duhul pocăinței, duhul duiosiei, dar în mijlocul tău Eu voiesc să Mă bucur de darurile pentru cei credincioși și să te învăț mereu tainele lui Dumnezeu, poporul Meu, iar cei credincioși dăinuiesc, tată, și nu este minciună dănuirea pe vecii a celor credincioși, și îți voi grăi ție deslușit aceasta, căci Eu sunt în mijlocul tău învățător ție, tată, numai tu să te silești să știi apoi cele ce Eu te învăț pentru nașterea ta cea de sus, pentru ca să fii tu din Dumnezeu pe pământ și prin credință să lucrezi, și să iei lucrul tău de la Dumnezeu când El vine spre tine să-l lucrezi înaintea Lui.

E praznic de naștere, și toate se nasc prin credință și sunt pe pământ apoi toate cele proorocite să vină și să fie, iar Eu te am unealtă a Mea pentru vremea lucrărilor Mele pe pământ și pentru învierea multora pentru credință și pentru mărturisire, o, poporul Meu, și vreau, tată, să te deprind cu înțelepciunea cea de sus a credinței împlinirii a toate câte sunt scrise să fie, dar Eu iarăși îți amintesc că înțelepciunea cea de sus în tine este odihna Mea în tine și calea Mea spre oameni, căci oamenii sunt fără de cunoștință din cer și nu știu taina nașterii cea de sus, și Mă doare de la cei necredincioși, căci vor fi luate de apă locașurile necredincioșilor, așa precum este scris. Tu însă ai pe Domnul. Nădăjduiește în lucrările Lui, popor hrănit și tot hrănit din cer, că Mă fac masă de cuvânt, praznic și sărbătoare în mijlocul tău. Mereu, mereu te-aș îndemna, ca Unul Care te-am îndemnat să veghezi, tată, iar Eu împlinesc peste tine veghea ținându-te veghetor, căci Eu am zis: «Privegheați și iar privegheați, că în ceasul în care nu gândiți vine Domnul cu între-barea Sa!». Amin.

Iată cum am dat Eu să prăznuiesc în tine praznicul nașterii Mele, poporul Meu. Te-am învățat, tată, iar și iar te-am învățat taina credinței, patul ei de odihnă și lucrarea ei apoi. Eu prin credința celor credincioși am croit calea venirii Mele trup pe pământ, născut din mama Fecioară între fiii oamenilor. Taina nașterii este credință în naștere. Taina facerii a toate este credință în cele ce au să vină și să fie apoi, și așa se împlinesc ele pe pământ și rămân ele tainele lui Dumnezeu și sunt învăluite în taină, așa cum a fost și taina nașterii Mele, pe care puțin de tot au purtat-o atunci pe pământ în inimile și în lucrarea lor cea pentru nașterea Mea.

Taina credinței este lucrarea în care Eu dau să te țin, poporul Meu, că am, tată, de împlinit prin tine pe cele ce se zidesc acum, și care vor fi apoi. O, să nu socotești ca omul, căci tu vezi ce pățesc cei ce socotesc așa. Omul se simte neîndreptățit de Dumnezeu, căci el își trage merite. O, nu e nedrept Dumnezeu cu omul, căci omul este păcătos și nu are nici blândețe, nici umilință, nici pocăință. Omul zice că Dumnezeu este iubire, și bine zice, dar să mai zică și altfel, și să zică despre iubire că ea nu are nimic legat cu păcatul, căci între Dumnezeu

și om stă perete despărțitor păcatul și rătăcirea omului de pe calea Mea. O, nu este Domnul nedrept cu omul, ci omul este nedrept cu Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire din iubire, iar omul este din păcat.

Să se nască din Dumnezeu omul și să fie apoi blând și smerit cu inima, ca să primească de la Mine darul credinței și duhul înțelepciunii de sus pentru lucrările Mele cu el, așa cum mama Mea Fecioară a primit prin înger lucrările lui Dumnezeu peste ea, și iată, azi grăiesc Eu ție, iar apoi va grăi ție mama Mea Fecioară, și îți va da de hrană duh de naștere, poporul Meu. O, numai copiii, numai ei rămân în duhul nașterii, căci ei sunt mici și sunt cei ajutați și sunt cei ce nu cunosc răul și semeția lui cea din vârful lui. O, e atât de semeț omul, că nici nu-și poate zări cu ochii minții lui semeția lui, și iată, îi trebuie doctor omului ca să-i spună boala și să-i dea doctorii de vedere, căci boala necăutată se întinde pe tot omul, pe trupul, pe duhul și pe sufletul lui și greu se mai poate apoi scoate fațăna ei din om ca să poată omul să-și înnoiască viața. Toate țin de nașterea cea de sus, dar tu, poporul Meu, să nu te înveți, tată, cu cuvântul Meu de peste tine, ci să-l ai pe el măsură pentru tine între Mine și tine, căci Eu, Domnul, de aceea vin mereu în sărbători și-ți grăiesc și dau hrană sărbătorii pe pământ și în cer, căci cei din cer văd truda Mea cea pentru om și se minunează de taina lucrării Mele cea nepătrunsă de om pentru viața cea de sus a omului, pentru răscumpărarea omului. Amin.

Rămâi cuprins în taina credinței, poporul Meu. Ea este legătura dintre Mine și tine, tată. Ea este cea care poate pentru Mine și pentru tine și pentru mulți apoi pentru lucrările Mele peste oameni. Rămâi în duhul nașterii de sus, rămâi credincios Domnului Dumnezeului tău și cântă tu în ziua aceasta colindele nașterii, fiule, căci Eu și îngerii Mei am stat cu tine acum în duh de naștere, în cuvânt născător de credință pentru inima ta, ca să Mă poarte ea pe Mine în ea și să știe ea bine taina inimii îndumnezeite, inimă ca a Mea, inima Mea în inima ta, inima Mea cu tine trup și cuvânt, poporul Meu, fiu de Dumnezeu pe pământ! Amin.

O, e mare înțelepciunea Mea pentru înțelepciunea cea mică a omului, dar cei ce știu să creadă în Mine se fac fiii ei, și apoi părtași ai ei se fac ei pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2009/7 ianuarie 2010

Soborul Maicii Domnului

Grăirea între om și om: rodul semeției omului căzut. Taina celor credincioși este credința lor în lucrările lui Dumnezeu pe pământ. Taina fecioriei inimii: mireasa Domnului din neamul român. Scriptura biruirii morții și răscumpărării trupurilor își așteaptă împlinirea prin cei credincioși. Proorocie pentru învierea credinței în oameni.

Mă las în cartea Mea cuvânt cu sărbătoare de naștere în el, căci Eu sunt Cel ce dăinuiesc din veac și până în veac și Mă fac cale de cuvânt între cer și pământ, între Dumnezeu și om, căci pentru om am grăit și înainte de facerea lui, și după ce l-am zidit, și cu Tatăl am grăit Eu grăirea Mea și a Lui, și este una grăirea Mea și a Lui, căci Eu și cu Tatăl Una suntem. Amin. O, nu tot așa este între om și om grăirea ca să fie una cei ce grăiesc unii cu alții, și aceasta este durerea cea de șapte mii de ani între pământ și cer, durere între om și Dumnezeu, și între om și om, căci semeția și-a zidit casă întărită în om după ce omul s-a încumetat să nu asculte de Dumnezeu, și de atunci se lovește om pe om, se supără om pe om, se încearcă om peste om pentru întâietate și se desparte

om de om pentru nemulțumirea dinspre unul spre altul, și de aceea omul nu dăinuiește, și de aceea este trecător omul și este necredincios tainelor vieții, căci așa trăiesc pe pământ cei necredincioși, și apoi ei trec.

O, poporul Meu, te am al Meu ca să pot să grăiesc pe pământ. Dacă nu te-aș avea față în față cu cuvântul Meu n-aș mai grăi pe pământ. Eu trebuie să am cu cine să grăiesc ca să rămână cuvântul Meu, și apoi împlinirea lui, căci Eu am spus că vor trece și cerul și pământul, dar nu și cuvântul Meu ca să nu se îplinească el între pământ și cer, și aceasta e bine să creadă omul, căci oricum el va vedea împlinirile Mele, așa cum și pe Mine Mă vor vedea cei ce M-au împuns, după cum este scris.

Te-am ajutat, fiule, să ai credință în lucrările lui Dumnezeu pe pământ, căci aceasta este taina celor credincioși. Tu ești poporul cu care grăiește Dumnezeu la sfârșit de timp, așa cum în toate veacurile am grăit cu servii Mei, cu cei credincioși, tată, cu cei blânzi și smeriți cu inima înaintea Mea, și în care Eu am loc cu taina facerii, cu cuvântul facerii a toate, după ce Eu îl pot rosti pe pământ pentru împlinirea lui.

O, mare bucurie e pe Mine când pot să Mă bucur de darurile celor credincioși Mie și care mereu învață de la Mine tainele lui Dumnezeu! Cei credincioși sunt cei ce dăinuiesc, și cum să nu Mă bucur Eu de răscumpărarea omului? O, nu este minciună dăinuirea pe vecii a celor credincioși. Ei rămân pe vecii slujitori lui Dumnezeu, și mai mare lucrare fac ei după mergerea dintre cei trupești cu duhul și cu trupul, mai mari puteri au ei apoi, pentru că ei se duc la Tatăl, așa cum Eu M-am dus la Tatăl de lângă ucenici, iar ei apoi au lucrat peste cei credincioși mai mari lucrări, căci se făceau mijlocitori Tatălui pentru cei credincioși de pe pământ, și care duceau pe mai departe calea Domnului între oameni.

O, fiilor, mare putere are un fiu credincios Domnului pe pământ, și apoi în cerul sfânt putere pentru cei credincioși ca și el în urma lui! O, fiilor, dacă ar ști bine omul cum să se folosească de darurile credinței, el le-ar folosi pe toate numai pentru Dumnezeu. Omul însă vrea să se folosească el, nu Dumnezeu, și de aceea nu știe omul taina credinței și taina celor credincioși. Grăiesc cu voi cuvinte mari, fiilor, și sunt cu mama Mea Fecioară la masă de cuvânt între voi, iar cu ea, sfinții cerului, căci ea are sârbătoarea ei cea pentru nașterea Mea din pântecele ei cel fecioresc, și o însoțesc sfinții, tată. Te învață în ziua aceasta mama Mea Fecioara, poporul Meu. Învață tu învățătura sfântă de la ea și te fă, fiule, apoi, rod al învățăturii ei. Amin.

— **G** răiești cu ei cuvinte mari, Fiule născut din pântecele meu fecioresc, iar eu le doresc lor credință în cuvântul Tău de peste ei, că mare putere are un fiu credincios Domnului pe pământ, și apoi în cerul sfânt pentru cei credincioși ca și el pe urma lui! O, ferice celor ce știu să folosească toate darurile Tale numai pentru Tine, căci sunt rari de tot cei ce pot aceasta, cei ce dăinuiesc apoi cu cele de la Tine în ei pentru oamenii cei credincioși! David împăratul, părintele meu și al Tău după seminție, a spus deslușit despre darurile celui credincios Ție și l-a numit pe acela fericitul Tău față în față cu cei necredincioși, căci a spus David: *«Fericit este bărbatul care nu umblă în sfatul celor fărădelege, și cu păcătoșii nu stă, și în clica defăimătorilor nu șade, căci îndeletnicirea lui este legea Domnului, în care el caută ziua și noaptea cu mintea lui, ca pomul sădit lângă pâraie de apă ca să rodească el la vreme, iar verdeța lui nu pălește, și orice lucrează el izbutește, dar nu tot așa este cu cei nelegiuți, că aceia sunt ca pleava luată de vânt, și în ziua judecății nu vor fi biruitori*

necredincioșii, căci păcătoșii nu stau și nu vor sta în sfatul celor drepti, fiindcă Domnul cunoaște calea celor drepti, iar calea celor păcătoși îi duce la pieire pe cei de pe ea». O, calea cea largă are pe ea pe cei păcătoși și-i duce la pieire pe ei, iar calea cea îngustă are pe ea pe bărbatul cel credincios, căci acela nu stă pe calea și în sfatul păcătoșilor, ci legea Domnului este desfătarea lui, și grăiește David în cuvântul său de un bărbat sfânt și de mai mulți păcătoși, de unul curat față de cei mai mulți, care iubesc fărădelegea și calea ei, cale care piere și nu dăinuiește, pe când cel credincios nu pălește, căci este pom lângă pâraie de apă și se adapă și rodește la vreme și izbutește în lucrarea sa, și grăiesc cu Tine această taină, Fiule Iisus Hristos, copil al fecioriei mele, și grăiesc cu poporul cuvântului Tău și îi spun lui că el este pomișorul cel sădit de Tine lângă râul Tău de cuvânt, din care el se adapă, în care el caută cu mintea lui și găsește legea vieții și se hrănește cu ea și rodește pentru Tine prin darurile Tale de peste el, căci fericit este un fiu credincios Domnului și mare putere are el pe pământ, și apoi în cerul sfânt pentru cei credincioși ca și el, și iată taina celor ce dăinuiesc, și nu este minciună dăinuirea pe vecii a celor credincioși, și toți trăiesc în Tine apoi, și Tu ești Cel veșnic, ești Fiul Tatălui Savaot și al meu, și ești veșnic. O, fericită sunt eu ca mamă a Ta, căci m-am folosit de darurile Domnului numai pentru Tine pe pământ, iar Tatăl m-a învrednicit de fericirea aceasta ca să-Ți fiu mamă pentru nașterea Ta între oameni pe pământ, și spun acum cuvânt împotriva celor ce nu-mi cinstesc fecioria trupului meu pe mai departe după nașterea Ta, și spun că Duhul Sfânt a fost sămânța din care Tu ai crescut trup de om în pântecele meu cel fecioresc, și tot Duhul Sfânt Te-a luat din pântecele meu cu puterea Lui cea lucrătoare și Te-a așezat în brațele mele ca să Te cresc, ca să-Ți fiu mamă pentru creșterea Ta, iar trupul meu a rămas fecioresc, fiindcă sămânța Duhului Sfânt nu strică fecioria, ci o desăvârșește pe ea, dar omul care se bizuie numai pe trup e slab cu mintea și nu poate pricepe cu ea pe Dumnezeu, pe Cel curat și sfânt, pe Cel ce l-a zidit pe om, și Care poate orice voiește El.

Grăiesc cu Tine în ziua Noastră de serbare pentru nașterea Ta, Fiule sfânt, și grăiesc poporului cuvântului Tău, și fericit este înaintea celor din cer poporul cu care Tu grăiești pe pământ, căci cinstea aceasta e mare și nu o are pe ea nici un împărat de pe pământ, și toți sunt ca pleava luată de vânt, împărați și supuși, dar poporul Tău este moștenirea Ta, iar Tu, moștenirea lui, și fericită este legătura dintre Tine și el, taina care leagă pe om de Dumnezeu pe pământ!

O, popor fericit de cei din cer, o, fiuț mititel, să prețuiești pe Domnul, Care Și-a făcut casă la tine pe pământ, și să fie Domnul desfătarea ta, căci El te mângâie pe pământ cu cele din cer ca să te aibă El apoi mângâiere Lui în durerile Lui de la om. Taina fecioriei inimii s-o lași mare în tine, și numai Fiul meu Cel curat și sfânt să stea în inima ta, numai El, căci El te-a ales mireasă a Sa pe pământ în mijlocul acestui neam, neamul român, de al cărui nume plin este cerul acum, la sfârșit de timp, când Domnul Își are sălaş pe vatra aceasta. Nu uita că tu ești rodul credinței celor credincioși venirii Domnului pe pământ cuvânt acum, la sfârșit de timp. Nu uita să ai recunoștință pentru cinstea ta cea de la Dumnezeu dăruită ție prin alegerea ta popor al Său. Nu uita numai Lui să-I slujești, numai Lui să te dăruiești zi și noapte, numai Lui să-I încredințezi pașii tăi cei duhovnicești și cei trupești, numai Lui, fiule mic, iar diavolului nimic să nu-i lași, așa cum eu nimic nu i-am lăsat, și numai pentru Domnul am fost pe pământ, numai Lui m-am dat, și apoi m-am dat casă a venirii Lui cu trupul între oameni și S-a

născut din mine Domnul pe pământ, Dumnezeu din Dumnezeu fiind El la nașterea Lui între oameni, cale de naștere făcându-Se Lui trupul meu cel fecioresc. Ia, fiule, sămânța Duhului Sfânt în inima ta și crește-L pe Domnul în ea și naște-L pe El în mulți apoi, că asta ți-a fost alegerea pe care Domnul ți-a hărăzit-o ție pe pământ.

Luați foc din foc, fiilor! Luați Duh Sfânt din Duh Sfânt din unul în altul și aduceți pe cei din cer lângă voi la această flacăra de Duh Sfânt, căci cerul sfinților se dă vouă la masa de cuvânt a Fiului meu Iisus Hristos între voi! Treziți în voi și între voi mereu iubirea dintre voi și El, așa cum El face cu voi, trezind peste voi mereu cuvântul Său cel împărțitor de viață! Învățați mereu să fiți, și nu fiți trecători, fiilor, căci cei ce nu învață să fie, aceia vor fi trecători. Taină mare spun vouă acum: Avem de împlinit Scriptura biruirii morții și răscumpărarea trupurilor. Fiți credincioși, fiți credincioși, fiți credincioși, căci oasele celor din morminte așteaptă îmbrăcarea lor în trupul învierii lor, așa cum proorocul Isaia a proorocit și a zis: «Să se deștepte cei ce locuiesc în pulbere și să salte de bucurie pe picioarele lor cei din morminte, iar cei de pe pământ să se bucure», dar fiți credincioși, fiți credincioși, fiilor! Amin.

Iar Tu, Fiule Doamne, dă-le lor putere pentru toate câte Tu ai de împlinit cu ei și prin ei pe pământ, prin cei credincioși Ție, căci partea lor de moștenire ești Tu, fiindcă ei Te-au ales dând totul pentru Tine, părinți și frați, soți, soții și copii, rude și prieteni, țărini și ranguri, și apoi pe ei înșiși s-au dat pentru numele Tău cel mare pe pământ peste ei, ca ei să n-aibă nume, ci Tu să ai. Amin.

O, ce frumos, ce frumos Ți-ai făcut Tu alegerea când m-ai ales pe mine mama Ta Fecioară! Eu n-am avut nici părinți, nici frați, nici altceva pe pământ, căci Tatăl m-a curățat de toate acestea mai înainte de ființa Ta în mine și m-a făcut de toate săracă, și așa m-a pregătit El ucenică a Ta, asemenea Ție făcându-mă Tu apoi întru Tatăl, și fiică a Ta prin învierea Ta pentru cei credincioși, parte făcându-mă Ție pe pământ, și cu nimic mai încurcându-mă, ca să Te pot avea numai pe Tine strânsură a mea pe pământ, și toate, toate apoi în cerul sfânt așteptându-mă și ieșindu-mi în cale pentru dănuirea mea pe vecii. Slavă nașterii Tale pe pământ între oameni din trupul meu cel fecioresc, păstrat de Dumnezeu numai Ție pe vecii! Bucurie a fost pentru cei din cer la nașterea Ta, și apoi la învierea Ta cea pentru ei, pentru cei ce Te-au așteptat cinci mii de ani ca să vii și ca să fii întrupat, și răscumpărător al fapturii apoi!

Să Te iubească cu toată inima, cu tot sufletul și darurile lor cei ce sunt fiii credincioși ai poporului Tău de azi, iar pe ei să nu se iubească, fiindcă întreagă trebuie să fie dată Ție iubirea celor ce Te iubesc, și prin ei să învețe mulți iubirea cea pentru Tine, și vor învăța-o mulți, căci crește credința în cuvântul Tău de azi peste pământ, și va tot crește ea peste mulți, și toți va fi să învețe taina dragostei dintâi, dragostea cea cu fior în ea pentru Tine, Cel iubit de fiii credinței. O, slăvește-Te în cei credincioși, și prin ei pe pământ, Fiule Doamne, ca să vadă orbii lumina slavei Tale și să crească duhul mărturisirii, duhul prin care se ridică mulți spre credință și spre tainele ei ziditoare de fii cerești pe pământ, fiii lui Dumnezeu, și apoi împărăția Ta peste ei, și cu ei pe pământ apoi! Amin, amin, amin.

— **D**uhul proorociei, așa numesc Eu duhul tău, mamă, duhul care a grăit azi în mijlocul poporului Meu cel de azi. Amin.

Duhul mărturiei este Duhul Meu și al sfinților Mei la masa Mea de cuvânt cu tine, poporul Meu. Fă, tată, pași tot mai marișori pentru mersul cel sfânt al Duhului Meu mărturi-

sitor printre oameni, că e de mers de acum, că fi-va să se scoale mulți spre duhul mărturiei și pentru el, dar am nevoie de cale întărită Mie de tine, ca să pot grăi pe pământ cu multă tărie de înviere, și îi voi aduce pe mulți la credință sfântă și, vrând-nevrând, vor face ei voia Mea, căci toate cuvintele Mele se împlinesc. Amin.

În zi de sărbătoare de naștere Eu am grăit cu tine tainele Mele, poporul Meu. Fă-ți, tată, din ele veșmânt și îmbracă-te în slava Mea de peste tine, căci ziua Mea așteaptă la hotar, și ea va fi cea mai mare zi, și noapte nu va mai fi, și va fi numai ziua Mea, numai ea, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

26 decembrie 2009/8 ianuarie 2010

Sărbătoarea sfântului apostol, întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan

Mângâierea din cer este dorită de cel atins de darul credinței. Durerea cerului de la slujitorii bisericii lumii. Sfântul Ștefan grăiește din cer slujitorilor bisericilor.

Doresc sfinții masa Mea de cuvânt cu tine, poporul Meu de azi, și se adună în Mine ca să împlinim, Eu și cu ei, Scriptura venirii Mele cu sfinții, și la tine venim, și apoi ne dăm cu masă de cuvânt celor ce caută mângâiere din cer, așa cum sfinții cerului caută la mângâierea cea de pe pământ, la cuvântul Meu cel din mijlocul tău, care este mângâiere. L-aș vrea pe om după această mângâiere să umble, așa cum umblu Eu după el cu ea ca să i-o dau, dar gustul ei nu-i vine omului decât dacă el este atins de darul credinței, prin care omul caută după Dumnezeu apoi, caută mângâiere, și nu este mângâiere care să nu se stingă, nu este decât cea din Mine lăsată peste om. Amin.

Te îmbrățișez și azi cu sărbătoare de cuvânt, că am sfinții adunați pentru coborârea Mea în carte cuvânt și pentru duhul mărturisirii, că nu este sfânt care să nu fi fost mărturisitor, poporul Meu. Mai întâi mărturisește credința lor, și apoi sfințenia inimii lor și a firii lor, și mărturisește dragostea lor de Dumnezeu apoi prin jertfe fel de fel, după cum vremea lor cea din trup îi strânga pe ei din pricina credinței lor în Unul Dumnezeu, adevărat întru totul față în față cu gloata necredincioșilor, care-și risipeau mângâierea în slujiri diavolești și idolești, mințindu-se pe ei înșiși împotriva lui Dumnezeu.

Este însă un alt soi de oameni pe pământ, și mereu a fost această sămânță rea de oameni în timp, oameni care stau pe scaune în numele Dumnezeului Celui adevărat și stau aceștia stăpâni apoi peste sufletele celor ce iubesc pe Dumnezeu cu viața lor cea mărturisitoare, făcându-se ei pe pământ asemenea Mie și pildă de credință sfântă pentru cei ce caută după adevăr viața cu Dumnezeu.

Să te oprești, poporul Meu, la dorul Meu cel după om, ca să-Mi înțelegi durerea care stă peste Mine de la cei ce stau pe scaune de mărturisitori, plini de necredință fiind, lipsiți de adevăr și fățarnici cu fața și cu viața, și care cel mai bine prigonesc pe Dumnezeu din om, începând cu ei înșiși, și prigoinind pe om din Dumnezeu, începând cu cei ce iubesc după adevăr și după faptă pe Domnul pe pământ, căci cei ce aleg pe Domnul de viață a lor nu se pot ascunde cu strălucirea lui Dumnezeu în ei, fiindcă ei sunt mărturisitori tari, și acesta este dorul din ei: să-L poată mărturisi pe Dumnezeu în cer și pe pământ adevărat, Unul Dumnezeu.

Să plângi, poporul Meu, de durerea Mea de la omul fățarnic, care se așează în dreptul Meu înaintea mulțimilor de oameni, mulțimi care se învață așa să-L caute pe Domnul pen-

tru ei. O, nu mai caută mângâiere omul, căci mângâierea este cuvântul Meu cel plin de dor după om, după cel ce nu mai cunoaște calea care are pe ea împărăția Mea cea pentru om, mângâierea cea care dăinuiește ca și Dumnezeu.

Să plângi cu Mine, măi poporul Meu, de durerea Mea cea de la omul minciunii și care se fățarnicește că este martorul Meu, slujitorul Meu și moștenitor scaunului Meu. De unde, tată, că el se mărturisește pe sine, nu pe Mine, căci altceva înseamnă să fie omul păstor de biserică a lui Hristos. Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, dar unde se poate să semene cu Mine cei ce-și zic azi păstori de suflete? O, nu. Ei își cumpără unii de la alții scaune de păstori și se bat pentru întâietate, pentru cel mai înalt divan, și de pe el, zic ei, că păstoresc pe cei flămânzi de Dumnezeu. Eu însă prin iconomia Mea lucrez odată cu ei, ca și în vremea trupului Meu pe pământ, ca și în toate vremile Mele cu omul, și altfel n-am putut să stau cu omul pe pământ, căci Eu nu stau lângă cei semeți, pe scaune stând ei și numindu-se cu numele Meu peste cei săraci cu duhul. O, nu stau alături cu cei fățarnici, ci trec doar printre ei și-Mi aleg ucenici și Mi-i dau deoparte pentru Mine și prin ei Îmi las sămânța împărăției lui Dumnezeu în inimile care se păstrează curate și neatacate de duhul cel pierzător și nevăzător al acestui veac trecător.

O, sunt atât de nebuni cei ce se folosesc de numele Meu și de scaune de biserici și de păstori de biserici, atât de nebuni până acolo încât să se creadă mântuiți mai mult decât restul oamenilor de sub păstoria lor, dar care se strâng numai în jurul păstorilor lor, căci păstoriți să fie oamenii e prea mare minune! O, Eu nu așa i-am păstorit pe cei trudiți și necăjiți de boli și de păcate. Eu i-am vindecat, Eu i-am îndreptat, Eu am luat de pe ei păcatele grele de dus, Eu am ispășit în locul lor cruce și batjocuri, moarte și înviere apoi, și le-am dat lor învierea Mea și am promis-o lor și pe a lor pentru dragostea Mea de ei, de cei lipsiți de păstorie și de ajutorare pe calea lor cea grea și plină de suspin pe pământ, că pe pământ nu este, nu este om fericit, nu este fericire pe pământ, ci este numai năluca ei și nimeni n-o prinde, căci este năluca. Eu sunt mângâierea omului. Eu și fericirea lui sunt. Cine-L are pe Dumnezeu în el, acela nu mai pune preț pe nimic: nici pe bucurii, nici pe dureri, nici pe bogății, nici pe lipsuri, ci numai Domnul este al lui îndeajuns, iar cel ce nu poate așa, acela este osândit pe pământ, rob al lui însuși, nedescătușat de sub legături.

O, poporul Meu, nu tot așa sunt cei ce sunt cu Dumnezeu în ei prin bucurii și prin dureri pe pământ, ci aceia au aripioare, tată, și aripioarele lor le sunt descătușare și putere de zbor de sub orice legături și răutăți din jurul lor asupra lor. N-au putut să-l nimicească pe apostolul Ștefan dușmanii lui Dumnezeu, căci el a avut aripioare din cer, și le-a spus celor ce îl îngrămădeau sub lovituri cu pietre asupra lui, omorându-i trupul: *«Iată ce văd! Văd cerurile deschise și pe Fiul Omului de-a dreapta lui Dumnezeu»*, și atunci mucenicul Ștefan s-a descătușat și a ajuns cu cei din cer, iar cei din cer cu el, și a zis apostolul Meu: *«Primește, Iisuse, Doamne, duhul meu, și îngenunchiat vin la Tine rugându-mă Ție înaintea Ta: nu le țin lor în seamă acest păcat!»*, și apoi somnul de trecere a venit peste el și aripioarele lui l-au dus în fața slavei Domnului, pe care el a mărturisit-o celor ce își ziceau stăpâni și urmași ai lui Avraam, Isaac și Iacov, și căroră le-a zis Ștefan: *«David a aflat har înaintea lui Dumnezeu și s-a rugat să dobândească un locaș statornic pentru casa lui Iacov. Cel Preaînalt însă nu locuiește în clădire de mână omenească zidită, căci zice Duhul prin profeți: cerul este jețul Meu, și pământul așternut picioarelor Mele. Ce*

fel de casă veți clădi pentru Mine sau care este locul odihnei Mele? Au nu mâna Mea a făcut toate acestea?». O, acolo a mers mucenicul Ștefan, ajutat de aripioarele lui, după ce el a făcut judecata celor ce l-au dezbrăcat de trup, zburând el apoi în cereștile locașuri lângă Cel atât de dorit de el, Iisus Hristos, cu Care Ștefan a grăit pe pământ ultima lui grăire și a grăit cu Domnul său, pomenind înaintea Lui iertarea celor ce i-au pregătit calea spre slava cea de sus a sfinților lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, deschide, tată, Scriptura în ziua aceasta și uită-te la duhul care a mărturisit prin Ștefan istoria Mea cu Israel și necredința celor din toată vremea lui și a celor din urmă ai acestui popor tare la cerbice, de la începutul lui și până în ziua martirului Ștefan, mărturisitorul adevărului, și apoi deschide-ți înțelepciunea ca să înțelegi de la toate câte sunt pe pământ îndărătnicia și setea de putere și de întâietate a lui Israel peste neamuri, de la începutul lui și până azi, căci acest popor îndărătnic face aceasta în numele Meu până azi ca să stăpânească el lumea, ca să nu-și piardă întâietatea, zice el, dar am venit Eu acum două mii de ani și am luat împărăția din mâna lui și am dat-o celor ce cred în Mine, și aceia sunt cei ce stăpânesc în numele Meu, căci ei stăpânesc împărăția cerurilor pe pământ și sunt vrăjmașiți pentru aceasta de poporul care-și păstrează întâietatea și care se luptă de peste tot să stingă numele Meu și urma Mea de pe pământ, numai că Eu nu locuiesc în temple, fiindcă cei ce se închină Mie, în duh și adevăr fac ei aceasta, nu în temple neîncăpătoare pentru Dumnezeu și pentru suita Lui cerească, oștirile toate ale slavei Lui.

O, poporul Meu, grăiesc cu tine, tată, ca să pot grăi pe pământ. Tu ești casa din care Eu ies ca Mirele din iatacul Său ca să-Mi arăt oamenilor slava cuvântului Meu, Duhul adevărului Cel despre toate câte au fost și sunt. Mucenicul Ștefan vede slava Mea cu tine acum și slava ta cu Mine, fiule, și te mărturisește al Meu, căci este mărturisitor acest ucenic, iar mărturisirile din cer rămân și mărturisesc pe pământ spre judecata necredinței celor necredincioși și tari la cerbice pentru adevăr. Amin.

— **M**ă las, Doamne, duh și cuvânt pe pământ pentru mărturisire, căci am fost și sunt pentru Tine mărturisitor. Ca și celor ce stăteau mari atunci în numele Tău, omorându-mi trupul din care grăiam și mărturiseam istoria Ta cu poporul Israel, cel tare la cerbice și care se simțea întâiul și stăpânul peste popoare, tot așa și azi mărturisesc eu celor ce se numesc pe ei înșiși stăpâni de la Tine peste oameni, și le spun și lor așa:

Ascultați, voi, cei ce slujiți în temple și unde ziceți voi că L-ați închis pe Dumnezeu, ca să-L caute oamenii la voi pe El, pe Cel neîncăput! Părinții noștri aveau cortul mărturiei cu ei în pustie, așa cum Domnul a grăit lui Moise ca să-l facă după chipul pe care îl arătase lui, și pe care Iosua l-a adus apoi în țara stăpânită de neamuri, dar pe care Domnul le-a izgonit atunci din fața părinților noștri, până la David, care, aflând har de la Domnul, a cerut Domnului să aibă voie să ridice locaș lui Dumnezeu, dar Cel Preaînalt nu-Și poate ține sălașul Său în temple făcute de mâini. Voi, cei tari la cerbice ca și cei din vremea mărturisirii mele, o, până când veți sta împotriva Duhului Sfânt așa cum părinții noștri au stat? Pe care din cei trimiși de Dumnezeu spre oameni nu-i prizoniți voi, ca și părinții noștri pe prooroci, ca și pe mine, cel mărturisitor lui Iisus Hristos, și pe Care voi Îl prizoniți prin faptele voastre amestecate cu cele străine de Dumnezeu și de calea Lui cea una curată și binecuvântată pentru cei credincioși? Voi, care aveți de la sfinții părinți dreptar lăsat și nu-l păziți pe el! Voi, care scrâșniți

din dinți împotriva celor ce dau oamenilor pe Domnul cuvânt de înviere în zilele voastre! O, nu-i scoateți voi mincinoși pe cei ce vă aduc pe Domnul cuvânt pe pământ, ci apropiați-vă de ei, căci sunt mărturisitorii venirii Domnului cuvânt peste pământ, acum, la sfârșit de timp! O, nu vă încercați în sabia aceasta, nu vă încercați în puterea cuvântului lui Dumnezeu, nu stați împotriva duhului proorociei, căci stați pe loc sfânt și ales de Domnul pentru slava Lui cea de la sfârșit de timp pe vatra acestui neam, neamul român, de al cărui nume plin este cerul și plin va fi pământul curând, curând. Fiți înțelepți și priviți în cuvântul lui Dumnezeu, că nu e omul acest cuvânt, ci e Domnul croindu-și drum spre neamuri cu podoabă de cuvânt mântuitor pentru tot omul care voiește să vadă viața în acest cuvânt. Deșteptați duhurile voastre, că dorm în voi duhurile voastre și somn adânc dormiți voi față de Domnul Iisus Hristos, Care a plătit și pentru voi pe cruce dacă voiți să fiți asemenea Lui întru adevărul Lui. O, nu stați pe scaune nepăsători, nu stați așa, că veți da socoteală cu greu pentru necredință, pentru nepăstorirea turmei cea fără de păstori peste ea, căci turma e flămândă și nu știe să meargă, și nu știe să mănânce și să trăiască de la Dumnezeu, nici ea, nici voi! Căutați în istoria sfinților mărturisitori și uitați-vă la ei, și uitați-vă la voi, și uitați-vă în cuvântul lui Dumnezeu, care curge din gura Domnului în mijlocul neamului român, că veți da socoteală grea pentru păruta voastră necredință în acest cuvânt. O, de cine vă este frică de nu vă așezați la sfat cu Domnul pentru mântuirea multora? Cartea cea de ieri și cartea cea de azi se mărturisesc una pe alta cartea a lui Dumnezeu peste oameni, și vouă vi se va cere răspuns. Sculați-vă, dar, și uitați-vă în acest râu de cuvânt și vedeți pe Domnul în el cu un popor grăind în mijlocul acestui neam, crescându-l pe el cu laptele cel duhovnicesc al gurii Sale, căci Domnul nu trebuie să tacă. Nu este Domnul Cel ce tace, și este Cel ce Se face cuvânt peste om și nu-I puteți închide Lui, că El trece peste toți și peste toate și grăiește Domnul pe pământ, că puternic este să facă aceasta, și veți sta față în față cu puternicia Lui și veți fi întrebați de cuvântul Său cel de azi peste pământ și peste om și fi-va să dați răspuns.

O, dacă voiți, ieșiți în calea Sa și dați-I binețe, că nu vine să vă facă rău, ci să vă dea scăpare vine, și mântuire să vă dea prin multa Lui iubire în cuvânt de iubire, iubirea lui Dumnezeu cuvânt pe pământul român la sfârșit de timp. Iată, vine Domnul cu sfinții Săi, precum este scris în Scripturi despre venirea Lui, și fericită este sluga pe care El o va afla așteptând și priveghind înaintea Sa. Amin. amin, amin.

— **D**uhul mărturisirii este duhul sfinților Mei, iar Eu, Domnul, cu ei vin, precum este scris să vin. Amin.

M-am făcut cuvânt mărturisitor în zi de sărbătoare de sfinți, Eu și sfinții Mei. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu cel de azi. Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Eu sunt Cel ce sunt, și izvorul râului vieții sunt, și adăp cu el pe cei însetați. Amin.

Să vină cei însetați și să ia și să bea! Să vină cei însetați să ia și să împartă, să ia și să învieze, să ia și să bea și să mărturisească bunătatea Mea, căci Eu sunt Păstorul Cel bun, și bunul Meu îl dau celor ce iau și beau din apa Mea, și credință dau celor ce Mă iau prin acest izvor, cuvântul Meu, care izvorăște din Mine spre viața oamenilor cu multa lui mângâiere, cu multa lui iubire, mângâierea și iubirea Mea în el pentru om. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2009/9 ianuarie 2010

Praznicul tăierii împrejur a Domnului și sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Pilda ascultării. Ochiul care se uită la greșeala fratelui său este ochi strâmb. Îndemn pentru duhul umilinței. Să nu se laude omul cu mintea sa, cu înțelepciunea sa, cu sfințenia sa. Oamenii stau sub blestemul propriilor cuvinte.

Intră Domnul în carte cuvânt. Stați întru întâmpinarea Mea, copii din porți, și dați-Mi intrare în carte, că pun hrană de cuvânt pe masa poporului Meu, și orice cuvânt al Meu să-i fie lui de hrană. Ca pasărea care aduce hrană în cioc și își hrănește puii ca să trăiască ei prin hrana cea din gura ei, așa Îmi hrănesc Eu poporul cu hrană de cuvânt, nu numai cu pâine îl îngrijesc pe el. Voiesc să dau învățătură de viață și de creștere poporului Meu. E sărbătoare de sfinți, și mereu trebuie să-Mi învăț poporul, căci lucrul unui învățător nu este altul decât să dea învățătură și mereu să dea, și mereu să fie învățător cel ce învață pe cei ce stau la învățat. Amin.

Am în coborârea Mea de azi pe marele ierarh Vasile, și am încă în amintire ziua când părinții Mei M-au dus la opt zile după nașterea Mea să fiu tăiat împrejur în trup, după datina legii, și Mi-au pus numele Iisus, așa cum îngerul M-a numit prin vestirea lui, și a văzut bătrânul Simeon în ziua aceea mângâierea lui Israel, după cum Duhul îi vestise lui că nu va gusta moartea până ce nu va vedea pe Unsul Domnului, și M-a luat el în brațe și M-a binecuvântat și Mi-a zis: «*Cu ochii mei văd mântuirea Ta, gătită înaintea popoarelor spre luminarea lor, iar acum, Stăpâne, slobozește pe robul Tău în pace, după cuvântul Tău*».

Mă așez învățător ție, poporul Meu, și apoi îți dau cuvântul învățăturii și putere ca să-l îplinești pe el, spre pacea ta, fiule, spre pacea dintre frați și spre mângâierea Mea cea de la tine, căci când fiii ascultă se naște bucuria cea din ascultare răsărită, căci ea este rodul ascultării. Ascultă tu ca un copil învățătura Mea din ziua aceasta, și să vă purtați între voi așa cum trebuie să se poarte copiii înaintea părinților lor, spre rod de bucurie apoi, măi fiilor, căci voi nu trebuie să vă faceți învățători unii peste alții decât prin ascultare, și, văzându-se ea între frați, să ia frații unul de la altul puterea ascultării, și cu răbdare să se poarte fiecare înaintea fratelui său. Amin.

Iată cum vă învăț Eu în ziua aceasta! Vă învăț să fiți cu duhul smerit unul față de altul, iar acest duh să vă ajute pe voi să vă vedeți și să vă spuneți singuri greșalele, că Eu v-am spus vouă că omul greșeste mult într-o zi și trebuie să-și curețe ziua spre sfârșitul ei apoi, ca să fie curat în ea înaintea Mea și să fie omul curățat. O, nu cumva să credeți că nu greșiți cu nimic într-o zi ca să stați nepăsători pentru câștigarea zilei. Voi trebuie să vegheați, tată, peste purtarea voastră spre sfârșitul zilei și să vă întrebați dacă nu cumva v-ați făcut grei sau nepăsători pentru duhul frăției sau v-ați mărit cu ceva înaintea celor de o lucrare cu voi. Este scris în Scripturi să vă spuneți greșalele dintre voi spre vindecare de ele, fiilor, și unii altora să vi le arătați spre creștere curată și neîngreuiată de greșale.

O, nu este bine, fiule, să te înveți să-i spui fratelui tău că a greșit dacă nu ai numire de învățător și de veghetor peste frați. Te scrie diavolul cu duh de judecată dacă faci așa, dacă nu ești numit să faci aceasta. O, să nu vă deprindeți să lucrați așa între voi și voi, măi fiilor. Să ia de la voi învățătură tot poporul Meu cel ascultător de peste tot, căci sunt și mulți neascultători, iar Eu nu le pot da și celor ce nu ascultă, și așa trebuie să facă și cei ce învață pe frați din partea Mea.

O, fiilor, mărturisiți-vă greșalele dintre voi unii altora,

căci trebuie să vă vindecați de ele, tată. Să nu vadă fratele tău că tu rămâi nepăsător de greșeala pe care el o vede la tine, ca nu cumva să-ți spună el greșeala sau ca nu cumva să-l slăbești spre greșeală și pe el, căci omul este slab, tată, și are obiceiul cel slab să se ia după om, după cel ce greșește, și nu e bine aceasta, și e bine să ia de la învățător, că numai învățătorul are de la Mine să învețe pe frați sau să judece pricinile dintre ei, cu orânduială de la Mine pusă. O, nu trebuie să-i spui fratelui greșeala lui și să-i dai sfat pentru ea, ci trebuie să cauți greșeala ta și s-o spui lui, iar el ți-o va spune pe-a lui apoi, și așa vine vindecarea de la unul la altul, căci din părerea de rău pentru greșeală vine în tine îndemnul ca s-o apeși pe ea pentru eliberarea ta de sub ea, și așa să luați unul de la altul indemn pentru vindecare de greșale, fiilor. O, nu trebuie împlinită de formă învățătura aceasta a Mea de peste voi, și nici cu fățarnicie, ci trebuie din smerenia inimii, tată, și trebuie să se îndeletnicească bine inima cu lucrarea aceasta a vindecării de greșale, și nimic nu trebuie lăsat pe mâine, fiilor, căci fiecare zi are neputințele ei, fiindcă e vechi omul în neputințe, dar Eu stau la mijloc între voi și vă dau mereu duh de viață, și numai pentru aceasta Mi-am făcut Eu coborârea la voi, și nepregătiți mereu de Mine nu puteți sta înaintea Mea, fiilor, căci diavolul este învățat să vă învinuiască înaintea Mea, iar Eu trebuie să-i arăt lui ocrotirea pe care v-o fac, și despre care vă învăț, ca să vadă el și să slăbească cu pâra lui mereu adusă înaintea Mea pentru cei credincioși ai Mei, și care nu-și scutură vina, ci și-o vindecă pe ea, unii altora mărturisindu-și greșalele dintre ei, căci taina frăției este mare și trebuie curată să fie ea între frați. Vă veți mira, poate, pentru aceasta ce vă învăț Eu astăzi, dar Eu voiesc să vă scap de osândă, tată, căci dacă vă faceți unii peste alții învățători pentru greșalele dintre voi, să știți că vă învățați să nu mai cântăriți greșalele voastre mai mult decât pe ale fraților voștri, și nu este drept să lucrați așa, tată, nu este, fiilor, căci Unul este Cel Drept. Voiesc să fac mult bine peste tot pe unde sunt strânși în chiticele creștini pentru slava Mea de azi, pentru bucuria Mea înaintea Tatălui, dar să asculte cei ce stau uniți pentru duhul învățăturii și a frăției apoi, căci frăția are lucrarea vindecării greșalelor unul de la altul prin mărturisirea lor, medicamentul celor ce iubesc să fie sănătoși și curați de greșale. Ochiul care se uită la greșeala fratelui său, acela este ochi strâmb, ochi care nu vede drept, căci se uită în lături, și aceasta vine de la diavolul. O, nu zidește frăția această lucrare, ci duh de judecată naște ea între frați, iar cei ce judecă așa cad în judecată, cad în însăși sabia lor.

Vă învăț cu durere și cu nădejde, măi fiilor, că adâncă rană Mi-au făcut cei ce nu M-au ascultat și au căzut în adâncul păcatului neascultării, judecând ei după ochiul și după mintea lor, de au adus hula și durere obrazului Meu și slăbire peste cei slabi cu viața și cu credința. O, cât de greu câștig Eu un suflet de pe calea păcatului și cât de ușor cade cel îndoielnic încă! Mai bine le era acestora să creadă în cuvântul Meu cel sfânt, cu care-l miluiesc azi pe om, decât să-și ia ei dreptul de judecatori peste cei puși de Mine spre luminarea neamurilor în zilele acestea de întuneric cum n-a mai fost.

O, ce de hula ați născut, măi fiilor răzvrățiți și nemulțumiți! Au n-ați citit în Scripturi de cei ce s-au răzvrătit în pustie? Eu am spus: *«Nu judecați, ca să nu cădeți în judecată!»*, iar cuvântul Meu este bun și este adevărat, și judecata este grea. Mi-e milă de voi, dar Mi-e și de Mine. V-ați încumetat să vă smulgeți de la pieptul Meu și de sub veghea Mea cea pentru voi, dar măcar să nu fi lovit în urma voastră dacă v-ați tras de lângă Mine după ce ați stat la masă cu Mine atâta vreme,

tată. O, v-ați bucura să cad Eu acum cu lucrarea Mea cea de peste cincizeci de ani, purtată cu greu prin vreme până în zilele acestea, și v-ați bucura să nu fiu adevărat în acest cuvânt, dar Eu nu cad, căci sunt adevărat în cuvântul acesta, o, fiilor răzvrățiți, fiindcă Eu nu Mă răzvrătesc. Numai cei ce se răzvrătesc cad. O, v-ați ascuțit limba și înțepați cu ea pe față și pe furiș și dați încă să înveninați cu veninul necredinței voastre și pe alții, care Mă cred adevărat în cuvântul Meu de azi, și despre care voi ziceți că e omul, tată. O, nu-i nimic că ziceți așa, Eu nu Mă supăr de la cei fără de minte. Ziceți ce vreți să ziceți, huliți cum vreți, că Eu nu vă opresc, dar Îmi apăr de voi pe poporul Meu cel statornic în credință și Mi-l învăț mereu pe el nejudicata cea pentru frați și nerăzvrătirea. O, rușine, tată, pentru ceea ce faceți, și care vă face urâți în cer și pe pământ prin răutatea voastră și prin duhul de judecată pe care-l folosiți, și de partea căruia v-ați ales, dar acesta nu vă acoperă vina. Eu văd că nu vă e rușine, căci ați dat-o de la voi, dar râde diavolul de voi, și voi nu vedeți, tată, și vă spun Eu că veți vedea. Râde de voi și lumea și va râde tot mai mult, că nimeni nu vă va ferici pe voi pentru cele ce ați luptat împotriva lucrării Mele și a mersului Meu peste pământ pentru înnoirea lumii, lucrare scrisă în Scripturi s-o împlinesc acum. Voi ați semănat pe ascuns lucrarea voastră fățarnică împotriva celor ce au rămas cu Mine ca să merg prin ei și să nu stau, și nu voi sta, căci sunt Atotputernic, iar când veți plânge, unde veți găsi mângâiere? Vă am în cartea Mea prinși, și ați rămas văzuți lângă Mine în vreme, iar acum sunteți fugari de calea Mea cu poporul Meu, și rău Mi-ați înțepat obrazul și greu Îmi este când văd ce faceți punându-vă acum în față platoșa cea fățarnică a necredinței, după ce ați mers cu Mine atâta vreme, fiilor răzvrățiți acum atât de cumplit, atât de nesocotit, și pe furiș, tată, de parcă Eu sunt orbul și surdul pentru cele ce faceți. Au n-ați citit ce zice Duhul: *«Zdrobi-voi coama casei necredincioase, golind-o din temelii și până în vârf, căci Domnul străpunge cu săgeți tari capul puternicilor ei când ei se năpustesc ca un vișor ca să-i zdrobească pe cei credincioși și smeriți»*? E zi de învățatură pentru poporul Meu și vă aduc și vouă aminte de învățătura Mea, pe care ați părăsit-o când v-ați tras de lângă Mine ca să lucrați răul pe care-l faceți, și l-ați făcut. O, tată, erați voi cineva pe pământ când ați venit să fiți ai Mei, de v-ați luat așa de mare avânt cu ale voastre nemulțumiri apoi? O, Eu v-am dat de lucru lângă Mine de milă, fiilor, nu că erați voi cineva, ci puterea Mea a fost aceasta, ea și dreptarul Meu, pe care voi l-ați strâmbat acum, și iată, nu mai aveți peste voi învățător și veghetor, și rățaciți buimaci, tată. Atâți câți sunteți trași în lături acum pentru răzvrătire, după ce ați stat ani mulți lângă Mine, Eu pe toți vă învederez și vă numesc răzvrățiți, și vă îndemn cu milă: fiți cuminți, căci judecata este grea. Nu poate nimeni să-Mi oprească mersul, iar voi v-ați crezut prea meritoși și apoi prea nemulțumiți de v-ați sculat cu nemulțumiri și ați lovit cu hula în mersul Meu, în Duhul Meu Cel Sfânt, Care Se face cuvânt și înnoiește lumea sub puterea Lui, sub învierea cea de la Mine pentru om. Eu însă Mă voi slăvi pe mai departe cu slava Mea și voi merge cu ea, iar voi veți rămâne în urmă, căci cu cei răzvrățiți nu e de pierdut vremea, ci e de mers cu Domnul mereu, mereu, și iată, Eu merg. Amin.

O, să nu se laude nimeni cu mintea sa, cu dreptatea sa, cu vederea sa, cu sfințenia sa, ci să lupte pentru acestea mereu, doar va primi el scăparea sa de foc pe pământ și în viața cea de după trup, căci sfinții care au biruit până acum s-au osândit pe ei înșiși ca păcătoși, deși ei se făceau un trup cu Mine prin sfințenia lor și prin împărțirea lor cu Trupul și Sângele Meu,

Care spală pe cel ce se pocăiește și vine spre viață.

O, cum să fie omul dornic după Dumnezeu dacă el ucide animalele și se face un trup cu ele apoi, mâncându-le? Iată, cine se unește cu un trup, este un trup cu trupul cu care se unește, și cine mănâncă animale se face un trup cu ele în însuși trupul său, dar Eu vin și îl învăț pe om să nu mai mănânce animale și să nu mai mănânce oameni, căci omul care mănâncă de pe piață nu știe ce mănâncă. Eu însă știu, și de aceea îi spun ce-i spun și îl chem pe om să audă ce-i spun și să creadă apoi și să asculte de Dumnezeu, că Eu vin din Tatăl cuvânt pe pământ ca să-l învăț pe om voia Mea în el, spre viața lui, fiindcă omul prin toate moare.

Tu însă, poporul Meu, stai, tată, treaz întru toate și ține departe de tine tot ce-ți poate aduce necredință și clătinare, că Eu vin și-ți spun toate, iar tu să iei învățătura Mea și s-o dai, căci oamenii nu au învățător, tată. Mărturisiți-vă unii altora greșalele dintre voi, și diavolul va fugi de voi, că lui nu-i place vindecarea de greșale. O, nu vă faceți învățători, că nu oricine trebuie să învețe pe om, fiilor, ci numai cei puși la această lucrare. Fiți copii, așa cum am fost Eu, de am ascultat de părinți așa cum Îmi spuneau ei sau Mă purtau, căci copiii nu trebuie nici ei să asculte de oricine, ci numai de părinții care-i cresc pe ei, că dacă altfel fac, ei se rup de părinți și umblă pe furiș de ei cu gândurile și cu faptele și cu pasul lor, iar ascunderea este de la diavol, care-l îndeamnă pe om să se ascundă după ce calcă el orânduiala de peste el, paza lui de tot răul din jur și de diavol. Amin.

Am în coborârea Mea în ziua aceasta pe ierarhul Vasile cel Mare și se lasă el cu învățătura arhierescă peste voi și peste om, și spune el așa:

— **O**, să nu se laude, Doamne, să nu se laude omul, să nu se bizuie omul pe mintea sa, pe simțirea sa, pe înțelepciunea sa, pe starea sa, pe curăția sa, și să nu se laude nici un trup cu sfințenia sa, cu curăția sa, că numai Domnul este Cel Sfânt, iar omul să se osândească pe sine pentru nevrednicia sa, căci și cei sfinți se smeresc întru totul prin duhul lor cel umilit, duhul cel plăcut lui Dumnezeu în om! Aceasta îl povățuiesc eu pe om în ziua mea de sobor între sfinți, o, Doamne, Învățătorule, că Tu m-ai luat și m-ai ridicat și m-ai făcut păstor și învățător de viață vie peste cei credincioși, și am lucrat întărit de duhul umilinței și am deschis celor credincioși ușile bisericii, iar celor hulitori le-am închis pe ele, după ce ei au luat lor locașul sfânt. Atunci m-am ridicat cu cei credincioși cu rugă fierbinte spre Tine să vii cu puterea Ta din cer și să desfaci ușile încuiate, căci se pângărise locașul sfânt sub cheia celor netăiați împrejur la inimă și necredincioși, iar Tu ai ascultat ruga mea și ai cutremurat locașul sfânt și s-au deschis ușile lui cele încuiate de hoți, și am intrat pe ușii cu poporul cel credincios Ție și mie, căci eu eram păstor cu milă de oi, așa cum Tu ești pentru ele, și mă rog Ție dintre sfinți pentru poporul Tău de azi al cuvântului Tău să întărești din cer pază pentru el, și la rugăciunea lui să faci împlinire pentru paza lucrării Tale și a locașurilor Tale cu el, ca să nu fie pângărite, Doamne, căci ei sunt mici pe pământ și n-au putere de apărare, dar Te au pe Tine de partea lor, și Tu poți totul prin cei credincioși, prin cei smeriți cu inima, așa cum Tu i-ai învățat pe ei să fie venind la ei cuvânt de învățătură în ziua mea de serbare între sfinți. Aduc încă Ție rugă tare pentru arhierul Tău Irineu, martorul Tău de azi, ținut în lanțurile răutății și ale invidiei arhierilor de azi pentru că a fost el servul Tău, martor al înnoirii care vine de la Tine în zilele acestea pe pământ, după cum este scris: «*Noi le facem pe toate!*», căci el n-a lucrat să strice, ci să îplinească legea în

întregimea ei și biserică după voia Ta pe pământ înaintea Ta, căci arhierii și preoții de azi au luat casa Domnului și au încuiat-o pentru Tine și pentru sfinții Tăi și stau ei mari peste oameni în numele Tău, dar nu stau cum am stat eu, ostenind mereu pentru turma Ta cea credincioasă, dezrobind-o pe ea de atacurile demonilor, de blestemele toate, de duhuri vrăjitoarești și jertfindu-mi viața pentru paza celor credincioși și dezrobiți de sub greutatea prin râvna mea cea pentru Tine și pentru turma Ta. O, dezleagă legăturile de pe arhierul Tău, că vremea se apropie, Doamne, iar oamenii sunt cu multe blesteme peste ei, și nu e cine să-i ajute, că nu mai au preoții putere de iubire, putere de credință și de curăție și de post și de rugăciune și de umilință înaintea durerilor de pe pământ. O, nu știu oamenii câte blesteme stau peste ei și nu înțeleg din întâmplări, căci ei își atrag blesteme prin faptele lor, prin cuvintele lor. Rostirea de cuvinte de blestem și nedezlegate apoi, aceasta este legătură pusă peste mulți și nedezlegată, și oamenii suferă greu de la înșeși cuvintele lor, și nu mai sunt salvatori pe pământ pentru ei, căci Tu Ți-ai pus pe poporul Tău deoparte numai pentru Tine, și el lucrează numai cum îi spui Tu, și așa lucrează cei ce ascultă de părinți, iar altfel nu. O, zace turma Ta în necunoștință și în răni fel de fel. Ridică-i ei păstor spre vindecarea ei, o, Doamne! Amin.

O, popor al Domnului, păstrează-te curat! Nu te opri în ceata celor răzvrățiți, ca să nu fie vinovată urechea ta, căci Domnul așa te-a învățat. Curățește-ți urechea, n-o lăsa sub vină dacă ea s-a făcut vinovată, iar cei ce nu-și fac această curățire nu mai au simț, și sunt sub blestem, și se vede aceasta, și plânge Domnul între sfinți de cei ce s-au tras din bărcuța Sa cu fii în ea și s-au dus în lături fără de cârmaci peste ei, dar locul lor se umple înapoi mai frumos, și Domnul nu rămâne de rușine cu mersul Său, cu lucrul Său cel mare și cu poporul Său cel ascultător. Fiți trei pentru vindecarea greșalelor, căci cine spune că nu greșește acela se osândește să stea sub greșală, fiindcă omul greșește prin multe și mereu, și tot mereu trebuie el să se vindece pe sine învinuindu-și greșalele și păzindu-se cu mare grijă ca nu cumva să pomenească fratelui său greșala, că nu oricine trebuie să fie învățător și povățuitor și judecător faptelor omului, fiindcă cel ce judecă trebuie să vindece prin lucrarea lui, că multe blesteme stau peste oameni, și nu e diavolul vinovatul, ci e omul care se dă diavolului prin înșeși cuvintele și faptele lui. Amin.

O, dă-le lor putere de înțelepciune, Doamne, și dă-le lor duh de ascultare, duh de copil, iar arhierului Tău Irineu dă-i, Doamne, dezrobire de sub cătușe, că Tu ești Cel ce poți! Așa Te rog eu dintre sfinți. Amin.

— **E**u sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce pot, Eu sunt lucrarea sfinților Mei și cuvântul lor cel de foc pentru împlinirea lui!

Să te așezi să înveți învățătura Mea de peste tine, poporul Meu, că am lăsat în ziua aceasta învățătură nouă peste tine și lucrare nouă ție, tată. O, ai grijă să nu ții nevindecate greșalele tale! Cere-Mi credință și umilință, cere-Mi minte și vedere sfântă ca să-ți poți înțelege și privi greșalele și ca să-ți lucrezi îndreptare, tată, căci greșalele nevindecate te țin rob, te țin sub blestemul lor. Am de grăit, am în Mine grăire multă, pe care n-am cum s-o grăiesc, o durere de-a Mea, și nu Mi se face cale ca s-o grăiesc acolo unde ea Mă doare și Mă înțeapă. Răbdarea Mea e mare și Mă apasă, și lucrez pentru răbdare încă.

Fiți liniștiți, fiilor zbuciumați pentru durerile Mele împărțite cu voi ca să le port! Eu, tată, sunt Cel ce veghez, căci voi nu puteți întru toate, fiindcă răzvrătirea e pe furiș și se vrea la

masă cu voi. O, fiilor, Mă doare de voi, tată, și stau cu cerul tot de sfinți și de îngeri pentru ocrotirea voastră și a lucrării Mele cu voi. Cei vinovați asupra voastră își ascund vina. Lasă să și-o ascundă, căci și Eu stau departe de ei, fiindcă Îmi fac cale de mers și merg neamestecat ca să pot să merg, iar cei neascultători și răzleți să-și înțeleagă lucrarea! Au nu ei și-au ales așa?

Fiți liniștiți, tată, fiți copii și lăsați pe Tatăl să lucreze pază bună, iar sfinții Mei să vă ocrotească din partea Mea, fiilor, și lucrarea Mea cu voi să fie curată de calea celor ce s-au răzvrătit. Amin.

Pace vouă! Liniștea să vă cuprindă pe voi, iar duhul umilinței să se apropie de cei răzvrățiți și pitiți cu răzvrătirea lor. Voi ieși cu voi într-o zi în calea celor ce lovesc din plin în voi și în cei credincioși rămași ai Mei și vom sta față în față cu ei, că durerea Mea de la ei e mare, iar ei sunt niște oameni și atât și uită că omul este mic și fără de cuvânt înaintea Mea. Fiți cumiți! Pace vouă! Nici să nu vă pese de toate câte se nasc în ei prin duhul nemulțumirii și al răzvrătirii, căci tot în ei lovesc toate câte ei lucrează cu atâta nesocotință de minte.

Pace vouă, fiilor! Pace ție, poporul Meu cel credincios! Sărbătoarea de azi s-a făcut cale de învățatură sfântă pentru voi. Luați și lucrați din cuvântul Meu, fiilor. Ferice de voi că aveți pe Domnul Învățător peste voi, dar mai ferice de voi este când voi împliniți peste voi mereu, mereu cuvântul Meu, mereu, mereu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2010

Praznicul Botezului Domnului

Apa Bobotezei înnoiește lumea din loc în loc. Primii dușmani ai omului sunt casnicii lui. Dorul omului este înger care-și curăță de piedici calea spre Dumnezeu. Învățătură pentru puterea botezului. Proorocie pentru trezirea României.

Glasul Meu se face cuvânt și praznic de Bobotează și intru în cartea Mea cu poporul Meu de azi, carte care mărturisește că Eu, Domnul Iisus Hristos, așez în vremea aceasta cuvânt între Mine și om, glasul care se aude din cer și până în morminte, precum este scris în Scripturi, iar îngerii venirii Mele Îmi slujesc și se fac pod între cer și pământ, de sus în jos peste văzduh, și nori de îngeri Mă poartă deasupra poporului Meu când Eu grăiesc lui cuvântul Meu de azi. Amin.

Cei ce-și iubesc mărirea lor pe pământ nu iubesc venirea Mea și stau împotriva ei cu îndărătnicie, și în toate vremile au împlinit așa cei fără de Dumnezeu peste ei. Eu însă am fost și sunt trimis de Tatăl pe pământ, mai întâi prin prooroci și prin vedenii, și apoi Eu Însumi, prin nașterea Mea din mamă Fecioară și M-am sălășluit cu oamenii și am fost Dumnezeu lor, iar dacă cei îndărătnici Mi-au răstignit trupul pe cruce și M-au pus în mormânt, M-am ridicat biruitor peste moarte, ca un Dumnezeu, și iar M-am așezat lângă Tatăl, de-a dreapta Lui, și iată-Mă iarăși pe pământ acum, învăluit în cuvânt de slavă, căci ucenicii Mei au proorocit din Duhul Meu și au lăsat scris că iarăși va să vin cu slavă să judec viii și morții, căci Eu sunt fără de sfârșit, ca și împărăția Mea în cer și pe pământ. Amin.

E zi de praznic de Bobotează și Mă vestesc botezător peste ape și peste cei ce iubesc venirea Mea cea de azi, adunându-se lângă izvorul Meu de cuvânt la sărbătoare. Binecuvântare peste masa cerească de azi rostesc Eu, Domnul, și peste apele din fântânile curților Domnului, ca să se reverse din ape în ape cu putere de cuvânt și cu duh de înnoire a lumii din loc în loc, că Eu am aici comoara Mea cea scumpă din țarina neamului român și o păstrez Mie mărturie și o prețuiesc cu

ocrotirea Mea și Mă slăvesc în ea peste pământ cu slava cuvântului Meu, că a venit vremea. Amin.

Se binecuvintează și se sfințesc înnoit, cu puterea, cu lucrarea și cu pogorârea Duhului Sfânt apele din fântânile curților Mele cu poporul Meu cel din mijlocul neamului român. Amin.

Cei ce vin și cei ce nu vin la apa acestor izvoare iau din ele vrând-nevrând, căci îngerii Bobotezei poartă din ape în ape apele de aici, iar Eu pun pe poporul cuvântului Meu să stropească pe unde trece cu apa aceasta, care alungă demonii și toate duhurile rele, care se cutremură și se clatină de peste tot pe unde cad picături din apa aceasta, apa izvoarelor curților Mele de azi.

Luați și turnați în fântânile Mele cu voi apă atinsă de Duhul Sfânt, de îngerii apelor și de mânuțele voastre sfințitoare prin cuvânt rostit peste ape, voi, slujitori ai tainelor Mele pentru cei credincioși, căci apele de aici sunt luate de îngeri și turnate în apele mari, spre mărturia lucrărilor Mele cu voi pentru curățirea și sfințirea pământului, pentru toate tainele Mele lucrătoare pe pământ, căci pământul este împărăția Mea, așternut picioarelor Mele, taină mare, de care omul uită și tot uită, dar nu uit Eu, și nici îngerii Mei, și nici sfinții Mei, oștirile cu care Mă port din loc în loc între cer și pământ Împărat a toate câte sunt. Amin.

Pace ție, poporul Meu de la izvorul Meu de cuvânt! Și iată, iar și iar Mi-ai gătit sărbătoare și popas ca să stau la masă de cuvânt cu cei adunați la izvor, la praznic de Bobotează, fiule.

O, pace vouă, pace celor ce v-ați strâns lângă Mine în zi de praznic sfânt! E frig, e zăpadă, e drumul greu, dar voi ați venit și sunteți aici, căci dorul v-a fost cale, v-a fost înger și v-a purtat la întâlnirea Mea cu voi. Pace vouă! Mângâiere vouă de la Dumnezeu! O, mulțumiți Domnului cu lacrimi mii pentru darul credinței în venirea Mea cuvânt pe pământ aici și acum, în cetatea cuvântului Meu, căci dacă Eu, Domnul, nu v-aș fi dăruit acest dar, cine vi l-ar fi dat? Vegheați cu veghe sfântă și păziți cu grijă mare acest dar și păziți-vă de cei ce ar da să vi-l răpună, căci credința voastră în acest cuvânt are mulți, mulți dușmani, și nu uitați vestea Mea cea de acum două mii de ani când Eu am spus că dușmanii omului sunt casnicii lui, și de acolo începe, de aproape de voi începe numărul dușmanilor credinței voastre, iar duhul cel potrivnic Mie și omului credincios Mie știe ce să atace în om, și atacă credința între Mine și om, unirea Mea cu omul, legătura cea tainică între Mine și el, duhul iubirii, care leagă pe om de Dumnezeu cu putere de nedespărțit. O, acolo unde se ivește despărțirea, acolo au pătruns dușmanii, și de aceea Eu vă povățuiesc să vegheați acest dar, credința în venirea Mea cuvânt pe pământ pentru dragostea dintre Mine și om, pentru nedespărțirea lui de Mine și pentru plata cea de după ea, la capătul nădejzii, care se înfăptuiește prin credință. Amin.

E praznic de Bobotează și vă învăț cu putere, fiilor, așa cum Îmi învățam ucenicii acum două mii de ani toate cele despre Mine și despre ei cu Mine. O, la această școală trebuie învățatură mereu, că n-a fost timp de examen când ați bătut ca să veniți și ca să fiți ai Mei. Pe pământ când intri în școală îți trebuie examen, și nu intri la școală dacă nu ești găsit pe potrivă legilor școlii, iar dacă intri pentru că ai știut la examen, trebuie apoi să înveți ca să iei știință și ca să poți rămâne în școală și ca să ieși apoi om învățat, destoinic să înveți pe alții, ca unul care ai avut putere să înveți și să știi și să împarți apoi tot ce ai deprins prin lucrare cu învățător.

O, n-a fost timp de examen când ați bătut să-Mi fiți fii, și iubirea Mea v-a deschis. Vegheați, dar, să nu vi se șubrezească iubirea! Vegheați pentru darul credinței, fiilor! Fiți mai tari decât cei care nu vă înțeleg! Fiți tari cu credința, căci pentru ea vă pune notă și Dumnezeu și satana. Ea este lucrarea la care ați fost chemați, și prin ea veți avea pe Domnul și veți rămâne cu El și pentru El întru toate câte vă încercă pe voi în iubire. Amin.

Vă învăț încă în ziua aceasta pe voi, cei adunați la izvor, vă învăț cum să credeți în Mine și în venirea Mea de azi cuvânt pe pământ la voi și pentru voi, cei credincioși. Luați pildă de la cei credincioși și de la cei necredincioși și priviți la ei cum le-a fost rodul, bun sau rău, veșnic sau trecător. Adam, omul cel zidit de mâna Mea din pământ și din suflet viu, Mi-a părăsit învățătura, M-a părăsit, și M-a dușmănit apoi, dar Avraam M-a cunoscut prin credință, căci am ieșit în calea lui prin Melchisedec cu pâine și cu vin și i-am dat darul credinței și multă binecuvântare pentru acest dar i-am dat prin tainicul Meu preot, care și-a jertfit tot neamul său și pământul neamului său pentru credința lui în Mine, pentru ca să fie el al Meu apoi, și a fost. Luați învățătură mare, căci Eu, Domnul, nu M-am folosit niciodată de mai-marii vremii Mele cu omul ca să-Mi sădesc pe cei credincioși din timp în timp pe pământ, ci M-am folosit de tainele Mele de nepătruns și am dat pentru ele credință omului, și așa am pășit în timp cu toate cele proorocite ca să fie, și au fost apoi, căci M-a proorocit Moise și David și toți proorocii, căroră le-am dat darul credinței în tainele Mele de nepătruns de mintea omului mărginit, și nu le-am dat pe ele să fie știute, și le-am păstrat pecetluite între Mine și cei credincioși și cuminti cu mintea, și așa M-am împlinit Eu prin cuvântul lui Avraam și al lui Moise și al lui David și al profeților toți, căci sunt Cel ce sunt, și n-am cerut voie omului mare cu statul când M-am împlinit pe pământ cu lucrările Mele. O, așa Mi-am întocmit și Mi-am purtat și lucrarea cuvântului Meu cel de azi și a purtătorilor ei, și am lucrat tainic, după rânduiala lui Melchisedec, după cum am lucrat cu el și cu Avraam apoi și cu toți cei credincioși, și care au însemnat și înseamnă ei istoria Mea pe pământ, purtătorii tainelor Mele între oameni. Îmi trebuie doar om credincios ca să merg, căci cel credincios este găsit de Mine cu inimă curată, și aceuia i-am dat darul credinței și l-am ajutat să-l poarte. Când Eu îi aleg pe-ai Mei pentru Mine, Eu am de răbdat mult, căci omul e înconjurat de ai lui și de oameni fel de fel, iar până rămân Eu cu bobul cel curat în mână e multă lucrarea vânturaturii plevei, e mult de suferit și de răbdat, și suferă Domnul pe pământ de la omul necredincios și trufaș până ce-Și alege pe ai Săi dintre aceștia, și am spus cuvânt mare acum două mii de ani pentru cei credincioși, și așa am spus: *«Cine nu lasă pentru numele Meu părinți și frați, soție și copii, rude și prieteni, averi și ranguri și pe sine însuși apoi ca să poată să fie al Meu cu totul, unul ca acela nu poate pentru Mine, nu poate să-Mi fie ucenic și credincios fără de întoarcere»*. Eu însă îl ajut pe cel cu inima curată și rabd și sufăr cu durere așteptând până ce biruiesc piedici fel de fel din calea celui ce vine venind la Mine, vine cu dor, și dorul îi este inger curățitor de cale pe calea lui cu Mine.

O, cum să vă învăț mai dulce pentru darul credinței? Veți auzi că nu e bună calea aceasta și credința pentru ea, dar veți auzi de la dușmanii voștri, nu de la prieteni, tată, și nimeni nu-ți poate fi prieten când îți răpune puterea, darul credinței, și acela te dușmănește și îți este dușman apoi. O, mulțumiți Tatălui Meu pentru darul credinței, fiilor, și fiți ca Avraam, care nu s-a îndoit când i s-a încercat credințioșia, ci a stat pe picioarele lui. Amin.

În zi de praznic sfânt vă învăț pe voi, cei strânși lângă Mine la masă de cuvânt, vă învăț, fiilor, puterea botezului, darul credinței, cu care Eu voiesc să fiți voi botezați. Botezul în credință e mare, fiilor, și vai celui ce pierde sau își vinde această cămașă de botez! Priviți pe David, care prin credință vedea departe, peste timp, și Mă vedea pe Mine preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec, prin care Tatăl a lucrat, și a zis David: *«Zis-a Domnul Domnului meu: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec!»*. O, și poporul Meu de azi a fost văzut peste timp de către prooroci, dar proorocia este numai pentru cei credincioși, și numai prin ei poate Dumnezeu să Se împlinescă pe pământ cu împărăția Sa între oameni, înăuntrul lor fiind ea și lucrând împărăția ei și tainele ei, care se împlinesc, așa cum și cu Mine s-au împlinit cele tainic rostite de Tatăl prin prooroci. Așa Mi-am întocmit Eu lucrarea Mea de azi și pe poporul ei și am din ea și martori în cer, și am și pe pământ, și am, căci sunt Învățător cu putere de cuvânt și Mi-i culeg pe cei credincioși până la sfârșitul tot prin ei, iar cu cei necredincioși nu pot nimic, căci în vremea încercării ei se leapădă, spre rușinarea lor.

Vă dau, în duh de Bobotează grăiesc cu voi tainele sfinte și vă dau putere să credeți în ele ca Avraam și ca Moise și ca David și vă învăț cum să aveți credință și s-o păstrați apoi comoară scumpă și neșifuită de vrăjmașii care încep cu casnicii voștri. După necredința lor îi veți cunoaște pe ei vrăjmași ai voștri, căci cei ce cred, sunt cei binecuvântați, sunt cei botezați în botezul credinței, nașterea cea de sus a omului. Amin.

Ia și tu, neam român, ia și tu, țara Mea de azi, căci sunt Învățător din cer în mijlocul tău și-ți veghez pașii și te caut cu iubire ca să-Mi deschizi și ca să intru la tine cu povața Mea, cu noua Mea vestire și împlinire, tată. O, cum să fac cu tine ca să te îmbrac în hăinuță din cer, în darul credinței sfinte, cămașa nașterii de sus, țara Mea de azi? O, cât te aștept! Am să-ți dau trezire mare și-am să te ajut să Mă cunoști în acest cuvânt, căci Eu te iubesc pentru părinți și le ascult lor ruga cea pentru tine înaintea Mea pentru credința ta, și va fi să crezi în cuvântul Meu de azi, și prin care Eu atât de dulce te chem sub vița și sub smochinul Meu, că tu nu mai ai hrană și nu-ți mai dă nimeni de la Mine ca să ai și ca să trăiești. O, pace ție! Îți spun așa ca să fie așa, și-ți voi da ție, și tu vei lua, și apoi vei avea. Amin.

V-am iubit cu iubire fără seamăn în zi de praznic de Bobotează. V-am învățat pe voi cel mai mare dar: darul credinței sfinte în venirea Mea de azi cuvânt pe pământ. Nu sunteți datori cu nimic pentru ce vă dau. Sunt Eu dator să vă învăț și putere să vă dau să credeți, căci Tatăl M-a trimis să împlinesc aceasta și să-i chem și să-i adun întru credință tare pe cei ce sunt și vor fi. Nu uitați că duhul lumii este potrivnic vouă pentru învățătura Mea cea de sus pentru voi. Acest duh ține omul la întuneric și îl umple de dor pentru cele ce trec și îi face cu ochiul spre ele, căci este duh amăgitor.

Să Se coboare Duhul Sfânt peste voi din ape, căci astăzi L-am pus pe El în izvoarele Mele de aici! Fiți numai credință pentru tot cuvântul Meu cel rostit vouă, și din el nașteți-vă de sus iubire și dați-vă Mie cu ea, căci iubirea care nu se dă Mie trece, dar voi strângeți-vă în Mine și veți avea, și nimic nu se va pierde din cele ce la Mine adunați. Vă mângâi fruntea, și prin ea duhul vi-l mângâi, că ați trudit de ați venit și am petrecut cu voi aici, sub cerul Meu de îngeri; aici, unde Mă strâng cu sfinții și cu îngerii în zile de praznic ceresc pe pământ.

Fiți mângâierea Mea! Vă arăt Tatălui și spun: aceștia sunt ai Mei iubiți, întru care Eu binevoiesc, așa cum Tu, Tată, binevoiești întru Mine. Amin. Și spune Tatăl: Acesta este Fiul

Meu iubit, întru Care bine am voit, iar voi sunteți ai Lui, și întru voi Eu, Tatăl, și El, Fiul Meu iubit, binevoim acum, în acest timp. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2010

Soborul sfântului prooroc Ioan Botezătorul

Cuvântul Domnului este puterea poporului sfânt. Femeia ispititoare. Proorocie pentru legea sfințeniei și puterea ei în oameni. Să te ferești de calea celor răzvrățiți. Duhul proorociei este sarea pământului și nașterea de sus a omului.

În duh de Bobotează sunt încă între voi, și am petrecut spre casă pe cei ce au venit la sărbătoarea sfințirii apelor, iar voi v-ați odihnit de trudă, și acum avem masă de cuvânt pentru mângâierea sfinților Mei, căci Ioan, botezătorul Meu, este serbat de sfinți lângă Mine în cer și pe pământ, și voiesc să-l mângâi pe el întru venirea Mea cu sfinții, fiilor care-Mi dați ființă în carte în mijlocul poporului Meu de azi. O, aveți, tată, grijă pentru puterea poporului sfânt, că e poporul pe care-l mai am, tată! Și cum să aveți grijă? O, stați înaintea cuvântului Meu ca să poată el veni și să-l dați poporului, mări, fiilor copii! Cuvântul Meu este cel ce ține pe poporul Meu în grijă, că are putere în el cuvântul Meu, tată. Cu el Îmi strâng și Îmi îngrijesc cu cele din cer poporul și cu el Mă dau și celor ce Mă aud cuvânt venit la voi.

E sărbătoare pentru Ioan, nașul Meu de botez, una după alta sărbătoarea Mea și a lui, așa cum sfinții au știut din Duhul Meu să facă această așezare pentru sărbătoarea botezului Meu la Iordan. O, cum să nu-l am la masa Mea cu voi cu praznic de Bobotează pe Ioan, botezătorul Meu, care a suferit pentru numele Meu prigonire din mijlocul lumii încă din pruncie, și apoi mucenicie pentru vestirea Evangheliei Mele peste cei ce credeau și peste cei ce nu credeau că Eu sunt pe pământ Mesia, Mielul lui Dumnezeu? O, poporul Meu, nu este mai mare lucrare pentru om ca aceea de a se arăta el în mijlocul oamenilor cuvânt și viață după Evanghelia Mea cea plină de înviere pentru om, iar Eu am zis atunci: *«Fericit este cel ce rabdă până la sfârșit, și fericit este cel ce nu se smintește întru Mine, și, iarăși, fericit este cel ce nu ispitește ca să creadă de la Mine prin trimișii Mei spre oameni!»*. Amin.

Voi, cei care veniți până la acest munte de har ca să luați de la Dumnezeu pentru voi, nu puneți întrebări mărunte ca să ispițiți acest loc acoperit de taină sau pe cei veghetori pentru Mine aici, ci fiți cu duhul umilit, tată, că ispitirea cea pentru credință nu vă înmulțește credința, nu v-o limpezește, ci vă este lovită de duhul cel rău al ispitirii, căci scris este: *«Cine se va lovi în piatra Hristos, se va zdrobi în ea»*, iar ceea ce dați să căpătați prin ispitire nu vă este vouă de folos, ci vă este pagubă, dar vă este de folos credința cea prin dar, nu prin căutare pentru ca să credeți, căci cine ispitește nu găsește ce caută, fiindcă Domnul stă împotriva celor ispititori și îi întoarce pe ei cu mâinile goale întru ale lor. O, dacă veniți până aici, căutați să știți despre Mine, tată, nu despre veghetorii muntelui Meu de taină și despre viața și faptele lor, ci luați de la ei pe Dumnezeu-Cuvântul, Care Se face sul de carte și vi Se dă vouă spre luminare pentru cele de sus peste voi, și așa este bine să vă purtați față de această taină atât de bine acoperită de Mine pentru cei ce cred, căci proorocia este pentru cei ce cred, numai pentru ei, și este o prăpastie mare între cei ce cred și cei ce nu cred, iar cei necredincioși cad în ea, și apoi își văd rodul necredinței lor, văd ceea ce trebuia să creadă.

A suferit botezătorul Meu moarte de la cei semeți cu

duhul lor și care se acopereau cu necredință ca să-și ocrotească semeția și lucrarea ei cea plăcută lor, căci moartea se gătește cu multe podoabe și se face frumoasă și fermecătoare la vedere și la stat ca să n-o mai uite omul, ca să nu mai poată omul fără ea, și ea îl farmecă în fel și chip pe om ca să-i facă omul voia, și moare omul cu moartea în brațe, cu cea care îl nimicește pe el. Așa a pățit regele Irod de la rudenia lui cea după trup, care a lucrat peste el numai slăbire, numai moarte, numai patimă rușinoasă, dar proorocul Ioan de mila lui Israel i-a spus lui Irod că lucrează fărădelegea care nu-i este îngăduită și care se face pildă de cădere a lui Israel. O, dar moartea era femeie gătită cu podoabe fermecătoare și s-a făcut moarte pentru Irod și pentru proorocul lui Dumnezeu, și a fost vinovată de moarte mama pentru fiica ei, care s-a sculat la joc, ademenind privirea regelui și întinzându-i lui cursă spre jurământ pentru moartea proorocului Ioan, și, iarăși, a fost vinovată de moarte fiica pentru mama ei, care a cerut apoi moartea proorocului Ioan.

O, voi, cei ce sunteți de peste tot poporul Meu cel ascultător de legea sfințeniei, și voi, cei ce auziți cuvântul Meu de pe masa poporului Meu, vă chem la veghe sfântă, vă chem, tată, la mare veghe și vă învăț să țineți moartea departe de voi. Aveți grijă să nu fie părinții vinovați pentru copii sau copiii vinovați pentru părinți. Măcar de acum încolo fiți cu mare grijă pentru această veghe, că mulți părinți cad prin copii, și mulți copii cad prin părinți, cad în stricăciune de minte și în nepăsare pentru veghe sfântă, căci viața trebuie vegheată ca să nu se strice, și ogorul trebuie plivit de buruieni ca să nu se înece toată semănătura în buruieni. Fiți tari cu firea, fiți cu Hristos în voi, că moartea se gătește cu podoabe și se face frumoasă la chip ca să n-o mai poată omul uita sau părăsi, și îl farmecă pe om spre ea, și așa moare omul cu moartea în brațe, căci femeia care se crede băgată în seamă ia foc și arde, și apoi se face moarte pentru cel ce cade în farmecul ei diavolesc și se face diavol pentru om, și nu văd pe pământ decât așa durere peste tot, și omul este fără de putere, fără de Domnul în el pentru ca să fie ocrotit de căderi.

Durere mare Mi-a lovit inima pentru botezătorul Meu Ioan, pe care al lui Irod păcat l-a nimicit prin femeie. Eu însă aștept să vină pe pământ legea cea sfântă și puterea ei în oameni, și de aceea Mă port peste tot cu Evanghelia cuvântului Meu de azi și strig ca Ioan Botezătorul pocăință pentru oameni și tot strig ca să audă duhul omului și să se oprească de la rău și să-Mi facă Mie casă cu omul, căci vin din ceruri, de la Tatăl, și vin cu sfinții ca să-i dau omului putere să se facă fiu al lui Dumnezeu și să scape de păcat, căci păcatul este moarte și se răzvrățește dinăuntrul omului, din carnea omului se răzvrățește el împotriva lui Dumnezeu și îi robește omului inima și simțirea, spre căderea lui.

O, poporul Meu, te rog, tată, nu uita povața Mea cea pentru tine ca să te ferești de calea celor răzvrățiți, căci aceia se încearcă în sabia necredinței, măi fiilor credincioși, fiindcă cei ce vor să-și facă voia se acoperă cu necredință pentru ca să calce voia lui Dumnezeu în ei. Unii de mai mulți ani, iar alții de doi, trei ani au săpat prăpastie între ei și voi și au dat spre batjocură la lumea cea necredincioasă lucrarea Mea cu voi, lucrarea cuvântului Meu și pe purtătorii Mei și și-au făcut aceia brâncă unul altuia ca să cadă în necredință și să cadă de la Mine, și aceasta este durerea Mea cea de la ei și cea pentru ei. O, fiți tari cu credința și cu mărturisirea și învățați ca apostolul Ștefan să mărturisiți lucrarea Mea înaintea necredincioșilor, că vremea este să biruiesc Eu, fiindcă de aceea sunt pe pământ acum cu lucrarea cuvântului Meu, care spală omul la inimă și

la minte apoi, căci cine-și deschide inima, aceluia i se luminează mintea și vede cu ea pe Dumnezeu. Amin.

Pentru această mare strigare la veghe și la înviere auziți voi pe Ioan Botezătorul la masa Mea cu voi! El este glas din glasul Meu și este tămăduitor. Amin.

— **I**n duh de Bobotează e tot ceea ce grăiesc eu, Mieluțule al Tatălui. Duhul Tău așezat peste ape să spele la inimă omul, iar pământul să-l sfințească pentru cei sfinți, ba și pentru cei păcătoși de pe el, ca să ia și ei putere și să-i tragi pe mulți la Tatăl, după cum este scris să faci, o, Mieluțule rănit! Semnul de pe trupul Tău, semnul suliței și al cuielor, Doamne, a rămas deschis. Tu ești Cel rănit de două mii de ani. Să se pocăiască omul la aceasta ce spun eu în duh de Bobotează. Amin.

Voi, cei ce veniți cu foc și cu dor la acest munte de izvor, faceți din voi sarea pământului, așa cum am fost eu în vremea mea cu Domnul pe pământ! E Domnul lucrând cuvânt de naștere din nou a lumii pe vatra neamului român și are ucenici la izvorul cuvântului Său, are botezători peste voi și vă învață El și pe voi și pe ei să fiți sarea pământului. Faceți-vă vase cu sare, luând de aici și împărțind duhul proorociei și nu vă mai stricați niciodată, căci El a zis: «*Dacă sarea s-ar strica, cine ar mai săra?*». O, căutați să aveți sare între voi. Duhul proorociei înseamnă aceasta ce spun eu. Veniți la muntele Domnului, munte de sare, și luați și sărați din loc în loc pe pământ, căci sare nu se mai găsește pe nicăieri, și fără duhul proorociei nu este Domnul pe pământ cu oamenii, căci mărturia Domnului este duhul proorociei, precum este scris, și iată, mai-marii de peste voi au dat de la ei sarea toată și nu mai iau de la Domnul și nu mai ascultă de la El ca să fie Domnul pe pământ cu oamenii. Fiți credincioși, căci duhul proorociei este nașterea cea de sus a omului. Rămâneți în duhul pocăinței și veniți la Domnul, că iată-L aici, învățându-vă pe voi! Amin.

Iar Tu, Doamne, Mieluț rănit cum ești de două mii de ani, pune capăt fărădelegii și răscumpără-i pe oamenii care vor crede, și toți cei care vor crede vor fi mântuiți, vor fi cei mântuiți. Amin.

— **O**rana Mea cea de două mii de ani stă mărturie pe trupul Meu cel înviat din răstignire și se dă celor ce cred venirea Mea de azi cuvânt peste pământ, iar aceștia sunt bogăția Mea, oștirea Mea, pe care Mă sprijin pentru duhul mărturiei pe pământ. Amin.

În duh de Bobotează am grăit poporului Meu și celor ce se hrănesc din gura Mea și am învățat în ziua aceasta veghea cea pentru viață pe cei ce au ales și aleg viața. Duhul Meu plutește peste ape și Se face Bobotează peste pământ. Poporul Meu este mărturia Mea, iar Eu, Domnul, Mă slăvesc în cuvânt peste cei credincioși. Amin.

O, înnoiește-ți în fiecare zi iubirea și veghea cea pentru ea, poporul Meu, și cere la Tatăl voia Mea pe pământ, și orice vei cere în numele Meu, tu vei primi de la Tatăl Meu, vei primi, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2010

Duminica vameșului și a fariseului

Cercetarea sufletului și cunoașterea semeției și a smereniei înaintea Domnului. Păcatul disprețului de frate și al lovirii conștiinței aproapei. Nemulțumirea omului este diavol.

Eu dau învățătură de credință și de viață poporului Meu celui credincios, că am pe pământ dată de Tatăl lucrarea de Învățător peste om, lucrare mare, cum numai

Dumnezeu are. Amin.

Sunt Domnul Dumnezeuul tău, poporul Meu, și-Mi pregătesc în mijlocul tău hrană pentru mulți, că mulți și de peste tot au aflat masa Mea de cuvânt cu tine și se hrănesc mulți din ea spre mângâierea sau spre puterea sau spre credința lor în venirea Mea de azi ca să-l ajut pe om acum, la sfârșit de timp, căci cei de la sfârșit au de dat mâna neamului omenesc întreg, de la Adam și până la venirea Mea cu judecata făpturii și apoi cu mângâierea cea veșnică pentru cei ce M-au urmat cu lepădare de sine și M-au mărturisit viilor și morților prin viața lor mărturisitoare de Dumnezeu pe pământ. Amin.

Este așezată de sfinți în duminica aceasta de învățătură Evanghelia Mea cea despre pilda vameșului și a fariseului, care au venit înaintea Domnului și au fost mărturisitori fiecare pentru ei înșiși cu cele din ei lui Dumnezeu. Am coborât din cer în toată vremea mare iubire în sfinți pentru biserica de pe pământ, pentru care ei au trudit cu iubire în ei ca să am Eu biserică și ca s-o învăț pe ea prin sfinții Mei, prin trimișii Mei în mijlocul ei, și au găsit cu cale sfinții și părinții că omul credincios trebuie să-și cerceteze și să-și cunoască semeția sau smerenia înaintea Mea, mai înainte să se pregătească el prin biserică de cele cincizeci de zile de post pentru slava răstignirii și a învierii Mele pentru cei credincioși.

Aduce învățătura de azi semnul de încredere în sine până la disprețuirea aproapei a fariseului, care s-a înfățișat Domnului și care s-a îngâmfat în sine și apoi în rugăciune înaintea Domnului, socotindu-se postitor și meritor, curat și cinstit, darnic și drept cum nu sunt ceilalți oameni, iar pe de altă parte pocăința vameșului, care, îndurerat și rușinat de faptele sale, cu fruntea aplecată, se lovea în piept și zicea înaintea Domnului: «*Dumnezeule, fii mie milostiv, căci sunt păcătos!*», și dacă s-a smerit acesta pe sine, s-a înălțat la Domnul rugăciunea sa, pe când fariseul înălțându-se în sine a plecat neîndreptat la casa sa, căci scris este că Domnul Se împotrivesc celui ce se bizuiește pe sine semețindu-se, pe când celui ce se smereste pe sine îi dă har și îi dă îndreptare și primire.

O, cum să Mă bizui Eu, Domnul, pe cel ce se bizuie pe sine cu semeție când acest păcat îl pândește pe om ca să-l cadă în adânc ca pe Lucifer? O, nu e bine așa, omule, căci Adam s-a semețit în rai și s-a crezut mare și a pierdut harul Meu și a căzut apoi prin femeie, căci așa pățesc cei ce nu ascultă cu frică de orânduiala Mea cea pentru om, și cad oamenii unii peste alții prin așa cădere, cădere ca a lui Adam.

O, poporul Meu, e bună ascultarea, tată, și vai celui ce calcă peste ea! E bună smerenia inimii și a vieții, și vai celui ce uită să stea cu frică în pocăință mare pentru slăbiciunile lui omenești și pentru ispitele de pe pământ! E mârșav păcatul semeției de sine, iar omul nu are putere să-și vadă acest păcat când îl are pe el, dar Eu am spus: «*Celui ce i se pare că stă, să ia seama să nu cadă!*». Eu, Domnul, știu pândă cea de șapte mii de ani a diavolului pe urma omului, și fericit ar fi omul dacă și-ar aminti mereu de căderea lui din Dumnezeu prin omul cel întâi zidit, care n-a ascultat de cuvântul Făcătorului său și L-a disprețuit pe Dumnezeu în el pentru păcatul său, păcat care a căzut pe tot omul apoi.

O, ar trebui să-L caute oamenii pe Domnul pentru păcatele lor. Îi chem pe oameni la pocăință și la inimă înfrântă pentru viața lor cea plină de păcate și pentru care va fi să dea seama în ziua cercetării lor. O, câtă pace ar fi în oameni și între ei apoi dacă ar sta ei ca vameșul din Evanghelia înaintea Mea și a semenilor lor! O, cât har ar coborî pe pământ de la Dumnezeu și cât rai! Nu trebuie să-și ascundă nimeni neascultarea

de Dumnezeu și faptele ei, căci cei ce se ascund așa fac pat de odihnă în ei pentru păcat, fac moarte în ei și în jurul lor și fac despărțire de Dumnezeu. E bine să nu greșească omul, căci dacă greșește se face neputincios pentru curățirea greșalelor lui, și aceasta înseamnă semeție, păcat pe care omul cu greu și-l cunoaște.

O, nu-ți trebuie notă bună ție de la om, omule care nu-ți cunoști semeția aceasta, ci îți trebuie de la Dumnezeu iertare de greșale, căci omul din pricina păcatelor lui nu este meritos, nu este, ci este vrednic de mila Mea și a semenilor lui, buni sau răi, drepti sau păcătoși, căci Domnul este Cel ce lucrează asupra omului prin oameni, și El conduce spre umilință pașii omului prin multa Lui iconomie pentru umilința semeției din om.

Tu, poporul Meu, să nu cauți, tată, decât mântuire, că nu-ți trebuie purtare bună pentru tine din părți, ci îți trebuie pocăință și umilință, și acestea ți se cer pentru mântuirea ta, și-ți trebuie dragoste de Dumnezeu ziua și noaptea și multă trezire și jertfă pentru ea, căci omul fără ea nu poate pentru Dumnezeu, și e rușine să piardă cel credincios dragostea cu care el se dă Domnului și Îi dă cinste apoi, Îi dă primul loc în viața lui, în truda și în odihna lui.

O, poporul Meu, stai, tată, înaintea Mea mereu ca în fața Stăpânului tău Cel din cer și nu disprețui statul tău cu Mine și statul Meu cu tine pentru dragostea de tine și de trupul tău, căci cel ce nu-și cunoaște și nu-și vede aceste păcate Îl disprețuiește pe Domnul și pe aproapele său prin ele, și se vede aceasta când este așa. O, să nu-ți iei dreptul să-l disprețuiești pe fratele tău, fiule, ci să-ți iei datoria în seamă, căci ai datoria să nu lovești conștiința aproapelui tău, pe care l-ai putea trage în păcatul judecării de frate și a nedumeririi pentru calea cea cu biruință pe ea, căci omul are străvechiul obicei să se ia după om, să se bizuie pe om, uitând el că Domnul este Cel ce încearcă omul prin toate cele de lângă el ca să-i vadă credințioșia și ascultarea lui înaintea Sa.

O, poporul Meu, învață, tată, de la Mine să ascuți toată învățătura Mea, dar învață-te să fii și probat pentru ea, tată! Vreau să văd la tine această înțelepciune, care-ți păstrează viața, tată, căci omul neprobat cade în sine, cade în nelucrare și disprețuiește pe Dumnezeu și pe semeni prin acest păcat. O, nimic, nimic n-ar fi să dorească omul decât cele ce vin peste el, și la a căror cârmă este Dumnezeu, după cum vede El că trebuie să lucreze pentru om spre mântuirea lui, spre smerenia lui, căci smerenia este har, și ar fi să ajungă ea omului, căci harul Meu nu se poate desăvârși în om pe alte căi.

O, de s-ar uita omul la Mine cum M-a ținut Tatăl numai în smerenie pe pământ, ar fi atunci să aibă omul ochiul bun și pentru Mine și pentru el. Învață de la Mine, poporul Meu! Numai pentru cei smeriți și neputincioși pentru ei înșiși, numai pentru ei este bogăția de har din cer, bogăție care așteaptă după om ca să se sălășluiască în el pentru slava Mea. Amin.

O, poporul Meu, nemulțumirea omului este diavol, fiule, este capcană pentru sufletul omului. Învață, tată, să fii primitor cu mulțumire pentru toate câte Eu, Domnul, prin iconomia Mea îți trimit, că iubirea Mea e mare pentru om, dar omul n-o cunoaște pe ea și lucrarea ei cea pentru mântuirea lui.

Te-am învățat în duminica aceasta pașii Mei spre tine și pașii tăi spre Mine, poporul Meu, iar tu să fii curat în toată vremea prin faptele tale văzute și nevăzute, căci Eu stau la ușă și bat, iar tu să Mă cunoști, fiule, și să Mă primești și să fii primitor de Dumnezeu prin toate câte-ți vin, și vei fi fiul înțelepciunii vieții, și vei fi sprijinul Meu când Eu bat la ușa ta ca să intru. Amin.

O, stai cu ușa deschisă pentru Dumnezeu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

11/24 ianuarie 2010

Duminica fiului risipitor

Umilința de duh îi aduce omului înțelepciune. E prăpastie mare să stea omul cu el însuși în gând. Folosul gândirii la Dumnezeu. Pilda bogatului nemilostiv și săracul Lazăr. Pilda pocăinței lui Zaheu. Semeție mai presus de firea căzută: omul care se crede mare. Îndemn la veghe pentru statul Domnului în om.

Mă așez cuvânt în carte și învățătură de viață Mă las poporului Meu, căci cel fără de viață moare, iar viața trebuie învățată bine și mereu, ca să poată fi ea trăită în cel ce alege cărarea ei. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos și intru pe porți la tine, poporul Meu, și te învăț, tată, mereu, mereu, că vreau ca tu să trăiești și să nu te ofilești ca floarea care nu are apă, ca fiul care nu caută învățătura Tatălui său mereu. Acolo unde sunt frații împreună lucrând, acolo trebuie să fie multă învățătură mereu peste ei, și această învățătură înseamnă binecuvântare mare și viață cu putere peste frați, din pricina învățaturii, dar numai dacă frații cei împreună stătători ascultă de glasul fiecărei clipe care vine spre ei cu învățătura sa.

O, poporul Meu, trebuie măreție de suflet pentru această măreață lucrare între frați, și trebuie să fie deștept cel ce stă la învățat, căci altfel el nu înțelege din cele ce vin spre el ca să-i frământă ființa spre facerea sa. O, fiule, trebuie să fii rege ca David ca să poți să înveți mereu și ca să fii mereu prin toate câte vin să te învețe și să te zidească. Cel puțin la minte și la umilință este cel plin de el, și unul ca acela este nemulțumit și pretențios, chiar dacă merite nu are, căci omul, din firea lui cea nesănătoasă, se crede meritos, și de la această semeție vine în el nemulțumirea și căderea din harul care dă să-l crească pe el bun pentru Dumnezeu, deștept cu înțelepciunea sa cea pentru viață supusă frământării, ca să poată ea să crească și să fie în om apoi. Mintea cea plină de supunere și de rugăciune în David îl aducea pe el înaintea Mea și Îmi spunea David: «O, Doamne, să nu-mi lași inima mea spre cuvinte cu viclesug în ele ca să-mi dezvinovățesc păcatele mele când Cel drept și dreptatea mă va certa cu milă și mă va muștra, că nu vreau ca să ungă capul meu untdelemnul păcătoșilor, căci Tu ești Cel ce cunoști pe cele nelucrate ale mele, și în cartea Ta toate se vor scrie, zi de zi se vor săvârși și se vor scrie, și nici una din ele nu va fi nescrisă».

O, iată cât face umilința de duh, câtă înțelepciune aduce în mintea și în inima omului mare la suflet și la veghe și la viață în el pentru Dumnezeu în el! Fiul care nu ia învățătură nu stă fiu, și iese și se duce spre ale inimii sale cea fără de învățătură, așa cum Eu, Domnul, am arătat în pilda cea despre tatăl cel cu doi fii, dintre care unul a stat în duhul lui și a ieșit de la tatăl său și s-a cheltuit pe sine până la capăt, iar la capăt și-a văzut deșertăciunea și lipsa de putere și s-a umilit pentru greșeala sa, s-a umilit înaintea tatălui său, și mare învățătură poartă în ea Evanghelia Mea cea pomenită în duminica aceasta, poporul Meu! Dau să împrăpățez veghea peste tot, și prin învățătura Mea fac aceasta, ca să ia din ea poporul Meu de peste tot, și să-și înțeleptească numai din cer mintea sa fiul acestui popor.

O, fiilor, nu stați cu voi în gând, că e prăpastie mare aceasta ce vă spun! Vi se pot întâmpla numai rele dacă nu M-ați asculta așa. O, stați cu Mine în gând, și stați cu umilință pentru voi, iar Mie dați-Mi loc măreț umilința voastră, tată! Puneți la încercare aceasta ce vă spun! Când stați cu voi în

gând căutați să priviți la aceasta și la relele care vi se întâmplă peste sufletele și peste duhurile voastre, încercate atunci în fel și chip de satana prin nemulțumire în voi, prin răzvrătire de la aceasta, prin neumilința cea prin răzvrătire între frate și frate, și toate din duhul semeției, care stă împotriva umilinței de duh în om. Când stați cu Mine în gând căutați să priviți peste duhurile voastre cât de bine vă face statul Meu în gândul vostru, câtă veghe, câtă pace, câtă armonie în voi și între voi, și de la care se naște dorul, fiilor, dorul de Dumnezeu, care Mă ține pe Mine în voi! O, numai dorul de Dumnezeu Îl ține viu pe Domnul în voi, iar altfel nu este Domnul în voi cu fața Sa, cu fapta Sa, cu gândul Său în voi ca să nu cădeți voi de la fața Lui și din casa Lui apoi, fiilor, căci cel ce cade, cade în gândurile sale mai întâi, și apoi cade din Dumnezeu. Mereu, mereu vă îndemn, stați cu Mine în gând prin dor și prin vorbiri și prin cântări, căci dorul de Mine vă dă vouă trăiri sfinte între voi, tată, și iar vă amintesc pe regele David, prin care Duhul Meu îndemna pe Israel și spunea: *«Lăudați, slugi, pe Domnul! Cei ce stați în casa Domnului, în curțile Domnului, lăudați-L pe Domnul, cântați numele Lui, binecuvântați-L, voi, cei ce vă temeți de El, că binecuvântat și bun este Domnul din Sion, Cel ce locuiește în Ierusalim, iar voi mărturisiți-vă Lui, că El este bun, și în veac este mila Lui!»*. Amin.

O, fiilor, nu stați cu voi în gând, tată! Învățați pe dinafară această faptă și adunați în cer, la Mine, împlinirea ei peste voi! Stați în gând cu Mine, iar Eu sunt Cel blând și smerit cu inima, și așa să fiți și voi, strângându-vă mereu prin aceste însușiri sfinte multe fapte mărețe în cer, la Tatăl, căci fiul risipitor a stat cu el însuși în gândul lui și l-a părăsit pe tatăl său și s-a dus pentru sine și s-a rătăcit, o, și cât de multe fapte ca și ale lui au făcut și fac și creștinii Mei, care-și adună de la Mine har, și apoi se duc cu el în lume cheltuindu-se lumii și feței ei mincinoase pentru om! Inimi care s-au arătat iubitoare de Dumnezeu, mărturisind cu gura lor iubirea lui Dumnezeu și cuvântul venirii Mele adevărat pentru ei, dovedind multora pe Dumnezeu-Cuvântul din zilele acestea, o, cum s-a făcut și cum se face că aceiași creștini sunt acum împotriva Aceluiași Dumnezeu, Care nu tace, ci grăiește mereu, mereu? Aceștia pe câți au dat să-i aducă la cuvântul Meu, pe tot atâția i-au și descumpănit apoi și le-au luat puterea să calce pe urmele Mele, că nici aceștia n-au stat, și nici pe cei aduși nu i-au lăsat să fie pentru Mine și cu Mine în ei, ba, din contra, s-au dus aceia la mai mari rele ca relele cele de dinainte ale lor. O, aceștia toți au iubit și au căutat mai mult slava lor cu Mine, și apoi au căutat slava de la oameni mai mult decât slava de la Dumnezeu și s-au dus să și-o caute pe cea dorită de ei, dar harul Meu l-au pierdut aceștia, că nu este alta soarta celor ce Mă părăsesc și se duc să se cheltuie după voia lor ca fiul care-l părăsește pe tatăl său pentru voia sa. Aceștia s-au simțit nedreptățiți, și apoi și-au dat dreptate singuri, dar Eu nu le dau, căci cei ce-și dau singuri dreptate nu este al lor dreptul acesta, ci al Meu este, iar ei iau locul Meu când își fac aceasta. O, cei ce nu sunt pregătiți pentru Mine când vin la Mine și nu se lasă apoi spre pregătire de la Mine întru toate mereu, aceia nu iau calea Mea sub picioare, și aceasta din pricina semeției lor de a se simți ei pe picioarele lor, și nu este în ei inimă curată pentru Mine dacă fac așa, și se dovedește că este așa, căci ei ajung să Mă părăsească apoi, alungând de la ei temerea de căderea lor de lângă Mine. O, câți se țineau după Mine în urma Evangheliei Mele cu ucenicii Mei, tot atâția Mă și părăseau, și nu-Mi rămâneau ucenici cei ce Mă părăseau. Așa e și azi cu această lucrare a Mea peste cei credincioși. Toți câți vin să Mă vadă numai și să privească lu-

crul Meu cu omul, tot atâția Mă și părăsesc și se duc într-ale lor iarăși, dar Eu rămân și nu Mă duc, rămân și îi mângâi mereu pe cei ce rămân și îi fac veșnici, căci cei mari cad prin mărirea lor, iar cei mici rămân prin neputința lor de a putea singuri, fără Dumnezeu, și așa rămân Eu cu cei ce rămân; rămân și nu Mă duc de lângă cei ce rămân, căci cei ce rămân n-au venit la Mine să Mă vadă și să vadă cum împlinesc Eu toate, ci au venit să rămână și să fie, iar cei ce rămân sunt cei ce nu stau cu ei în gând, și stau cu Mine în gândul lor și rămân ei în gândul Meu și își stăpânesc ființa ca să Mi-o dea Mie și să nu le fie smulsă din Mine partea lor, ci cu Mine să aibă ei partea pe pământ și în cer, și au ei de ajutor dorul de Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, învață, tată, cu mare iubire cuvântul Meu de peste tine prin viața ta cu Mine, căci slava deșartă pândește până la cele mai mici înțelesuri pe cei care vin să fie ai Mei pe pământ. Învățătura cea despre bogatul nemilostiv și săracul Lazăr, Eu, Domnul, am lăsat-o pentru învățatură peste fii, tată. Semeția și nemilostivirea față în față cu umilința și cu suferința cea pentru ea, această învățatură îl ajută pe om să vadă unde duc cele două căi, căci Lazăr a ajuns în sânul lui Avraam, iar bogatul s-a dus în iad. Nu numai pentru că era bogat s-a dus în iad bogatul, ci s-a dus pentru că a trăit bine pe pământ și în slavă omenească purtat și slăvit, slavă de la care el stătea semeț. Lazăr însă era nedreptățit pentru suferința sa pe pământ, și a ajuns acesta în odihna dreptilor apoi, după multa lui răbdare în suferință, iar între cei drepti și între cei nedrepti s-a adâncit mereu prăpastie de o parte și de alta, căci nu se potrivesc cele două stări și se resping una pe alta, și vai celor ce nu se trezesc sau nu sunt treziți până să ajungă la acest cântar al dreptății a toate, așa cum Zaheu a fost trezit față în față cu măreția lui Dumnezeu și căruia Domnul i-a trimis umilință de duh, spre mântuirea lui din păcat, și a zis apoi Zaheu: *«Dau jumătate din averea agonisită pe nedrept, iar celui nedreptățit de mine îi întorc împătrit, numai să mă ierți și să mă primești, Doamne, spre mântuirea mea»*.

O, e plin de păcate omul, și nu știe să și le curețe de pe el. Lipsa umilinței de duh e pedeapsă apăsătoare peste cel lipsit de Dumnezeu în gândul său. Vai de cel ce stă cu el însuși în gândul său! Eu însă vin cu multă învățatură, vin cu măreția Mea față în față cu omul ca să-l fac pe om să vadă calea dacă voiește să fie cu Mine pe calea sa. Multă și adâncă învățatură am căutat să las peste oameni, dar semeția lor, care le acoperă mintea și timpul, se face pedeapsă pentru cei lipsiți de învățătura Mea. Aleargă omul, aleargă până ce nu va mai avea după ce să alerge și pentru ce să alerge, și apoi se va vedea gol și va vedea prăpastia pe care și-a săpat-o între el și Mine, căci cel ce nu ascultă de prooroci, de trimișii Mei spre oameni, de calea Mea spre om pentru salvarea lui, acela ia plată cu cei necredincioși, cu cei nepăsători, că a avut pe Domnul așteptând în urma lui și nu s-a oprit pentru lepădare de sine și pentru viață cu umilință și cu pocăință ca a lui Zaheu înaintea Mea, și apoi cu slujire pentru slava Mea înaintea neamurilor de pe pământ, ca să-l despovărez Eu pe el, pentru lucrul lui cu Mine, căci împovărat este omul de păcate și de datorii pentru păcate înaintea Mea!

O, poporul Meu, vai celui ce-și dă mintea pe ape! Vai celui ce-și pierde mintea, tată! O, vai celui ce se crede mare, crezându-Mă pe Mine neputincios fără de el! Această semeție întrepe pe cea pe care o are omul din firea lui cea căzută prin păcat. O, ferească-i Domnul pe cei ce cunosc această lucrare de facere a omului și se încearcă apoi cu așa semeție, cu așa necugetat păcat, pe care satana îl săvârșește în om, ajutat fiind de omul însuși! Lipsa de învățătura Mea și de adâncimea ei

cea neînvățată de om, aceasta duce la păcat greu pe cel ce se îngâmă cu el însuși înaintea Mea.

O, poporul Meu, să înveți, tată, bine, bine ce este lucrarea Mea cu tine și ce face ea, căci cel ce nu învață cade în sine și se semețește peste păcatul semeției firii omului, dar tu pune piciorul în prag și împlinește în tine slava învățării Mele, hrănindu-te cu ea și plăcându-ți de ea, căci vai celui ce nu învață bine puterea cea mare a cuvântului Meu cel de atunci și cel de acum pentru om! Fiul cel risipitor în plăceri a fost lovit de vântul sărăciei a toate și și-a venit în fire și s-a întors argat la curtea tatălui său și și-a cerut iertare pentru rătăcirea minții și a vieții lui celei fără de vlagă, după ce și-a dat vloga duhului desfrânării.

Fiii cei îngâmfați în sine, ce lovituri ar putea să-i curețe pe ei de acest păcat al semeției cea peste Dumnezeu? O, e de învățat la Dumnezeu înțelepciunea vieții, fiilor! Pas cu pas și la orice pas și în orice clipă e de învățat, tată. Omul care cade azi din Dumnezeu și care dă de lucru lui satana prin semeția cea peste Dumnezeu, unul ca acesta este mai încăpățânat ca Adam, care i-a făcut satanei intrare în el prin semeția lui, căci semeția lui i-a făcut satane pe cei care i-au slujit lui atunci, pe îngerii care au slujit semeției lui Adam, iar tu, omule, care slujești semeției cea peste Dumnezeu a omului, tu unde crezi că te cade aceasta dacă faci așa?

O, învață, poporul Meu, din toate câte au trecut peste oameni, strivindu-le capul, și din toate câte oamenii au făcut pentru răul care s-a născut pe pământ, și stai treaz și cu mare veghe la hotarul dintre bine și rău, dintre tine și Mine, ca să fie odihnă Mie în tine și să nu Mă dai afară, că fără Mine nu poți nimic, tată, ci poți prin satana apoi tot ce mai poți. E război între Mine și satana pentru viața ta, pentru salvarea ta. E război între satana și tine, tată, dar ia de la Mine învățatură mereu, că tu nu-l vezi pe satana cum dă să te prindă, și un pic de neveghe în gândul și în fapta ta Îmi strică Mie odihna în tine, fiule, și îți îngenunchează pe Stăpânul mântuirii tale în tine, tată. O, ai grijă de veghe, poporul Meu, că războiul e nevăzut, și lucrează prin gând satana.

Nu fiți nemulțumiți, fiilor! Nu fiți cărtitori, nu murmurători, tată, căci sunt semeție acestea! Nu ziceți „nu“, că e semeție aceasta, și așa Îi zici și lui Dumnezeu apoi, că te duce satana să faci și cu Mine apoi acest păcat. O, fă-Mă una cu fratele tău, fiule, și fă-l pe fratele tău una cu Mine ca să înveți să nu spui „nu“ fratelui tău, tată, că apoi Îmi vei spune și Mie tot așa, și când nu gândești, când nu te aștepți vine acest păcat la ușa celor ce nu veghează ca pentru Dumnezeu la porțile sufletului lor și ale faptelor lor între frați când se aude bătutul în ușă.

O, te-am luat în brațul Meu, fiule, și așa te-am învățat adânc în ziua aceasta. Învățătura Mea de azi a fost mare peste tine, numai tu să știi să înțelegi multa Mea iubire, prin care mereu te cuprind, și cu ea te învăț, și cu ea te port de mână ca să mergi și ca să nu stai din mersul tău, din mersul tău cu Mine și lângă Mine mereu, mereu, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

18/31 ianuarie 2010

Duminica înfricoșatei judecăți

Omul necredincios spune că nu e Dumnezeu acest cuvânt. Slujitorii bisericii neamului român, să se vindece de păcat și de necredință.

Legea și proorocii au fost până la Ioan.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot. Sunt în cer și pe pământ deodată și sunt Cel

cunoscut de cei ce Mă iubesc și Mă doresc cu ei la bine și la greu, la bucurie și la durere, și niciodată n-am fost cunoscut pe pământ celor ce nu Mă doresc cu ei.

Eu sunt Alfa și Omega, și spun acum, la sfârșit, aceasta, ca să le spun celor necredincioși că așa cum am fost la început sunt și la sfârșit, și nimeni nu mai are lângă numele său acest nume: Alfa și Omega, nimeni, decât Eu. Amin.

Eu sunt Dumnezeu-Cuvântul, și nu vrea omul necredincios să fiu Eu Dumnezeu-Cuvântul acum, la sfârșit, și acesta Mi-a oprit calea, Mi-a pus hotar, și spune tuturor că Eu am grăit totul acum două mii de ani, și apoi nu mai sunt, și dacă ar spune că sunt, nu știe să spună cum sunt. Cei de sus, de peste biserica lumii, spun că nu sunt Eu pe nicăieri pe unde pot să fiu cu cei credincioși, care Mă doresc cu ei, dar dacă nu sunt cu ei, atunci ce sunt Eu și unde sunt și unde locuiesc ca să fiu și ca să lucrez pe pământ? O, undeva trebuie să fiu cu omul pe pământ, că am spus că voi fi cu ucenicii Mei până la sfârșitul timpului.

O, Eu sunt cu cei credincioși, sunt cu cei ce Mă iubesc și Mă doresc și-Mi dau masă și casă cu ei, căci am spus: «*Cel ce crede în Mine voi veni la el și-Mi voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui*», dar cei ce stau mari peste biserica lumii dau să-i facă pe oameni să uite că Eu am spus așa, și dau să-i îndemne pe oameni spre ei, numai spre ei, cum că Eu sunt cu ei și la ei. O, Eu aș fi cu ei, dar ei nu cred că Eu pot fi cu omul așa cum am spus că voi fi cu cei ce cred în Mine, călcând pe urmele Mele cu viața lor. Eu sunt Domnul Dumnezeu celor ce Mă așteaptă să vin la ei și să fiu cu ei, iar al celor ce nu Mă vor cu ei Eu nu sunt, și de aceea ei sunt singuri, sunt fără Dumnezeu pe pământ, și tot așa și lucrează lucrul lor, chiar și când se ascund ei sub numele Meu, așa cum fac cei ce stau mari peste biserica lor, după cum din strămoși a venit această stăpânire pe pământ.

Mă scriu în cartea Mea de azi cu slava cuvântului Meu de peste tine, popor credincios venirii Mele pe pământ acum, la sfârșit de timp. Mă aud cei din morminte când grăiesc în mijlocul tău cuvântul Meu, că este scris în Scripturile Mele cele de acum două mii de ani să grăiesc la sfârșit de timp pe pământ și să Mă audă cei din morminte. Aud cuvântul Meu de peste tine și cei de pe pământ, căci te-am făcut împărtășitorul cuvântului Meu peste oameni, dar oamenii fac ce-au făcut cei de acum două mii de ani, care aproape toți au spus că nu este Hristos Cel ce a venit de la Tatăl la ei prin nașterea Mea din Fecioară, așa cum era scris în prooroci să vin. O, cei necredincioși iubesc focul, tată, nu iubesc venirea Mea. Vin la ei flămând și însetat de ei, gol și străin de ei, suferind după ei și întemnițat de ei în necredința lor, și aceștia iubesc focul, căci scris este în cuvântul Meu că vor merge aceștia în focul cel veșnic, din pricină că nu M-au cunoscut și nu M-au cercetat pe pământ.

Grăiesc acum slujitorilor bisericii neamului român. Vin din cer pe pământ cuvânt în ziua aceasta și grăiesc vouă, celor necredincioși puterii lui Dumnezeu, căci Eu am puterea aceasta ca să grăiesc vouă. O, numai păcatul din voi vă ademenește să nu vă supuneți adevărului că Eu sunt acest cuvânt, care grăiește cu voi prin duhul proorociei, așa cum în toate veacurile a grăit Dumnezeu. V-ați făcut greoi la înțelegere sau nu vreți să înțelegeți voi, cei tari la cerbice, că mărturia Mea este duhul proorociei. Ați citit Scriptura ca să știți ce scrie în ea, iar cunoștința v-a îngâmfat, și din pricina îngâmării nu vă aplecați ca să-L cunoașteți pe Dumnezeu pe pământ cu oamenii. O, cine nu-L cunoaște pe Dumnezeu pe pământ, nu-L cunoaște nici în cer. Nimic nu este adevărat pe pământ decât Dumnezeu, iar voi

nu-L cunoașteți pe El. Atunci de ce vă mai îngâmfați cu cele ce citiți și ziceți că știți din Scripturi? Iată, vă dați mai adevărați ca Dumnezeu peste oameni, de vreme ce-Mi frângeți Mie mersul printre ei cu duhul proorociei, și prin care Dumnezeu este cu oamenii pe pământ. Păi dacă aveți pe cine păcăli, cum să nu faceți aceasta, cum să nu vă păstrați voi pe scaune mari peste oameni, căroră le spuneți că e cu voi Dumnezeu! Păi dacă Eu sunt cu voi, arătați-Mă! Voi însă vă arătați pe voi în haină de sfânt, dar cel sfânt este cel ce seamănă cu Mine, nu cu voi pe pământ.

Din marea Mea durere de la voi grăiesc Eu vouă în ziua aceasta când voi pomeniți în biserici cuvântul Evangheliei Mele cel pentru ziua înfricoșatei judecăți. O, de multe ori am grăit Eu peste voi prin firul cuvântului Meu de azi, care curge ca râul din gura Mea deasupra celor credincioși Mie și venirii Mele cu judecata făpturii. Nu de o zi sau două, nu de puțin timp Mă fac cuvânt în mijlocul neamului român, ci de mai bine de cincizeci de ani stau cu masa Mea de cuvânt și-Mi hrănesc la ea un popor credincios, care Mă cunoaște cu inima, așa cum ucenicii Mei M-au cunoscut acum două mii de ani, când nimeni n-a mai voit să Mă cunoască dintre cei ce stăteau îmbrăcați în haina de slujitori ai lui Dumnezeu între oameni atunci. Iată și acum, aidoma ca atunci, toți cei din biserică mari peste ea sunt cei ce nu Mă vor cu oamenii pe pământ.

O, vreți, nu vreți, credeți sau nu, Eu, Domnul Iisus Hristos, grăiesc vouă din mijlocul poporului Meu cel credincios azi venirii Mele pe pământ în mijlocul neamului român și vă spun că Eu sunt Alfa și Omega. Credeți voi că vă puteți spăla pe mâini de Mine, dând pe seama omului cuvântul acesta, care curge din gura Mea ca să spele omul de necredință și de deșertăciune și de goană după vânt? V-am trimis cartea cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, dar din pricina îngâmfarării minții voastre nu dă inima din voi să Mă afle în acest cuvânt. N-am venit să vă iau scaunele pe care v-ați așezat mari peste sufletele oamenilor, ci am venit să vă vindec de păcat și de necredința cu care dați să vă acoperiți păcatele. O, nu că nu aveți credință în cuvântul Meu cel de azi, dar vă este rușine să vă dați bătuți pentru curățirea păcatelor ca să le iau de peste voi și pentru ca să am Eu locul cel dintâi la cârma vieții voastre, lucrare dătătoare de viață peste om. O, ceea ce pățesc Eu de la voi, aceasta am pățit de la Adam, care nu M-a voit Stăpân pe Mine peste facerea Mea, ci s-a voit el peste Mine cu scaunul său de domnie, căci cel ce face așa, acela moare față de Dumnezeu, așa cum a murit Adam.

O, cât va mai fi să vă înveliți cu Scriptura Mea care spune că legea și proorocii au fost până la Ioan? Cât veți mai alunga de pe pământ duhul proorociei, prin care Dumnezeu este cu oamenii pe pământ? Credeți voi prin aceasta că veți scăpa de mânia care vine și a și venit peste fiii neascultării, biciuiți de osânda necredinței? Uitați-vă bine în Scripturi, că tot lângă acel cuvânt găsiți voi mai departe scris că de la propovăduirea lui Ioan Botezătorul, care M-a arătat lumii la Iordan, împărăția lui Dumnezeu se ia cu stăruință mare numai de către cei ce se silesc pentru ea și cu credință în ea înăuntrul omului credincios ei.

O, cum vă dă vouă socoteala că Eu nu sunt pe pământ cu oamenii prin duhul proorociei, care este cărarea Mea pe pământ între oameni? Păi dacă Eu nu sunt, voi cum mai sunteți? Eu cum mai sunt cu voi și prin voi cum ziceți voi că sunt prin voi? Ziceți că sunteți din unul în altul prin fir apostolic. De ce n-ați putea zice așa și pentru duhul proorociei, care ar fi să fie cârma bisericii, Dumnezeu trup și cuvânt prin

biserică? Au nu știți că este scris: «*Vai de cetatea peste care nu este cuvânt de prooroc!*»? O, voi nu vreți să știe mulți Scriptura, ci vreți să le spuneți tuturor că știți numai voi, că numai voi aveți voie să știți, dar măcar s-o luați toată drept călăuză, drept adevăr, și nu numai de ici, de colo să luați din ea, după cum vă face vouă trebuință ca să vă păstrați scaunele de domnie peste gloatele depărtate de calea Mea cea cu cruce pentru om, căci trebuie să fie asemenea Mie cel ce vede calea aceasta, și pe Mine pe ea Păstor cu crucea.

Toate proorociile de până la Ioan s-au împlinit întru Mine, și tot întru Mine se împlinesc și cele ce Duhul Meu proorocește azi. O, Eu n-am fost prooroc și Învățător numai acum două mii de ani, ci am rămas cu împărăția Mea veșnic, și tot așa și cu lucrarea Mea pentru ea, căci ea nu se mai sfârșește de atunci, și Eu dovedesc aceasta și sunt cu oamenii pe pământ, căci sunt cu cei credincioși sub cortul Meu cu ei și sălășluiesc cu ei și sunt Dumnezeul lor, precum este proorocit de apostolul Ioan, căruia i-am arătat cum voi fi Eu cu oamenii la sfârșit de timp, Scriptură care se îplinește acum mai mult decât oricând, și aceasta pe vatra neamului român, țara strălucirii, pe care a vestit-o proorocul Daniel pentru sfârșit de timp, iar Eu, Domnul, sunt Alfa și Omega, și strălucește venirea Mea cuvânt pe pământ în mijlocul acestui neam. Amin.

O, ce bine v-ar fi fost vouă dacă ați fi voit o clipă să vă întrebați curat: cine suflă prin acest izvor de cuvânt de mai bine de cincizeci de ani, și care nu seacă, ci curge plin de iubire, chemând omul la viața împărăției cerurilor pe pământ cu oamenii? O, de la cel mai mare de peste voi și până la cel mai mic de sub voi, stând toți sub haină de biserică, Eu, Domnul, vă spun așa: postiți și vă rugați cu stăruință ca să vă descopere Dumnezeu și să vă dea pricepere din cer, arătându-vă El Duhul Care suflă prin izvorul Meu de cuvânt în zilele acestea în mijlocul neamului român, iar Eu, Domnul, vă voi arăta atunci că Eu sunt, și că nu este diavolul, și că nu este omul, și că Eu sunt cu cei credincioși, care Mi-au dat locaș cu ei și Mi-au dat putere să vin și să împlinesc cu ei Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu, precum este scris, și iată-i pe ei, iar Eu grăind cu ei ca și cu Luca și cu Cleopa pe drumul spre Emaus, și Mă las pe masa lor trup și cuvânt, iar ei Mă împart, și nu vă puteți spăla pe mâini înaintea Mea sau a oamenilor că nu sunt Eu acest cuvânt, că nu vi l-am dat ca să Mă cunoașteți prin el, iar dacă spuneți că nu Eu sunt în cuvântul acesta, dați răspuns cine suflă dacă nu sunt Eu Cel ce suflă prin acest cuvânt, dacă nu e Duhul Meu, Care suflă unde voiește, nu unde voiți voi sau unde nu voiți?

O, îndărătnicia voastră Mă face să grăiesc Eu vouă așa, căci cu Scripturile deschise am lucrat Eu și acum două mii de ani când Eu le despecetluam și le deslușeam și le desăvârșeam pe ele pe pământ, ca și acum pe cele proorocite pentru acum de prooroci și de apostolii Mei în vremea Mea, de Ioan, de Petru, de Pavel și de mulți ca ei, care au avut daruri și au proorocit pentru vremea de sfârșit, pentru Mine la sfârșit de timp, și aceasta după ce a proorocit Ioan Botezătorul ca ultimul prooroc până la Mine.

Voi, slujitori ai bisericii, cum de n-ați voit voi să primiți mângâierea Mea, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din al Meu ia și vestește și învață, așa cum Eu am promis că va veni El și că prin El voi fi până la sfârșitul timpului cu mângâierea Mea peste cei credincioși? O, Eu n-am voit, tată, să fiți voi antichristii care ca și cei de acum două mii de ani stați împotriva venirii Mele cu sfinții în zeci de mii, precum este scris să vin prin duhul proorociei Eu Însumi!

O, nu mai fiți împotriva Mea, și fiți pentru Mine, fiilor, și dovediți aceasta prin înțelepciune de sus în voi! O, pocăiți-vă, tată, de acest păcat, pe care-l faceți față de cuvântul Meu cel mângâios de azi, păcat făcut din invidie, fiilor. Curățiți din voi păcatul invidiei de frate, curățiți-vă de el, căci el a nimic în voi duhul temerii de Dumnezeu, fiilor. E vremea să îmbrățișați cu iubire pe cel oropsit de voi între voi, pe arhiereul care a fost atins de Duhul Meu ca să înțeleagă el adânc taina cuvântului Meu de azi peste pământ, taină care-Mi pregătește ziua venirii Mele cu slavă de îngeri și cu oștirile de sfinți și cu trâmbițarea cea pentru ridicarea celor ce Mă așteaptă în morminte ca să vin și să le deschid lor ziua învierii lor. O, dezlegați chinul de pe arhiereul Meu și dați-i iubirea voastră, de vreme ce el v-a ascultat și v-a ales pe voi și M-a părăsit pe Mine și pe poporul Meu, iubindu-vă pe voi cu răbdare până la ziua luminării cea de la Duhul Meu pentru cei ce va fi să vadă adevărul Meu în râul cuvântului Meu cel de azi! O, nu-l mai oropsiți, fiilor, pe cel mic între voi, pe cel atât de micșorat de voi, când el ar putea să sufle peste mulți harul iubirii Mele pentru cei mântuiți, căci are duhul simțirii cerești în el și este blând și smerit cu inima și cu duhul, așa cum Eu sunt. O, nu-i frumos ce faceți voi cu el de-l acoperiți în întuneric. Ce veți face dacă va fi să plătiți pe pământ și în cer rana cea adâncă în care-l țineți voi pe el legat și oropsit de voi, după ce i-ați luat scaunul de apostol și l-ați dat altuia, dându-l pe el deoparte ca pe un osândit, așa cum au făcut cu Mine arhierii în vremea aceea? O, Eu plâng în el cu Duhul Meu, căci întrucât lui îi faceți această oropsire, Mie Îmi faceți, fiilor.

Este scris în Evanghelia pomenită azi în biserici că în ziua Mea voi veni întru mărire cu toți sfinții și îngerii și voi ședea pe jețul dreptății a toate, și de pe locul slavei Mele voi despărți pe unii de alții precum desparte ciobanul pe oi de capre, și-Mi voi pune oile de-a dreapta Mea și le voi spune: *«Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, în moștenirea pregătită vouă de la întemeierea lumii, că Eu am fost flămând și însetat, străin și gol, bolnav și întemnițat, iar voi M-ați hrănit și Mi-ați ostit setea, M-ați adus în casă la voi și Mi-ați dat haină, M-ați vindecat de rane și M-ați cercetat în închisoare ori de câte ori ați făcut aceasta unuia dintre frații Mei prea mici»*, și voi pune caprele de-a stânga și le voi spune lor: *«Duceți-vă de la Mine, căci sunteți blestemați pentru focul cel veșnic, pregătit diavolului și îngerilor lui, căci întrucât nu ați fost miloși și milostivi unuia dintre frații Mei prea mici, Mie nu Mi-ați fost»*.

Iată, Mie Mi-ați făcut voi ceea ce ați făcut arhiereului Meu cel dintre voi, fratelui vostru, fiilor. O, l-ați nedreptățit ca niște drepti, și n-ați fost drepti cu el, tată. O, n-ați fost drepti, căci omul este păcătos. L-ați lăsat pe el flămând și însetat de iubirea voastră și de lucrul lui de apostol al Meu. L-ați lăsat fără haină slăvită și ați dat-o altuia, și pentru cămașa lui ați tras sorți, și l-ați lăsat fără casă, fără turmă, tată, și l-ați lăsat întristat și bolnav de tristețe și l-ați închis sub vină și n-ați cercetat pricina lui, că n-ați voit aceasta, și toate acestea Mie Mi le-ați făcut, precum este scris de cel ce face așa unuia dintre cei prea mici ai Mei. O, cum vor ajunge la Mine cei ce i-au luat lui din mână cârja de păstor și au dat-o altora? Au părăsit atunci temerea de Dumnezeu cei ce l-au băgat pe el la întuneric și sub vină fără să fie cercetare făcută, precum este scris să lucreze biserica. Au judecat toți de la depărtare și din zvonuri și din invidia care vine de la dorul de mărire, așa cum M-au judecat pe Mine acum două mii de ani mai-marii poporului Israel, care și-au folosit puterea și rangul lor împotriva Mea, netemându-se ei de acest păcat.

O, nu s-ar fi rupt biserica în două prin lucrarea Mea lângă arhiereul Meu cel dintre voi, așa cum s-a zvonit atunci peste tot prin judecată strâmbă asupra lucrării cuvântului Meu și prin apăsarea cea asupra arhiereului Meu, ci s-ar fi mărit cu slavă cerească biserica neamului român și mulți ar fi luat calea slavei vieții și a sfințeniei, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul, precum este scris, dar toți s-au temut că-și vor putea schimba viața în bine și n-au voit aceasta, căci au iubit păcatul și slava de la oameni mai mult decât slava cea de la Dumnezeu și s-au așezat să pună obroc luminii și au făcut acest păcat, și stă păcatul acesta și azi pe fruntea bisericii neamului român, neam care a avut prin vremei slavă prin biruință asupra diavolului și nu asupra lui Dumnezeu, precum și-a lucrat el azi peste el Scriptura lepădării de credință, cum nimeni n-a bănuț că acest păcat au săvârșit cei ce au dat cu pietre în candela cu untdelemn a cuvântului Meu Mângâietorul, cuvântul Meu cel de azi.

Vă veți întâlni cu Mine voi, cei care ați dat să puneți sub obroc lumina cuvântului Meu cel de peste țara venirii Mele cuvânt pe pământ la sfârșit de timp, țara care strălucește prin harul Meu din ea pământul și cerul, taină care n-au voit s-o afle cei ce-și zic că stăpânesc taina cerului pe pământ.

O, vă chem la împăcare, tată, căci Tatăl este în Mine când grăiesc, iar Eu și cu Tatăl Una suntem, și Mă aveți Mijlocitor la Tatăl, dacă voiți. Eu caut să vă desfac vederea și înțelegerea și să-Mi dați primire, ca și Eu să vă dau vouă în locașurile Tatălui Meu. Nimic nu vă cer, nimic nu vă iau, ba vă dau iubirea Mea și vă dau slava Mea și vă dau putere să vă faceți plăcuții Mei, căci fără Mine e tot mai greu, tot mai dureros pe pământ pentru om, că pe pământ vine împotriva omului tot ce el a lucrat fără Dumnezeu în lucrarea sa, uitând el că planurile Mele nu sunt ca planurile lui.

Am grăit vouă, celor ce stați sub nume de slujitori de biserică a neamului român. V-am grăit părintește, iar primirea sau neprimirea voastră vă va dovedi încă o dată pe voi da sau nu fii ai lui Dumnezeu, căci fiii sunt cei ce cred ascultând, cei ce iubesc ascultând și ascultă iubind.

Fiți credincioși! Duhul Meu este Duhul Tatălui, iar Duhul Tatălui este Duhul Meu și am grăit vouă în Duhul Sfânt în zi de pomenire a Evangheliei înfricoșatei judecări, când Eu voi veni cu ziua Mea întru mărire, cu toți sfinții și îngerii și voi ședea pe jețul dreptății și voi despărți pe unii de alții oamenii și neamurile, precum ciobanul desparte oile din capre, și-Mi voi pune oile de-a dreapta Mea. Amin.

Eu sunt Alfa și Omega și Mi-am pus viața pentru oile Mele, căci sunt Păstorul lor și le păstoresc, și mila Mea de Păstor se face cuvânt, și Mă dau lor, căci am spus celor iubiți, celor împrunciți: *«Nu vă voi lăsa orfani. Eu Însuși voi purta grijă de oile Mele și le voi păstori»*. Amin, amin, amin.

25 ianuarie/7 februarie 2010

*Sărbătoarea sfinților trei ierarhi:
Vasile, Grigorie și Ioan*

Păstorul Cel cu crucea în spate și păstorii cu crucea strălucitoare la gât. Sfinții trei ierarhi: pilde de păstori de suflete. Domnul va sta la judecată cu furii care se dau păstori. Povește de trezire și împăcare cu Dumnezeu a păstorilor de suflete.

Mă scriu în carte cu sărbătoare de arhierii și Mă dau poporului Meu învățătură de viață, ca un Învățător Care-Și are grijă de ai Săi. Sunt Domnul Iisus Hristos Învățătorul și M-am făcut pildă de viață celor învățați de Mine pentru trăirea lor, așa cum un învățător poate fi adevărat învă-

țător și cu putere pentru învățătură peste cei ce învață de la el viața. Așa i-aș fi voit Eu învățători pe cei ce s-au așezat în numele Meu peste oameni, o, și câtă viață ar fi în oameni dacă ar fi avut la cine să se uite ca să-și lucreze ei viața lor!

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea în spate, însângerat sub ea cum am fost și neiubit de lumea cea plină de păcat, dar cei ce s-au așezat pe scaune de păstori nu stau sub cruce, ci își poartă la gât cruce strălucitoare și sunt măriți de lume cu podoabele lor bătute cu fir și n-au suferință pentru cruce, și numai slava cea trecătoare învață omul de la ei, și nu mai sunt pe pământ păstori cu milă de turma Mea cea săracă de duh și de har, și Mă fac Eu Însumi păstor peste ea și-Mi las glasul blând de păstor peste ranele ei, neștiute de ea rane, că nu mai are ea doctor ca s-o cerceteze pe ea și s-o aducă în brațe la izvor și la vindecare, așa cum Eu Mă dădeam celor zdrobiți sub bucuria vieții trecătoare și zbuciumați apoi de amăgirea ei.

Am avut din timp în timp păstori cu milă și-Mi vegheau cu dreptate turma, dar cei drepiți pentru ea încap cu greu cu lucrarea lor lângă cei numiți păstori numai pentru slava lor peste oameni. Au adunat părinții sfinți într-o singură zi de sărbătoare pe cei trei arhieri ai Mei, Vasile, Grigorie și Ioan, păstori care s-au jertfit pentru asemănarea lor cu Mine, pildă făcându-se ei celor ce se vor păstori de suflete, dar amăgitorii Mi-au furat mereu slava Mea de păstor ca să se facă ei cu ea slavă pentru ei, numai că slava Mea este suferința, crucea purtată din greu, viață Mie dată spre răstignire, în locul celor ce păcătuiau pentru pedeapsa lor apoi.

Mare și multă a rămas pe pământ învățătura celor trei păstori, pomeniți azi în duh de biserică, prigonii pe pământ în vremea lor de cei ce se așezau unul pe altul pe scaune de păstori pentru slava lor. Adevăratul păstor este cel ce arată celor învățați de el cum se suferă pentru vindecarea celor povățuiți de el pentru scăparea lor din vină, căci oamenii își fac rost de vină pentru viața lor cea fără de păstor peste ea, și apoi ei trebuie să sufere pentru curățirea lor ca să-și câștige înapoi viața irosită în păcat. Un păstor de suflete îi arată omului că păcătuiește împotriva vieții cea de la Dumnezeu lăsată pentru om și că trebuie să se vindece de păcat. Un păstor cu milă de oameni se ia la luptă cu vrăjmașul vieții omului și este rănit apoi în locul celor vindecați, și seamănă cu Mine cei ce păstoresc așa.

Eu, Domnul, Păstorul Cel cu crucea în spate și apoi așezat pe ea în cuie bătut, plin de răni pe drumul crucii pentru viața oilor păstorite, voi sta la judecată cu furii, cu cei ce și-au luat slavă de păstori în numele Meu, uitând ei ce trebuie să fie un păstor adevărat, după chipul și asemănarea Mea păstorind peste oameni, și voi sta de-a dreapta Mea cu cei ce au păstorit dându-și viața pentru om, așa cum Eu am păstorit, iar furii va fi să dea răspuns lui Dumnezeu pentru oile rătăcite și nepăstorite pe drumul cel plin de spini și de pământ, drum care-i răsare în calea omului cel căzut pe cale de șapte mii de ani prin neascultare, și pentru care Eu am ridicat pe umeri crucea Mea cea grea și M-am lăsat apoi pe ea întins în cuie ca să plătesc în locul omului simbria cea pentru păcatele lui și să-l dau pe el apoi Tatălui, ca trudă a Mea înaintea Sa pentru plânsul Lui cel după om. Amin.

— **D**e-a dreapta Ta suntem întru venirea Ta cu noi pe pământ cuvânt pentru judecata furului, o, Doamne, Păstor slăvit prin cruce între pământ și cer acum două mii de ani, și apoi slăvit prin toți cei ce sufereau de la cei necredincioși pentru numele Tău mare peste pământ! Toți trei într-un duh al iubirii de Dumnezeu am tânjit pentru Tine și pentru oile Tale, strivite pe cale din pizma diavolului, care

s-a așezat să-l cadă pe om dacă el a căzut din slava sa prin omul neascultării de Tine la început. Ne-am luptat cu duhul lui satana ca să scoatem oamenii de sub osânda lui, și am îndrăznit acestea toate în numele Tău, păstori cu milă de oi cum eram, căci așa ne-ai zidit Tu mai înainte să ne alegi păstori pentru oi prin iconomia Ta, o, și cât de disprețuiți și alungați am fost de arhieriei, de slujitorii de peste biserică atunci! Păstoream cu milă și cu dreptate peste cei ce li se făcea strâmbătate și povățuiam îndeaproape turma Ta din mijlocul ei, nu de pe scaune slăvite sau din haine strălucitoare, iar cei de lângă noi slujitori de biserică ne vindeau batjocurii și disprețului. Învinuirii și înjosirii ne dădeau cei ce aveau grijă de păcatele noastre, iar de ale lor ba, și așa ne dădeau ei prigoanei și suferinței apoi, ca să nu-i mai păstorim pe cei credincioși Ție și nu lor, căci cei credincioși își căutau prin noi mântuirea cea de la Tine, iar noi căutam prin ei mântuirea noastră prin lucrul nostru cel pentru ei înaintea Ta, dar nu ne-au putut îndura furii de cele sfinte, slujitorii de biserică îmbrăcați în piei de oi, și ne-au chinuit pe pământ și ne-au alungat ca stricători, iar urmașii lor ne-au zidit de atunci și până azi mormintele, înfrumusețându-ni-le, mărturisind ei prin aceasta că sunt urmașii celor ce ne-au nimicuit dintre oameni ca să păstorească ei după plăcerea lor, după socoteala lor cea pentru ei, și nu după dorul Tău cel lung după om, ostoit în Tine numai de la cei ce au păstorit ca și Tine turma Ta pierdută, din pricina lipsei de păstori peste ea.

Venim cu Tine cuvânt pe pământ și mergem și intrăm în casa furului și a celui ce jură strâmb pe numele Tău și vor fi nimicite lemnele și pietrele ei, precum este scris în Scripturi despre efa în care se află toată fărădelegea și care va fi dusă în Babilon, la locul ei. Venim cu Tine în cuvânt și rostim în casa celor ce stau în numele Tău stăpâni peste oameni, și le cerem răspuns pentru viața oilor Tale și le spunem lor așa:

Pentru că ați păstorit cu asprime și cu cruzime oile, iar ele au rătăcit pe toți munții și dealurile, Domnul Înșuși vine și păstorește și cercetează turma Sa, iar voi veți da Lui răspuns pentru ceea ce ați lucrat pentru El sau împotriva Lui peste oile Sale. Noi însă vă povățuim cu iubire, împăcați-vă cu Dumnezeu, că El este iertător și vă dă din plinul Său, din Duhul Său darul iubirii și al temerii de Dumnezeu, numai să-L primiți voi așa cum vine El la voi și să căutați să lucrați ca Domnul pentru turma Sa, căci nedreptatea cea pentru El și pentru oile Lui nu este lucrarea păstorilor, ci a furilor de oi. Fiți iubitori, fiți credincioși, fiți sfinți și nu vă îndoiiți în voi pentru aceste sfinte puteri pentru cei mântuiți! Deschideți Domnului! Iată-L cum vine la voi! Cunoașteți-L și primiți-L! El așteaptă să-I deschideți și să-L primiți ca să vă șteargă păcatele și să vă dați Lui și lucrului Său cel sfânt pentru Scriptura înnoirii lumii, că iată, vine Domnul, vine cu zecile de mii de sfinți ai Săi, precum este scris să vină, și fericiți vor fi cei ce vor spune Lui: vino! Amin.

— **O**stau și ascult iubirea și lucrarea voastră cea din dreapta Mea, o, arhieriei iubiți ai Mei. V-am dat menire mare acum, la sfârșit de timp, căci iconomia Tatălui Savaot v-a dat vouă partea să binecuvântați din cer cu binecuvântare arhierescă lucrarea cuvântului Meu cel de azi la începutul ei în anul 1955, și apoi iarăși, spre sfârșitul cel bun al mersului Meu pe mai departe apoi cu lucrarea Mea, cu noua Mea lucrare, căci am spus prin Duhul Meu: «*Noi le facem pe toate!*». Îmi fac lucrare mare pe pământ și zidesc Noul Ierusalim, și lucrarea cuvântului Meu a mers din greu vreme de cincizeci de ani ca să ajung cu ea la praznicul cincizecimii ei, la Scriptura de Nou Ierusalim, de nou popor, buchet de flori, culese cu lacrimi și cu dor nestăpânit ca

să-l pun în glastră înaintea Tatălui și să-l pun în sfeșnic ca să lumineze și să zidesc pe el viața veacului ce va să fie după învierea morților, precum este scris. Amin.

Binecuvântată este lucrarea Mea arhierească prin voi în mijlocul poporului Meu cel nou! Voi sunteți martorii Mei cei din cer, și tainic am lucrat și lucrez prin voi, prin lucrarea ungerii Mele celei de azi, ungere din cer, după rânduiala lui Melchisedec, așa cum este scris în Scripturi despre lucrarea cea tainică a lui Dumnezeu peste cei credincioși la sfârșit. Mângâiați-vă, că și Eu Mă mângâi, căci truda, ca și durerea Noastră, este grea. Așa Ne este și așteptarea, iar cei necredincioși vor fi rușinați când Domnul va șterge lacrima celor disprețuiți de ei pentru mersul Meu cel greu pe mai departe prin cei credincioși, și căroră li se șterge orice greșală, căci sunt credincioși, și duhul pocăinței este duhul lor. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2010

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Omul nu are iubire, căci are în el patima. Harul credinței vine de la iubire, iar iubirea, de la inimă. Omul să-și biruiască păcatul în trupul lui, căci păcatul este moarte.

O Mi-e dor de iubirea Mea în om, și Mi-e dorul lung și greu. Sunt Cel ce l-am zidit pe om din iubirea Mea, ca să-l fac pe el apoi casă iubirii Mele și să Mă odihnesc de ea, căci iubirea este grea, și are nevoie de odihnă. Mai înainte de a fi omul a fost iubirea Mea, iubirea cea din Dumnezeu, și am făcut din ea pe om, și apoi l-am făcut din lut, ca să-l fac casă iubirii Mele și să Mă uit la ea și să Mă odihnesc în ea apoi de greul iubirii Mele, că e mare Dumnezeu, și are nevoie de odihnă.

Intru cuvânt în cartea Mea din zilele acestea și găsesc deschis și intru și grăiesc pentru începutul Meu cu omul. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și eram Cuvântul la început ca și acum, la sfârșit, și toate s-au făcut prin cuvântul Meu cel grăit, și fără Mine nu s-a făcut nimic, căci numai Dumnezeu este Cel ce face, numai El. Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Cel ce fac, și din iubire am făcut și fac, căci Eu sunt iubire, și Mi-e tare multă rana după ce l-am făcut pe om, căci nu M-am putut odihni cu iubirea Mea în el. L-am făcut ca să-Mi odihnesc iubirea Mea cea multă și grea și să Mă uit la ea față în față cu ea, și am zis că este bine, și de atunci Eu sunt numai o durere. Cuvântam cuvânt de facere și apoi Mă uitam și vedeam că este bine, și am privit apoi peste toate câte le făcusem, și erau bune foarte cerul și pământul și toată oștirea lor, și în ziua a șaptea M-am odihnit de toată facerea pe care o făcusem. Cunoștea omul numai binele, căci așa am voit Eu pentru el, și așa de mult l-am iubit, și am voit să nu cunoască el răul, și nici răul pe el, și de aceea i-am zis să se păzească de rău și să lucreze binele, ca să fie fericit și nemuritor. Numai cel ce cunoaște răul, numai acela este muritor, căci i-am zis lui Adam: «*Să nu iei din pomul binelui și răului, fiindcă în ziua când vei mânca din el vei muri!*».

O, n-a ascultat omul ca să nu se atingă de cele ce erau ale lui Dumnezeu, de cele ce numai Dumnezeu trebuia să le știe și să le țină sub pază, și să-l păzească pe om să ispitească pe Dumnezeu, dar omul a dorit să ispitească ființa lui Dumnezeu, și așa a făcut, și apoi și-a văzut căderea și s-a temut de Dumnezeu și a dat să se ascundă. Eu însă eram cu pasul și cu glasul peste el, iar când l-am strigat să-Mi răspundă unde este ascuns, murise, murise față de Mine, căci cine cunoaște ca

Dumnezeu, se dorește pe sine apoi, nu-L mai dorește pe Dumnezeu și nu-L mai are pe Dumnezeu mare peste el, căci se ascunde de El, așa cum s-a ascuns Adam. Cel ce se ascunde, din pricina răului din el se ascunde, și omul dă vina unul pe altul din unul în altul înaintea lui Dumnezeu, așa cum a fost la început, după ce răul a fost cunoscut de om, făcându-se păcat în om, moartea lui Dumnezeu în om.

O, ce mare iubire au avut pentru răscumpărarea omului din păcat cei care au rânduit deschiderea vederii omului și zile de post îndelungat, după ce el vede căderea lui din viață prin trezirea răului în el! Au așezat sfinții și părinții cincizeci de zile de post pentru cei credincioși, și au dat ei pilda izgonirii lui Adam din rai, ca să aibă omul putere de pocăință și de post și de dor de rai, căci raiul a fost pe pământ, și tot pe pământ este și acum, și este acoperit în taină și are sabia focului cel nevăzut în poarta sa.

Avea trup nemuritor Adam, dar neascultarea l-a îmbrăcat în trup muritor, în care locuiește pofta și păcatul, și s-a luat pe sine în gând Adam, și L-a dat din el pe Dumnezeu. O, nu este bine să stea omul cu el în gând, ci cu Mine în gândul lui să stea, căci cine stă cu el însuși în gând, acela nu-L mai are pe Dumnezeu în el, în gândul lui, decât pentru teamă, iar teama îl oboșește pe om și îl face să se ascundă ca Adam. L-am povățuit pe om să caute să scape de păcatul ispitirii lui Dumnezeu și al omului și să nu mai facă neascultare spre păcatul acesta, căci Adam dacă a dat de la el ascultarea de Dumnezeu s-a pus să-L ispitească pe Dumnezeu și lucrarea Sa și ființa Sa și înțelepciunea Sa, că poate, poate ar fi să ajungă el mai deasupra lui Dumnezeu, dar trupul lui s-a făcut în clipa aceea trup muritor, căci Eu i-am spus că în ziua când va călca porunca Mea va muri, și a trebuit să cadă Adam din rai apoi, ca unul care va muri cu trupul, și a făcut el suferința aceasta pentru tot neamul omenesc cel de după el.

O, iată cât strică un om care păcătuiește! În loc să fie cuminte, în loc să asculte, în loc să postească, așa cum Eu i-am spus, Adam s-a voit deasupra lui Dumnezeu și s-a pus să ispitească ființa lui Dumnezeu și lucrarea Sa, prin care toate s-au făcut. Nu Mă vedea Adam, și Îmi auzea numai mersul și glasul, și sfios l-am întrebat când el s-a ascuns: «*Nu cumva ai călcat cuvântul Meu?*».

Se întrebă omul cum de nu l-am oprit la timp pe Adam și de ce i-am spus numai după ce a păcătuțit împotriva Mea și a lui? O, Eu știu ce am făcut. Eu l-am făcut din iubire pe om și l-am vrut să Mă iubească, dar dacă el n-a vrut, iubirea nu trebuie împinsă din spate, ci trebuie liber să facă omul aceasta, că altfel iubirea nu mai este ea. Chiar și când l-am întrebat de neascultarea lui, tot cu sfială l-am întrebat, căci eram Cel ce trebuia să fie iubit de cel zidit de Mine pentru iubirea dintre Mine și el apoi. Iubirea nu pedepsește când este în om, iar Eu eram iubirea, și am lucrat cu sfială înaintea celui ce a călcat peste iubire, căci așa lucrează iubirea. Cine nu are iubire, nu are, dar cine o are pe ea, iubirea se face durere în cel ce nu are cum s-o odihnească pe ea.

Omul nu are iubire, căci are în el patima, iar iubirea nu este amestecată cu trupul omului. Vin cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, vin ca și la început, și grăiesc cu omul ca la început, și lucrez tainic, și nu se suie la mintea omului cum lucrez Eu lucrarea Mea cea de azi, iar omul îndoielnic și neascultător ca și Adam ispitește cu mintea sa lucrarea Mea și cade ca Adam, care a gândit să ispitească ființa Mea și să fie el în locul Meu Dumnezeu peste toate. O, mulți au căzut ca și Adam dintre cei care au ispitit lucrarea Mea cea de azi, căci necredința este

fără de rușine când ea își face casă în om, când omul dă să umble ca Adam la înțelesurile cele tainice și bine acoperite ale lucrărilor Mele în mijlocul oamenilor. Nu-l ajut pe om să priceapă cum lucrez Eu pentru el și pentru toate câte am de împlinit, dar îl ajut să creadă atingându-i inima, ajutându-i iubirea, iar cei ce cred tainelor Mele sunt numai cei ce iubesc cu iubirea Mea în ei, nu cu a lor, căci iubirea cea din om se face păcat în el și pentru el și pentru om, fiindcă omul se iubește pe sine prin iubirea pe care o are în el.

Grăiesc în ziua aceasta numai din durere, căci grea și lungă este vremea de când omul cel nemuritor s-a îmbrăcat în trup muritor prin cunoaștere, prin păcatul ispitirii, păcat prin care cu greu mai poate omul să creadă de la Dumnezeu, și prin care cade el din harul credinței, care vine de la iubire, de la Mine în cel ce Mă iubește de la inimă și nu de la minte. Toți cei care au dat să gândească cu mintea n-au avut aceia inima pentru Dumnezeu, și au pierdut calea și au trecut pe calea care rățăcește pe om. Acum două mii de ani am dat iarăși toată iubirea Mea pentru om și M-am făcut Eu Însumi Om, și M-am făcut pomul vieții pe pământ și M-am dat omului ca să creadă și să Mă ia în însuși trupul lui ca arvună a răscumpărării lui din păcatul căderii cea de la început. La început omul cunoștea numai binele, și apoi a luat și a cunoscut și răul, și apoi s-a rușinat de Dumnezeu, și unul de altul, căci s-au văzut goi, și cei ce nu au ascultat și-au cunoscut goliciunea apoi.

O, e slab omul. De atunci și până azi e slab și atras spre păcat. Îi este dor omului să cunoască păcatul, care înșeală prin trecătoarea lui îndulcire în carnea omului căzut. Aș voi să-și omoare singur omul otrava aceasta din el, căci ea l-a scos din rai pe om. O, dacă era bun ceea ce omul iubește și numește iubire, de ce l-am mai scos Eu pe el din rai?

O, e moarte în om ceea ce omul iubește în însuși trupul lui! Cum să-l scap pe om din balta lui de sânge, în care el stă îndulcindu-se din însuși sângele lui? Cum să fac, omule, cum, tată, să fac cu tine ca să condamni tu în trupul tău păcatul și să-l lași acolo necunoscut de tine, așa cum Eu am voit să fii tu când te-am așezat în rai dându-ți nemurirea? Îți place să mori? O, tu nu mori numai când trupul rămâne fără tine, fără sufletul tău. Tu mori ori de câte ori păcatul se îndulcește în tine cu otrava lui cea de la început, care te face să-L dai pe Dumnezeu din tine și să stai tu în casa ta, făcută de Dumnezeu. N-ai fost recunoscător! Ai voit să cunoști despre Făcătorul tău, despre ființa Lui și ai dorit la ea, și, vai, te-ai prăbușit atunci, ca unul care ai umblat la ce nu era al tău.

O, stă omul față în față cu păcatul și nu-l poate birui și se unește cu el, un singur trup cu el apoi, și Domnul stă afară, căci este Cel fără de păcat. M-am făcut pomul vieții pe pământ acum două mii de ani ca să-l deprind pe om să Mă ia în el și să-și ceară în el apoi legea pomului vieții, prin care omul nu mai moare prin păcat, că numai prin păcat moare cel ce moare, căci păcatul se face diavol în om, în carnea omului pedepsit de păcatul din el, și cu care omul se ascunde în el și între om și om de alt om.

O, cine are milă de durerea Mea cea de la tot omul mereu, mereu, mereu? Rănit sunt, și iubirea Mi-e tot o rană. Rănit sunt, și Dumnezeu e tot o rană. O, pe cine îl doare de rana Mea? Când Adam a ajuns în durere el și-a adus aminte de Mine și de durerea Mea de la el și s-a căit și a căutat spre Mine ca să-Mi aduc aminte de el în durerea lui și să vin pe pământ să-l răscumpăr, căci el Mă așteaptă. Când el a părăsit trupul pe pământ ca să se întoarcă în Mine, el a găsit heruvimii sabiei de foc care se învârtea cu vâlvătaie în poarta raiului desfătării,

păzind calea spre pomul vieții, și a așteptat Adam în poarta durerii făgăduința Mea pentru răscumpărarea lui, când Eu, Dumnezeu-Cuvântul, M-am făcut Om pe pământ ca să mor cu trupul ca Adam și să Mă duc după el să-l scot din cădere și să vadă el cu ochii lui pe Cel ce L-a îndurerat și L-a ispitit, neascultându-L atunci când i-a cerut, pe când Adam era cu trup nemuritor în rai.

L-aș vrea pe om îndurerat pentru toată durerea care a fost în rai de la neascultarea omului zidit de mâna Mea, durere care și acum este. L-aș vrea umilit pe om pentru păcatul din el. Postește omul de bucate, dar de păcat nu vrea. Nu-l doare de mila Mea când el păcătuiește. Înaintea Mea păcătuiește el și nu-l doare de mila Mea. O, dacă s-ar căi el pentru toți păcătoșii de până la el și de după el, ar învia omul din păcat, ar învia morții și viii și Mi-aș găsi odihna Mea pierdută, odihna Mea în om.

Vino, omule, la căință pentru păcatul cel din trupul tău, vino, tată, că nu e bine și cu Dumnezeu și cu păcatul! Păi vrei și cu Mine și vrei și cu păcatul? Dar tu n-ai văzut cum s-a întâmplat cu Adam, că n-a putut să rămână și cu raiul dacă a trezit în el păcatul? O, n-ai păstor să te învețe ca să crezi și ca să pricepi durerea Mea cea de la om. Vin Eu, și iată cum vin! Vin și te învăț și-ți grăiesc ca să înțelegi, numai să poți tu să asculți ce-ți spun, și să nu faci ca Adam, care n-a stat ascultător și n-a crezut că moare când nu va mai asculta, și a murit prin păcatul din el trezit.

Am venit acum, la sfârșit de timp, am venit la tine și vin, omule, vin și te învăț să-L iubești pe Dumnezeu, și să-L dorești în tine cu iubirea Lui, ca să scapi de iubirea de tine, iubire care te vatămă, fiule. O, iubește-Mă pe Mine și caută să ai înțelepciunea aceea pe care omul o înțelege numai după ce se întâlnește cu Mine! Auzi-Mă, tată, că vreau să Mă auzi! Îți grăiesc plin de dor. Mi-e iubirea neodihnită, căci Eu numai în om Îmi am sălaşul odihnei iubirii Mele ostenite de așteptare. Hai să ștergem de pe pământ urmele durerii Mele cea de la tine, că Eu te aștept să Mă asculți și să-ți dau plata ascultării apoi, să am pentru ce-ți da plată, odihna iubirii Mele în tine, omule sleit de puteri. O, voiesc să pot Eu în tine, dar ia-Mă în casa ta, și pregătește-o ca să Mă iei în ea, că Eu aștept, aștept la ușa ta, și te aștept. Amin.

O, poporul Meu, în mijlocul tău grăiesc Eu așa cum grăiam cu Adam la început. Îți dau, tată, putere pentru postire de bucate, dar să-Mi dai ca să-ți dau, și să-Mi dai credința ta ca să-ți lucrez Eu toate cu ea. Și lui Adam i-am dat putere să poată, dar el a luat din sine și n-a mai avut din Mine dacă a făcut așa. Hai, fiilor, cu bucurie să trudim pentru viață, că Eu am venit la voi cuvânt ca să lucrez cu voi prin duhul ascultării de Dumnezeu și să-L bucurăm pe Tatăl cu împlinirea tainei învierii omului, măi fiilor. Amin.

O, cât de supus M-am arătat acum două mii de ani, Dumnezeu din Dumnezeu fiind Eu! Iată, au trecut patruzeci de zile de la praznicul nașterii Mele din mamă Fecioară și am ajuns acum la praznicul întâmpinării Mele de către bătrânul Simeon în templul din Ierusalim, când M-au dus părinții Mei să Mă închine Domnului, după cum era datina în Israel. Ne-am supus unul altuia, Eu lui Simeon, și el Mie, căci așa lucrează cei ce au Duhul Domnului călăuzitor lor, și a văzut Simeon făgăduința Duhului Sfânt împlinită pe pământ, pe Mesia Mântuitorul, lumină neamurilor și mărire pentru poporul cel credincios. Amin.

Am grăit cu durere și cu duioșie, ca să-l deprind pe om cu durerea Mea, căci cine n-are durere de Mine nu poate să-Mi dea loc cu el pe pământ. Mă doare că nu Mă iubește omul. El

zice că Mă iubește, dar el iubește și păcatul, iar păcatul din el este durerea Mea, este strâmtorare mare a Mea în el, este bucuria cea vrăjmașă, care l-a încântat pe om să se alipească cu ea și să Mă lase pe Mine cu suspin după el, cu rană pentru golul lui din Mine, după ce omul s-a alipit cu păcatul.

Îți binecuvintez credința și puterea și iubirea cea pentru zile de post, și bucură-te așa până la ziua praznicului învierii Mele, ziua biruinței Mele asupra morții, poporul Meu! Fă-ți, tată, rost de iubire, de multă iubire și hrănește-Mă cu ea în vremea postului tău de bucate, iar Eu voi petrece cu tine și Mă voi da ție de hrană, tată, că tu ești poporul Meu și M-am făcut în tine pomul vieții, și prin porunca Mea am pus Eu în mijlocul tău masa aceasta, hrana cea pentru fii, păzită de heruvimii sabiei de foc, care se învârtă cu vâlvătaie în poarta raiului desfătării ca să păzească pomul vieții, hrana cu care Eu Mă dau ție în fiecare zi în vremea aceasta atâta de lipsită de iubirea omului cea pentru Dumnezeu.

Binecuvintez peste tot pe pământ puterea cea mântuitoare pentru zilele de post care încep acum, dar pe cei ce nu se despart de păcat Eu nu-i binecuvintez. Eu sunt al celor ce Mă iubesc, numai al lor, iar ei sunt numai ai Mei și nu mai sunt ai lor. Așa iubire să fie pe pământ! Amin. Nu este iubire altfel de iubire pe pământ. Eu sunt Cel ce sunt, și Eu grăiesc aceasta. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Cu multă pace înăuntrul tău să fii până la ziua praznicului învierii Mele! Stai de-a dreapta Mea, fii unealta Mea, căci venirea Mea este cu tine, și Eu o dau pe ea tuturor celor ce-și pun inima ca să Mă cunoască în venirea Mea la tine, în glasul Meu cel de azi deasupra ta, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 februarie 2010

Duminica întâi a Postului mare, a drepte credințe

Viața mântuitoare și duhul mărturisirii este lucrarea celor ce-L aleg pe Dumnezeu. Biserica lumii și slujitorii ei s-au îmbrăcat în roșu. Să se hrănească omul cu cuvântul lui Dumnezeu.

Mă fac rău de cuvânt între cer și pământ în ziua aceasta și intru în cartea Mea cea de azi, spre pomenirea sfinților luptători în via Mea pentru adevărarea credinței lor în Mine și a urmașilor lor apoi, care aveau să sufere ca și ei și să biruiască apoi ca și ei în fața celor necredincioși, care s-au luptat cu Dumnezeu din pricina dorințelor lor de slavă, dorințe pământești, care-i pasc pe cei necredincioși pe pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Făcătorul făpturii și Judecătorul ei, fiindcă sunt Cel ce sunt și Cel ce știu și Cel ce văd așa cum se vede, nu așa cum vede omul sau cum nu vede el. Cei ce văd sunt cei ce fac pământul rai, așa cum au făcut și fac sfinții Mei, cei care au suferit și suferă pentru că sunt cei ce văd ca Dumnezeu pe pământ, și apoi în cer.

Sunt Domnul, și intru în cartea Mea cea de azi, însoțit de sfinții mărturisitori de Dumnezeu după adevăr, de cei ce au trăit credința lor, așa propovăduind-o pe ea celor ce le stăteau lor împotriva, și care vedeau ca omul, și nu ca Dumnezeu, și nu ca sfinții Mei, care s-au luptat prin vreme cu fiarele de suflet și care tânjeau să facă pământul de sub ei rai, patrie în care ei petreceau cu Mine, și Eu cu ei, și-Mi erau mărturisitori.

Viața cea mântuitoare și duhul mărturisirii, aceasta este lucrarea celor ce aleg pe Dumnezeu și a celor aleși de El vase de trebuință Lui pe pământ între oameni. Atâtea șiruri de împărați păgâni cu viața și cu credința s-au luptat prin vreme împotriva sfinților Mei și nu i-au biruit pe ei, căci au râvnit până

la jertfă sfinții Mei, și așa au biruit ei în vremea lor împărați, și apoi în vremea de după ei, căci ei au lucrat apoi spre adevărarea lui Dumnezeu, și au lucrat din cer. Pe vremea împăratului păgân, care a uns cu sângele jertfelor idolești și a spurcat bucatele de pe piață ca să spurce pe creștinii postitori pe calea lor cu Mine, s-a coborât sfânt din cer la cărmuitorul bisericii creștine și i-a învățat pe creștini să mănânce colivă și să nu se atingă de cele spurcate de pe piață, și așa au ascultat creștinii Mei de cel venit din cer la ei pentru păstrarea curățeniei lor și a pazei lor cea de la Dumnezeu. O, așa Îmi învăț Eu azi pe poporul cuvântului Meu, pe cel credincios, și el Mă ascultă ca să mănânce curat, căci cei ce nu au hrana curată, pe care Eu s-o pot blagoslovi, aceia fac rău oamenilor și nu mai au putere bună oamenii, ci li se taie ea, căci diavolul a pândit și pândește mereu îndemnându-i pe cei necredincioși să pună o mulțime de rele și de dughuri rele ale lor peste cele de hrană oamenilor, dughuri împotriva lui Dumnezeu și a celor credincioși Lui.

Mă uit peste timp înapoi și văd pe sfinții Mei cât privegheau pentru calea celor credincioși, și Mă uit azi la cei ce stau pe scaune de sfinți și de mărturisitori cât stau ei de bine așezați și nu-i dor de ranele Mele de la ei, așa cum nu-i durea pe cei din vreme, care, slujind lângă cei sfinți ai Mei între ei, îi prigonau pe sfinții Mei, îi alungau pe cei credincioși, care iubeau Duhul Meu din cei sfinți, și n-a fost vreme să nu fie prigonii sfinții Mei, și iată cine i-a prigonit pe ei cel mai bine! În toate vremile preoții și arhierii s-au îndeletnicit cel mai mult să pună creștinii și sfinții sub obroc, ca și acum două mii de ani, ca și azi, când nimeni nu mai vrea să fie Dumnezeu pe pământ cu oamenii așa cum este să fie, și nu așa cum este omul învățat să știe despre Dumnezeu, căci Dumnezeu este Cel ce stă cu oamenii cei credincioși pe pământ, și care mărturisesc pe Dumnezeu în chip vădit înaintea necredincioșilor, care se tem să nu-și piardă întâietatea peste oameni, și cine să le spună lor de rătăcirea lor? O, vin Eu să le spun lor despre această nelegiuire a lor, și lucrez cu putere și Mă fac rău de cuvânt în mijlocul neamului român și dau de gol lucrarea cea fără Dumnezeu a celor ce se dau dumnezei peste oameni, și le spun Eu la oameni că acei care se dau peste ei dumnezei sunt cei ce stau împotriva lui Dumnezeu cu statul lor cel mare peste oameni, și care și-au îmbrăcat locașurile lor de biserică în stacojiu și în purpură, spre batjocura Mea, dovedindu-se ei ai cui urmași sunt.

Am grăit prin cuvântul Meu cel de azi să se ferească tot omul credincios, tot slujitorul și tot norodul să se ferească să-și împodobească în roșu casa, căci roșu este culoarea lui Edom, culoarea batjocoritorilor lui Dumnezeu și a prigonitorilor celor sfinți. O, iată ce fac cei ce s-au așezat unii pe alții mari și tari peste turma neamului român! Îmbracă aceștia în roșu locașurile sfinte și toate ale lor, și tăinuiesc ei în chip fățarnic această faptă a lor. Îmbracă aceștia în stacojiu cărțile de biserică, și așa le pun pe masa de slujire, iar Eu, Domnul, le-am grăit lor să se păzească pe ei și locașurile lor de culoarea aceasta, care atrage și bucură pe diavolul, culoarea lui antichrist, culoarea fiarei, fiara cea roșie, beată de sângele sfinților Mei în toate vremile, și iată păcat care stă împotriva celor ce nu văd ca Dumnezeu, ci văd ca omul, și tot așa și fac! Eu însă vin și-Mi vestesc pe credincioșii Mei de peste tot să nu-și împodobească trupurile și casele și lucrurile lor cu roșu, căci la roșu trage prăpădul, care-și cunoaște lucrarea, care-și cunoaște casa sa.

O, ce blând, ce veghetor, ce mângâietor Păstor sunt Eu, Domnul, pentru cei ce Mă iubesc ascultându-Mă pentru voia Mea în ei! La aceia Eu vin și-Mi fac casă la ei și cinez cu ei și Mă arăt lor și nu-i las singuri printre cei morți față de Mine, ci

îi însoțesc și dau din calea lor cursele cele ascunse pentru ei, căci sunt Cel ce sunt și Cel ce știu și Cel ce văd așa cum se vede, și nu așa cum vede omul sau cum nu vede el. Eu văd cursele întinse în calea celor ce nu au darul vederii și îi vestesc pe ei, Eu și sfinții Mei, și îi învăț învățătură cerească pe cei credincioși, care cred iubind și iubesc ascultând, și așa împlinesc Eu Scriptura aceea care proorocește că: *«Voi veni la păstori și le voi cere oile și Eu Însumi voi paște oile Mele și le voi păstori»*, iar la păstori le spun așa: *«Nu mai faceți rău înaintea ochilor Mei! Conțeniți odată! Învățați să săvârșiți fapte bune și alergați după dreptate pentru cel împilat, pentru cel părăsit de părinți și pentru cea văduvă și neajutorată! Veniți să stăm împreună la judecată, și dacă păcatele voastre vor fi stacojii, să se albească întocmai ca zăpada, și de vor fi ele ca porfira, să se facă întocmai ca lâna albă, iar dacă Mă veți asculta, vă veți înfrupta de bunătățile țării, și dacă nu veți vrea și vă veți răzvrăti, atunci veți chema sabia peste voi și vă va birui pe voi, fiindcă gura Domnului a grăit, și-Mi voi răcori mânia Mea asupra potrivnicilor Mei și Mă voi război împotriva dușmanilor Mei, și voi așeza în locul lor judecători drepti, și vor judeca sfetnicii Mei ca odinioară, și atunci tu te vei numi iarăși cetate credincioasă, căci pierirea va ajunge pe cei nelegiuiți, iar cei necredincioși Domnului vor muri, și vor fi ca un stejar ale cărui frunze se ofilesc și ca o grădină fără pic de apă»*, precum este scris. Amin.

Acum îmbrățișez pe cei credincioși, și care se sfințesc pentru Mine așa cum este datina din părinți și din sfinți pentru vremea postului cel pentru amintirea patimii Mele cea pentru tot omul care Mă vrea după adevăr Mântuitor și Mijlocitor pentru el înaintea Tatălui Savaot, și le spun și lor așa: *«Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl Meu voiește să vă dea vouă împărăția! Eu Însumi voi purta grijă de tine și te voi păstori și-ți voi da din izvorul Meu și vei bea din râul vieții»*, precum este scris să împlinesc. Amin.

O, Mă doare pentru tot omul care nu are peste el povățuitor pentru sfințenie, Mă doare, încă de la începutul cerului și al pământului Mă doare. Omul a ascultat de femeie, dar de Dumnezeu n-a vrut să asculte, și Mă doare de la om, căci omul este deprins cu păcatul. Văd pe pământ cum se nevoiește omul să se oprească de la mâncare, dar de la păcat nu se oprește, și nu știe că așa trebuie să postească cel ce dă să postească, și n-are cine să-l trezească pe om spre înțelepciunea sfinților. Pe unii ca aceștia îi suferă slujitorii de biserici, dar pe creștinii Mei cei iubitori de Dumnezeu îi numesc rătăciți și nu-i iubesc arhieriei și preoții, și în toată vremea îi răstignesc ei pe creștinii Mei, și îi dau de lângă ei pe cei sfinți care slujesc lângă ei cu Mine în ei, și nu s-au priceput mai bine decât preoții să Mă prigonească pe Mine, și apoi prin vreme pe cei binecredincioși ai Mei.

O, Mă doare pentru tot omul care nu are povățuitor sfânt peste el pentru viața lui! Cei sfinți nu încap lângă cei ce stau sub nume de dumnezei peste oameni. Eu însă Mă îndur de cine voiesc Eu, și le spun la cei ce Mă iubesc, le spun să trăiască smerit înaintea Mea și înaintea oamenilor, ca pildă de împărăție a cerurilor în ei între oameni, și le spun lor să se scoale în zori și să Mă ia de cârmă a lor peste zi, și apoi să se așeze seara înaintea Mea și să-Mi spună ei: *Doamne, mă așez acum înaintea Ta cu viața mea de azi. Curăță-mă de tot ce am greșit în ziua aceasta și binecuvintează puterea mea cea bună ca să pot pentru Tine, iar Tu pentru mine, și mă numără cu cei mântuiți, Mântuitorul meu! Amin.*

M-am făcut râu de cuvânt în mijlocul poporului Meu cel

de azi pe vatra neamului român în zi de pomenire a sfinților Mei, care au trudit până la jertfă sângeroasă pentru păstrarea credinței, pentru patria creștin-ortodoxă pe pământ. S-au pomenit azi sfinții mărturisitori, prigonii și muceniciți pentru numele Meu, pentru dreptarul credinței timp de două mii de ani, știuți și neștiuți, și de Dumnezeu binecuvântați pe pământ și în cer. Au fost prin vreme împărați și arhierii gând la gând pentru prigonirea sfinților Mei, care și-au ales cerul ca patrie pe pământ și în cer și pentru care ei au trudit pe calea lor spre Mine. Au rămas scriși în istorie cei necredincioși și cei credincioși, unii spre ocara lor, iar ceilalți spre mărirea lor cea întru Dumnezeu. Așa sunt scriși în cartea Mea și cei de azi, cei necredincioși și cei credincioși. Așa M-am scris Eu și în ziua aceasta în cartea Mea cea de azi cu râul cuvântului Meu pentru cei credincioși și împotriva celor necredincioși; pentru cei dinții spre mărirea lor cea de la Mine, iar pentru ceilalți spre rușinarea lor, după cum este soarta numelui celor necredincioși. Amin.

Eu Însumi, Eu, Domnul Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Eu sunt Cel ce vin cuvânt pe pământ și-Mi păstoresc turma, și oile Mele Îmi cunosc glasul și merg după Mine. Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, și așa Îmi învăț și oile să fie, căci cei fără de cruce nu vin după Mine, fiindcă alta este calea lor.

Eu sunt Mângâietorul celor ce cred venirea Mea cu mângâiere la ei, și din al Meu le dau lor, și Duhul Meu Mângâietorul îi învață pe ei toate și n-au ei trebuință să-i învețe pe ei omul care stă pe scaun înalt în numele Meu pe pământ peste oameni. O, pe pământ nu mai este învățătură sfântă în cei ce învață, căci cei ce nu se leapădă de sine luându-și crucea ca să Mă urmeze așa, aceia nu pot fi păstori și învățători oamenilor, și nici loruși nu pot fi, și n-au aceia temelie pentru casa lor pe pământ și în cer.

Acum dăruiesc blagoslovire și mângâiere la toți cei care în numele Meu și pentru Mine aduc înaintea Mea jertfa lor de iubire, zile de post și de hrană sufletească de la sfinții Mei, care au lăsat pe pământ învățătură tare pentru om prin viața lor cea scrisă cu jertfă și cu sânge pe pământ pentru urmașii lor cei credincioși. Amin.

Voi, cei care jertfiți lui Dumnezeu inima și nevoița trupului, nu uitați să vă hrăniți cu tot cuvântul lui Dumnezeu și al sfinților Săi, căci scris este că omul nu numai cu pâine trebuie să se hrănească, ci cu orice cuvânt care iese de la Dumnezeu și de la cei ce s-au făcut pildă de împărăție cerurilor în ei prin vreme, și așa vă veți încununa voi cu roadele dragostei de Dumnezeu și vă veți păstra ai Lui pe pământ. Amin.

Iar tu, popor al cuvântului Meu, să stai în mâna Mea unealtă a Duhului Meu Mângâietorul și Mărturisitorul, ca să pot Eu în mijlocul tău să curg peste pământ cu râul Meu de cuvânt și să-i păstoresc cu el pe cei binecredincioși, că pentru aceasta Eu te-am ales. Te-am ales să te am acum, la sfârșit de timp popor al Meu și să fii calea Mea spre oameni, așa cum sfinții Mei mărturisitori au fost și sunt, căci Eu aștept să Mă arăt cu cei credincioși biruitor, pentru slava Mea cu ei și pentru plata cea scumpă a credinței lor, credința cea în venirea Mea atunci și acum, poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 februarie 2010

Sărbătoarea sfântului sfințit mucenic Haralambie

Cei ce ascultă sunt ocrotiți de tot răul. Îndemn pentru lucrare cu binecuvântare. Să ne rugăm cu rugăciunile sfinților. Îndemn pentru primirea facerii omului nou. Armele biruinței: postul, rugăciunea, psaltirea și binecuvântarea fiecărei clipe.

Mă fac cale pentru sfinți, căci ei văd și aud cuvântul venirii Mele și știu făgăduința proorociei că Eu cu ei trebuie să vin și să lucrăm împreună peste sufletele și peste duhurile și peste trupurile oamenilor, peste cei credincioși, și peste cei puțin credincioși, și peste cei necredincioși.

Sunt Domnul! Venirea Mea în cuvânt se vestește, și Eu trebuie să vin tot mai cu bogăție de cuvânt, că mila Mea de om se face grea peste Mine, iar Tatăl Mă îndeamnă să grăiesc și să-l miluiesc pe om cu duhul înțelepciunii și al cunoștinței de sus, că pe pământ e durere știută și neștiută, și are nevoie omul de binecuvântare pentru cele bune, și de curățire de cele ce sunt spre paguba lui.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Sunt Cel viu, și am călcat cu moartea pe moarte, și Tatăl Mi-a dat putere în cer și pe pământ, și am spus aceasta după învierea Mea ucenicilor Mei și i-am trimis cu putere să vestească ei aceasta printre oameni, iar cei ce vor crede, să fie botezați de ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și să fie ai Mei ca și ei, precum și cei ce nu vor crede, să fie știuți și ei, și aceia să rămână așa cum sunt ei, precum este scris.

O, să te trezești bine, bine, popor al cuvântului Meu, și să iei, tată, în tine tot sfatul Meu de peste tine, tot ce grăiesc Eu ție din cer și de pe pământ, căci zilele sunt tot mai grele, tot mai cu durere în ele, iar viața ta trebuie să atragă spre ea în toată clipa binecuvântarea Mea, care poate de la Mine binele tău, paza ta cea de la Dumnezeu, fiule. O, să nu ai grijă mai mare ziua și noaptea ca și grija de a Mă asculta așa cum Eu te călăuzesc să faci și să lucrezi, ca să nu te doară de la greșeala neascultării, tată. Eu te învăț și din cer, și de pe pământ, dar nu e de glumă cu ascultarea, ci e de stat sub ea cu mare veghe pentru ea, căci cei ce ascultă sunt ocrotiți de tot răul, de toată ispita care vine pe pământ ca să încerce pe oameni.

Vin cu mucenicul Meu Haralambie sfințitul, vin la tine cu sfinții, poporul Meu. Le-am dat lor încă de pe pământ puterea Mea pentru tine, că tu ai nevoie de prieteni adevărați, tu, cel mai mic al Meu. O, să stai mic în mâna Mea, căci cei ce au stat mari lângă Mine și lângă tine n-au avut putere să înțeleagă taina Mea de peste tine, și te-au privit cu duh și cu ochi omnesc și te-au disprețuit și te-au dat din calea lor, dar Eu rămân cu tine, rămân și nu Mă duc, și stau lângă tine și te acopăr cu mantia Mea și a sfinților Mei și te păstrez mărturie a Mea înaintea Tatălui și a oamenilor de pe pământ, căci ești cel credincios, și te voi ocroti de ceasul ispitei, tată, precum este scris, iar sfinții Mei sunt asemenea Mie, și tot așa te vor ocroti și ei, că tu ai de tată și de frate pe Tatăl ceresc și pe Mine și pe sfinții Mei, numai să iubești tu ascultarea; ascultarea și credința, o, poporul Meu. Amin.

Venirea Ta cu sfinții mă aduce cu Tine în oștirea cea de arhieriei ai Tăi din cer, căci oști din cer vin după Tine, precum este scris, o, Doamne.

O, mi-e tare dor de venirea Ta, ca și la toți sfinții Tăi. La toți le este dor să vii și să poți cu biruința Ta pe pământ, acum, când omul fărădelegii caută cum-necum să-Ți ia scaunul Tău de domnie și așternutul Tău și să poată el în locul Tău cu planul său cel întunecat mai mult decât oricând, căci sunt șapte mii de ani de când omul asta caută în nebulia lui, în dorul lui

de stăpânire peste pământ și peste cer.

O, cine Te-a iubit, cine Te-a mărturisit mai mult decât sfinții Tăi! Ai coborât har mare pe pământ după învierea Ta și ai ridicat oștiri de sfinți mărturisitori și Te-ai scris prin ei Dumnezeu adevărat pe pământ, prin semne și prin minuni. Acum lucrăm din cer, și suntem în război cu întunericul din om, și suntem de partea celor credincioși făgăduințelor Tale cele împotriva vrăjmașilor Tăi și a celor ce nu cred duhului mărturisirii, o, Doamne.

O, nu vă temeți, voi, fii ai credinței sfinte! Fiți fii ai ascultării de tot cuvântul Fiului lui Dumnezeu, Care vine pe nori la voi și Se împarte prin voi celor credincioși venirii Lui cu sfinții acum, la sfârșit de timp! Nimic să nu faceți mai mult decât ascultare de tot cuvântul Său în tot ceea ce lucrați voi pentru El și pentru voi, căci cei ce-L ascultă pe El sunt cei ocrotiți și sunt cei ce luptă alături de El și de noi pentru biruința Lui asupra morții și a iadului, precum este scris. Nu uitați de lucrarea binecuvântării! Folosiți-vă de cei sfințiți de Domnul între voi pentru voi! Duhul, sufletul și trupul trebuie să vă fie închinare și blagoslovite, cu toată lucrarea și mișcarea lor, sub semnul sfinte cruci și sub cuvântul binecuvântării lui Hristos, Căruia Tatăl I-a dat toată puterea în cer și pe pământ, iar El a dat sfinților Săi. Amin.

Voi, cei sfințiți ai Domnului în mijlocul poporului Său cel binecredincios, în dar ați primit de la El, în dar să dați celor pentru care ați primit, și nu altora, și vor fi ei cei ocrotiți! Amin. O, nu este izbăvire de rău mai mare ca aceea prin cuvânt rostit în numele Domnului pentru stărpirea răului și pentru sporirea binelui cel de la Domnul pentru cei credincioși și sfinți. Diavolul pândește clipă de clipă să vă găsească vină și neascultare de Domnul, ca să vă tragă sub arcanul său, dar sfinții Domnului veghează și ei. Vegheați, vegheați și voi la fel! Crește pe pământ teama în oameni, dar în voi să crească credința și nădejdea în biruința lui Hristos, pe care strigați-o să vină, să vină, căci noi, sfinții Lui, stăm pentru voi la hotarul dintre bine și rău, și stați în brațul Domnului și nu ieșiți, că afară e pedeapsă pentru cei necredincioși! Rugați-vă Domnului, rugați-vă cu rugăciunile sfinților, care au în ele mult, mult duh de pocăință! Rugăciunile lor sunt cupele milei cea pentru voi, cei credincioși. Fiți vii prin rugăciune și îndeletniciți-vă să fiți rugăciune pe pământ, vie ca focul care arde și care curăță în calea sa înainte și înapoi, în dreapta și în stânga, în sus și în jos, dar fiți cu ținare de minte și fiți dulci pentru cele vii și lucrătoare, spre care sunteți îndemnați de Domnul și de sfinți, fiilor! Amin.

O, dulce Doamne, dulce ai fost Tu în mine și dulce mi-a fost viața cu Tine! Când eram batjocorit și sfâșiat de cei necredincioși, săracii, Tu erai așa de dulce în mine, cât eu nu mai aveam gândul și simțul la usturimea trupului meu, a cărnii mele, și așa mă îndulceam de dragostea Ta în mine, și așa Te mărturiseam Dumnezeu al meu la păgâni, la cei ce mă făcuseră priveriște a lor pentru numele Tău, pe care-l purtam înaintea lor, și nu știau ei ce fac, iar eu le voiam iertarea și le voiam întoarcerea la Tine multora din ei prin mărturisirea mea cea din mijlocul prigonirii Tale și a suferințelor Tale în mine, și creștea, Doamne, numărul ucenicilor Tăi mărturisitori ca și mine apoi.

O, să se bucure de dragostea Ta și a mea poporul Tău cel mic de azi, căci noi, sfinții Tăi, stăm azi în dragostea Ta cea pentru ei, dragoste plătită cu jertfă întreagă, ca să fie azi de putere și de izbăvire pentru cei ce sunt ai Tăi pe pământ! Se îmbată omul de gândirea la sine, de bucuria de sine și de dorul de a fi plăcut unul altuia, dar eu am dat de la mine acestea și am luat dragostea Ta, ca s-o am pe ea plată în cer, și să dau

plata mea la cei ce nu au pe pământ, căci Tu ai spus la toți: «Milă voiesc, nu jertfă!». Amin.

Bindecuvântare arhierescă las pe creștetul tău, popor al cuvântului venirii Domnului cu sfinții în zilele tale! Fiți pe buze cu cuvânt de binecuvântare pentru Dumnezeu și pentru voi! Maica Domnului și sfinții Lui stau nedespărțiți de voi. Vegheați pentru rugăciune și pentru ascultare, și tot răul vă va ocoli pe voi! Nimic, nimic fără Dumnezeu, o, fiilor. Amin.

— **E**u, Domnul, îndulcesc iubirea sfinților și Mă îndulcesc în ea, în iubirea cea pentru tine, poporul Meu de azi. O, lasă-te, tată, lut moale, ca să te poată modela Făcătorul tău, căci lutul moale stă la lucrat și nu-l doare! Învață-te să nu te doară! Stai moale ca să nu te doară, ci să te bucuri de facerea ta de la cei ce au lucrarea facerii tale cea de la Mine, că pe pământ sunt numai vrăjitori și vrăjitoare, și se duc singuri oamenii la aceștia ca să-i facă și să le facă lor viață, și cred oamenii în vrăjitori și în vrăjitoare și le caută sprijinul, dar toate acestea au pentru om un capăt dureros apoi.

Am mângâiat iubirea și dorul sfinților Mei, că doresc la tine sfinții Mei, poporul Meu, dar mai mult doresc ei ocrotirea ta, căci ei văd că tu ești al Meu și că te am la masa Mea, și văd ei tot răul de pe pământ, tot ce amenință omul și viața omului, și strigă la Mine sfinții pentru Mine și pentru tine, tată, ca să ajung la biruință, Eu, și cu ei și cu tine, și strigă sfinții la Mine, fiule. O, strigă și tu ca ei, strigă și tu, strigă tare, poporul Meu, și fă-te, tată, tot o strigare și strigă-Mă, strigă-Mă mereu: «Vino, Doamne!». Amin.

O, vin! Vin și tot vin! Voiesc să vin și să pun capăt săgeților cele ascunse, care dau să tot iasă din tolba fiilor stăpânitorului întunericii acestui veac trecător. Voiesc cu tine să lucrez și să biruim în acest necumpătat război împotriva omului, poporul Meu. Voiesc mai curând decât se așteaptă, voiesc să întorc împotriva capului omului necredincios rodul prostiei lui omenesti și diavolești, cu care el se încearcă în sabia Mea. Amin.

Ridicăm armele, fiilor! Sus, sus armele! Postul și rugăciunea, psaltirea și binecuvântarea fiecărei clipe cu cuvântul binecuvântării, și a fiecărei lucrări și mișcări, și ridicăm nădejdea cea cu ascultare pentru ea, poporul Meu, mai mult decât oricând, tată. O, tu ești mic, dar puterea Mea este mare, nu uita! Crede și nu te îndoi întru Mine, fiule, căci Eu sunt Cel ce-ți grăiesc aceasta! Dă-Mi loc în tine ca să pot Eu! Tu ești mic, dar pot Eu. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Nu uita, dă-Mi tot locul în tine, și pot Eu. Tot ce nu poți tu, pot Eu. Pot Eu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

10/23 februarie 2010

*Duminica a doua a Postului mare,
a sfântului Grigorie Palama*

Mângâierea multora cu cuvântul lui Dumnezeu. Gândirea cea bună apropiere pe Dumnezeu. Mărturisire din cer a sfântului Grigorie Palama. Bucuria umilinței e veșnică. Închinarea în duh și în adevăr.

Mă vestesc la porți cu coborârea Mea cuvânt, și găesc deschis când vin, și intru în cartea Mea cea de azi și grăiesc. Sunt Fiul Tatălui Savaot, sunt Domnul Iisus Hristos și grăiesc peste pământ acum, la sfârșit de timp, căci sunt Alfa și Omega, și precum la început, așa și la sfârșit grăiesc și lucrez. Amin.

O, poporul Meu de la izvor, dacă sunt mulți, sau puțini

dacă sunt dintre cei ce zic că e prea multă grăirea Mea, chiar și peste tine multă, Eu văd dintre sfinți cât Mă caută cei însetați de putere și de mângâiere, și Mi-e milă de ei, că Mă așteaptă, și-Mi caută la tine cuvântul când el vine, și se uită dacă el vine, iar dacă nu vine, nu se mângâie inimioara lor. O, fiilor, sunt mulți care-Mi caută mângâierea, și vor fi tot mai mulți, că durerile sunt tot mai multe, și n-are cine să-i mângâie pe cei îndurerăți, decât Duhul Sfânt Mângâietorul, Duhul Tatălui și al Meu, Duhul cu Care sfinții Mei s-au mângâiat pe pământ și le-a fost leagăn și le-a fost hrană și sprijin în suferințe și în prigoane pentru numele Meu, în bucurii și în dureri.

E vremea postului cel mare în amintirea patimilor Mele cele pentru om, și sunt mulți care își înfrânează trupul de la mâncări și de la plăceri, și fac ei aceasta din credință și din iubire și din temere de Dumnezeu, și sunt unii care de mila lor de Mine își pedepsesc trupul lor, căci Eu am suferit pentru păcatele lor, și așa s-au nevoit mulți pe pământ și s-au făcut sfinți, și apoi Eu am făcut din ei vase de trebuință harului cel de multe feluri și lucrări ale Mele pe pământ între oameni și pentru oameni, căci oamenii sunt neputincioși și sunt îndurerăți.

O, poporul Meu cel de aproape, să iei de alifie ție cuvântul Meu de peste tine și să-l iei de viață a ta, fiule. Căutați să gândiți curat, măi fiilor, chiar și când ar fi o vină la mijloc, căci gândirea cea bună apropiere pe Dumnezeu, pe când gândirea cea rea apropiere pe diavol, fiilor, iar când este o vină, căutați cu înțelepciunea cea mare să vindecați vina acolo unde este ea în om, și nicidecum să apăsați, căci Unul este Judecătorul, iar voi toți sunteți frați, iar înțelepciunea cea mare stă la locul ei, acolo unde o pune Dumnezeu pentru voi ca să luați din ea pentru descurcarea a toate câte se ivesc, și mare trebuie să vă fie pentru aceasta credința și iubirea și înțelepciunea, ca să văd Eu că pricepeți așa cum voiesc Eu peste toate cele de la voi și cu voi, căci voi sunteți aproape Mie, și sunteți împărțitorii Mei apoi. Rugăciunile sfinților vă ajută să știți să vă rugați în orice împrejurare, și vă ajută să vă căiți pentru voi, și unii pentru alții, și vă ajută la umilință, fiilor. Și dacă ei se regăseau în cele ce ei mărturiseau ca păcate ale lor înaintea Mea, voi mai mult să vă regăsiți, și cu inimă îndurerată să stați înaintea Mea pentru curățenia din voi, a voastră și a tuturor oamenilor de pe pământ, și așa să spuneți: Pentru noi și pentru tot neamul omenesc ne umilim noi, Doamne, înaintea Ta, ca să fii iertător nouă și lor, ca un Mântuitor venit de la Tatăl pe pământ pentru om. Amin.

Am în sărbătoare vestită de sfinți și de părinți prin biserică pomenirea arhierelui Grigorie, un vas plăcut lui Dumnezeu în vremea sa și plin de mărirea Domnului în el, căci a iubit pe Dumnezeu pe pământ, și apoi a lucrat mult pentru Dumnezeu, și a rămas lucrarea sa de povăț a bisericii. Sunt sfinții plini de dor pentru venirea Mea, căci vin și ei cu Mine când vin, așa cum este scris să vin Eu când vin, iar bucuria mărturisirii este cu ei în cer între sfinți, așa cum a fost ea și pe pământ între oameni, și grăiesc de lângă Mine sfinții Mei în duh de biserică, așa încât toți să se zidească și toți să se mângâie, precum scrie în Scripturi despre lucrarea bisericii cea cu mădularele toate, biserica cea întregă a lui Iisus Hristos pe pământ, și care lucrează de pe pământ și din cer har și hrană de Duh Sfânt peste ea. Amin.

— **O**har, har peste ea, peste biserica Ta cea cu mădularele toate, o, Doamne al sfinților Tăi în cer și pe pământ! Bucuria mea are ziua de azi pentru ea, ca și mărturisirea mea, cea dintâi mărturisire a mea din cer peste biserica Ta și prin ea pe pământ. Bucuria mea cu Tine e mare, Doamne, în ziua mea de pomenire, zi așezată de părinți

în vremea postului cel mare pentru pomenirea patimilor Tale cele pentru noi, Doamne, pentru fiii bisericii Tale, Bunule Păstor și Mântuitor. Eu Te-am iubit încă de copilăș, căci Te-am simțit plângând în inimioara mea, și am dat să plâng cu Tine apoi toată viața mea pe pământ, căci Tu ești îndurerat după om. Orfan de tată cum eram, Te-am luat de Tată al meu și m-am dorit al Tău, împotriva învățurii luată de pe pământ de la mulți dascăli. Eu însă mă umplusem de dorul de Tine, și acesta m-a ajutat să-i trag pe toți ai mei, mamă și frați și surori, spre Tine și să-i dau Ție, și așa a fost, că toți au lăsat veacul acesta și s-au lăsat cuprinși de veacul Tău încă de aici, veacul ce va să fie, Doamne, căci fericiți și sfinți sunt cei ce părăsesc veacul acesta trecător și trec din trup în duh, trec în iubirea și în trăirea veacului ce va să fie pentru cei ce se aleg pentru el pe pământ! I-am închinat Ție pe ai mei, iar eu mai mult m-am închinat Ție, și apoi, întărit de harul Tău, am început să mă închin oamenilor și să-i fac pe ei să vină după Tine așa cum am venit eu și cei după trup ai mei. Am lucrat în via Ta cu dorul de oameni, ca să vină oamenii după Tine, Doamne, ei și urmașii lor care aud învățura Ta prin mărturisitorii Tăi.

Îți mulțumesc în cer cu umilință că ai coborât cuvânt la ieslea Ta de azi pe pământ și că Te-ai făcut cale a mărturisirii mele dintre sfinți, și bucuria mea în cer e mare, și e cu multă umilință. O, bucuria umilinței e mare, Doamne, și nu știu cei mulți care este adevărata bucurie roditoare prin ea, și de aceea se bucură trecător cei mulți, și se pierde pe pământ bucuria lor, dar bucuria umilinței e veșnică, Doamne, și o are omul pe ea pentru cer și în cer, ca plată a iubirii lui de Dumnezeu pe pământ.

O, iubiți cu putere bucuria umilinței, voi, fii ai cuvântului lui Dumnezeu acum pe pământ pe vatra neamului român! Vă privesc cu uimire, fiilor. Mă aplec și vă fericesc pentru mila și harul Domnului de peste voi, cei de azi ai Săi pe pământ, popor de ucenici cu învățură din cer între ei, biserică a cărei cap este Domnul, Cel plin de slava cuvântului Său între voi, duhul mărturiei, duhul proorociei pe masa bisericii lui Hristos pe pământ.

O, cum să vă iubească pe voi slujitorii din biserici când ei nu iubesc nici pe Dumnezeu? Eu știu această durere a Domnului de la cei de pe pământ care-și zic slujitori de biserică. Dacă ei nu se nevoiesc în chip sfânt, răstignindu-și trupul pentru Hristos, pentru biserică, așa cum sunt adevărații păstori de turmă, după chipul și asemănarea lui Hristos, ei nu sunt altceva decât cei ce defaimă pe creștinii cei tari, prigonindu-i și neîmbrățișându-i pe ei pentru viața lor cea tare în credință și în umilință și în jertfire, așa cum cere Domnul fiilor bisericii Sale cea cu mădulare, lucrare pentru care preoții și arhierii s-au împotrivit și se împotrivesc din unii în alții, și aceasta o fac pentru statul lor cel mare, pentru rangul lor slăvit pentru ei, și nu pentru Domnul, Cel ce S-a umilit pentru turma Sa, ca un Mântuitor al ei.

Tu, cel uns cu unger din cer, tu, popor de azi al lui Hristos, păstrează-te sub harul Său, căci prin harul Domnului ești tu acum piatră a bisericii ce va să fie, biserică mărturisitoare prin Hristos, prin duhul proorociei, care naște fii lui Dumnezeu. Pace ție! Binecuvântare arhierescă așez peste tine. Sfinții din cer te mărturisesc azi popor agonisit de Dumnezeu dintre cei ce-și zic biserică a lui Hristos, dar nu sunt, ci mint, precum este scris la capătul Scripturilor cele pentru acum, la sfârșit de timp. Vine vremea când toți vor ști între ei de puterea ta cea mică și de harul cel mare de peste tine al Domnului, și mulți vor ști că Domnul te-a iubit și că te iubește și, vrând-nevrând, mulți se vor umili înaintea acestei lucrări cu tine, cu-

vântul lui Dumnezeu cu tine, popor al harului lui Hristos. Pace ție de la sfinții din cer! Cel ce este în mijlocul tău este mare, iar tu ești trupul Lui, mădulare ale Lui, precum este scris. O, întărește-ți veghea cea pentru viață mare și sfântă și stai în prag pentru venirea Domnului la tine, și așteaptă slava Sa cea mare, ziua când El Se va arăta din mijlocul tău ca de pe muntele Taborului la ucenicii Săi, spre slava Lui cea mare și spre rușinarea celor necredincioși din pricina neumilinței lor! Har, har peste tine! Harul Domnului cu tine, căci Domnul este Stăpânul tău, Păstorul tău și Mântuitorul tău! Amin, amin, amin.

— **O**, pace ție, arhieru cuprins în harul iubirii cea de sus pe pământ și în cer! Mi-ai mărturisit și Mi-ai binecuvântat pe poporul cuvântului Meu cel de azi pe pământ în mijlocul neamului român. Ți-am dat ziua bucuriei pentru multa ta umilință pe pământ. Poporul Meu cel de azi este disprețuit ca și Mine pe pământ, dar sfinții Mei îl binecuvintează pe el din cer. Pace vouă, sfinți ai cerului, care vedeți din cer pe cel binecuvântat azi pe pământ, pe cel ce Mă binecuvintează după adevăr, căci vine vremea și a și venit ca adevărații Mei închinători să se închine în duh și în adevăr, nu în temple înalte și împodobite pentru ochiul omului, pentru ademenirea omului.

Pace ție, poporul Meu! Putere pentru post, și rugăciune vie prin puterea iubirii, o, poporul Meu! O, roagă-te cu rugăciunile sfinților, fiule! Ei s-au umilit mult prin rugăciunea lor pentru curățirea lor de tot răul din ei și din afara lor, și ei spuneau pe nume răului, care dădea să-i cuprindă dinăuntru lor și din afara lor, și se dădeau Mie prin rugăciunile lor cele pline de pocăință și de umilință, și apoi prin învățura lor lăsată peste biserică.

Har, har peste tine, poporul Meu! Stai cu ochii în carte, tată! Învăță cartea Mea, cartea Mielului lui Dumnezeu Care spală păcatele oamenilor! Școlarul învață mereu. Să fii mereu la învățat, fiule. Să fii mereu, mereu școlar, tată, căci cine nu stă școlar nu mai învață, ci se duce și stă cu lumea.

O, stai cu duhul și cu trupul în cartea Mea, și așa să-ți câștigi tu sufletul tău, așa, poporul Meu, așa să te păstrezi al Meu, și din al Meu să iei și să ai, tu, cel ce dai. Să dai și să ai, căci în dar ai luat, și în dar să dai, așa cum am luat Eu de la Tatăl Meu și am dat și dau. Așa să dai și tu, să dai și să ai; să ai tu, cel ce dai, căci cel ce are este cel ce dă, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 februarie 2010

Duminica a treia a Postului mare, a sfintei cruci

Vai celor ce Îl măsoară pe Domnul cu mintea lor! Duhul duioșiei plânge în om pentru Dumnezeu. Crucea: calea celor cu cruce. Curățirea de vină este lucrarea sfinților.

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, sunt Cel ce M-am lăsat răstignit între doi tâlhari acum două mii de ani ca să-i mângâi prin suferința Mea pe cei zdrobiți de suferință, ca să sufere Dumnezeu cu ei și pentru ei apoi. M-am făcut Dumnezeu adevărat pe pământ, din Dumnezeu adevărat purces, ca să moară pe cruce pentru om Dumnezeu, și le-am fost Păstor la cei ce M-au cunoscut că sunt venit din cer pe pământ, și M-au cunoscut cu inimioara lor curată și nu cu mintea, căci vai celor ce îi ajută mintea, că tot cu ea Îl măsoară și pe Dumnezeu, și Îl măsoară după măsura lor, și aceia mereu învață, și se dovedesc apoi neînvățați, străini de Dumnezeu, și tot așa se și împart.

M-am vestit cu coborârea Mea și am intrat în carte cu-

vânt, că Mi-am găsit străjerii veghind și deschizându-Mi ca să intru. Amin.

O, copii din porți, voi sunteți numai zdrobiți cu inimioara, numai strânși la sufletele, numai într-o jale, tată, și purtați durerea toată senini la față, ca să nu-i doară de la ea pe cei ce sunt poporul cuvântului Meu, cel mângâiat de Duhul Meu și de duhul vostru, căci Duhul Meu locuiește în voi cu toată duiosia lui, și mare putere este în împărăția Mea din om duhul duiosiei, duhul care plânge, fiilor! Numai duhul duiosiei cunoaște taina plânsului cel plăcut lui Dumnezeu și celor buni la inimă ca și Dumnezeu, iar altfel de duh în om nu știe ce este plânsul cel bun, cel cu folos, cel care-și află odihna în Dumnezeu, și pe Dumnezeu în el.

Grăiesc în ziua aceasta cu duhul mângâierii pentru cei ce Mă iubesc pe Mine în post și în rugăciune pentru Mine și pentru ei și pentru cei purtați de ei cu inima din ei. Cuvânt duios Mă las în carte ca să ajung cu mângâierea Mea la inima celor ce se mângâie cu venirea Mea cuvânt acum pe pământ. O, Mi-e așa de dor de mângâiere, și sunt atât de lipsit de ea! Omul crede că Eu sunt bogat și nu-Mi dă, și așteaptă să-i dau numai Eu lui. Mie însă Mi-e tare dor de odihnă și de mângâiere, și Mi-e dor în voi, copii nemângâiați, și vă e dor și vouă și suntem un munte de dor, și dorul face minuni, tată, că el îl ține pe om în el și îl păzește de rău și îl păzește de înstrăinare și de nepăsare, și crucea e calea celor cu cruce, și e povară dulce greul ei, și Eu îl plâng cu amar pe cel străin de cruce, pe cel fugar de sub greu, și vai celui lipsit de cruce, celui liber de durere pe pământ, că unde se duce acela? O, acela nu mai vine după Mine decât dacă îl bagă plata vieții lui mânăndu-l din spate acolo unde el nu voiește să meargă și unde el nu mai are voia sa.

O, poporul Meu, te hrănesc cu cuvântul Meu, tată. Te port pe brațe, dar pentru viața ta cu Mine Eu sufăr în cer și pe pământ nemângâiere, tată, și nu Mă pot mângâia decât cu cei îndurerați și zdrobiți de dureri cu inima din ei. Tu însă ești păzit de suferință, dar Eu te-am îndemnat să te faci putere pentru cei ce suferă, ca să poată ei duce crucea suferinței, fiule, crucea Mea, pe care Mi-o port cu cei de sub ea, necărtind ei, necăutând să fugă de sub ea, căci duhul duiosiei îi face pe ei asemenea Mie și îi face nebiruiți sub greu, și duhul necredinței nu se atinge de ei cu păcatul lui și nu-i biruie pe ei, de vreme ce Eu Mă adeveresc în ei prin lucrarea cea cu putere a duhului duiosiei, duhul care suferă pentru orice durere de pe pământ în omul care îl are pe el în firea sa, fire de sus născută în el, și nu de jos, duh fără de răutate în inimioara celor credincioși Mie, și e dulce crucea lor, oricât i-ar strânge ea sub greutatea ei, dar iubirea împlinește toată răbdarea cea sfântă pentru ei, și ei sunt biruitori prin cruce, ca și Păstorul lor, ca Mine, Păstorul Cel cu crucea, Păstor blând pentru cei blânzi, ba și pentru cei ce nu iubesc și nu cunosc blândețea.

O, fiilor, blândețea este lucrarea cea duiosă a firii lui Dumnezeu în om, și care-l face pe om să se roage Mie pentru cei ce-l urăsc pe el, zicându-Mi pentru ei: Tată, ei nu știu ce fac, și iartă-i pe ei, pe cei ce suferă pentru ura din ei!

O, fiilor, blândețea nu alege pe cel căruia i se împarte, și ea nu poate sta la un loc cu ura din om, că nu s-ar mai putea împărți. Cu cei iubitori de sine ea nu stă, și seacă în cei ce-și schimbă crezul, căci vai celor săraci de Duhul Meu, fiilor! Eu iubesc crucea pentru ca să stărnesc în oameni duhul duiosiei, limbă dulce în om înăuntrul său și în afara sa, grăire cu suspin ceresc în ea dinăuntrul omului purtător acestui duh, și nimeni fără de cruce nu poate cu acest duh, după care suspină Domnul ca să-l vadă pe om că-l vrea purtat de el, ca

să-l vadă duios pe om.

O, poporul Meu, dacă îngerii și sfinții și Domnul se uită la tine mereu, mereu, să nu vadă ei ceva neplăcut lor în ființa ta, în fapta ta, în purtarea ta, în firea ta ceva care să nu însemne împlinirea poruncilor vieții, tată. Duhul duios după Dumnezeu te poate ajuta să fii împlinitor frumos pentru vederea celor ce te privesc din cer mereu, căci crucea ta se face dulce ție când știi că Domnul te privește pentru asemănarea ta cu El, pentru cruce purtată, fiule.

O, mare este iconomia tainei crucii purtate cu iubire! Mulți suferă pentru păcatele făcute ca să se curețe ele prin suferința care-l spală pe om de păcate, și, iarăși, alții mulți suferă pentru răbdare și întru răbdare, și răbdarea se face iubire și poate în suferință pentru mulți din cei ce nu suferă sau nu pot să sufere fără de lepădare, și iarăși spun: mare este iconomia tainei crucii purtate cu răbdare și cu iubire. Amin.

O, fiilor, grăiți cu Mine în rugăciune ca să vă dau iubire și putere pentru post și pentru rugăciune lângă post, ca să nimicim lucrarea diavolului de pe pământ și din om, tată. Puterea postului este iubire și milă și duiosie pentru cei fără putere de iubire, fiilor, numai să iubiți cu desăvârșire sfințenia, firea lui Dumnezeu în voi, măi fiilor, lucrare care să nu-și aibă oprire, tată, și Eu vă voi mângâia pe voi, căci sunt Păstorul Cel bun, Care-Și cunoaște oile Sale. Amin.

Am grăit vouă de duhul duiosiei, fiilor. Au trebuință de el toți cei care vin după Mine cu lepădare de sine luându-și crucea și urmându-Mă apoi și nemailăsându-se mințiți de cei ce nu au duhul duiosiei, căci vai celor ce se lasă mințiți și câștigați așa înapoi pe drumul cel rău, de pe care au plecat odinioară ca să ia pentru ei drumul Meu, drumul cel cu pietre, care îl trezește pe om ca să nu adoarmă pe cale și care nu-l minte pe om, căci dacă ar vrea să-l mintă și-ar ascunde pietrele, dar nu, că e drum cu trezie pe el drumul Meu, și fericiți sunt cei ce nu se lasă mințiți spre a părăsi ei apoi calea Mea, că astăzi minciuna nu mai e cât cea de acum două mii de ani, care i-a fost plătită omului ca s-o împartă, cum că Eu n-aș fi înviat, ci M-ar fi furat ucenicii din mormânt. Minciuna cea de astăzi este mare fără de margini, fără de rușine, și e plină de ură și de necredința cea de la ură, ca să cadă din cer omul, dacă s-ar putea și așa, și numai cei ce au în ei duhul duiosiei, numai aceia mai scapă de minciuna care strigă pe ulițe numindu-se înțelepciune și voindu-se crezută așa, dar ea este trufia omului, duh care îl îndeamnă la necredință pe om. O, și dacă necredința i-ar da ceva mai bun omului, atunci l-aș mai înțelege pe cel ce rătăcește, săracul, dar ea îi dă numai nesiguranță, numai temeri, numai lovituri neașteptate și numai rușine apoi îi dă omului, căci a disprețuit el credința și pe cei ce cred până la sfârșit lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, crucea ta să ți-o întărești cu credința, fiule. Viața ta să ți-o îndulcești cu duhul duiosiei mereu, ca să ai inimă caldă și curată pentru cele din ea. Iubirea ta de Dumnezeu să-ți fie crucea, și ea îți va fi ușoară prin aluatul ei, că Eu am spus că jugul Meu este ușor. Amin.

Am grăit mângâios, că e sărbătoare pentru cruce și v-am dat putere de iubire pentru ea. Faceți-le loc lângă voi îngerilor și sfinților și încălziți-vă cu ei și lângă ei, și încălziți-i pe ei lângă voi și stați sub cruce, fiilor! De câte ori greșiți, curățiți-vă de vină, că aceasta este lucrarea sfinților, tată, iar cei sfinți au trecere la Dumnezeu cu rugăciunile lor pentru ei și pentru mulți prin ele. Lucrarea păcătoșilor este necurățirea de vină, și rugăciunea lor nu are cale când ea dă să ceară la Dumnezeu, căci cei ce nu iubesc pe Dumnezeu nu-L au de ajutor în vreme

de greu, pentru că ei nu se curățesc de vină, fiindcă nu urăsc rățacirea lor, ci o au pe ea de cale a lor.

Pace ție, poporul Meu, pe toată calea cea cu nevoință până la praznicul Învierii Mele, fiule! Dar tu nici nu mănânci altfel de bucate decât cele de post și după ce trece praznicul Meu cel de biruință asupra morții, căci te-ai întors cu fața spre grădina raiului și înveți din ea și din gura Mea, și te îndulcești cu graiul învățaturii Mele de peste tine mai mult decât cu cele ce par dulci pe pământ pentru hrană, și îți este de ajuns harul Meu. Amin.

O, nu uita, Eu, Domnul, Mă desăvârșesc în puțina ta putere, și de nimic să nu ai a te teme, să nu ai a te îngrijora tu. Îți este de ajuns harul Meu, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23 februarie/7 martie 2010

*Duminica a patra a Postului mare,
a sfântului Ioan Scărarul*

Lucrarea de mântuire. Vestea că vine Domnul. Neamul român: țarina cu comoară în ea. Mărturisire din cer a sfântului Ioan Scărarul.

Dorul Meu după om Mă coboară pe pământ cuvânt de facere a omului, cuvânt de facere a Mea în om, căci locașul lui Dumnezeu este în om pe pământ și stă față în față cu omul, prin omul cel credincios lui Dumnezeu între oameni, și nu are necredința omului putere să-Mi taie pașii Mei de pe pământ, căci Eu Mă arăt Stăpân mare și pot peste tot și peste toate câte-Mi stau în cale, și pot ca Dumnezeu. Amin.

Mă vestesc la porți ca să intru cuvânt în carte. Sunt Fiul Tatălui Savaot, și M-am făcut prin cruce Mântuitorul din moarte al omului, numai să poată omul crede cu inima sa că am venit pe pământ acum două mii de ani ca să fac lucrarea de mântuire a omului, iar omul trebuie să se aplece pentru adevărul acesta și să-l înțeleagă, prin vestirea lui la tot omul prin ucenicii Mei din unul în altul, de atunci și până azi.

Sunt Domnul Mântuitorul și Învățătorul, așa cum Îmi spuneau fariseii care veneau acolo unde Eu învățam mulțimile care se strâneau pe lângă Mine pentru cuvântul vieții, cuvântul Meu cel dătător de viață, și Mă iscodeau aceștia pentru duhul învățaturii, și erau cu două fețe, și tot așa lucrăm și Eu cu ei pentru iscodirile lor asupra Mea, și îi păzeam pe ei de răspuns, de păcatul care se pregăteau să-l facă prin a-Mi găsi vină după lege ca să Mă dea la moarte după legea lor, iar când M-am lăsat prins pentru că venise ceasul lor, așa au spus ei: «Noi avem lege, și după legea noastră El trebuie să moară, căci S-a numit pe Sine Fiul lui Dumnezeu», iar Pilat procuratorul Mi-a scris deasupra capului Meu cel răstignit numele de rege al poporului iudeu, gata, gata să fie el pentru aceasta învinuit ca unul care este împotriva Cezarului, dar n-a mai putut fi întors, și a spus el apoi: «Ce am scris, am scris», și a scris el pe tăblița crucii numele Meu de pe cruce: Iisus Nazarineanul, Regele Iudeilor, și eram Eu atunci adevăratul biruitor peste ei și peste moarte, căci am împrumutat pentru trei zile împărăția celor morți și M-am dus la ei pe calea crucii, pe calea suferinței și a morții și Mi-au deschis ca Unui Împărat al făpturii, ca Unuia Care are cheile adâncului, și am scos din suferință și din așteptare sufletele celor sfinți și drepti cu credința și i-am trimis mărturisitori pe pământ în Ierusalim, și am dat apoi de peste Mine puterea morții și am călcat-o sub călcâi și M-am sculat înviindu-Mă, și mare a fost lucrarea aceasta de trei zile când Eu am biruit cu moartea pe moarte, și în a treia zi am sfârșit-o, căci am murit pentru trei zile și am înviat, și sunt viu în vecii

vecilor, precum este scris în mărturisirea Mea prin ucenicul Meu Ioan, căruia i-am arătat că iarăși voi veni și iarăși voi grăi la popoare și la limbi și la neamuri și la mulți împărați și voi face lucrarea Tatălui Meu, Care Mă trimite ca s-o fac, și nu poate omul s-o oprească pe ea, căci este scrisă să fie. Amin.

Dau neamului român vestirea Mea de azi și Mă așez cu ea înaintea neamurilor de pe pământ și n-o pun sub taină, căci pecetea lui Dumnezeu este ea, și cu ea pecetluiesc pe cei care suferă și plâng din pricina celor stricate de pe pământ și necunoscute ele după fața lor, fața adevărului minciunii cu care oamenii sunt amăgiți de cei ce stăpânesc taina fărădelegii a tot pământul.

Dau tuturor de veste că vine Mirele, și Și-a pregătit mireasa și vine, căci duhul miresei este Duhul Meu, și Duhul și mireasa zic: Vino, Doamne!

Îți dau de veste și mereu îți amintesc, neam român, că tu ești țarina cu comoară în ea, fiindcă din tine Mi-am pregătit mireasă și Mi-o pregătesc și Mi-o țin de veghe pentru venirea Mea pe vatra ta cuvânt de Duh Sfânt, și am masă de cuvânt și nuntă am în tine, iar tu ești atâta de străin de petrecerea Mea în mijlocul tău, tată! O, nu vrei să știi și să înveți și să te bucuri cu adevărat. Îți sunt potecuțele înfundate de cei ce se încumetă să-Mi astupe Mie calea spre oameni, dar Eu am cale tainică și Mă dau tainic celor ce Mă află și Mă caută, și taina nunții Mele se împarte, și nu poate omul necredincios împotriva lui Dumnezeu, fiindcă venirea Mea se face grai auzit pe pământ, și duios îi grăiește omului ca să-i dezmoștească duhul încleștat și să dorească după Dumnezeu apoi, iar cel ce este scris pentru Dumnezeu, acela vine după Mine, vine și se face ucenicul Meu, și mărturisitor credincios se face spre ridicarea multora. Amin.

Am avut demult pe pământ un fiu iubitor de Dumnezeu și l-am privit îndelung pentru focul din el al dragostei de Mine și i-am dat putere să se dea Mie și să se împartă apoi cu mărturia Mea la mulți, iar părinții cei sfinți ai vremii l-au pomenit pe el în duminica a patra a Postului cel mare cu numele lucrării lui duhovnicești, trepte de învățatură peste biserica Mea dreptcredincioasă de pe pământ, treptele virtuții sufletului. Duhul lui mărturisitor se face cuvânt peste biserică și vestește el vestea cea nouă, venirea Mea cuvânt azi pe pământ, însoțit de sfinții Mei, așa cum Duhul Sfânt a grăit să se facă. Amin.

— **O** binecuvintează, Iisuse Doamne, mărturisirea mea cea pentru Tine în ziua mea de pomenire bisericească, și duhul meu se bucură întru venirea Ta cea de azi și mărturisește el întru venirea Ta! N-a putut să-mi aline sufletul învățătura despre toată știința cea din vremea mea, căci eu mă voiam Ție jertfă de iubire și de credință și de lucrare sfântă pentru Tine și pentru oamenii din vremea mea și cei de după mine, și din fragedă tinerețe m-am suit sus, pe muntele sfânt, și m-am dat spre sfințenie, călugărindu-mi viața și numele sub lucrarea ascultării, lucrarea celor mântuiți, iar după trei ani m-am suit și mai sus, în inima muntelui sfânt, și am ars de dragostea Ta patruzeci de ani, și mă hrăneam cu hrana care nu prihănea viața mea de sihastru și nu dădeam niciodată să-mi satur pântecele, și așa țineam departe de inima mea pe diavolul mândriei, care dădea să-și facă simțirea în mine, dar eu plângeam atunci cu lacrimi șiroi și cu mare priveghere de zi și de noapte, și mă dădeam spre odihnă numai cât să nu slăbească puterea minții, iar rugăciunea mea era prin tot ceea ce eu eram și făceam, și am îngrijit prin veghea mea pe cei ce erau viețuitorii muntelui sfânt și binevesteam lor învățătura mea cea pentru Tine, și mi-a rămas ea de povață bisericii Tale, Doamne. Focul meu după Tine m-a ținut mereu pară de foc,

căci am dorit să port și să înțeleg viața Ta în mine și să Te bucur cu ea înăuntrul trupului meu, care-mi găzduia sufletul, părticica cea de la Tine pentru viața mea pe pământ.

Le spun la cei ce urmează Ție între oameni că trebuie mare dragoste de Dumnezeu în cei ce apucă pe cărările Tale ca să fie ei numărați. Le spun lor că puțin de tot face omul pentru viața lui și pentru Tine în el, și că mult trebuie să poată omul pentru cele ce vor fi, pentru mâine, Doamne. Le spun celor ce cred în Tine că darul credinței trebuie împodobit cu mari lucrări, cu mari virtuți, cu mari trăiri duhovnicești, căci Duhul este Cel ce dă viață, și le mai spun lor că venirea Ta este sigură ca zorii și că astăzi este glasul Tău peste pământ, și trebuie dezvârtoșarea inimilor pentru acest dar al Tău peste oameni, și apoi lucrare mare pentru venirea Ta și pentru mărturisirea Ta, așa încât Tu, Doamne, să poți spune la cât mai mulți în ziua mării Tale: «*Voi sunteți martorii Mei!*». Amin.

Îți mulțumesc cu duhul aplecat că mi-ai dat fericirea să Te mărturisesc din cer oamenilor de pe pământ! Duhul meu se mângâie cu multul, ca o răsplată a mea pentru văpaia de foc a dragostei de Tine din vremea fragedei mele tinereți și până la sosirea mea în patria cea de sus a sfinților Tăi. Duhul meu s-a mângâiat, o, Doamne, și să rămână scris înaintea Ta mângâierea mea cea de azi! Amin.

— **O**, scrie, Mihaile, pe cel ce a fost serafim de foc înaintea Mea pe pământ, și să rămână el în duhul mângâierii cea de azi a duhului lui. Amin.

Iar ție, neam român, îți doresc înțelepciune de sus, tată, ca să nu te desparți de Mine prin înțelepciunea ta, că pe cel ce îl ajută mintea se semețește prin ea și nu poate sta întru Mine unul ca acela. O, de Mi-ai auzi tu glasul Meu care zice: «*Să nu vă învărtoșați inimile la glasul Meu ca în timpul cercetării și ca în ziua ispitirii în pustie, unde M-a ispitit Israel, care a văzut lucrările Mele, iar Eu am urât neamul acesta patruzeci de ani că n-a voit să cunoască el căile Mele și a rățâcit pururea cu inima, și n-au intrat întru odihna Mea, căci M-au mâniat*».

O, deșteaptă-ți urechea, neam român! Am sădit în tine taina patriei cerești pe pământ. Nu-ți învărtoșa auzul și inima la glasul Meu ca Israelul cel necredincios, care până azi a rămas așa, iar Eu l-am urât și l-am lepădat, și te-am ales de atunci pe tine de neam al Meu și ți-am trimis de la Mine ție botezător ca să fii tu neam nou-născut înaintea Mea, iar Eu Îmi aduc aminte de tine și grăiesc peste tine cuvântul Meu cel de azi și te îndemn la post și la rugăciune, căci diavoli de azi au putere mare în oameni și ascultă oamenii de ei, și voiesc să-i vestesc pe oameni să se deștepte și să asculte de Dumnezeu, căci Eu sunt Mântuitorul omului, iar diavolul va fi legat pentru vecii și va fi aruncat în iezerul unde arde foc și pucioasă, și cu el îngerii lui. Amin.

Îți dau învierea din necunoștință, o, neam român. Te hrănesc cu Duhul Meu, tată. O, primește chemarea ta la Mine și ia-Mă de Mântuitor, ia-Mă cu adevărat, că vreau să te slăvesc cu slava Mea înaintea neamurilor de pe pământ, o, țară a strălucirilor, din pricina darului Meu din mijlocul tău, care strălucește în cer și pe pământ! O, ia din gura Mea, ia din mâna Mea darul Meu cel pentru tine și caută cu izvorul Meu din mijlocul tău, căci râu de viață veșnică M-am făcut în tine din partea Tatălui Savaot!

Har, har peste tine, țara Mea de azi, casa Mea de venire acum, la sfârșit de timp, și te fă fecioară, tată, și așteaptă-Mă în prag, căci Eu nu te mint, și iată, îți dau ție, îți dau venirea Mea, ți-o dau ca să Mă ai și ca să te am, dar fă-te tu dragoste pentru Mine, căci Eu sunt Mântuitorul tău, Eu sunt Cel ce sunt,

o, țara Mea cea de azi! Amin, amin, amin.

1/14 martie 2010

Duminica a cincea a Postului mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Dorul Domnului este mai mult decât cuvântul Lui peste popor. Sfânta Maria Egipteanca se roagă în cer pentru trezirea oamenilor și pentru strălucirea României. Păcatul este moarte, iar omul păcătos este tărâmul morții.

Cu dor doresc coborârea Mea cuvânt în carte, cu dor și Eu, cu dor și sfinții Mei, și n-are cerul alt dor, decât să fie și să stea la masă de Duh Sfânt cu cei credincioși Mie acum prin izvorul Meu de cuvânt, cu care-Mi povățuiesc un popor.

Nu e cuvântul Meu atât de mult cât este de mult dorul. Dacă Eu sunt Cuvântul, ce alt dor aș putea să am mereu decât să pot fi ceea ce sunt? O, nu e mult cuvântul Meu peste poporul Meu cel de azi și peste pământ, peste credință și faptă, și peste necredință și neîmplinire sfântă în om, căci mintea omului merge și nu stă, iar când Eu, Domnul, Mi-am scris pe pământ acum două mii de ani Evanghelia Mea, M-am făcut cuvânt peste ucenicii Mei și peste cei din vremea Mea, care Mă urmau cu credință sau cu ispitire, și cuvântam după cum mergea mintea lor și fața credinței sau a necredinței lor, și eram Cel ce cuvântam cuvântul Meu peste ei.

Duh de pace și de putere pentru Dumnezeu așez în porți și-Mi scriu în carte cuvântul Meu din ziua aceasta, căci lucrarea Mea este să fiu Cuvântul lui Dumnezeu, iar Eu lucrez așa. Eu, Domnul Iisus Hristos, lucrez carte pe pământ, și mult aș mai lucra, că iată, peste tot dă omul să Mi-o ia înainte și să scrie el cărți și iar cărți ca să ia mintea omului și să nu mai poată omul pentru cuvântul Meu cel din cer rostit peste timp și să nu-L mai cunoască omul pe Dumnezeu pentru viața lui cea de zi cu zi. Când Mă făceam cuvânt în rai între Mine și om, Mă înființam după cum era mintea și fața omului față de lucrarea Mea așezată între om și Mine, după cum am cuvântat și am așezat pentru facerea a toate câte s-au făcut la cuvântul Meu, iar omul se depărta de fața cuvântului Meu peste el, și trebuia să cuvinteze peste om, și se dezvăța omul de Dumnezeu cu mintea și cu fața lui, și iar trebuia să grăiesc cu el, iar el se tot depărta de Dumnezeu.

Când am grăit cu Cain și i-am spus despre fața lui cea de moarte, el se depărtase de Mine mai înainte de fața lui ucigătoare de frate, și apoi iarăși, după ce a săvârșit-o pe ea. O, cum se putea să nu cercetez Eu pentru cele stricate de om din pricina minții lui depărtate de Dumnezeu? Îi era greu omului să stea cu Mine de vorbă când el se ascundea de Mine pentru mintea lui și pentru simțirea inimii lui. Eu însă cuvântam cu el, căci eram Făcătorul lui și a toate câte erau prin facerea Mea cea prin cuvânt așezată ca să fie, și Mă durea, și Mă tot durea depărtarea lui de Mine, iar azi, după șapte mii de ani, sunt munți mari de durere între Mine și om, că nu s-a deprins omul decât să-Mi facă durere și să se ascundă de Mine și să se învețe să nu-l vâd. O, cum să nu-l vâd când Eu sunt Atoatevăzătorul și Atoateștiutorul? O, cum să tac între Mine și om? Cum să stea cuvântul Meu din lucrarea sa când nici omul nu stă ca să nu strice lucrarea lui Dumnezeu Făcătorul a toate câte sunt și al omului apoi?

Sunt în coborârea Mea de azi cu cea pomenită azi în lucrarea bisericii, căci sfinții și părinții au presărat pilde de sfințenie și de pocăință, cu care să însoțească în vremea pos-

tului cel pentru amintirea patimilor Mele pe cei credincioși, ca să prindă ei putere și iubire și căință între ei și Dumnezeu.

A fost în Egipt o femeie părăsită de credință și de frica de Dumnezeu și care și-a dat viața spre păcat, dar Duhul Meu Cel lucrător pentru omul cel pierdut i-a ieșit în cale prin iconomia tainei Lui și a lucrat-o pe ea pentru duh de pocăință și au intrat în ea părerii de rău pentru viața ei dată focului care arde în om prin păcătoșenia lui. Ea și-a zdrobit atunci inima și a stăruit pentru pocăință și pentru iertare, iar dacă a ajuns să-și conștientizeze multa ei păcătoșenie s-a dus dintre cei vii, s-a dus în adâncul pustiului și s-a tăinuit pe sine, murind față de păcat și dându-se vieții cea cu Dumnezeu și cu îngerii Lui, și a stat ea apoi cu această însoțire până la capătul firului vieții ei aici, pe pământ, iar la sfârșit a fost să facă ea cunoscută oamenilor viața ei cea cu păcat și învierea ei din moarte și trăirea ei apoi cu Dumnezeu și cu îngerii Lui, până la viața ei cea de după trup, căci a crezut ea în viața cea de veci a fiecărui om. Acum, întru venirea Mea cu sfinții, o iau pe ea mărturisitoare pentru cei de pe pământ, căci grăiesc sfinții de lângă Mine, grăiesc cu Mine între cei din cer și grăiesc cu cei de pe pământ sfinții Mei, și mare și duioasă este venirea Mea cuvânt peste pământ acum, însoțit de sfinții Mei, de cei care M-au iubit cu dor, mai înainte de sosirea lor în locașurile Tatălui Meu pregătite pentru ei, pentru cei ce Mă iubesc pe pământ. Amin.

— **S**unt cu Tine în coborârea Ta, căci Tu ești cu mine, Doamne, fiindcă mi-ai iertat păcatul după ce am plâns eu pentru el un șir lung de ani, mai lung decât vremea mea de păcat, când mă tot depărtam de Tine cu mintea mea și făceam ca și Cain, care-și pitea, săracul, fapta lui ca să n-o știi, ca să n-o vezi, dar Tu i-ai ieșit în cale cu lumina Ta, care învederează pe cele ascunse de om ca să nu le știi Tu pe ele, căci așa îl duce mintea pe cel ce se ascunde de Dumnezeu pentru faptele lui rele.

Viața mea pe pământ are scris peste ea o pildă rea de viață și o pildă bună apoi, prin pocăința mea cea pentru păcat și prin umilința cu care am stat apoi înaintea Ta ca să mă ierți și să mă speli de vină, Doamne. O, nu cu toți oamenii Te porți la fel, nu cu toți păcătoșii ești milostiv la fel, ci cu cei ce se pocăiesc, Doamne. Cain dacă nu și-a însușit păcatul nu și-a lucrat milă de la Tine pentru fapta lui cea ascunsă de Dumnezeu, iar eu dacă mi-am zdrobit inima pentru depărtarea mea de Tine prin păcat, dorindu-Te pe Tine alin peste ranele mele cele de la păcat, am găsit milă de la mila Ta pentru cei ce se pocăiesc și își îndreaptă viața după voia Ta.

O, câți păcătoși își sfârșesc viața prin păcat, Doamne! O, câtă durere în cer de la ei și câtă bucurie pe diavolul pentru sufletele lor câștigate de el! Nu vrea omul să știe că păcatul este moarte și bucurie a morții în om. Tărâmul morții este omul care se îndulcește cu veninul cel înșelător al păcatului cel ieșit de la neascultarea de Dumnezeu a lui Adam, omul care s-a încântat apoi cu păcatul. Nu le spun oamenilor mai mult decât am spus eu celui ce m-a pecetluit cu numele Tău mai înainte de trecerea mea spre cele cerești, dar spun că mintea omului și fapta ei apoi nu se pot ascunde de la fața lui Dumnezeu, și e bine să-și vină în fire cel ce se depărtează de Tine, căci mintea omului merge și nu stă, iar Tu cuvintezi peste oameni după cum merge mintea lor și fapta credinței sau a necredinței lor, și ești Cel ce cuvintezi cuvântul Tău peste ei ca și acum două mii de ani peste ucenicii Tăi și peste cei mulți care umblau în urma Ta pentru lucrările pe care le făceai în mijlocul oamenilor, pentru duhul mărturisirii, Doamne.

O, eu Te rog în ziua mea de pomenire, Te rog pentru

poporul Tău cel de azi, în mijlocul căruia Îți scrii mărturia Ta și a lui. Dă-i lui cale lucrată de Tine între oameni pentru duhul mărturisirii, Doamne, și fă să propășească între mulți și peste mulți cunoștința, duhul cunoștinței, care se face cuvânt în cartea Ta cea de azi, așezată între oameni prin însuși glasul Tău peste pământ prin cei peste care Tu cuvintezi cuvântul Tău din zilele acestea, și prin care Tu vii acum peste toate câte sunt pe pământ ca să învederezi Tu binele și răul, pe cei buni și pe cei răi și să faci dreptate pe pământ, și apoi cer nou și pământ nou pentru cei ce Te-au iubit și Te iubesc.

O, de ar merge omul cu mintea sa întru întâmpinarea Ta! E îngâmfat omul și dă să răstoarne în mintea lui adevărul venirii Tale de azi cuvânt pe pământ. Sunt mulți care-i pândesc pe oameni ca să-i facă să nu se aplece cuvântului Tău de azi, atât de duios cum umblă el în calea omului ca să-l întoarcă pe el cu fața spre Tine, Doamne. Sunt mulți care-și fac lucrarea lor ca și fariseii și cărturarii din vremea Ta, care umblau să răstoarne din mintea și din inima mulțimilor adevărul că Tu ești Iisus Hristos Mesia, făcând ei așa chiar și după ce Tu Te-ai dovedit Dumnezeu adevărat prin învierea Ta cea de după trei zile cât ai stat în locuința morților ca să-i scoți pe cei ce Te așteptau să-i scoți. O, de-ar părăsi omul necunoștința de Dumnezeu Tu i-ai da lui har ca să Te simtă și ca să Te vadă apoi în lucrările Tale de azi, că iată, ai popor, care Te întâmpină întru venirea Ta cuvânt de Duh Sfânt peste pământ ca să-i chemi pe toți de la moarte la viață, de la păcat la vindecare și la sfințenie și la lucrarea mărturisirii, Doamne.

O, ce munți de durere zidesc între Tine și ei cei ce au fugit din brațul Tău, fugiții de Dumnezeu, Doamne, pierzându-și ei mintea și pocăința și pacea și aruncând cu pietre înapoi, plecând ei din poporul Tău, din trupul cel încheat al bisericii Tale de azi, înnoită de Tine prin cuvânt nou și în mijlocul căreia Tu ești trup și cuvânt, Doamne, așa cum nicăieri nu mai poți să fii așa întreg în lucrare prin duhul mărturiei, o, Doamne, Care vii și tot vii cuvânt duios pe pământ, atât de duios prin graiul Tău cel de azi!

Rugăciunea mea înaintea Ta pentru oameni este spre trezirea lor, iar cea pentru România Ta cea de mâine, rugăciunea mea este să îplinești în ea multa strălucirea Ta în văzul tuturor popoarelor de pe pământ și s-o faci pe ea să strălucească de slava Ta și să vadă neamurile pământului alegerea Ta și țara venirii Tale acum, la sfârșit de timp, cu îngerii și cu sfinții, o, Doamne, și dă-i poporului cuvântului Tău torță luminătoare departe și fă-i lui cale mărturisirii și să se audă peste pământ de taina Ta și de lucrarea Ta de cuvânt și să vină mulți spre izvorul Tău și să învieze ei, să învieze, așa cum eu am înviat din păcat, spre bucuria Ta și a mea, o, Doamne! Amin.

— **E**u, Doamnel, împlinesc rugăciunile sfinților Mei și dorurile lor sfinte și voi întări duhul mărturisirii peste pământ și Mă voi vesti cu slava cuvântului Meu cel de azi peste un popor în mijlocul neamului român. Amin.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Necredința, care cade peste ei ca o plată pentru necredințioșia lor, a celor ce ne părăsesc pentru ei înșiși pe Mine și pe tine, să nu te îndurereze, căci noi avem de lucrat peste pământ, tată. Tu întetește-ți pacea și fă-Mi loc larg pentru Mine și pentru biruința Mea cu tine, și apoi ne vom odihni de trudă, poporul Meu. Până atunci însă vom lucra, iar cuvântul Meu stă înaintea ta ca să-l lucrezi tu pe el. O, lucrează-l, tată, lucrează tu cuvântul Meu, și să nu spui că ești neputincios, că nu tu, ci Eu sunt Cel ce pot, Eu, Domnul Iisus Hristos, iar tu ești cel ce poți prin Hristos, și să

te deprinzi să spui cu tot elanul credinței: „*pot totul în Hristos*“, și tu vei putea, și Eu voi putea, și mulți vor putea prin noi, și pe mulți îi vom trage spre Tatăl, precum este scris să fie lucrarea Mea cea de azi, și așa vom putea, așa, precum este scris să fie și să se facă, poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 martie 2010

*Duminica a șasea a Postului mare, a Floriilor.
Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim*

Împlinirea planurilor Domnului. Jalea Domnului pentru cei ce L-au părăsit pentru ei înșiși. Grăirea Domnului cu omul nestatornic. Îndemn pentru învățat statul pe cruce.

Îmi deschid intrarea și intru în carte cuvânt de praznic al Meu pe pământ în duh de biserică, sărbătoare proorocită de prooroci să fie pe pământ de două mii de ani, duminica Floriilor, a șasea din cele ale postului cel mare pentru întâmpinarea praznicului învierii Mele dintre cei morți. Nu se putea să nu fie această zi măreață în vremea trupului Meu în mijlocul lui Israel, căci proorocii au spus din timp pentru cei de atunci: «*Nu te teme, fiica Sionului; Împăratul tău vine pe mânzul asinei*», iar Eu am pregătit această zi de praznic, căci M-am dus în Betania cu o zi înainte și l-am înviat dintre cei morți pe Lazăr, după patru zile, și toată Iudeea și Ierusalimul au auzit de Mine și de Lazăr cel înviat, iar fariseii și cărturarii se temeau.

Sunt Domnul Iisus Hristos, venit cuvânt pe pământ. Pace ție, poporul Meu cu care grăiesc! Vin și la tine de la Tatăl așa cum am venit în Ierusalim acum două mii de ani ca să fac în mijlocul lui lucrarea Tatălui Meu Savaot, Care M-a trimis. Vin și la tine, și-Mi împlinesc venirea Mea cea de azi, proorocită de prooroci ca să fie ea, iar fariseii și cărturarii din vremea ta cu Mine se tem, tată, ca și cei de atunci se tem să nu se fiină mulțimile după tine pentru Mine, Cel ce sunt cuvânt în mijlocul tău, și stau ei de veghe mereu și peste tot în fel și chip, ca nu cumva să audă și să creadă cineva cărarea Mea cu tine printre oameni și să ia de la Mine prin tine și să-și piardă ei slava, cinstea și închinăciunea din partea celor câștigați de ei pentru ei, nu pentru Mine, căci cei ce sunt de partea Mea sunt cei cu lepădare de sine, care nu primesc slavă de la oameni, și nici nu dau oamenilor slavă.

O, peste tot pe urma Mea erau fariseii și cărturarii cu teamă în ei ca nu cumva să Mă placă mulțimile și să Mă urmeze, dar cu Mine se petrecea tot ceea ce era scris să se îplinească prin Mine pe pământ atunci, și eram Împăratul făpturii, și așa este un împărat de la Dumnezeu peste pământ, și nu este pământeste acesta sau omenește peste oameni, și este de la Dumnezeu așezat, iar Dumnezeu este Cel tainic prin lucrările Sale, și nu este ca omul, și odată cu ale oamenilor le lucrează pe ale Lui și le are lucrându-le, și tot ceea ce are Dumnezeu făcut, este veșnic, ca și Mine veșnic, căci Eu sunt Împăratul Sionului, așa cum proorocii M-au vestit să fiu, și sunt ceea ce ei Mă numesc că sunt și Mă numesc să fiu, și toate, toate se petrec așa cum este scris să fie ele lucrate, și tainic Eu le lucrez, căci Eu sunt Dumnezeu, și nu ca omul le lucrez pe ale Mele cu oamenii și pentru oameni, ci ca în cer pe pământ, iar oamenii Mă părăsesc după ce Mă urmează pentru tainele Mele între oameni, căci ei vor să vadă împlinirile Mele ca pe pământ, ca ale lor, cu slavă ca a lor, dar nu, căci slava Mea este mare fiindcă este tainică, și tot ce este tainic este mare, și tot ce este mare este tainic, poporul Meu, căci omul nu le poate merita și nu le poate purta. O, numai celui ce nu-I este drag de

Dumnezeu, numai acela nu poate să creadă în tainele Mele între oameni, și chiar dacă acela crede până la o vreme, el se ofilește și se usucă apoi, căci nu rămâne în viață cel ce aduce roadă din sine pentru el însuși. O, tată, greu de tot, greu Îl mai crede și Îl înțelege omul pe Dumnezeu! Eu numai pentru mântuirea omului le-am lucrat pe toate cele întru Mine împlinite, căci trebuia să Mă adevăresc mai întâi că sunt Cel vestit prin prooroci, Fiul lui Dumnezeu, dar pentru că slava și împlinirile Mele nu sunt ca ale oamenilor, omul Mă părăsește dacă vede că Eu nu Mă așez pe pământ așa cum nădăjduiește el ca un om. Când omul dă să Mă urmeze el trebuie să se gândească mai întâi la iertarea păcatelor lui ca să nu se mai întoarcă la ele, și la mântuirea lui din moartea cea de la păcat, și apoi la slava cea văzută a lui Dumnezeu cu el între oameni. El însă se învârte, săracul, în jurul lui când dă să vină după Mine sau să Mă servească pe Mine la tainicele Mele împliniri între oameni și pentru oameni, și de două mii de ani vine omul după Mine și apoi Mă părăsește pentru sine, căci cine nu pornește după Mine așa cum i-am spus Eu, cu lepădare de sine, unul ca acela părăsește apoi calea Mea pentru el însuși, căci se învârte în jurul lui toată mintea lui, și iată, nu Mă urmează omul până la cruce, și chiar dacă până acolo ar merge el, măcar acolo, și tot Mă părăsește, căci este iubitor de sine omul, iar cel iubitor de sine este fricos și nu merge până la capăt pe calea Mea cea cu spini, cale slăvită prin jertfa cea de pe ea.

Mi-a cântat „*Osana!*“ mulțimea adunată la praznic în Ierusalim, căci mărturiseau unii altora că l-am înviat pe Lazăr, iar fariseii și cărturarii se temeau și își spuneau între dânșii: «*Vedeți că nimic nu folosiți! Iată, lumea merge după Dânsul!*», și s-au sfătuit între ei ca și pe Lazăr să-l omoare, nu numai pe Mine, căci credeau mulți dintre iudei în Mine pentru această minune din Betania. Teama îi urmărea pe ei tot mai mult, iar Eu am ridicat glasul și am zis: «*A venit ceasul să se proslăvească Fiul Omului. Dacă slujește Mie cineva, Mie să-Mi urmeze, și unde voi fi Eu, acolo și sluga Mea va fi; și de va sluji cineva Mie, îl va cinsti pe el Tatăl Meu. Dar acum sufletul Meu este răvășit, și ce voi zice: Părinte, Eu pentru ceasul acesta am venit în lume. Proslăvește numele Tău!*», iar Tatăl a zis cu glas din cer: «*Și l-am proslăvit, și iarăși îl voi proslăvi!*», iar norodul, auzind, spunea: «*Tunet sau înger a grăit Lui!*», și le-am spus lor: «*Nu pentru Mine, ci pentru voi s-a făcut glasul acesta, căci acum este judecata lumii acesteia și se va goni afară stăpânitorul ei, iar Eu, de Mă voi înălța de pe pământ, pe toți îi voi trage la Mine*», o, și așa le-am vestit Eu lor că ceasul Meu s-a apropiat și, grăind încă lor, le-am spus: «*Până când aveți lumină credeți în Lumină, ca fii ai Luminii să fiți*», și apoi Eu M-am ascuns dinaintea norodului.

Mă uit cu jale la ziua de atunci, la zarva ei, la norodul adunat pentru praznic la Ierusalim și văd oameni mari, care aveau putere de minte și de inimă să creadă în Mine, dar dorirea lor de slava lor îi oprea să se facă Mie mărturisitori, ca nu cumva să fie scoși afară din sinagogi, și iată ce biruiește pe pământ! Omul biruiește și statul lui, și se învârte omul în jurul lui și nu poate mai mult, nu poate pentru Dumnezeu și numai pentru Dumnezeu, și Eu nu mai am mărturisitori curați cu mărturisirea, și am spus prin cuvântul Meu cel de azi că cel ce pleacă de lângă Mine și de lângă lucrarea cuvântului Meu cel de azi, acela Mă vinde, iar cel ce a plecat M-a și vândut. M-a vândut pentru că a plecat, și el nu-și cunoaște și nu-și crede fapta lui. O, mai ușor îi este vânzător decât mărturisitor, mai ușor celui ce pleacă și nu mai stă sub crucea venirii Mele de azi, după ce vine și bate ca să intre, căci Eu pe nimeni nu de-

părtez dacă vine. O, așa am găsit de la om și acum două mii de ani, și așa este până la sfârșitul tot între om și Mine. Amintirile Mele între om și Mine sunt dureroase în cer, căci omul Mă părăsește pentru el însuși, iar după ce face așa, Mi-i defaimă pe cei ce rămân sub crucea Mea cea grea, și așa se acoperă cu dreptatea cea pentru sine cel ce pleacă și Mă lasă după ce s-a apropiat și a stat o vreme lângă Mine.

O, vai de cel ce-Mi judecă lucrarea Mea cea grea după mintea sa, după simțirea sa, după vederea sa cea omenească, smintindu-se întru Mine pentru multul Meu mers greu pentru mântuirea omului! Mi-au strigat mulțimile „*Osana!*” în ziua aceea acum două mii de ani, dar n-a trecut decât puțin, câteva zile dintr-o săptămână, și am auzit în Ierusalim gloată mare strigând împotriva Mea înaintea lui Pilat: „*Ia-L, ia-L, răstignește-L!*». O, iată ce este omul! O, nu Mă pot bizui pe om ca să fie el de partea Mea până dincolo de cruce. Îmi face suferință omul și Mă părăsește pentru el însuși. Pentru el e mai scump el decât Mine, el și poziția lui în lume, iar Eu rămân Cel din urmă dacă mai rămâne ceva din Mine în om din toate câte el învață de la Mine.

Mă doare trecutul cel dureros, Mă dor zilele Mele de până acum cu omul, și Mă doare ziua de astăzi, iar Eu sunt mereu astăzi în durerea Mea cea de la om, în truda Mea cea pentru mântuirea lui, la care el nu vrea să Mă ajute așa cum cere greul acesta. O, Eu nu pot lucra așa cum așteaptă omul să lucrez. Cum vrea el să lucrez Eu, i-ar trebui lui credință fără de zgârieturi pentru ea, dar omul este atât de slab cu credința, atât de mic pentru ea, atât de neputincios pentru cele mari și înalte, care vin spre vedere numai prin credință fără de cusur, dar cum să-i pot Eu arăta aceasta omului? O, numai celor credincioși Îmi pot arăta pe cele tainic lucrute ale Mele, și care se văd cu ochiul credinței și al statorniciei cea pentru ea.

O, ce să-ți fac, omule, ce să-ți fac, tată, dacă tu ești atât de slab cu credința și atât de tare cu iubirea de sine, cu dorirea de sine, care nu-ți aduc decât rușine ție, tată? O, nu pricepi cu mintea ta ce este slava, adevărata și marea slavă, căci ți-o închipui mereu pe ea ca pe slava cea trecătoare. Îmi strigi când „*Osana!*”, când „*Ia-L, ia-L, răstignește-L!*”, și altceva nu mai poți să faci, iar omul cel din rai, care a făcut după dorirea sa și apoi s-a ascuns de Mine și s-a dorit pe sine, acela este cel ce trăiește în tine, omule ieșit din omul cel întâi zidit de mâna Mea din pământ și din suflet viu, din gura Mea suflat peste el și în el!

O, nu-i nimic dacă așa este omul față de Mine. Eu rămân credincios lui întru cuvântul Meu cel de peste el, și așa voi lucra, precum am cuvântat și precum cuvintez. Sunt Cel ce dorește cu dor mântuirea omului, dar dacă el nu și-o lucrează, Eu sunt curat față de el, față de vina lui cea asupra lui. Cel ce-Mi judecă lucrarea și mersul Meu cel greu cu ea, acela pe Mine Mă judecă și sarcina Mea cea multă, și va vedea el că este adevărat ce-i spun Eu lui. Cartea Mea cea de azi este în mâna Mea și a Tatălui Meu și vom lucra după ea pentru cei credincioși și pentru cei necredincioși asupra cuvântului Meu cel de azi, pentru cei ce se căiesc înaintea Mea, și pentru cei ce se îndreptătesc nemulțumiți pentru vremea mersului Meu cel greu de azi.

O, pace vouă, celor ce ați rămas cu Mine în încercările Mele și ale voastre cu inima plină de umilință și de căință și de credință! Eu vă rânduiesc vouă răsplată, tată. Învățați zi după zi mai mult să stați tot mai frumos sub cruce și pe cruce, așa cum cere orice clipă, căci trebuie să și ducem crucea venirii Mele și trebuie, tată, să și stăm pe ea, ca să semănăm unul cu

altul în iubire și în jertfă, în credință și în răbdare fiască, măi fiilor. O, pace vouă, că e vindecătoare pacea Mea, iar voi sunteți sub răni, tată! O, nu știu cei ce vă judecă pe voi pentru ei înșiși, nu știu ei să nu vă mai judece și să nu vă mai dea judecății minților slabe cu credința și cu viața și cu cunoașterea cea despre Mine cu voi, dar Eu, Domnul, vă spun duios: pace vouă cu Mine, pace vouă, fiilor! Mai e puțin, încă o săptămână, și voi veți cânta îndurerați „*Hristos a înviat!*” și veți cânta că trebuie să cântați pentru amintirea biruinței Mele prin învierea Mea dintre cei morți, după ce M-au răstignit cei necredincioși, dar adevărata cântare a bucuriei este alta, fiilor, în cei ce cu adevărat Mă au, și este cea care-Mi aduce Mie mângâiere, nu omului și atât, căci Eu rămân Cel răstignit de cel ce cântă „*Hristos a înviat!*”, și pentru el Eu nu sunt, fiindcă el este cu păcatul.

O, când tu vei învia din păcat, omule, atunci tu Mă vei învăța să cânt Eu pentru tine cum tu dai să cânti pentru Mine „*Hristos a înviat!*”, și voi cânta cu îngerii Mei „*Omule a înviat!*”. Până atunci cânti numai tu, te bucuri numai tu cu bucuria ta, cu bucuria sărbătorii, iar Eu încă aștept, încă suspin, încă sub răstignire sunt, până ce voi birui Eu și moartea ta. Eu am biruit moartea prin trupul Meu, și va fi și tu să poți să scoți din tine boldul ei, pentru că tu nu te lupți acum. O, e rușinos să primești de-a gata. E mai frumos să primești plată, omule, iar plata este pentru lucru, tată.

Am grăit cuvântul Meu peste tine în zi de praznic de Florii, omule înstrăinat de Dumnezeu cu viața ta. Adu-Mi tu bucurie, tată, și adu-Mi înviere ție, ca să Mă poți mângâia cumva pentru durerea Mea cea de la tine. O, numai duhul duioșiei, numai el te poate lucra, numai el te poate zidi din nou. Începe cu el, omule pierdut, începe-ți iarăși viața, lasă-te iarăși plămădit, căci Eu sunt duios după tine, și cu așa duh îți grăiesc.

Fericiți cei duioși ca Dumnezeu, fericiți cei duioși, căci aceia iubesc lumina și se mângâie cu ea, și inima lor nu cunoaște învârtoșarea, iar Eu vin pe pământ cuvânt și aștept să ia omul de la Mine, și cu folos să ia duhul duioșiei, duhul care îl poate alăpta și crește pe cel duios cu inima, pe cel iubitor de Dumnezeu și de fiii lui Dumnezeu, fii duioși ca și Mine, căci din Mine sunt cei ce sunt duioși. Amin.

Ce este duhul duioșiei, o, fiilor duioși? Eu, Domnul, aștept să grăiesc cu voi, și voi cu Mine, și vom grăi așa, vom grăi duios, fiilor, și vom da să înțeleagă omul aluatul duhului duios și lucrarea lui cea mângâioasă și plină de putere pentru cei duioși, căci din Mine sunt cei ce sunt duioși, și cu ei Mă sprijin Eu pe calea Mea spre om, cu ei, și cu ei suspin după om. Amin, amin, amin.

15/28 martie 2010

Duminica Învierii Domnului

Duhul învierii suflă peste pământ. Fericiți cei ce iubesc lumina! Viața este cea de sub cruce. Nu este înviere decât prin suferință. Duhul duioșiei, el îl face mărturisitor pe om.

Duhul învierii este cuvântul Meu peste pământ, și Mă fac iarăși acum prin el praznic de înviere peste cei duioși după Mine, așa cum Eu duios sunt după ei.

O, te cuprind în cuvântul Meu, în duhul învierii, popor al cuvântului Meu de azi! Tu ești lucrarea Mea cea de azi, pe care o am de lucrat de la Tatăl pe pământ acum, și prin tine cuprind în duh de înviere neamul român, căci sunt duios după el, și am pe vatra lui făclia Mea, și fericiți cei ce iubesc lumina, că aceia văd de departe și de aproape făclia Mea și stau sub binecuvântarea ei și o au pe ea mângâiere lor în durerile și în

bucuriile lor în vremea aceasta, și o caută pe ea când întunericul cel răufăcător lovește în ei să-i frângă, dar ei umblă în lumină și biruiesc cu ea întunericul cel dușman pe Mine și pe ei, și așa biruiesc cei credincioși, cei duiosi după Mine, așa cum Eu sunt după ei. Amin.

Eu Însumi binecuvintez pe cei binecredincioși cuvântului Meu cel de azi și rostesc peste ei salutul învierii Mele: „*Hristos a înviat!*“. O, prin câtă durere, prin câtă suferință de la necredința în Mine a celor care M-au doborât prin răstignire pe cruce, o, prin câtă jale am străbătut până ce am trecut prin moarte ca să fie apoi învierea Mea dintre cei morți! Am iubit calea crucii pe pământ, și pe altă cale n-am călătorit. Am venit de la Tatăl pentru viață sub cruce între oameni și am spus omului că dacă voiește cu Mine și ca Mine, să se lepede de sine, să nu se mai gândească la sine dacă voiește cu Mine, că altfel el nu poate să-L iubească pe Dumnezeu, Care este viața omului, iar viața este sub cruce dacă este, fiindcă ea nu se poate păstra viață decât sub cruce, iar cei de sub cruce sunt cei ce iubesc ca Dumnezeu pe pământ, și apoi în cer.

Hristos a înviat, poporul Meu! Mă fac în mijlocul tău duhul învierii și Mă dau spre viață celor ce nu iubesc moartea. Cei ce iubesc moartea nu știu și nu vor ști ce este învierea, atâta timp cât ei sunt morți față de Dumnezeu și vii cu păcatul și departe de Dumnezeu pe pământ. O, departe, departe de Mine este omul! Nu-i vine pe inimă și pe limbă fața Mea cea veșnică, și care cuprinde totul și care se înțelege din fapte de către cei ce se deschid ca să vadă pe Dumnezeu.

O, departe ești de Mine, omule, departe de calea Mea! Calea Mea este crucea, dar tu te dai vieții amăgitoare pe pământ și Mă dai pe Mine din viața ta, iar când te prinde durerea vieții tale sub ea tu tot sub cruce ajungi, oricât ai fugi tu de calea cea cu suferință pe ea, de viața cea trăită frumos, ca Dumnezeu, și care se descoperă prin înviere, iar învierea este numai după suferință, și nu iubesc învierea cei ce disprețuiesc suferința.

O, departe ești de Mine, omule fără cale cu spini pe ea! Nu Mă poți găsi decât pe calea durerii și a suferinței dacă Mă voiești cu tine. Când Eu te întâlnesc în cale cu calea Mea cea cu suferință, Eu îți ies ție în cale cu calea Mea ca să Mă cunoști, căci pe altă cale tu nu Mă poți întâlni, dar dacă tu nu știi să vezi și să simți și să te înduioșezi pentru Mine și pentru tine, tu pierzi atunci bucuria învierii și nu înviezi, și rămâi pe mai departe pe calea cea cu flori și cu bucurii trecătoare și te îmbeți pe mai departe cu simțămintele ei, care se ofilesc odată cu tine și prin care nu-ți strângi decât lacrimi și păreri de rău la sfârșitul tău. O, vezi de ce-ți ies Eu în cale cu calea Mea? Eu vreau să-ți dau bucuria învierii, omule! Nu este bucurie mai mare ca și cea de după durere, și aceea este înviere, dar vai celui ce nu știe să înțeleagă așa și să prețuiască chemările Mele și să-Mi răspundă cu recunoștință când Eu îl ridic ca să fie el apoi și să rămână pentru înviere!

O, fii ai oamenilor, dacă Eu, Domnul, vă ies în cale cu ridicarea din suferința și din lacrimile voastre cele de la depărtarea voastră de Mine, o, înțelegeți, fiilor, duhul iubirii cea de la Mine vouă, și pentru care rămâneți îndatorați apoi Celui ce vă iubește atât și vă strigă la înviere! Sfârșitul unei suferințe este învierea, și nu este înviere decât prin suferință și după suferință. O, nu e bine să disprețuiți suferința și să vă mâhniți pentru ea și să-Mi cereți scăparea din ea, ci e bine să așteptați cu credincioșie și cu răbdare învierea, fiilor. O, dacă iubiți Paștile Domnului, învățați de la sfinți și de la părinți cum să iubiți și cum să prăznuiți învierea Mea! Fiți destoinici cu înțelepciunea, că întunericul de pe pământ mănâncă lumina din

voi ca să nu mai vedeți, dar Eu am venit ca să dau vedere celor ce nu văd și să le-o iau pe a celor ce zic că văd, că mare stricăciune este peste cei ce văd, că n-au ce să vadă pe pământ, decât moartea de pe el, și, iarăși, mare binecuvântare este peste cei orbi pentru cele de pe pământ, că aceia văd pe cele ce sunt și nu trec, ci rămân, așa cum Eu rămân, și sunt fără de sfârșit.

O, învățați de la Mine ce este viața, ce este învierea, fii ai oamenilor! Nu fiți fără de pricepere pentru cele de sus cu oamenii! Nu fiți nepăsători pentru înviere! Eu pe mulți i-am tras din bucuriile trecătoare ale vieții care trece și se sfârșește aici, și i-am așezat sub cruce, vrând-nevrând ei aceasta, dar Eu, Domnul, sunt iubirea cea pentru om și dau să-i pregătesc prin suferință înviere lui, și îl ajut să moară față de viața care trece și nu rămâne, și îl ajut să stea sub cruce, sub viață fără de moarte, fără de păcat, așa cum numai crucea vieții poate să împlinească în om, și apoi prin cruce învierea, așa cum Eu v-am arătat să lucrați și să iubiți și să semănați cu Mine în suferință și în înviere, căci cei ce nu seamănă cu Mine nu sunt ai Mei pe pământ, ci sunt ai lumii, și vrednici sunt să fie ai ei, căci pe ea o iubesc pentru ei, iar Eu sunt pentru cei ce iubesc învierea, așa cum Eu am iubit-o pe ea, prin multă, multă suferință, iubire și răbdare, și acestea au ca plată învierea. Amin.

În toate suferințele și durerile, numai una, o, numai una este de partea învierii, și aceea este cea pentru calea Mea, cea pentru numele Meu, și fericiți sunt cei ce sunt duruți așa pe pământ, pentru Mine suferind ei și pentru calea Mea cu ei, și fericiți sunt și vor fi ei, și învierea este plata lor! Cel ce vine după Mine lepădându-se de sine pentru viață sub cruce, acela este cel ce înviază și nu mai moare apoi, căci crucea îl ține pe ea și sub ea, și crucea este înviere, și nu este cruce decât pe calea cu Mine, și nu este suferință plătită, decât pe calea Mea. Amin.

O, de două mii de ani nu știe omul să petreacă după plăcerea Mea praznicul Învierii Mele. Nu merită omul bucurie, căci este păcătos. Ar trebui să înveți, omule. Tu nu știi să petreci spre bucuria Mea și nu a ta amintirea Învierii Mele. O, îți trebuie umilință cerească, nu omenească, și îți trebuie dragoste pentru umilință, și așa ar fi să știi să petreci tu praznicul învierii Mele. Adu-ți aminte de păcătoșii care se târau după Mine ca să le dau lor vindecare și izbăvire de sub crucea vieții lor, că veneau cu credință și cu umilință pe urma Mea și strigau și se rugau cu umilință să le fac bine, așa cum ar trebui să faci și tu pe urma Mea, iar Eu le făceam lor așa cum ei cu umilință Îmi cereau. O, iată de ce nu te vindecă tu și de ce nu primești când ceri! Nu ceri cu umilință și cu promisiune pentru calea ta cu Mine apoi. O, tu nu ești meritos, căci ești păcătos, fiindcă păcatul te biruiește, iar Eu nu pot să te biruiesc și să te scap de păcat dacă tu nu vrei. Nu te mira de ce nu-ți vine vindecare când Îmi ceri, dacă nu știi cu umilință apoi să rămâi de partea învierii. O, Eu am fost Dumnezeu din Dumnezeu când am venit pe pământ între oameni, și Mă rugam umilit ca un Fiu Tatălui în toate încercările Mele, iar când a fost să mor pentru ca să înviez după trei zile M-am temut de ceasul cel greu și I-am spus cu mare umilință Tatălui: «*Dacă voiești, Tată, să treacă de la Mine paharul acesta greu, dar făcă-se voia Ta și nu a Mea*». Umilința Mea Mi-a fost rugăciune, iar rugăciunea Mi-a fost umilință, și așa am stat înaintea Tatălui Savaot și n-am stat cum am voit Eu, ci cum a voit El am stat, și M-am făcut Învățător întru toate pentru tine, omule, și așa ți-am arătat cum să fii și cum să faci și cum să stai înaintea lui Dumnezeu, căci tu ești păcătos și îți trebuie mare, mare umilință ca să mori păcatului și ca să înviezi de partea Mea apoi, ca să pot Eu să te ajut apoi după dreptate, și să-ți aducă rod ceresc ajutorul Meu

ție. Sunt șapte mii de ani de când omul face răul pe față și pe ascuns, dar deprinderea lui este să facă răul pe ascuns. O, cel ce se iubește pe sine acela se ascunde pentru răul pe care-l săvârșește, și mai ales face aceasta cel cunoscut a fi pe calea Mea cu omul. Cel ce caută din duhul iubirii de sine să săvârșească răul, călcând poruncile vieții, acela se ascunde de Cel ce-l vede și îl poate opri pe el de la răul pe care vrea sau poate să-l facă, iar când el găsește prilej, săvârșește răul în ascuns și se scrie cu el înaintea lui Dumnezeu.

O, e bine să stea sub veghe omul, că este slab, săracul, și îi trebuie înger mereu, mereu. Când el dă să iasă de sub înger, de sub cel care-l vede, el făptuiește răul apoi. Așa a făcut Adam, așa a făcut Cain, așa au făcut toți cei care au căutat să facă răul și călcarea poruncilor vieții, și unii s-au umilit apoi, iar alții nu, și au rămas pe mai departe să facă răul. Iată, îi trebuie înviere omului și îi trebuie învățător pentru înviere. O, pune, omule, pune, tată, pe cineva peste tine ca să te vadă și să te oprească de la rău, căci tu ești slab și îți trebuie ajutor ca să nu faci răul. Vreau să te vad că iubești lumina, tată. Cei ce au săvârșit răul n-au iubit lumina, căci s-au ascuns să săvârșească răul, iar pedeapsa cea pentru rău i-a învederat pe ei apoi. O, nu-ți mai strânge pedeapsă, omule nevegheat! Ești prea stăpân pe tine, tată! Ești fără de veghe peste tine! O, intră sub veghe, tată, intră sub îngeri, fiule, căci vai celui fără de înger și vai celui slab de înger și care își slăbește îngerașul cel pus peste el de la Mine! Eu am fost Dumnezeu adevărat, și am stat sub veghe cât a fost să stau pe pământ cu oamenii, și am ascultat ca un Fiu de mama Lui, și am ascultat tot așa și de Tatăl ceresc, Tatăl Meu, pentru toate cele ce aveam de împlinit de la El pe pământ. Așa te învăț Eu și pe tine viața, omule care voiești să vezi zile bune și fără de vicleșug pentru ele cu tine și fără de pedeapsă peste ele, tată. O, vino spre bucuria învățaturii cea de la Dumnezeu, vino, tată, că iată cum vin Eu, și cu duhul învierii vin spre tine și te aștept să vii și să fii și să știi apoi și să spui cu multă umilință: „Hristos a înviat!“, și spre bucuria Mea și nu a ta să rostești tu cuvântul lui Hristos Cel răstignit, și vei fi tu așa bucuria Mea și nu a ta pe calea ta cu Mine. Amin.

L-am învățat pe om bucuria umilinței, și prin ea bucuria praznicului Învierii Mele dintre cei morți, poporul Meu, iar pe tine, tată, te doresc îngerii ca să lucreze cu tine peste cei fără de pricepere pe pământ pentru iubirea lor de Dumnezeu. Ucenicii Mei erau îndurerați pentru pătimirile Mele și nu doreau să se bucure nici pentru învierea Mea apoi. Ei au rămas îndurerați și așa au mers peste pământ, vestind peste tot patimile Mele cele spre înviere pentru tot omul care se botează cu putere de suflet spre învierea lui, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

O, adevărații Mei mărturisitori și închinători nu sunt cei ce se bucură, ci sunt cei umiliți și mult lucrători peste cei ce pot să se facă fii ai lui Dumnezeu prin propovăduirea celor credincioși Mie și prin duhul mărturiei lor peste mulți, și așa sunt cei ce se bucură întru Mine, așa, trudind mult, ostendind mult, căci Eu le-am spus lor: «*Pacea Mea o dau vouă, nu precum vă dă lumea vă dau Eu*», și mare este acest cuvânt pentru cei ce Mă iubesc mărturisindu-Mă multora pentru bucuria Mea! O, numai duhul duiosiei, numai el poate să-l facă pe om mărturisitor al Meu, și iarăși voi grăi cu duh de înviere și voi da multora din Duhul Meu, din duiosia Mea cea pentru om. Eu sunt Cel ce am înviat după trei zile de la așezarea Mea pe cruce, bătut în cuie de cei ce nu M-au primit de la Tatăl trimis la ei, căci dacă nu L-au cunoscut pe Tatăl, ei nici pe Mine nu M-au cunoscut. Cei ce slujeau ca preoți ai Lui, M-au dat la

moarte pe cruce, căci le-a fost teamă de Mine ca nu cumva să-și piardă slava lor și statul lor mare peste oameni, dar Eu n-aveam ce să le iau, căci împărăția Mea nu este de jos, și s-au temut zadarnic, căci Eu eram de la Tatăl, nu de la ei pe pământ, și sunt în Tatăl, așa precum am și fost. Amin.

Hristos a înviat, poporul Meu! Să cânti îndurerat salutul învierii Mele, fiule, căci cei ce cântă cu bucurie „*Hristos a înviat!*“, aceia sunt cei ce-Mi înfig în carne cuiele păcatelor lor mereu, mereu, și așa cântă ei Celui ce a murit pentru om ca să-l oprească pe el de la păcat. Tu însă cântă cu umilință învierii Mele și nădăjduiește în iubirea Mea, fiule! Cei ce s-au despărțit de tine, aceia sunt cei ce s-au despărțit de Mine și nu știi ei ce au făcut, și stau ei departe de voi și așteaptă să vadă ce se va mai petrece cu Mine și cu tine, dar cei ce se despart de Mine și de tine nu mai vad ca Dumnezeu, ci vad ca ei, vad așa cum au voit ei să vadă, iar Eu rămân cu voi și vad așa cum vede Dumnezeu și Mă sprijin cu cei ce vad, și pot tot ceea ce am de putut, pot prin credința lor și prin statornicia lor sub crucea Mea cea de azi, crucea venirii Mele a doua oară de la Tatăl la om pentru mântuirea multora. Amin.

Hristos a înviat! Întărire sfântă vă dau vouă în zi de praznic al învierii Mele, fiilor. O, nu fiți îndurerați în dureri! Ele aduc înviere, tată. Ele vă țin în Mine, și pe Mine în voi, fiilor. Amin.

O, Hristos a înviat! le spun și celor ce nu vă iubesc pe voi, și le dorim iubire lor, căci așa sunt cei ce iubesc ca Dumnezeu, și așa lucrează ei peste cei fără de iubire din cer în ei. Pacea Mea o dau și lor, dacă mai pot să Mă cunoască ei în acest cuvânt. Amin, amin, amin.

22 martie/4 aprilie 2010

Praznicul Bunevestiri

Pe pământ nu mai este învățătură curată. Oamenii nu știu, dar au nevoie de Dumnezeu. Omul trebuie să stea lângă Dumnezeu. Povețe pentru cei ce vin pe calea Domnului. Nu poate ura îmbrăca haina iubirii. Clevetirea și căinarea sunt lucrul diavolului.

Cuvântul Meu se face praznic în mijlocul poporului Meu și îl învață pe el calea Mea cu el și calea pentru cei ce vin să se apropie de muntele învățaturii Mele ca să ia din gura Mea povață pentru sporirea credinței, pentru deslușirea înțelesurilor toate, că nu mai este învățătură curată în gura nimănui pe pământ pentru cei ce caută calea Mea, fiindcă cei ce stau sub nume de învățători ai oamenilor fac altceva decât ceea ce ar fi să facă, iar dacă ar mai și învăța pe om calea Mea, îl învață fiecare după mintea sa, după nevoia sa, nu după voia Mea, căci cei ce stau sub nume de învățători nu fac voia Mea, ci fac voia lor.

Mă așez înaintea ta cu masă de cuvânt, cu praznic de bunăvestire, poporul Meu. O, ia, tată, cu multă grijă învățatura Mea de pe masa Mea cu tine și dă-o pe ea celor ce caută la tine după Mine, căci oamenii duc lipsă de învățătură și nu mai înțeleg ei cărarea Mea spre ei, cărarea lor spre Mine. Au oamenii nevoie de Dumnezeu pe pământ. Ei caută mereu, mereu și nu-și dau seama, săracii, ce le lipsește. O, Dumnezeu le lipsește, chiar dacă Eu nu lipsesc de lângă ei. N-au oamenii putere să Mă afle și să Mă cunoască. A căzut pâcla între om și Mine în ziua când omul s-a ascuns de Dumnezeu pentru voia sa cea fără Dumnezeu în ea. Mă caută omul mereu. Pe Mine Mă caută, chiar dacă el nu știe așa. Căutarea lui însă e departe să afle ceva, căci numai Dumnezeu este Cel ce este, și toate câte sunt, în Dumnezeu sunt, nu în lumea aceasta, nu unde caută și

tot caută omul. O, cum să găsească omul care tot caută când el nu știe ce caută atunci când caută? Vin Eu cuvânt pe pământ ca să-l lămuresc pe om pentru căutarea lui.

O, nu știi ce cauți, omule, dar Eu știu ce caut. Caut să Mă descopăr ție ca să-ți ostoiesti căutarea și să înțelegi că nimic nu vei găsi dacă nu are cine să te facă să înțelegi pe Dumnezeu și să-L cunoști și să-L ai apoi.

E praznic sfânt, poporul Meu, iar Eu grăiesc cu tine, și grăiesc cu omul, tată. M-am descoperit prin înger acum două mii de ani Fecioarei care avea să Mă ia în pântece de la Duhul Sfânt și să Mă nască pe pământ și să Mă facă cunoscut oamenilor, și s-a dus trimisul Meu în Galileea, la Nazaret, și a urat bucurie Fecioarei mama Mea și i-a spus ei că Domnul este cu ea umplându-o de har și de dar și binecuvântându-o pe ea între femei, și a mângâiat-o pe ea în tulburarea ei la vederea lui și i-a zis ei: *«Nu te teme, tu ai aflat har la Dumnezeu și vei zămisli în sânul tău și vei naște fiu pe Iisus, Fiul Celui Preaînalt, Împărat veșnic peste casa lui Israel, pe tronul părintelui Său David»*, iar Fecioara s-a supus vestirii prin înger și Dumnezeu a împlinit apoi lucrarea Sa așa cum a făgăduit. O, așa lucrează darul credinței în cei hărăziți de Dumnezeu credincioși până la sfârșit, până peste toată împlinirea, și nu tot așa sunt cei ce se clatină în credință pentru tainele cele de sus cu oamenii pe pământ. Cu frică și cu cutremur trebuie să stea omul lângă Dumnezeu, că altfel diavolul, potrivnicul Meu, îl trage pe om de lângă Mine, așa cum l-a tras pe Adam, omul cel zidit de mâna Mea, cel care nu și-a păstrat credința și credințioșia față de Făcătorul său, Dumnezeu.

Praznic de bunăvestire M-am făcut pe pământ prin cuvântul învățurii Mele peste om. Nu are însă omul credință în trimisiile Mele așa cum a avut mama Mea Fecioara când solul Meu a adus ei deslușirea tainei Mele cu ea. O, ce să-ți fac, omule, dacă tu nu ai credință? N-ai cum să ai, de vreme ce cauți și tot cauți și nu știi ce cauți, iar ție îți lipsește credința, tată. O, nimic n-ai să poți fără de credință. Numai prin ea ar fi să poți, dar cine să-ți insuffle ție acest mare dar dacă tu nu primești pe solii Mei spre tine, și apoi să arăți supunere pentru povețele Mele și prețuire pentru solii Mei, că zice bisericii apostolul Meu: *«Fiți cu luare aminte pentru cei ce se ostenesc între voi ca să vă cârmuiască în Domnul și bine să vă sfătuiască, iar pentru munca lor socotiți-i vrednici de prisoselnică dragoste, și veți trăi între voi în pace, căci trebuie dojană peste cei fără de orânduială și trebuie întărire peste cei slabi de înger și trebuie sprijin peste cei neputincioși, și apoi îndelungă răbdare în toate și peste toate, ca nu cumva careva să răsplătească cuiva răul cu rău, și numai cele bune să fie ținute, și unul față cu altul în fața lumii, care privește peste cei ce sunt biserică a lui Iisus Hristos, iar mulțumirea pentru toate să nu lipsească dinaintea Domnului, căci Duhul Sfânt trebuie să stea arzând, ca nu cumva să fie scoborâtă lucrarea proorociei, lucrarea bisericii pentru cele bune în toate față de orice înfățișare a răului»*. Amin.

Aduc aminte la tot sufletul și la tot trupul de cuvântul proorocesc, care spune: *«Vai de cetatea peste care nu este cuvânt de prooroc, cuvânt povățuitor peste ea, că pe aceea o paște prăbușirea, și, iarăși, vai de cetatea cu mulți capi peste ea, că aceeași soartă are!»*. Cuvântul bunevestiri lipsește peste tot pe pământ, și nu știu cum s-o dau cu omul ca să Mă afle în acest izvor de cuvânt și să-Mi caute povața și să nu se joace cu coborârea Mea cuvânt după el, căci vai celor ce disprețuiesc proorociile, celor ce suflă să stingă Duhul Meu, Care lucrează pe pământ prin soli, așa cum în toată vremea am lucrat!

E praznicul Bunevestiri lângă praznicul Învierii Mele așezat în acest an, și îi spun omului să caute să înțeleagă ceea ce el mărturisește când spune: *„Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dându-le!”*. O, dacă tu așa spui, omule care te strângi ca să cânti așa, nu te gândești că asta e o mărturisire care trebuie să te pătrundă ca s-o și înțelegi? Am călcat cu moartea pe moarte și am coborât în locuința morților pe calea morții Mele, ca să le dau viața Mea și învierea Mea, și apoi M-am înviat în fața celor de pe pământ, iar morților li s-au deschis mormintele și au ieșit în Ierusalim și au vestit învierea Mea, și tot n-au voit să creadă Anna și Caiafa și toți cei care au plătit bani la străjeri ca să mintă ei că trupul Meu a fost furat de ucenici. Cântă omul *„Hristos a înviat!”*, cântă fără să știe ce cântă și de ce cântă. Am sculat morții din morminte prin moartea Mea pe cruce. Am condamnat moartea în însuși trupul Meu și am dovedit neputincios boldul ei, dar trezește-te, omule, pentru această mărturisire și caută să vezi ce să faci cu viața ta, cu mintea ta, cu credința ta, cu pașii tăi! O, de ce, oare, trăiești tu pe pământ? Întreabă-te! Ce faci, ce vei face după aceea? Întreabă-te iar! Vin spre tine cu mult cuvânt de bunăvestire. Te voi întreba de el, căci ți l-am dat să-l ai la îndemână, iar tu Îmi respingi ajutorul. Îmi strigau cu dușmănie și cu invidie preoții și arhierii și fariseii și spuneau: *«Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate»*, dar Eu trebuia să gust moartea pentru salvarea omului, iar ei luau în râs Scripturile cele despre Mine. O, așa fac și azi preoții și cărturarii, nu-i lasă pe oameni să caute cu glasul Meu, care îi strigă la voia lui Dumnezeu în ei.

O, fiilor care stați din partea Mea înaintea oamenilor cu glasul cuvântului Meu, căutați, tată, să mărunțiți bine înțelesurile cele de pe calea Mea cu voi pentru cei ce se apropie să vadă sau să aleagă această cale, ca să nu pășim și de la alții așa cum am pășit de la cei ce au venit să se alăture și au dat apoi cu piatra în Mine și în voi atât de urât, fiilor. O, trebuie sănătate de iubire în cei ce vor să se nască de sus, din nou prin acest cuvânt, căci iubirea de Dumnezeu este alta decât aceea pe care o așteaptă cei ce se apropie ca să fie și ei cu lucrarea Mea, cu drumul Meu cel cu spini pe el, cu cruce, fiilor, căci vai celor ce vin și nu dau să semene cu Mine, sub cruce pe calea Mea cu omul. O, tu vrei să fii iubit, omule? Dar meriți, tată? De ce nu te întreb și așa? Eu știu ce meriți, dar tu nu dai să știi. Tu meriți pocăință și lacrimi curățitoare pentru ranele Mele cele de la păcatele tale, care ustură pe Dumnezeu, și tu vii să cauți iubire, și te vaiți că nu găsești, dar Eu sunt Cel drept și caut la om după cum și el caută după Mine. O, ție îți trebuie ispășire de păcate și dojană pe calea ta neascultătoare, nu iubire de care cauți tu, ci iubire cum știu Eu să-ți dau. La Mine iubirea lucrează ca Dumnezeu, nu ca omul, tată, căci omul trebuie curățit de păcat și de plata păcatului, și la Mine iubirea este cea care însănătoșește pe om, nu cea care-i mângâie boala. O, nu suferința ta, ci suferința Mea în tine trebuie s-o ai tu, cel ce cauți cu calea Mea. Cei ce dau să aibă suferința lor încă pe calea Mea cu poporul Meu, aceia dau în Mine pentru ei, căci vin și vor apoi să le joc Eu în strună. O, Eu n-am stat să-i pigulesc pe cei bolnavi, ci le-am spus să se scoale și să umble, nu să stea bolnavi ca să îngreueze pe pământ, dar unde să mai fie credință cu sfială în ea în cei ce ar da și ei să fie cu calea Mea de azi a cuvântului Meu de azi când ei dau să vină și să se lase grei și purtați în cărca celorlalți cu toate defectele lor, cu toate pretențiile lor, necunoscând ei cu mintea lor taina iubirii de Dumnezeu!

O, fiilor binevestitori din partea Mea, învățați cerește,

tată, cum trebuie să stați înaintea celor ce vin ca să vadă această lucrare a Mea cu voi! Nu le dați inima din voi, ci păziți-o numai pentru Mine, tată, iar lor dați-le povață pentru credință mai întâi, și apoi să stea ei pe picioarele lor înaintea Mea dacă vor să poată pentru viața lor cu Mine. Eu am avut și am încă multe dureri pe calea Mea cu voi în mijlocul poporului Meu cu voi, că la unii a fost să le dau de lucru așa cum au dorit ei, căci altfel Mă loveau pe Mine și pe voi pentru ei, și așa a fost, și nimeni dintre cei disprețuitori de voi să nu spună, să nu creadă că au credință ziditoare pentru ei sau pentru alții din lucrarea Mea, dacă pe voi vă disprețuiesc dinspre unii spre alții aceștia, meteahnă diavolească în cei ce lucrează așa, nemaisfârșind ei cu nemulțumirile și cu pretențiile. O, nu pentru pretenții trebuie să se apropie de Mine cel ce vine cu acest izvor de cuvânt, ci pentru pocăință să vină și așa să rămână pe calea Mea dacă vine.

O, fiilor, nu poate ura îmbrăca haina iubirii! Ea iese la suprafață și se vede bine cu lucrarea ei. O, fiilor, nu poate fi dragostea înăbușită de cei ce urăsc. Ea iese la suprafață prin lucrarea ei, tată. Fiți liniștiți! Eu sunt Cel ce veghez, Cel ce cântăresc totul, îndurându-Mă de cei binecredincioși, care pot totul prin credință fără de cusur, iar cei ce-Mi resping ajutorul Meu cel prin voi, ei vor vedea. Amin.

Voi, cei care iubiți să fiți fii plăcuți prin credință și prin jertfă curată, nu fiți fără de veghe pentru ispite! Feriți-vă urechea dinspre cei ce clevesc disprețuind prin aceasta pe cei clevețiți de ei. Fiți curați în iubire și în credincioșie, că e lucrul diavolului clevetirea și căinarea, și acestea cad pe cei ce le primesc pe ele de la cei nemulțumiți. O, e vremea să veghez Eu și să vă spun cum să lucrați, iar cel ce ascultă de Mine numai pe jumătate, de unul ca acesta ferțiți-vă viața, fiilor, căci Eu stau la cârmă și veghez. O, așa suferință era și în vremea bisericii prin apostolii Mei cei de la început. Dădeau mulți să se strecoare sub îngrijirea bisericească și ridicau pretenții pentru iubire și pentru îngrijire și îngreuiuau anevoiosul mers al fiilor lui Dumnezeu, care cu greu mergeau, strămtorați de peste tot prin fiii necredinței, dar îngrijiți de Mine prin îngerii Mei, prin binefăcătorii cei tainici, care primeau de la Mine pentru daruri bisericii.

Iar voi, străjeri ai bisericii Mele de nou Ierusalim, fiți destoinici pentru veghe și pentru povață peste cei ce primesc, și fiți răbdători pentru cei șovăielnici și nemulțumiți, căci Eu sunt Cel veghetor și am grijă și în vreme de pace, și în vreme de război și nu vă las singuri sub greu. Calea Mea este crucea. Tot așa este și a voastră, căci trebuie să fim asemenea, fiilor, și aceia sunt ucenicii Mei, și orice ucenic trebuie să fie ca Învățătorul său înaintea celor ce caută sau nu caută pe Dumnezeu. Amin. Eu v-am scos din lume și din veacul cel viclean ca să semănați cu Mine, fiilor. Așa să-i povățuiți și pe cei ce dau să se apropie de muntele învățaturii Mele pentru cei ce au har și credință cu har, căci lucrarea Mea cu voi nu trebuie știrbită, nu trebuie mușcat din ea cu jefuire, ci trebuie păstrată sfântă pentru vremea care vine a celor ce se vor naște prin ea întregi, și nu pe jumătate, fiilor. Bunăvestirea Mea voi împărțiți-o celor ce au putere s-o înțeleagă, și fiți ocrotitorii poporului Meu cel binecredincios, o, fiilor! Amin, amin, amin.

25 martie /7 aprilie 2010

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Povețe pentru frații laolaltă. Tămăduirea credinței și a roadelor ei. Îndemn pentru lucrarea duhului în biserică. Dorul de Dumnezeu între frați este izvor de tămăduiri. Pacea și lucrarea îngerească între frați. Cei ce nu pot să fie ca îngerii să stea de-a stânga și să-și lucreze pocăință.

Îmi desfac cu bogăție izvorul cuvântului Meu și dau din el spre tămăduirea a toate cele sufletești și trupești pentru cei ce știu să se folosească de Dumnezeu pe pământ. Sunt Fiul Tatălui Savaot. Sunt Dumnezeu Cuvântul și am albie de cuvânt între cer și pământ și îi dau omului ca să aibă și ca să se folosească de cele de la Dumnezeu pentru asemănarea lui cu Mine apoi, căci Eu vin pe pământ cuvânt ca să-i dau facere nouă celui ce prinde dor de Dumnezeu în el, dor de împărăția Mea înăuntrul lui. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Sunt în mijlocul tău cuvânt și praznic de înviere, de zile de înviere întru amintirea învierii Mele, cea de după suferință, și spun: Hristos a înviat, și spun: pace vouă, fiilor, așa cum le-am spus și ucenicilor Mei când M-am descoperit lor înviat, și apoi am petrecut cu ei și am făcut din ei trimișii Mei pe pământ la oameni și le-am dat lor din puterea pe care Tatăl Mi-a dat-o ca să săvârșesc cu ea lucrările Lui pe pământ, prin semne și minuni doveditoare, de la care să rodească între oameni credința în Unul Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și apoi mântuirea cea de la Dumnezeu pentru cei credincioși, și împărăția Mea în ei și între ei, împărăția lui Dumnezeu pe pământ! Amin.

Izvorul tămăduirilor este cuvântul Meu peste voi, ca și în ziua aceasta, iar Eu, Domnul, vă dau vouă, celor adunați la izvor, învățătură de vindecare a sufletului, a duhului și a trupului, căci altă lucrare Eu nu am, decât să-i dau omului viața Mea. Amin.

O, ar trebui să n-aibă omul pe nimeni pe pământ, decât pe Dumnezeu, și așa i-am întărit Eu pe ucenicii Mei când i-am luat dintre ai lor și dintre ale lor și i-am strămutat pentru ca să fie ei ai Mei apoi și i-am statornicit întru Mine. La toți cei ce vin după Mine le trebuie strămutare, le trebuie patrie nouă, naștere nouă, și apoi păstrată pentru Mine în cel ce crede în Mine, și iată, rostesc acum spre tămăduirea credinței cea puțină a celor ce dau să Mă urmeze, și le spun ceea ce am spus acum două mii de ani: «Cel ce nu lasă pentru Mine mamă și tată, frați și surori, soții și copii, rude și prieteni, ranguri și averi pentru ca să nu aibă nimic decât pe Dumnezeu, acela nu poate fi ucenicul Meu». O, așa îl tămăduiesc Eu pe om de toate cele ce nu rămân veșnic atunci când el vine după Mine sau când Eu îl strămut pe el pentru împărăția Mea cu el, iar cel ce nu face așa când vine după Mine, acela îl tăgăduiește apoi pe Dumnezeu, din pricina legăturii lui cu pământul din care n-a știut să iasă pentru nașterea lui cea nouă, cea statornică apoi. Eu i-am făcut naștere nouă lui Avraam, și Mi-a făcut și el Mie în el și am rămas unul pentru altul, unul în altul pentru împărăția Mea, și am făcut în el pământul făgăduinței și M-am odihnit întru Avraam și întru credința lui cea fără de cusur. O, așa l-am tămăduit Eu pe Avraam de obârșia lui cea de pe pământ și i-am dat lui țară după orânduiala Mea, căci s-a dat Mie ucenic desăvârșit și am ridicat din el spița neamului lui Dumnezeu pe pământ între oameni, și numai aceia sunt fiii lui Avraam și fiii lui Dumnezeu, numai cei din făgăduință fii, numai cei ce se făgăduiesc Mie și care se cunosc a fi prin faptele credinței, prin propășirea lui Dumnezeu cu ei pe pământ. Amin.

Sunt cu mama Mea Fecioară la masă de cuvânt cu tine,

poporul Meu de la izvor, și avem oaspeți veniți la izvor, căci ei cred cuvântul Meu cel de azi. O, mereu, mereu vin și întăresc credința celui ce are credință în cuvântul Meu, căci păsările de pradă stau la pândă mereu să ciugule pe cele de la Mine semănate în inima omului. O, tată, dacă Eu n-aș sta cu vasele pline de sămânță pe masa ta tu n-ai mai fi poporul Meu pe pământ, și ai fi al lumii, căci lumea și-ar deschide pânțele și te-ar înghiți, fiule, și ți-ar da din duhul ei, din netemerea ei de Dumnezeu mai întâi, și apoi ți-ar da din otrava pierzării de suflet, tată, dar și dacă stai lângă Mine cu viața ta, o, trebuie mult, mult hrănită viața ta cea de la Mine, și iată, îți dau în ziua aceasta învățătură tămăduitoare și mult învățătoare pentru statornicia ta cu Dumnezeu, căci Eu văd dușmanii de suflet și de credință cum pândesc viața poporului Meu.

Eu îți însănătoșesc mai cu seamă credința și roadele ei, că fără ea te duce apa de lângă Mine și pieri, poporul Meu. Te-am povățuit să cauți și să iubești lucrarea duhului cea întru frățească părtășie, tată, și să te păstrezi al Meu în chiticele adunat, ca să te pot crește Eu, fiule, iar pentru părtășie frățească trebuie dorul de Dumnezeu în frați și între frați. Frații trebuie să stea întru împreună lucrare numai și numai pentru dorul de Dumnezeu întru părtășie frățească și mărturisitoare dinspre unul spre altul, căci pe Mine nu Mă încălzește și nu Mă păstrează cu ei statul laolaltă al fraților dacă ei nu M-ar da de la unul la altul prin iubirea mărturisirii, prin cuvântul credinței și al dragostei de Dumnezeu, prin petrecerea cu sfinții și cu îngerii, căci altfel diavolul aduce dezbinare între frați și orice altceva în afara Duhului lui Hristos peste frații laolaltă, și se tot împuținează rodul Meu între ei apoi.

O, luați seama bine, voi, cei ce stați mănunchi înaintea Mea din loc în loc pentru împărăția Mea cu voi! Hrăniți-vă între voi cu darurile și cu roadele credinței în numele iubirii de Dumnezeu, ca nu cumva să se schimbe binele în rău, iubirea în ură, și apoi credința în necredință, că e vreme cu ispite asupra fiilor lui Dumnezeu și asupra credinței ziditoare de Dumnezeu în om, fiilor. Fiți, dar, tari, cu toții întru darurile și roadele credinței sfinte și nu fiți slabi sau fără de veghe mereu pentru cele din cer între frați în toată vremea, ca nu cumva să semănați cu oamenii și nu cu îngerii, fiilor, căci numai puțin aluat dospește toată frământătura. Mă dau prin voi oamenilor cei fără de Dumnezeu pe pământ, iar învățătura Mea dă să-l vindece pe om de păcatul din el, ca să pot sta Eu cu el cu slava sfințeniei, cu petrecerea îngerilor și a sfinților cei plini de dor pentru părtășia lor cu oamenii pe pământ. Lucrarea duhovnicească din om, aceea îl dovedește pe el fiu al lui Dumnezeu, iar lipsa ei din gândirea și din simțirea și din grăirea și din lucrarea lui îl dovedește lipsit de Dumnezeu chiar și pe cel credincios, dar dorul de Dumnezeu este izvor de tămăduiri în om, și între om și om apoi, și numai el poate păstra în om duhul mărturisirii, Duhul lui Dumnezeu lucrător în om și între om și om, și el alungă neputința din om și aduce desfătarea cerească înăuntrul lui, și e luminos și mult luminos omul cu mult dor de Dumnezeu în el.

O, fiilor, chiar și pentru binele și frumosul pe care-l lucrați vă trebuie vouă povățuitor și mărturisitor înaintea Mea pentru voi, dară pentru răul care dă să vă prindă după lucrarea lui cea rea cu care ispitește pe fiii lui Dumnezeu! Iară și iară vă îndemn pe voi să împliniți povața Mea: curățiți-vă urechea, fiilor! Fiți cu urechea curată, tată, și apoi păziți-o așa! Fiți deschiși unii spre alții cu toate cele din voi și dintre voi, ca să nu vă prindă teamă pentru cele ascunse în voi, fiilor, căci teama vă învață ascunderea, tată. Învățați-vă unii pe alții să cunoașteți

lucrarea diavolului când ea se strecoară între voi ca să vă despoaie și să strice între voi lucrarea iubirii, lucrarea veghii sfinte, care vă unește într-o lucrare pe toți, tată. Defăimările unul de la altul aduc dezbinare și loviri în iubirea dintre frați, tată. Mergeți unii spre alții numai pentru Duhul lui Hristos între voi și în voi, căci unde este Duhul Meu este iubire, este iertare, este bună înțelegere și căldură în inimi unii pentru alții în numele Meu, și este cerul îngerilor și al sfinților cu voi, tată, în petrecere cerească, fiilor, în zile de lucru și în zile de sărbători și în toată vremea Mea cu voi pe pământ. Împărțiți-Mă pe Mine unul altuia cu lucrare fără de semeție, și diavolul va fugi de la voi și nu se va apropia. Amin.

O, fiilor, trebuie să înțelegeți și să cunoașteți numai de cât și în toată vremea lucrarea și uneltirile diavolului când acestea dau să se ivească și să vă oprească lângă ele și ca să vă disprețuiți apoi unii pe alții spre bucuria diavolului, ci, din contra, în iubire unii altora dați-vă cinste și întâietate pentru taina iubirii dinspre unii spre alții întru toată sfințenia firii și a iubirii, și veți trăi în pace și în lucrare îngerească între voi. O, nu citiți numai o dată cuvântul Meu, ci mereu, mereu, ca să-l puteți lucra peste voi mereu, mereu, fiilor. Fugiți de mânie și de ațâțarea spre mânie, căci mânia îl ține sub apăsarea ei pe om până ce îl face să facă voia diavolului, dar dragostea nu face așa. Ea îl curăță de rău pe om, ea îl trezește, ea intră și umblă la inimă și face frumos și curat în ea, dar trebuie povățuitor care are unealtă de tămăduire în mână pentru răutatea din om și pentru vindecare apoi.

O, urât este omul mândros, urât este omul iscoditor, iar cel ce împarte dezbinare este om fără de minte, este unealtă a diavolului, și nu poate fi tămăduitor cel ce nu aduce pe Dumnezeu în om. O, aveți grijă de iubirea din voi, ca să-Mi puteți fi ucenici, și nu răufăcători apoi, fiilor. Iuda a fost dintre ucenicii Mei, dar le-a lucrat și pe ale lui, și cu care el trebuia să se ascundă, căci nu iubirea dintre ucenici, ci invidia l-a hrănit pe el și dorul de merite, și acestea mănâncă în om duhul umilinței, Duhul lui Dumnezeu, și apoi s-a ascuns Iuda cu toată lucrarea lui cea fără de povățuitor peste ea, iar cel ce s-a ascuns așa, iată, M-a dat vânzării, pe bani. O, banul se înfățișează folositor pentru om, dar încet, încet poate să-i ia omului mintea, poate să-l despartă pe om de dragostea de Dumnezeu, de frica de Dumnezeu, de curățenia lui față de Dumnezeu, și apoi se ascunde omul pentru vina din el. O, nimeni nu dă pe Mine bani ca să Mă aibă, căci cu bani poate numai să Mă vândă omul, dar crede el, oare, ce-i spun Eu?

V-am învățat, fiilor, să nu umblați cu bani, o, și ce frumos v-am învățat! Nu M-au ascultat cei strânși mănunchi pentru trăirea Mea cu ei. Eu pe cel ce are iconomat peste biserica Mea îl îmbrac cu o lucrare aparte, cu o putere aparte, cu o armură aparte ca să-l ocrotesc pe el, și aleg pentru aceasta om sănătos la iubire de Dumnezeu, statornic în lepădarea de sine cea întregă și curat cu inima și cu fapta, iubind el lumina întru toate, temându-se de Dumnezeu întru toată lucrarea sa cea pentru biserica Mea. V-am învățat să vă spălați pe mâini de bani, și apoi să vă spălați cerește, tată, adică și la minte și la inimă și pe mâini apoi, căci banul este o unealtă a diavolului și se descarcă cu înțepătura lui în inima omului, fiilor, și îl face vinovat pe om. Vă învăț și acum. Dacă nu aveți de la Mine cuvânt pentru tot ce lucrați voi pentru voi și pentru Mine, voi nu veți putea rămâne în lucrarea ascultării, fiilor, iar neascultarea îl smulge pe om din împărăția Mea. Învățătura Mea a căutat să vă aducă numai binele vostru, numai binele Meu cu voi, tată, și fericit este cel ce nu dă de peste el învățătura Mea, și fericit

sunt Eu de la unul ca acela. Amin.

Îmi voi strânge tot mai mult pe pământ sub ocrotirea Mea tărâmul împărăției Mele și Mi-l voi sfinți și Mi-l voi întări pentru cei sfinți, pentru cei ascultători și umiliți și plini de duhul pocăinței înaintea Mea, căci pe pământ este peste tot omul fărădelegii, care-l despoaie pe tot omul de puteri și îl îmbracă în neascultare și în slăbiciuni fel de fel, căci peste tot antichrist împărățește și tot dă să prindă sub el până și pe cei aleși ai Mei, care n-au voit și care nu vor să stea sub ocrotirea Mea, în staulele Mele, și în care din greu îl împrejmuiesc pe om ca să-l pot ocroti pe el de cele rele de pe pământ.

O, se stinge de peste tot pe pământ numele lui Dumnezeu ca să nu mai știe, ca să nu mai vorbească de Dumnezeu oamenii, ca să nu mai vadă urmele Lui. Când și-a pus de gând Caiafa să Mă piardă și să fie el, numai el marele arhiereu, căci se temea de măreția Mea între oameni, după ce el a înțeles că Eu sunt Hristosul, atunci mulți mărturiseau despre Mine mincinos, dar mărturiile nu se potriveau ca să se poată găsi vină pentru răstignirea Mea. Se înmulțeau învinuirile și învinuitorii, dar nici așa mărturia lor nu era la fel, și atunci arhiereul M-a întrebat: «Nu răspunzi nimic la ce mărturisești împotriva Ta? Ești Tu Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?». Atunci Eu l-am ajutat pe el să facă fapta răstignirii Mele, și am zis: «Eu sunt, iar voi veți vedea pe Fiul Omului stând de-a dreapta puterii și viind pe norii cerului», iar el, sfâșiindu-și veșmintele, în nebunia lui ca să verse sângele Meu, a zis atunci: «Ce trebuință mai avem de martori? Iată-L, a hulit! Ce vi se pare?», și toți M-au osândit la moarte, dar mai întâi au început toți să Mă scuie și să-Mi astupe fața cu scuipături și cu pumni și au pus pe slugi să-Mi dea palme cu duimul, iar Eu eram Hristosul, Fiul Celui binecuvântat, și a plătit Caiafa prețul vânzării Mele, dar asta nu înseamnă că M-a cumpărat, și iată, nimic nu câștigă cel ce dă prețul vânzării Mele, căci îl dă ca să Mă vândă, nu ca să Mă cumpere, nu ca să Mă câștige și să-I fiu Eu lui câștig.

O, iată ce face mânia care se naște de la dorul de a fi mai mare omul sau mai drept față de altul! Mânia în om este plată a greșalelor lui, și vine în el ca pedeapsă pentru el, și numai apoi vede el unde-l duce acest duh rău, care-i schimonosește fața și fapta, și pe Dumnezeu Îl alungă departe, căci Eu sunt blând și smerit cu inima chiar și în vremea când Mă mâni pentru îndreptarea vieții omului îndărătnic față de mântuirea lui.

O, e bine să n-aibă omul pe nimeni pe pământ, decât pe Dumnezeu, căci dacă are cui să-i facă nazuri, le face, fiilor. O, fiți treji cu trezie deplină, ca nu cumva să vă faceți parte cu cei ce fac păcatul despărțirii de Dumnezeu al lor sau al celor de un gând cu ei, neștiind ei ce fac când săvârșesc fapta aceasta. O, căutați să nu fie vinovați unii pentru alții frați pentru frați, părinți pentru copii sau copii pentru părinți, și vai celor fără de certare peste ei ca unii fără de legitimitate și care-și urmează mintea lor!

O, mamă Fecioară, izvor de iubire și de milă, Mă fac cu tine izvor de cuvânt curățitor peste fiii poporului Meu ca să-i ocrotesc pe ei de căderi, mamă, căci diavolul mâniei și al urii dă târcoale pe lângă taberele fiilor lui Dumnezeu, mamă.

— O, ceartă-te pe tine Domnul Iisus Hristos, diavole al mâniei și al dezbinării și al urii, ceartă-te Domnul, Fiul Celui binecuvântat, Fiul meu, născut din pântecul meu cel fecioresc pentru biruința lui Dumnezeu asupra ta! Fii cuminte! Du-te în locuri pustii de Dumnezeu! Eu sunt mama lui Dumnezeu și îl tămăduiesc pe poporul Fiului meu Iisus Hristos și îl veghez pe el cu tot cerul

sfânt și îl apăr de duhul răzvrătirii și al urii și îl învăț pe el iubirea și sfințenia, răbdarea și credințioșia, crucea și biruința prin cruce, iar tu rușinează-te și du-te, du-te la locul tău, căci poporul acesta este ziua Domnului, ziua care te va așeza pe tine la locul pe care ți l-ai luat prin fărădelegea ta, iar Domnul îi va elibera de sub robia ta pe toți cei ce au crezut în El prin acest cuvânt al Său! Amin.

O, popor al Fiului meu, numai lucrare îngerească să fie între frate și frate. Fiți ca îngerii din cer, nu ca oamenii de pe pământ, fiilor! Tămăduiți-vă în toată vremea de tot ce nu este ceresc în voi și între voi și păstrați-vă veșmântul și înnoiți-l tot mereu pentru masă de nuntă, că numai la această masă vă este vouă tămăduirea, și numai cu ascultare de tot cuvântul Fiului meu Iisus Hristos! Întăriți-vă credința, umilința și pocăința! Umblați în lumină, și unii altora dați-vă putere pentru credință și pentru veghe împotriva ispitelor care bat! Fiți ca îngerii, iar cei ce nu pot așa, să stea de-a stânga și să-și lucreze pocăința și rugăciune pentru vindecare și pentru înțelepciune de sus, dând de la ei înțelepciunea lor, care-i vatămă pe ei și dă să-i tragă de la Dumnezeu!

O, ai grijă de ei, Fiule Iisus al meu, că e grea calea lor, e cu ispite, e cu lovituri. O, nu-i lăsa singuri sub greu. Amin.

— O, nu, mamă, nu! Mă fac mereu, mereu cuvânt peste ei și le dau din cer, mamă. Eu sunt Stăpânul lor Cel de sus, și de fiecare dată îi spun furtunii: taci! Taci și bate unde vrei, dar nu aici! O, așa îl ocrotesc Eu pe poporul Meu cel de azi și sunt ocrotitorul lui Cel de sus, căci Eu am înviat biruitor pentru om, și Tatăl Mi-a dat toată puterea în cer și pe pământ, și cu ea îl ocrotesc Eu pe poporul Meu cel de azi, pe cel binecredincios, și care rămâne cu Mine în toate, în toate încercările, mamă. Amin, amin, amin.

27 martie/9 aprilie 2010

Duminica a doua după înviere, a sfântului apostol Toma

Nu vrea omul să fie purtător de Dumnezeu cum a fost mântul asinei. Cei ce rabdă învinuirile să-și poarte cu pocăință vina, spre ispășirea ei. Îndemn pentru primirea facerii făpturii noi.

În ziua întâi a săptămânii cea de după învierea Mea intru cuvânt în cartea Mea cea de azi și spun poporului cuvântului Meu așa cum am spus ucenicilor Mei în ziua aceasta acum două mii de ani: Pace vouă! O, pace vouă, ca să puteți îndura toate câte pe neștire, pe neașteptate apasă peste pacea coborârii Mele cuvânt peste pământ acum, la sfârșit de timp! Amin. Eu, Domnul Cel înviat, am grijă de pacea voastră, că mult Îmi trebuie ea pentru venirea Mea cea de azi, pentru putere în voi ca să dați voi putere poporului Meu cel binecuvântat, celor care și-au înțeles venitul și statul lor și lucrarea cuvântului Meu și buna lor credință și credințioșie pentru Mine și pentru voi, copii străjeri din partea Mea în calea cuvântului Meu, și apoi peste poporul Meu cel binecredincios!

O, pace vouă, celor ce sunteți poporul Meu cel de la izvor! Izvorul Meu de cuvânt udă din cer împrejurimile Mele cu voi aici, lângă izvor, și apoi el curge din loc în loc în taberele unde am încă popor credincios și împlinitor vieții de nou Ierusalim pe pământ, și apoi el curge în marea cea mare, în lume, fiilor, că am încă în lume mulți care-și țin genunchii aplecați, cu trupul, cu duhul și cu sufletul lor înaintea cuvântului Meu, prin care Eu, Domnul, vin și împlinesc nașterea din nou a lumii, a facerii cea de la Mine, și care tresare toată la glasul cuvântului Meu cel de azi și se lasă spre înnoire, și apoi se descoperă ea în slava tainei cerului cel nou și a pământului cel

nou și a Ierusalimului cel nou, așa precum scrie în Scripturi, taină nepricepută de cei învățați de pe pământ, și care se uită nedumeriți la voi și grăiesc nesocotit, iar Eu nu aștept de la ei înțelepciune pentru tainele Mele cu ei, căci ei sunt străini de ele și nu li se descoperă lor, de vreme ce ei își fac și își tot fac împărăție a lor pe pământ, uitând ei, săracii, că scrie în Scripturi despre cer nou și pământ nou, la care ei se uită ca la un mult, mult îndepărtat tărâm, care ar fi să fie. Eu însă trec cu veacul cel nou pe lângă veacul omului și tainic rostesc cuvânt și tainic înnoiesc facerea toată, iar când ea se va vedea așa cum scrie de ea în Scripturi, mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula și vor primi această moștenire, precum este scris, și vor mărturisi spre adevărea Scripturilor cele despre facerea din nou a lumii, lucrarea care nu se suie la mintea omului trecător și care tot în chip trecător își risipește viața, că mare minune este să stea omul în Dumnezeu și nu pe pământ în vremea vieții lui cea fără de câpătâi pentru ea oricât s-ar căzni el să-și facă ceva ca să aibă, căci nimeni nu poate să-și facă și să aibă ceva pe pământ, decât pe Dumnezeu, Care rămâne în veac, numai că omul le vede doar pe cele ce trec.

Nu vrea omul să fie purtător de Dumnezeu. Au voit aceasta proorocii Mei, sfinții Mei, aleșii Mei, născuți pentru aceasta prin orânduiala Mea cea tănuită în vecii. A voit aceasta mînzul asinei și a fost el purtător de Dumnezeu și M-a purtat ca să intru în Ierusalim cu biruință, și apoi ca un Biruitor să curăț de deșertăciune casa de rugăciune a poporului Israel, căci el făcuse din ea pentru el peștera de tâlhari. Ar fi să fie omul purtător de Dumnezeu asinul cu două picioare, dar nu vrea omul să fie măgăruș ca să ducă sarcinile Stăpânului său Dumnezeu sau să-L poarte pe Stăpânul său pe spatele său așa cum mînzul cel mic M-a purtat pe Mine și a împlinit el această Scriptură despre Mine și despre el, rostită în vremea proorocilor cei mari ai vestirii lui Mesia, Fiul Domnului. O, omul mai degrabă îl face asin purtător de sarcinile lui pe Domnul, și dă din picioare înaintea celui ce nu ar da să-l poarte. Iată, mai înțelept pentru supunere este animalul, mai iubit se face un asin care duce sarcinile stăpânului său și care nu-l părăsește pe stăpânul său, care-l mai pune și la jug, și sub greu, și așa își dovedește el credințioșia și nu-și deschide gura ca să-și înjosească stăpânul, ci îl ascultă, iar când stăpânul îi cere chiar și sub bici mai mult decât dă el slujire, el se opintește atunci și se jertfește și mai mult, și nici așa nu-și părăsește stăpânul și nu-l ceartă și nu se supără pe el, ci îl ascultă și stă în slujirea lui cu credințioșie, căci semeția este departe de el și de firea lui cea supusă pentru stăpânul său.

Sunt vorbe mari cele ce Eu grăiesc, și le grăiesc pentru cei năvăși în mijlocul poporului Meu cel de sub sarcina Mea, căci sunt și din cei ce dau din picioare și fac și mai anevoioasă povara Mea, dusă cu cei ce Mi-o poartă ca să-Mi îngrijesc un popor. O, ce rău îți va părea ție, celui nerăbdător, celui necuviincios, ce rău îți va părea în ziua slavei, în ziua bucuriei și a durerii! Acum dai din picioare și din mâini și dai să jubilezi pentru voia ta și nu a Mea, căci altfel ți-ar sări mințile pentru ce Mi-ai făcut, dar atunci vei vedea, și te va durea adânc. Acum te hrănești cu necredința ta, cu care dai în Mine și în tine, după ce atâta vreme M-ai mărturisit, măcar prin statul tău în staulele Mele, dar atunci nu va mai fi necredință, și veți sta unul față cu altul voi, cei ce ați zdruncinat prin neascultare și prin răutate bărcuța salvării, lovind în crucea biruinței Mele, după ce diavolul v-a tras din bărcuța Mea. O, așa se bucurau și cei ce M-au răstignit, dar vai, câtă durere a venit apoi peste ei, peste conștiința lor cea grea! O, Eu știu de ce bucurie a ta grăiesc când

spun așa, căci tu faci bucurie celor necredincioși, care nu se îndură pentru numele Meu să se apropie de slava Mea și să scape de slava lor, care ca pleava va fi luată de vânt curând, curând, și iată, așa Mă vînd bucuriei celor necredincioși fiii cei răzvrățiți, care n-au învățat de ajuns de bine statul lor cu Dumnezeu pe pământ.

O, fiilor binecredincioși și răbdători pentru Mine și pentru iertarea păcatelor voastre cele de odinioară! Să nu ne scuturăm de vină, fiilor, căci dacă vom face așa, vom lăsa vina pe frații noștri pentru vina din noi, ci să purtăm cu pocăință vina, spre ispășirea ei, căci neînțelepciunea cea pentru aceasta îi prinde sub ea pe cei nemulțumiți pe calea Mea cu voi, cale cu cruce, fiilor. O, cât de slăvit am grăit Eu mereu în mijlocul poporului Meu, dar cel ce nu a dat să se lepede de sine s-a voit mare, și numai cei ce se vor mai mari decât ceilalți, numai aceia pleacă dacă ei nu-și capătă întăietate între frați și peste frați, și acesta este duhul cel rău al îngâmfării, duhul părerii de sine, care ca o seceră ascuțită taie mersul celor neînțelepți pentru statul lor cu Dumnezeu, căci omului îngâmfat nu-i place să fie măgăruș de sarcină, ci îi place altfel.

I-am spus lui Toma, ucenicul Meu cel înțelept, cel mult lucrător pentru mărturisirea Mea: «*Adu mâna ta și o pune în palmele Mele înțepate de cuie și adu degetul tău și îl pune în coasta Mea rănită de suliță și nu fi necredincios, ci credincios*», și apoi am spus: «*Fericit ești tu că ai văzut și ai crezut, dar mult preafericiti vor fi cei ce vor crede până să vadă pe cele crezute de ei!*».

Am stat cu cei purtători de Dumnezeu înaintea poporului Meu, și mulți din cei ce au fost cu această lucrare a Mea de cuvânt s-au lepădat de Mine și nu au crezut în Mine prin lucrarea purtătorilor Mei, pusă de Mine în ei pentru poporul Meu în toată vremea Mea cea de azi, cincizeci de ani și mai bine a cuvântului Meu cel de azi peste pământ. O, fericiți sunt cei ce văd în purtătorii Mei pe Dumnezeu venit pe pământ și îi primesc pe ei din partea Mea când Eu stau cu ei înaintea poporului Meu și a neamurilor de pe pământ, care aud glasul Meu cel de azi, dar mai fericiți sunt cei ce nu văd locul coborării Mele și pe purtătorii Mei și cred ei în Scriptura care se împlinește acum pe pământ pentru venirea Mea a doua oară de lângă Tatăl la om cuvânt ca să-i dau omului Evanghelia cea veșnică, prin care Eu îl învăț pe om veșnicia lui, răscumpărarea lui din păcat și împărăția Mea cu el pe pământ! Amin.

O, Domnul meu și Dumnezeul meu, dacă eu Ți-am fost ucenic iubitor și mult apropiat al tainelor Tale, adânci de tot pentru mintea omului obișnuit, dacă eu am fost cel ce nu numai că am văzut în mâinile și în coasta Ta ranele, ci le-am și atins, dacă atâta părtașie mi-ai dat cu Tine după ce ai înviat, eu mărturisesc azi ranele și inimioarele rupte de durere ale purtătorilor Tăi cei de azi și le văd și le ating și le mângâi durerea și o mărturisesc că ea este mare, dar durerea are putere în ei pentru răbdarea cea mare. O, greu mai e de ei, Mântuitorule rănit! Sunt supuși încercărilor fel de fel, atacurilor toate câte vin de la cei slabi și iubitori de sine și ispititori și nemulțumiți și slabi cu statura, căci omul nu știe să iubească din cer, și dă să iubească din el, și mari sunt ranele lor și rupte sunt inimioarele lor, căci zice Pavel apostolul: «*Cine este slab, și eu să nu fiu slab? Cine se smintește, și eu să nu ard?*». O, dă-le lor, Doamne înviat, răbdarea sfinților Tăi și toată vindecarea și dă-le paza de toată primejdia rea, care bate spre sufletele, spre duhurile și spre trupurile lor. Păzește-i pe ei de ispite, ține-i de mînuță, scutură-le hăinuța împroșcată, căci toată necuviincioșia celor răzvrățiți și slabi cu

credința și cu iubirea ei o poartă pe fețele lor, iar acum ei se căiesc pentru toți și pentru toate câte vin ca să încerce pe poporul Tău și pe ei lângă el, căci adevăratul păstor își pune viața la picioarele oilor sale, și chiar și pentru cele nărăvașe lucrează el așa, o, Doamne. Păzește-i Tu și ajută-i Tu să poarte ei fără murmur vina pentru toți cei ce nu și-o pot purta, și care îi încearcă pe ei în fel și chip ca să-i slăbească, și apoi să-i biruiască. Tu însă ești atât de iertător, și tot așa sunt și ei, și ridică ei pe umerii lor mici vina toată câtă se ivește peste ei din mijlocul poporului Tău. Îi spun și poporului Tău un cuvânt: Să știi, popor hrănit de Dumnezeu-Cuvântul, Care a fost atins de mine în ranele Lui de pe cruce, să știi că El în ziua întâi a săptămânii cea de după învierea Lui, a venit și ne-a spus: «*Pace vouă!*», și apoi ne-a trimis și a zis: «*Mergeți în toată lumea și vestiți tuturor despre Mine!*». Să știi, poporul hrănit din cer, că toți cei ce dau în ei cu nesocotință umplu fața lui Dumnezeu de scuipături și de palme, și iată pe cine nu primești tu când ei sunt trimiși Lui pentru învierea Duhului Lui peste tot prin taberele poporului Său! O, dacă nu tot poporul de peste tot nu este împlinit de ajuns pentru această credință față de mijlocitorii dintre Dumnezeu și ei, măcar să nu se grăbească pentru răutatea lor cei ce se smintesc, iar eu îți doresc ție măcar fericirea mea, a celui ce am văzut și am crezut, iar celor întregcredincioși le doresc fericirea cea multă a celor ce până să vadă stau cuprinși în darul credinței celei născătoare de popor binecuvântat pentru Domnul, Cel ce vine acum pe pământ cuvânt. Amin.

— **O**, pace ție, ucenicul Meu, care M-ai văzut și ai crezut! Mare a fost apoi, mare lucrarea ta, cu care M-ai așezat cu împărăția Mea în inimile multora pe pământ. Amin.

Acum alin ranele cele proaspete ale Mele, purtate cu cei ce Mă poartă cu toată durerea Mea, căci am dureri meru de la cei șovăielnici, care n-au putere să priceapă lucrarea Mea pe pământ pentru ei și pentru mulți, prin cei purtători de Dumnezeu și care poartă sarcinile Stăpânului lor, și pe El Îl poartă, vestind de la margini la margini vestea împărăției lui Dumnezeu, împărăție fără de sfârșit. Amin.

Mă așez cu alin pe inimioarele rupte de durere ale celor în care Eu cobor durerea Mea de la cei ce au durerea lor și nu pe a Mea. Eu vă suflu pe rane, fiilor duruți. O, e mare încăpățănarea celor nemulțumiți, și diavolul se folosește de ea și aduce dureri, dar Eu îi spun furtunii: taci!, și le spun și celor răzvrățiți așa: O, ce să vă fac, tată, dacă ceva mai bun, mai ziditor și mai frumos nu puteți să faceți? Mi-e milă, tată, de voi, și Mi-e tare milă de cei care dau să slăbească și ei prin voi. O, numai cei nemulțumiți se răzvrătesc, dar nu-i frumos să fie nemulțumit cel ce vine și se suie în bărcuța Mea din pricina valurilor mării. Eu vă doresc înviere și cumișenie și cuviințioșie, tată, căci Eu nu lucrez cu răzvrătire și cu răutate, dar cei ce nu deschid trimișilor Mei la cei pe care Eu îi văd că nu umblă frumos, ce le pot face Eu mai mult acestora?

Acum zidesc din cer pace multă peste tine, poporul Meu de la izvor. O, să înțeleagă tot poporul Meu de peste tot, să înțeleagă bine limba cea lucrătoare peste ei pentru zidirea cea nouă a omului supus firii cea din om, căci ție, omule trezit la glasul Meu, îți trebuie, tată, făptură nouă, iar Eu am venit să ți-o dau, numai să nu te încrezi tu în mintea ta, în vederea ta, care te ține mic, mărginit și slab cu credința și cu fapta ei pentru ființa ta cea de sus.

Pace ție, poporul Meu, îți dau Eu în ziua întâia a săptămânii și aștept să se strângă tot poporul acestui cuvânt și să-i

grăiesc lui despre puterea care vine de la cinstirea și sfințirea din partea lui a zilei de odihnă, ziua întâi a săptămânii, pe care Eu am orânduit-o să fie, după ce poporul Meu Israel n-a putut cu viața și cu credința sa să intre el în odihna Mea, așa cum nici Adam n-a putut din pricina neascultării.

Binecuvântată să fie calea și ocrotirea pe cale a celor ce pornesc spre izvorul Meu de cuvânt ca să le dau lor din Duhul Meu cel nou-lucrător în grădinile Mele cele de azi din mijlocul neamului român! O, îngerași ai cărărilor și ai celor călători! Ieșiți în întâmpinarea celor ce se pornesc spre izvor, căci voi sunteți slugile lui Dumnezeu și ale oamenilor credincioși și necredincioși, după cât vă pun ei sau nu vă pun în slujba lor cea după voia Mea!

Binecuvintez din timp ziua de sărbătoare a duminicii a treia de după învierea Mea, ziua mironosițelor Mele prin așezare bisericească. Cu duh duios îmbrățışez iubirea cea curată a celor ce bine știu s-o dea ei pe ea Stăpânului lor, Dumnezeu. Eu Mă voi împărți lor prin purtătorii Mei, prin cei ce poartă sarcinile Mele pe calea Mea cu omul. Amin.

Vă dau duh bun în voi și mângâiere în truda voastră cea pentru pregătirea sărbătorii Mele cu poporul care se adună la izvor pentru vindecare și pentru ființa lor cea de sus, o, fiilor care veți pregăti sărbătoarea. Vă dau îngeri, tată, iar voi păstrați-i pe ei cu voi în toate lucrările Mele cu voi, și ale voastre cu Mine, fiilor, și veți fi spornici în tot lucrul, ca niște fii binecredincioși pentru cuvântul Meu cel rostit, ca unii care aveți între voi și în voi lucrarea împărăției cerurilor și scaunul Meu de odihnă în mijlocul vostru pe pământ, o, fiilor. Amin, amin.

29 martie/11 aprilie 2010

Duminica a treia după Paști, a mironosițelor

Omul are iubire de sine când îl iubește pe Dumnezeu. Cel nemulțumit îl cade pe cel căruia i se plânge. Lucrarea curăției inimilor. Cine n-are inimă curată suferă de boală de minte și se lasă cârmuit de satana. Cinstirea zilei de odihnă.

O, e mare sărbătoare pentru cei din cer, și coboară sfinții aici, în mijlocul poporului adunat la izvorul Meu de cuvânt. Sunt Domnul Iisus Hristos, însoțit de mironosițele învierii Mele, și de ucenicii Mei, martorii Mei, așa cum Eu i-am numit pe ei, și apoi i-am trimis să lumineze lumea cu slava cuvântului Meu, cu Evanghelia Mea peste toată făptura, căci Eu am fost pus de Caiafa în mormânt, după ce Iosif Arimateeanul a căpătat de la Pilat trupul Meu cel răstignit pe cruce de răutatea mai-marilor poporului Israel, și care țineau cu strășnicie la locurile lor sus-puse peste popor.

Sunt Domnul Cel înviat din răstignire și sunt viu în vecii vecilor. Cuprind în salutul învierii Mele pe toți cei adunați la izvorul cuvântului Meu pentru sărbătoarea mironosițelor învierii Mele: Hristos a înviat! O, pace vouă, căci cu dorul din inimi așteptați și veniți spre izvor și spre poporul Meu, care vă întâmpină pe voi în numele Meu! Credința voastră în venirea Mea cuvânt pe pământ în zilele acestea vă face parte de iertarea păcatelor, căci cel ce crede în Mine se îngrijește apoi să-și curățească viața, să învieze din păcat și să se dea Mie curățat, și apoi martor al iubirii Mele cu care vin după om și îl scol pe el din sângele lui și Mă dau lui Mântuitor și Mângâietor, așa cum Îmi este de la Tatăl lucrarea.

Le-am spus celor îndărătnici și necredincioși atunci: «*Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.*» Am spus așa fiindcă Eu am venit de la Tatăl să-l curăț de păcat

pe cel ce crede în Mine, trimisul Tatălui la oameni pe pământ. Satana, rivalul Meu, stă de șapte mii de ani împotriva omului și îl trage la el, căci s-a supărat pe Mine și pe om după ce și-a pierdut frumusețea și locul lui de lângă Mine cu slujirea sa, după ce s-a dorit întâiul peste toate, mare și peste Dumnezeu, Cel ce a făcut lumea, văzutele și nevăzutele și pe îngerii Lui slugi ale Lui și ale omului între pământ și cer.

O, voi, cei care culegeți din gura Mea sămânța cuvântului Meu, semănați peste pământ și peste voi și Îmi așezați în carte cuvântul spre mărturia Mea, o, avem de lucrat cu putere mare de cuvânt în ziua aceasta, Eu, și cei din cer veniți cu Mine la masă de cuvânt, și apoi voi, că nu e de lăsat ceață peste cei ce prin valurile vremii află bărcuța Mea și se țin pe urma ei cu pasul lor, spre bucuria Mea și spre salvarea lor, că este scris în Scripturi că mulți vor cerceta cartea Mea și va crește în ei știința și dorul de Dumnezeu și iubirea cea de sus în ei pe pământ, și apoi, prin rodul cel de pe pământ în ei, mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor deștepta, unii spre viață veșnică, iar alții spre ocară și spre scârbă veșnică, iar cei înțelepți pentru Dumnezeu vor străluci cum strălucește bolta cerului, și vor fi ca stelele în vecii vecilor toți cei care vor fi îndemnat pe mulți să umble pe calea dreptății, așa cum este scris. Amin.

O, nu este iubire curată în oameni, nu este! Nici măcar iubirea de Dumnezeu nu este curată în om. Tot omul are iubire de sine când Îl iubește pe Dumnezeu, și se vatămă om pe om de la duhul semeției, duh care tainic îl ține pe om sub vraja lui, iar lipsa de iubirea cea de sus e mare în om, căci iubirea înseamnă Dumnezeu, nu altceva înseamnă acest cuvânt, și numai omul îndumnezeit de Duhul lui Dumnezeu are în el iubirea cea de sus pentru cei din jurul lui, pentru cei de pe pământ.

O, de s-ar pocăi omul de toate câte nu înseamnă Dumnezeu în el, ar primi el atunci iubirea cea de sus, căreia îi trebuie loc curat, inimă curată în om. Ce face inima curată în om? Ea nu osândește pe nimeni, ea se smerește pentru ea însăși și pentru cei din jur, stând supusă lui Dumnezeu, Judecătorul a toate câte sunt și vor fi. Ea dă viață, căci Dumnezeu Se sălășluiește pe Sine în ea pentru smerenia ei, cu Duhul Lui Cel dătător de viață, duhul iubirii cea de sus.

O, adunați-vă inimioarele în cuvântul Meu, voi, cei adunați cu dor și cu credință la izvorul Meu de cuvânt! Vă învăț iubirea cea de sus prin Duhul Meu, Care este Tatăl sălășluit în Fiul Său Iisus Hristos, căci Eu sunt în Tatăl, iar Tatăl în Mine este. O, dați-vă spre înțelepciunea cea de sus în voi ca să înțelegeți cu ea pe Dumnezeu-Cuvântul, și spori-va știința voastră, căci numai cei ce nu înțeleg pe Dumnezeu, numai aceia rămân morți și nu caută cu El. Fiți însă supuși învățaturii gurii Mele, căci vremea este grea, este cu necredință, iar diavolul, potrivnicul Meu, împrăștie peste tot duhul dezbinării, căci vremea lui este în toi, dar și capcana lui este gata, fiindcă prin toate el și-o lucrează, căci nu poate avea fărădelegea altă plată decât focul cel pregătit ei. O, vai de cei ce se numesc slujitori de biserici și se așează ei pieziș ca să-i oprească din cale pe cei ce află răul cuvântului Meu cel dătător de viață și dau să vină să se adape și să învieze, așa cum cere Dumnezeu celor ce cred în El! Nu uitați Evanghelia gurii Mele acum două mii de ani pentru însemnarea celor ce cred în Mine, căci am spus așa: *«Celor ce vor crede în Mine le vor urma aceste semne: în numele Meu vor izgoni pe demoni din oameni și din locuri, în limbi noi vor grăi, șerpi vor apuca în mână, și chiar băutura aducătoare de moarte de vor bea, nu-i va vătăma pe ei; și vor pune mâinile lor peste cei bolnavi, și aceștia se vor face sănă-*

toși». O, dacă slujitorii de biserici ar avea în ei Duhul Meu, ar cunoaște aceștia că Eu sunt acest cuvânt, cu care Tatăl Mă trimite pe pământ. O, nu e necredința pricina, căci se simte cu inima că Eu sunt acest cuvânt, ci e altul păcatul celor ce se împietresc. Pe Mine M-a dat spre răstignire poporul Israel din pricina dorului lui de mărire și de întâietate peste oameni pe pământ, căci semeția îl orbește pe om, și și-au păstrat întâietatea cei ce M-au ascuns dinaintea oamenilor, dar au pierdut viața, căci este scris: *«Cel ce își câștigă viața, acela și-o va pierde»*, și iată, așa își pierd partea lor cu Mine cei ce stau la răspântii ca să-i oprească să nu vină după Mine cei săraci cu duhul, și scris este despre aceștia: *«Pândesc din ascunziș ca leul din culcușul său, pândesc ca să apuce pe cel sărac și ca să-l tragă la ei, și își zic: întors-a Domnul fața Lui, ca să nu vadă până în sfârșit»*.

O, vă dau vouă din duhul și din iubirea cea de sus a mironosițelor învierii Mele, căci Eu, Domnul, am suflat peste ele duhul care-l suflă și peste voi astăzi, și ele au mărturisit învierea Mea și au rămas în iubirea Mea, iar cei ce rămân în iubirea Mea dacă cer în numele Meu ceva de la Tatăl Meu, El le dă lor, le dă Tatăl celor ce Mă dau, căci credința lor este mare, și tot așa de mare este și rodul ei. Amin.

În ziua întâi a săptămânii, noi, Doamne înviat, noi am venit la Tine, căci am privit și am văzut unde Te-au pus după ce ai fost coborât de pe crucea răstignirii Tale. Pe când răsărea soarele, dis-de-diminează am venit la Tine, și ne gândeam pe cale cum să facem cu piatra răsturnată peste mormânt, mare foarte cum era. Îngerul Tău însă ne-a luat-o înainte și a dat deoparte piatra, iar noi, intrând, l-am văzut așezat în dreapta în hăinuță albă și ne-am înfricoșat la vederea lui, și nu știam cum să găsim trupul Tău ca să-l înmiresmăm pentru înviere, o, Doamne, dar ne-a spus îngerul: *«Nu vă înspăimântați, nu vă întristați! Iisus Cel răstignit nu mai este aici, a înviat, iar aici este locul unde a fost pus. Mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că Îl veți vedea în Galileia, după cum El v-a spus»*. Ne-am cutremurat, și ne temeam să spunem ceva cuiva, și apoi Tu Te-ai arătat nouă înviat, și ai stat cu ucenicii Tăi, și până la înălțarea Ta în Tatăl le-ai dat lor dovada învierii Tale, și în văzul nostru, al tuturor care am văzut, Te-ai dus apoi la cer.

S-a ridicat apoi dușmănie mare asupra învierii Tale, și iarăși Te-au ascuns sub lucrarea minciunii asupra Ta mai-marii poporului Israel, dând vina pe noi, cum că ucenicii Tăi Te-au furat din mormânt. Mare și multă a fost lucrarea minciunii și după ce ai înviat, așa cum mare a fost ea și înainte de a Te lăsa Tu în mâinile lor pentru ca să mori pentru noi, cei mult păcătoși, Doamne. Diavolul l-a învățat pe Iuda să creadă că nu-l iubești, și așa l-a tras pe el de partea potrivnicilor Tăi, Caiafa cu ai lui, și a căzut Iuda în ameteala iubirii de bani, pe care o avea în sânge, și s-a dat el celor ce Te voiau pe Tine, și căroră el s-a tot căinat cu rana inimii lui împotriva Ta, Doamne, și n-a căpătat el nimic apoi de la ei, decât moartea Ta și a lui. O, nimic nu capătă cel ce se caină cu nemulțumirea lui, decât clătinarea lui și a celor căroră el se încredințează, spre pieirea lor și a lui.

Suflăm peste poporul Tău înțelepciunea cea de sus când grăim acestea în mijlocul lui, Doamne, și îi spunem lui să știe că Tu ești Judecătorul a toate, iar cei ce-și fac stat de judecători nu-și fac bine lor, și urechea lor se vatămă, ca și inima lor, ca și credința lor, ca și viața lor, căci diavolul se pricepe cu multul peste cei nemulțumiți, și apoi îndoielnici, iar Tu nu mai poți să stai în ei, și rămân ei fără de credință apoi, și Tu stai și aștepti

căința lor. Caiafa este omul în care se regăsesc toți cei ce slujesc în biserici pentru rangul lor și nu-și pleacă ei fruntea înaintea cuvântului Tău cel de azi, care cheamă morții la înviere, și mint aceștia pe toți care dau să vină ca să-și capete iertarea păcatelor lor. Le spunem lor că noi nu ne-am împiedicat în Caiafa, căci am trăit cu inima adevărul Tău, o, Doamne, și prin înțelepciunea cea de sus în noi am rămas în iubirea Ta.

Se clatină cerul și pământul când văd duhul minciunii că înviază de șapte ori mai mult împotriva Ta în zilele acestea prin îngâmfarea poporului iudeu, care n-a încetat să Te prigo-nească din om, din inima celui ce dă să Te simtă în el, Doamne. O, ce negură de minciună, ce munte de ceață dă el să împrăstie acum pe pământ asupra ființei Tale de Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Mântuitorule rănit! Cei ce nu cunosc iubirea nici cu mintea, nici cu inima, nici cu viața lor, aceia sunt pedepsiți la ne iubire, căci semeția omului împotriva altui om ridică rivalitate între om și om, și e durere mare pe pământ lipsa Ta din om, din cel ce nu știe ce vrea, săracul. Noi însă rămânem peste timp pilde de credință, și apoi iubire plină de Duh Sfânt în noi pentru Tine și pentru cei ce sunt și vor fi ai Tăi pe pământ și în cer, căci inima din noi a fost plămădită din nou de cuvântul Tău cel dătător de viață și am rămas vii în vecii vecilor, și așa rămân cei credincioși, și care știu să-și păstreze și să-și urmeze credința și roadele ei, de pe pământ și până în cer, o, Doamne înviat și mărturisit de noi înviat.

O, nu vă îndurerați voi, iubiți ai lui Hristos, de la cei ce n-au ochi să vadă și urechi să audă și minte să priceapă și inimă să simtă cu ea pe Dumnezeu din voi! Lăsați-i! Sunt călăuze oarbe pentru ei și pentru cei ca ei înăuntrul și în afara staulului vostru cu Domnul pe pământ! Voi știți calea. Iubirea de Dumnezeu este ea și statornicia cea pentru ea. Voi știți lucrarea împărțită vouă de Domnul. Faceți, așadar, Domnului ucenici, iar cei risipitori de suflete și de credință în suflete să se înțeleptească de sus, dacă vor! Vedeți însă cu veghe mare, să nu rămână rădăcini veninoase, și curățiți bine inimile credincioase lui Dumnezeu-Cuvântul și întăriți-le pe ele în lucrarea inimii curate în toată vremea, nu când și când, căci cine n-are inimă curată pentru voi, nu are nici pentru Domnul, și se risipesc aceștia sub boala de minte, care îi împarte pe ei în multe părți sub cârma lui satana, care lucrează prin om lucrarea sa.

Voi, cei ce iubiți cu iubirea cea de sus pe Dumnezeu și pe frați, nu fiți împărțiți cu iubirea, nu fiți împărțiți cu inima! Iubirea este taina lui Dumnezeu, și ea se stinge în voi când sunteți împărțiți pentru iubirea din voi. Învățați, învățați să rămâneți în iubirea Lui! Cereți sfat pentru această măreață stare în voi, căci diavolul vă pândește să vă învinuiască pe voi ca pe cei nestatornici și nevegheatori pentru statornicia inimii curate în voi. Suntem între cei din cer popor al sfinților Domnului, iar sfinții văd înăuntrul din voi și lucrarea voastră cea nevăzută a minții și a inimii, și pentru care trebuie să vă lucrați măturie frumoasă și sfântă înaintea Domnului și a sfinților Săi, iar pentru aceasta trebuie să vă îndeletniciți numai și numai în Domnul să stați, numai și numai purtarea Lui s-o săvârșiți întru voi, iar duh de judecată nici să se pomenească la voi, căci noi, sfinții Lui, vă învățăm pe voi binele cel din cer vouă, spre dobândirea harului vostru în Hristos. Amin.

Iar Tu, Doamne biruitor prin cruce și prin înviere, pune îngeri gurii lor, inimii lor, minții lor, faptei lor, ca să-i păstrezi ai Tăi până la venirea Ta cea mare pentru noi și pentru ei, că ei sunt martorii noștri împotriva celor ce atât de josnic dau în Tine și în noi prin duhul minciunii, duhul diavolului, care judecă prin mintea omului semeț, dar noi, mironosițele învierii Tale,

le spunem lor cuvântul Tău cel de acum două mii de ani și le spunem așa, spre salvarea sau spre ocara lor: «Nu judecați, ca să nu fiți judecați, căci omul prin cuvintele sale se va mântui sau se va osândi». Amin, amin, amin.

— **C** eata celor adormiți, suntem și noi întru venirea Ta în ziua aceasta de pomenire a noastră în mijlocul poporului Tău de azi, o, Doamne, și la chemarea lor am răspuns și ne-am înfățișat, și suntem mulți, fără de număr, după numărul neamului nostru cel până la Adam. O, deschide-ne mormintele și lasă-le așa apoi, ca să ieșim de tot și să stăm înaintea Ta cu mântuire pentru noi, căci Tu ai venit cu învierea morților, Doamne! Suntem unii liniștiți, iar alții suntem îndurerați. Mila Ta să ne facă pe toți iertații Tăi, căci ai slujitori rugători din partea Ta pentru noi înaintea Ta aici. Stăm la masa noastră de pomenire și privim peste poporul Tău de azi, nădejdea Ta și a noastră pentru învierea a toate, pentru nașterea din nou a lumii. O, de-ar avea parte toți oamenii de pe pământ de izvorul Tău de cuvânt de azi mai înainte de întâlnirea lor cu Tine pe calea pe care noi am plecat de pe pământ! Ai venit cuvânt pe pământ ca să nu moară oamenii în păcatele lor, ci să se curețe prin credință și prin harul Tău cel de azi prin biserica Ta de nou Ierusalim pe pământ, izvorător de înviere pentru cei atât de departe de Tine cu viața lor. O, să-i învețe pe toți, Doamne, să-i tragă pe toți la Tatăl cuvântul Tău cel de azi! Amin, amin, amin.

— **E** u, Domnul, de aceea am venit pe pământ, o, suflete suferinde de așteptare și de durere. Eu, Domnul, vă dau vouă ușurare multă acum. Le dau și celor ce M-au împuns și Mi-au pironit trupul pe cruce, și care văd slava Mea cea de azi în cuvânt de facere nouă. Sunt miloși ca și Mine cei ce mijlocesc înaintea Mea pentru voi, cei pomeniți în vremea aceasta pe jertfelnicul cel de foc al bisericii de nou Ierusalim, proorocie împlinită de Mine pe vatra neamului român, dar atât de puțin crezută și pricepută de omul împământit! Eu, Domnul, imputernicesc aici prin cuvântul Meu rugăciune miloasă. Eu sunt Cel ce stau la cârma acestui popor mititel, căci cu cei mari n-am încăput nici atunci, nici acum. O, fie voia Mea cea mântuitoare peste voi! Amin.

Iar tu, poporul Meu cel hrănit de cuvântul Meu cel de azi, ai grijă, tată, de cărarea Mea spre tine, că asupra ei e răutate mare, și e mare lupta aceasta, dar tu să te hrănești din destul cu hrana cea de la Mine ca să te țin Eu de mână, căci valurile sunt mari. Cearta pentru întâietate a făcut în toate vremile durere în mijlocul celor ce M-au iubit pe pământ, dar împotriva ei stă de două mii de ani cuvântul Meu care spune: «*Cel ce voiește să fie întâiul, să fie ca Mine, slujitor, și altfel să nu fie în biserica Mea de fii, ci să fie duhul și iubirea cea de sus*». Amin.

Și acum, zic ție, poporul Meu de la izvor, și tuturor celor adunați la sărbătoare: înteteți peste tot cu multă împlinire păstrarea în mare sfințenie și lucrare cerească a zilei întâi a săptămânii, ziua Mea de odihnă, cea de după învierea Mea, și veți fi cei nebiruiți pe pământ! Ziua întâi a săptămânii este cea mai lungă zi între cele șapte și începe de la asfințitul soarelui de sâmbătă și până la răsăritul de luni, iar în acest timp numai și numai ale Mele să le săvârșiți, și nimic dintr-ale voastre, ca să fiți voi cei binecuvântați și mult roditori de Dumnezeu pe pământ. Învățați cu mare veghe această ascultare, și veți vedea mari împliniri, și tot ce vei cere tu, poporul Meu, pentru împlinirea Mea prin tine pe pământ, așa cum Eu îți dau să lucrezi, Eu voi împlini așa. Amin.

Am petrecut cu tine în mare sărbătoare cerească pentru iubirea mironosițelor învierii Mele, în duminica a treia de după

învierea Mea, ziua întâi a săptămânii, poporul Meu.

Am petrecut petrecere sfântă cu voi, cei ce ați venit plini de dor la izvor ca să luați pentru harul Meu cel din voi apoi.

Am mângâiat cu sărbătoare, noi și cu voi, pe cei adoramiți, care sunt fără de număr la masă. Amin.

Cuvântul Meu cârmuiește un popor credincios în zilele acestea în mijlocul neamului român. O, neam român, ia și tu, ia, tată, și tu și te îmbucătorește din mana cea de sus la masa Mea cu poporul Meu cel din mijlocul tău! Pace ție, dacă voiești de la Mine și nu de la tine! O, pace ție îți dau Eu! Nu cum îți dă duhul lumii îți dau Eu, ci îți dau din cer. Amin.

Sfârșesc acum grăirea Mea cea de azi și pecetluiesc peste toți cu numele Meu:

Iisus Hristos, Cel ce din mormânt a treia zi S-a sculat! Amin, amin, amin.

5/18 aprilie 2010

Duminica a patra după Înviere, a slăbănogului

Îndemn pentru împlinirea cuvântului. Povețe pentru obștea creștină.

O, ia aminte, ia aminte, poporul Meu, la legea Mea, la legea Mea de peste tine, la legea Mea cu tine pentru zilele acestea, fiule, că e mare puterea cea prin împlinirea ei, mare, tată, mare, iar Eu te țin de mână prin cuvântul Meu de peste tine și-ți dau mereu în față făclia, căci vremea este grea, fiule! O, ia aminte la tot cuvântul Meu rostit peste tine și uită-te în el, și să nu treci pe lângă el, și să nu treacă el pe lângă tine fără ca tu să-l iei și să-l pui peste tine împlinit, că e de vegheat pentru împlinirea lui, fiindcă neîmplinirea lui și-o ia satana și te scrie cu ea necredincios și te scrie că nu stai în ascultare, tată! O, deschide cuvântului Meu și țin-l în față și vezi-l tu pe el, vezi ce-ți cere, și apoi ai grijă să-l îplinești! Învață-te să știi să te întrebi și apoi să-ți răspunzi al cui ești tu, unde stai și de ce stai și cum slujești față de Cel ce te are scris în casa Sa, în lucrarea Sa, căci Eu și-am hărăzit ție loc binecuvântat când și-am deschis ca să intri la Mine și ca să fii casnicul Meu. O, deschide, tată, cartea, și uită-te bine în ea cum te-am povățuit Eu să lucrezi cu ale Mele și pentru ele cu tine și cum să fii tu înaintea Mea ca să fii cel ocrotit și ca să Mă ocrotești, că Eu mereu și-am spus că valurile sunt mari. O, vezi, tată, ce vrea vremea și ce are fiecare clipă a ei și învață-te din greutățile care apasă și ia pentru fiecare din ele din înțelepciunea cea de sus a cuvântului Meu și nu lua de la tine, și nu lua de pe pământ, că iată, pe pământ zice omul că plouă, și nu plouă, și apoi zice că nu plouă, și vine ploaia, și nu este omul cunoscător ca să te iei tu după el. O, ia-te după cuvântul Meu cel scris pentru fiecare stare, că Eu din vreme l-am așezat între Mine și tine ca să-l îplinești când se ivește peste tine proba cea pentru împlinirea lui. O, îți trebuie stăruință mare lângă cuvântul Meu, poporul Meu, iar suferința este cea care te ține lângă Mine, tată, că altfel omul amețește și cade în părți și uită să îplinească așa cum Eu am dat cuvânt de împlinit pentru cei ce-Mi sunt ucenici.

O, copiii striviți în porți, intru cu întărirea Mea în voi ca să aducem cuvânt de ocrotire peste cei strânși în staulele Mele ocrotitoare cu toată binecuvântarea pentru paza cea din cer. Nădejdea în Mine să nu și-o piardă ei, dar nici Eu să nu-Mi pierd nădejdea în ei, tată, că am nevoie de inimi sfinte și curate și cu credință tare în ele, ca să Mă sprijin cu ei pentru tot greul Meu de peste voi, pentru grelele încercări prin care trecem, tată.

O, ce mare învățătură este în pilda cea de azi a duminicii

a patra de după învierea Mea! Nu și-a pierdut nădejdea cea stăruitoare slăbănogul cel vechi în suferința cea de treizeci și opt de ani a trupului lui slăbănog. El își târa mereu trupul până la scaldătoarea care vindeca prin îngerul Meu cel tainic, prin înger vindecător, și drumuri fără de număr făcea el până pe malul scaldătorii, căci altceva nu putea să facă, și era răbdător în nădejde și era cu credință în apa cea vindecătoare, iar după treizeci și opt de ani, Eu, Cel venit din cer pentru cei neajutorați pe pământ, l-am cercetat pe el în credință și în suferință și l-am sculat pe picioarele lui, numai cu cuvântul l-am sculat, căci i-am zis: «*Ia-ți patul tău și umblă!*», și a stat el pe picioarele lui înaintea celor ce nu s-au bucurat de binele pe care Eu l-am făcut lui după ce i-am văzut stăruința cu care se ducea mereu spre izvorul vindecător cu mersul lui cel slăbănog. O, dacă ar prinde învățătură bună cei ce aud din Scripturi învățătura cea de azi, vindecarea celui stăruitor pentru ea înaintea izvorului celui vindecător! O, dacă s-ar bucura de minunea Mea prin voi cei care nu v-au primit și nu vă primesc, numai atunci n-ar semăna ei cu cei care nu s-au bucurat că Eu l-am vindecat pe slăbănogul cel fără de ajutor pentru el!

Dau povață întărită prin cuvântul cel scris și le spun celor ce M-au iubit cu inima și cu credința și au venit lângă Mine și lângă voi pentru crucea Mea cea de azi, și îi povățuiesc pe ei să ia aminte la legea Mea și la stăruința cea pentru împlinirea ei și să-și pună ei nădejdea în Mine, și în nimeni altceva sau altcineva pe pământ, iar Eu să văd aceasta. Nimeni dintre ei nu Mă poate ajuta nici pe Mine, nici pe cei dintre care s-au ales ca să fie ei ai Mei apoi, nu pot decât de lângă Mine să fie ei de folos. O, dacă dintr-o casă se alege unul pentru Mine, ar trebui să fie mândră înaintea Mea casa aceea și să ajute cu tot ce poate și să nu știrbească cu nimic statul întru Mine al celui de lângă Mine, ca să le fie bine de la Mine la toți cei din casa aceea pe pământ și în cer. O, cine l-ar fi putut ajuta dintre rude sau dintre cunoscuți pe slăbănogul cel pomenit azi așa cum Eu l-am ajutat? O, nimeni, nimeni n-ar fi putut așa să-l ajute.

O, luați aminte voi, cei din casa fiecărui fiu care s-a apropiat cu izvorul Meu cel de viață izvorător! Păstrați bine arvuna aceasta pentru voi înaintea Mea și căutați să-i creșteți puterea, tată, că aveți de salvat neamul vostru tot, și pe voi, cei ce încă trudiți pentru voi. Bucurați-vă că aveți mijlocitor la Dumnezeu pentru voi și fiți înțelepți ca să-i întăriți drumul și nicidecum să-i fie îngreuiat, și așa veți avea de la Mine ajutorul cel pentru voi, căci Eu sunt Cel ce pot, nu omul, fiilor. Aceasta este povața Mea pentru cei bogați de mila Mea, care au măcar unul din seminția lor ucenic înaintea Mea. Amin.

Iar celor ce stau înaintea Mea pentru Mine și pentru mântuirea casei lor, întăresc iară cuvântul Meu și spun: luați aminte, luați aminte la legea Mea cea pentru mersul Meu cu ucenici în zilele acestea, căci poporul Israel călător cu Mine spre țara izbăvirii a călcat legile Mele cu el și nu i-a fost lui bine și nici casei lui Israel nu i-a fost bine, căci nestăruința cea pentru Mine a omului credincios îi slăbește lui voința și îi taie din frica de Dumnezeu, căci trebuie credincioșie mare între Mine și om când Eu merg cu el pe cale. Amin. O, Eu dau să-i păzesc de dureri și de ispite pe cei ce sunt alinul Meu și ucenici ai Mei pe calea Mea cea grea de azi a venirii Mele, și tot așa caut și pentru cei dintre care au venit ei spre muntele Meu cel sfânt ca să slujească mersul Meu peste pământ pentru om. Aduc aminte de pilda cea din sfântii a ucenicului care căuta cu ajutor pentru cel după trup frate al lui și căruia îi mergea tot mai rău, până ce Eu, Domnul, am descoperit că unde intră lucrul ucenicului Meu, arde acolo unde nu găsește bun pentru

Mine locul, și atunci s-a oprit pârjolul din casa celui ajutat și a venit în loc bunăstarea și facerea de bine pentru sfinți. Eu, Domnul, voi fi și le voi ajuta celor ce nu știrbesc cu nimic calea Mea de azi și pe ucenicii Mei de pe ea, căci sunt Cel ce pot tot ceea ce voiesc, iar duhul credincioșiei celor ce Mă însoțesc va fi pentru izbânda Mea și a celor ce au la Mine mijlocitor dintre ei. Amin.

Sfârșesc cuvântul Meu din ziua aceasta, că am slăbire în porți și am nevoie de întărire și de putere de la tine, poporul Meu, și unul altuia să ne fim sprijin, tată, că rana Mea din porți este grea.

Iar voi, copii slăbiți sub sarcina Mea, căutați vouă întărire din nădejdea că Eu sunt Cel ce pot împotriva oricărui piedici de pe cale, dar stăruți în povață peste poporul Meu pentru tăria și lucrarea inimii curate, că am dureri neștiute, după cum neștiute dau să se păstreze cele din inimile cu puțină credincioșie în ele pentru voi și pentru Mine. Voi însă căutați la timp și la netimp să urniți tăcerea și să faceți lumină în cei ce stau la întuneric cu cele din ei, neplăcute Mie și solilor cerești, care ca și Mine văd pe cele din om, bucurându-se sau întristându-se. Eu sunt cu voi, și vă dau să lucrați pentru poporul Meu lumină peste întuneric, iar tu, popor iubit și îngrijit, ia aminte la legea Mea și pleacă-ți urechea spre graiurile gurii Mele și nu uita, o, nu uita binefacerile Mele pentru cei ce țin poruncile Mele înaintea Mea, fiule poporul Meu. Amin, amin, amin.

12/25 aprilie 2010

Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Domnul nu Se poate desăvârși cu harurile Lui peste cei semeți. Duhul smereniei este mărgăritar sufletesc. Cel care se îngrijește de păcatul lui se teme să se uite cu semeție la păcatul altuia. Păcatul credinței lepădate. Îndemn la veghe și statornicie. Necredincioșia: păcatul cel greu al celor nemulțumiți care au plecat.

Cobor din Tatăl, cobor la poporul cuvântului Meu ca să-i dau vlagă și mereu să-i dau, că nu mai am în cer și pe pământ grijă mai mare ca și grija de el, fiindcă Îmi trebuie un popor credincios acum, la sfârșit de timp, ca să împlinesc prin credința lui venirea Mea cea de azi, coborârea Mea din Tatăl cuvânt pe pământ ca să fac cerul cel nou și pământul cel nou, iar pentru această împlinire Eu trebuie să cuvintez și să lucrez prin cuvânt, așa cum și la început am lucrat. Amin.

Sunt Fiul Tatălui Savaot, sunt Domnul Iisus Hristos și vin la tine cuvânt, poporul Meu. Am făcut în mijlocul tău izvorul Meu de cuvânt și lângă el stau în sfat cu tine așa cum am stat cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel, când prin ea M-am vestit samarinenilor venit pe pământ în mijlocul lui Israel, așa cum Duhul făgăduise prin prooroci despre Fiul lui Dumnezeu că va veni. Necredința lui Israel însă era mare, așa cum toți cei îngâmfați în duhul lor au parte de acest păcat ca plată a îngâmfarilor lor, și nu M-a cunoscut Israel când am venit de la Tatăl la el acum două mii de ani, și chiar dacă M-a cunoscut el pentru mărirea Mea cu care M-am descoperit lui, el s-a luptat împotriva Mea și M-a pedepsit la răstignire, căci îngâmfarea lor întrece măsura și n-au primit ei pe cei trimiși de la Tatăl la ei pentru luminarea lor cea de sus. O, n-am putut împlini cu ei Scripturile Mele, căci ei se țineau cei drepți, cei buni, dar am putut cu multul prin cei zdrobiți de diavol, prin cei bolnavi cu trupul și cu sufletul, pe care-i curățam și-i vindecam și le dădeam lor din viața Mea, și ei se ridicau și Mă mărturiseau Hristosul Tatălui, Mesia Cel vestit prin prooroci.

O, nu în zadar le-am spus Eu ucenicilor Mei să meargă să Mă vestească oilor pierdute din credință ale casei lui Israel, și nu păgânilor și nu samarinenilor. Păgânii și samarinenii nu erau necredincioși ca Israel, iar când M-am vestit Eu samarinencei la fântâna din Sihar, duhul ei cel bun M-a cunoscut, M-a crezut și M-a mărturisit Hristos venit de la Tatăl pe pământ, și iată, cu cei zdrobiți de păcat și de diavolul neputinței peste oameni, cu aceia Mi-am deschis Eu izvorul de har și am putut cu ei și pentru ei pe pământ. O, așa este și azi. Nu pot să Mă apropiu cu venirea Mea de azi de cei ce și-au luat scaunele cele dintâi peste oameni, căci mai mult prețuiește la ei slava lor cea de la oameni decât slava Mea cea de la Tatăl, cea din cer, și nu de pe pământ.

O, nu pot să Mă desăvârșesc cu harurile Mele peste cei semeți în duhurile lor! Dacă în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu, nu M-am putut arăta adevărat în cei semeți, care așa au stat lângă lucrarea Mea, o, de ce să ne mai mirăm de necredința celor ce stau pe scaune înalte peste oameni? Vin, tată, să te întăresc în Duhul Meu, că mereu am spus în mijlocul tău că e vremea lepădării de credință, fiindcă Eu vedeam și tot vedeam cum s-au sculat pentru duhul necredinței cei ce Mi-au dat la spate mersul Meu cu tine și s-au dus de unde au venit, și necredința i-a prins sub ea, căci n-au lucrat ca Mine, și au lucrat ca ei și s-au făcut judecători și s-au asprit cu Mine și cu voi, și apoi M-au lepădat, pe Mine și pe voi. O, să fi rămas cu Mine dacă tot au spus ei că sunt cei drepți! Eu însă n-am putut în nici o vreme cu cei ce s-au bătut în piept ca fariseul cel care a defăimat pe vameș, judecându-l înaintea Mea, dar am putut cu cei ce s-au smerit, căci duhul smereniei este mare și poate Dumnezeu prin el în omul care are acest mărgăritar sufletesc, care se naște în om de la Dumnezeu, și iată-i fericiți pe cei săraci cu duhul, așa cum Eu i-am numit pe ei mai înainte de oricare alții care lucrează după plăcerea Mea pe pământ!

O, cât de frumos am putut Eu vorbi cu femeia samarineancă! Ce ușor am pătruns în inimioara ei! Ce ușor am curățat-o pe ea de duhul cel vrăjmaș Mie și omului cel sărac cu duhul și care poate primi ușor vestea împărăției Mele când ea vine spre el! O, poporul Meu, lucrarea cuvântului Meu se simte cu inima, tată, nu cu mintea, căci Dumnezeu este Duhul Care Se sălășluiește în om, înăuntrul omului, și acolo Se slăvește El cu ale Sale, căci scris este: «Cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai Săi!». Eu am deschis pentru lucrarea Mea de azi cu omul, am deschis la cei ce au auzit grăirea Mea, am deschis și la cei cu duhul umilit, și la cei semeți cu mintea și cu îngâmfarea, dar cei semeți n-au rămas cu Mine și cu cei credincioși prin umilința lor, ci s-au tras în lături și și-au umplut pumnii cu pietre și dau în Mine și în cei ce Mi-au rămas credincioși, și seamănă ei cu cei ce zidesc mormintele proorocilor, și nu cu cei ce primesc harul Meu cel prin prooroci.

Grăiesc cu durere în ziua aceasta de amintire a mângâierii Mele cea de acum două mii de ani de la credința femeii samarinence și a mărturisirii ei apoi peste cetatea ei despre vestirea Mea venit pe pământ de la Tatăl, trimisul Tatălui la Israel. Durerea Mea cea de două mii de ani nu s-a strâns decât de la necredința celor ce M-au tăgăduit după ce Mi-au gustat cuvântul și au stat o vreme lângă Mine, și pe care diavolul cel vrăjmaș i-a biruit de partea păcatului urii și al disprețului de frate, de partea păcatului clevetirii, întunecatul păcat, care zdrobește pe mulți. O, fericit este omul care se îngrijește de păcatele lui, că unul ca acela se teme să se uite cu semeție la păcatul altuia, se teme ca nu cumva să rămână în întuneric, să rămână orb de Dumnezeu, Care stă împotriva celor ce se semețesc.

O, poporul Meu, îți port de grijă, tată. Nu te mira de cei ce cad din staulul Meu. Aceia sunt judecătorii Mei și ai tăi și primesc măsura cu care ei măsoară, așa cum este scris. Am voit să-i vindec, dar ei n-au voit, și mai degrabă s-au dus spre necredință și dau să-și învelească cu ea rușinea, dar necredința este o mai mare rușine, căci ea este cea care se dovedește, ca și credința, fiule, care se dovedește dacă ea este. O, nu numai omul nu poate face nimic fără de credință, dar și Eu, Domnul, tot așa sunt dacă nu găsesc credință la om. Nimic nu pot Eu pe pământ decât prin cei credincioși, și am făcut această dovadă timp de șapte mii de ani și mai bine. Nici cu Adam n-am putut să pot, căci el a făcut păcatul ascunderii și al semeției peste Dumnezeu, dar am putut Eu cu femeia samarineancă, cea care M-a cunoscut de prooroc de la Dumnezeu pentru harul Meu cel lucrător peste ea, pentru umilința ei care s-a întâlnit cu harul Meu, harul care a așezat în ea împărăția lui Dumnezeu, petrecerea Mea cu omul pe pământ și dragostea cea pentru Mine a lui apoi. Amin.

— **M**ila Ta, Doamne, să fie slăvită de toți cei necăjiți, care n-au nimic mai bun în ei ca și credința lor în Tine, Cel milos, și Care Te descoperi atât de minunat celor ce au în ei nădejdea în mila Ta pentru ei în toate neputințele lor, căci Tu nu Te-ai scârbit de mine, ba Te-ai sădit în mine și m-ai ridicat la rang mare, că m-ai făcut vestitoarea împărăției lui Dumnezeu între oameni și mi-am trezit spre Tine toată cetatea mea și Te-au primit de la Tatăl samarinenii, cărora prin mine le-ai împărțit darul credinței sfinte, Doamne, și noi Te-am mângâiat ca pe un oaspete din cer în zilele acelea, ca pe unul fără de casă pe pământ, căci casa lui Israel, întru care ai venit, nu Te-a primit, și Te-a înlăturat, căci nu s-a umilit ca mine când Tu mi-ai spus păcatele mele, dar eu m-am umilit și am spus: «Doamne, văd că Tu ești prooroc!», și le-am spus și celor din cetatea mea: «*Veniți și vedeți pe Mesia, Care mi-a spus mie toate câte am greșit!*».

O, mare este lucrarea Ta de azi! Mari sunt, Doamne, înaintea Ta cei ce cred venirii Tale de azi! Mai mari ca părinții cei sfinți de demult sunt ei, căci sunt credincioși Ție în vreme de mare necredință, de mare fărădelege pe pământ. O, sporește-le lor credința ca să poți cu ei peste toată necredința, Doamne, așa cum ai putut prin mine peste neamul samarinenilor, care atât de ușor Te-au cunoscut și Te-au primit ca pe trimisul Tatălui la om pe pământ! O, fericiți sunt cei ce cred așa! Inimioara lor e numai aripioare, numai freamăt sfânt, dar cât de nefericiți sunt cei ce nu pot să creadă, cât de zbuciumați, cât de neliniștiți sunt ei, o, Doamne, căci păcatul credinței lepădate se face chin greu pentru cei ce părăsesc iubirea frățească, și durerea lui Cain vine peste ei, căci cei ce nu au căutat cu iubirea de frați, nu au trecut de la moarte la viață, nu au trecut, Doamne, și semnul neubirii de frați stă pe fruntea lor. Tu însă arată-Ți mila Ta cea de la sfârșit de timp și caută, cumva, să Te arăți lor Dumnezeu adevărat prin cuvântul Tău cel de azi, și dă-le și lor lumina, căci sunt în întuneric cei ce nu iubesc frăția dintre frați! O, dă-le lor duhul meu, duhul cel plămădit în mine de Tine la întâlnirea mea cu Tine în ziua mea cea de la Tine mie, ziua credinței mele în Tine, când mie Te-ai arătat la fântâna din Sihar, o, Domnul meu și Dumnezeul meu Cel de atunci și Cel de azi. Amin.

— **O**iubirea celor credincioși vine de la credința lor, iar neubirea celor necredincioși vine de la necredința lor, și nu pot fi credincioși cei necredincioși, căci faptele necredinței îi vădesc pe ei necredincioși și fugari. O, cu ce să-și mai afle aceștia mângâierea? Mângâierea celor credincioși vine de la Dumnezeu, dar cei

necredincioși de unde să-și mai găsească mângâiere?

O, poporul Meu, greu e, tată, fără mângâiere! Am spus că nimeni nu va mai găsi mângâiere pe pământ decât cei ce iubesc cuvântul Meu cel de azi, cu care Eu vin de la Tatăl pentru mângâierea celor credincioși de azi și de mâine. O, poporul Meu, învață bine, tată, cum să stai lângă Mine, ca nu cumva să ajungi din nou lângă cei dintre care ai ieșit ca să fii apoi al Meu, căci cei ce sunt ai Mei sunt cei strămutați din locul lor, și ei trebuie apoi să prețuiască din toată inima și fapta darul Meu cel pentru ei, chemarea lor la Mine și statul lor în binecuvântarea Mea, pe care ei trebuie să și-o păstreze în vecii, acolo unde ea nu se mai pierde. Toți cei care ajung de unde au plecat au fost trași înapoi de diavolul nestatorniciei și al necredincioșiei. O, nu păcatele sunt greu de iertat, ci necredincioșia este păcatul cel greu al celor ce, nemulțumiți pe calea Mea, s-au tras apoi întru ale lor. Durerea Mea de la ei aș vrea s-o curm, dar diavolul cel pizmaș al clevetirii și al defăimării are agoniseală de la ei, și nu pot Eu singur să șterg de la diavolul pe cele ce stau împotriva lor. Duhul umilinței este cel ce aduce în om puterea iubirii, lucrarea duiosiei, dragostea de Dumnezeu și de frați, cea care topește gheața dintre Mine și om, căci iată, cei fără de credincioșie nu știu că Eu, Domnul, nu Mă duc cu ei pe drumul lor cel plin de vina lor, și mintea lor se tot deșartă din ei și nu știu ei cu mintea lor ce înseamnă Dumnezeu, Care sălășluiește cu cei săraci cu duhul, cu cei ce rabdă lângă Mine fără murmur crucea Mea. Amin.

Binecuvintez cu sfinții sărbătoarea cea de azi lângă fântâna întâlnirii, cea din curțile Mele cu tine, poporul Meu, și care are de înger pe femeia samarineancă, muceniță mare cu mărturisirea înaintea Mea și care și-a dat la jertfa mărturisitoare a muceniei toată casa ei, nefugind ea de crucea suferinței cea pentru Hristos, Cel Care a stins cu cuvântul Lui toate neputințele ei și toate păcatele ei și S-a așezat în ea cu împărăția Sa. O, toată casa ei stă azi în sărbătoare la fântâna Mea cu tine, poporul Meu. Această zi de pomenire a ei aduce pe cei din cer la fântână și sunt primii cei din cer la masa cuvântului Meu, pentru care ei poposesc cu voi la masă în ziua aceasta, ziua sărbătorii fântânii întâlnirii în curțile Mele de azi pe pământ. Amin.

Mărirea sfinților este azi cu tine în sărbătoare la fântână, poporul Meu, și-ți dau ei mărire, căci așa este dragostea celor din cer pentru cei credincioși Mie în zilele acestea când Eu nu mai găsesc la nimeni credință pe pământ. O, ai grijă, tată, să fii numai al Meu. Ai grijă, fiule, să poți numai pentru Mine. Ai grijă, poporul Meu, de statul tău cu Mine și de statul Meu cu tine mereu, iar puterea aceasta ți-o va da mereu, mereu duhul umilinței și al pocăinței și apoi Duhul Sfânt, însoțitorul și învățătorul celor smeriți, care rabdă îndelung, îndelung prin puterea cea mare, puterea dragostei Mele din ei, dragostea cea care poate totul și care are totul, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

19 aprilie/2 mai 2010

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Povață pentru taina credinței. Binecuvântarea pentru venirea oilor la izvor.

Mă fac rău de cuvânt, Mă fac cale pentru sfinți între cer și pământ, căci venirea Mea este cu sfinții, precum este scris, și le dau lor intrare în cartea Mea cea de azi și Mă scriu pe pământ cu sărbătoare de sfinți și Îl bucur pe Tatăl și bucur cerul la masa Mea de cuvânt pe pământ în mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Păstor cu milă, Păstorul

celor credincioși, căci pe cei necredincioși nu-i pot păstori cu hrana Mea cea de azi, cu care Tatăl Mă trimite pe pământ ca să-Mi împlinesc venirea Mea cu sfinții, așa cum s-a proorocit să fie ea. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, vin oaspeți la izvor în ziua aceasta de sărbătoare. Să ieșim în întâmpinarea lor, fiilor. Eu, Păstor cu milă cum sunt, îi învăț pe ei prin cuvântul Meu cel de azi taina credinței, și apoi credințioșia cea pentru ea. De câte ori dau să vină la izvorul Meu de cuvânt inimioare nou-venite, Eu, Domnul, le voi întări în credință și le voi grăi lor și le voi învăța să se ferească de necredință, căci lucrarea necredinței îi încearcă pe toți cei care dau să vină și să ia și să bea din izvorul Meu, fiindcă diavolul, vrăjmașul Meu și al omului care dă să vină după Mine, are grijă să ispitească pe cei credincioși, căci credința trebuie încercată, iar Eu îl vreau pe om să biruiască el toate ispitele cele pentru credință, și apoi îl iau și îl pun cu cei credincioși, și doresc apoi să se facă el vrednic de plata celor credincioși, fiindcă cei necredincioși nu au câștig, ci au pagubă atât cât nu știu ei că au.

Mucenicul Gheorghe este oaspete la masa Mea de azi cu tine, poporul Meu, și are cu el ceata mucenicilor care au plata celor credincioși înaintea Mea, și care au biruit marea de necredincioși prin răbdarea lor și prin credința lor cea fără de cusur pentru adevărul dumnezeirii Mele, în care oamenii iubitori de viață trecătoare nu credeau, pentru că ei credeau idolilor lor, uneltelor diavolului pe pământ.

Mă fac hrană pentru credința celor ce vin să bea prin izvorul cuvântului Meu și le spun lor așa: Pace vouă și credință vouă de la Domnul Iisus Hristos, Domnul și Stăpânul celor credincioși! Eu sunt Păstorul Cel cu crucea. Aplecați-vă sub crucea venirii Mele și simțiți-Mi durerea Mea cea de azi! Mă port suspinând prin cuvânt din loc în loc pe pământ, și iată-i pe cei ce Mă împart! Glasul Meu cel de azi se face cuvânt aici, la izvor, și apoi ei Mă dau oamenilor. O, nu au oamenii dragoste, și nici credință nu au dacă ei iubesc viața cea trecătoare, și scris este că cel ce-și iubește sufletul, acela și-l pierde, și, iarăși, scris este că cel ce-și va pierde pentru Mine sufletul său, acela va fi viu, acela și-l va dobândi pe el.

Eu, Domnul, Îmi deschid cu iubire Duhul Meu de Păstor și vă cuprind și vă dau. O, deschideți-Mi ca să vă dau! Lucrez din Tatăl, Care Mă trimite iarăși după om. Am venit de la Tatăl acum două mii de ani și am împlinit atunci Scriptura Mielului Cel junghiat și am plătit prin jertfa Mea dumnezeiască prețul vieții omului, și am socotit acest preț de la Adam și până la sfârșitul veacului omului, ca să aibă omul plătită de Mine arvuna mântuirii lui, a învierii lui prin învierea Mea cea dintre morți. O, mai ușor a fost să-i scot din iad pe cei zdrobiți sub el, decât pe cei ce M-au văzut pe pământ lucrând atât de mult, timp de cinci mii de ani și mai bine faptele lui Dumnezeu între oameni. M-a durut și Mă doare împietrirea omului. Necredința omului Mă doare de șapte mii de ani. Se duce omul și întreabă pe om dacă Eu sunt acest cuvânt. O, de unde știe omul să-i răspundă ca de la Mine celui ce întreabă? Eu nu l-am întrebat pe omul care stă mare peste oameni, nu l-am întrebat pe el dacă să vin pe pământ cuvânt în zilele acestea. Eu sunt mai mare ca omul și M-am uitat în Scripturi și am găsit în ele venirea Mea cea de acum și am venit, căci dacă ar fi fost să vin la voia omului, o, ce ar fi făcut cei ce sunt scriși în cartea vieții să le aduc Eu mântuirea? Cei ce cred și cei ce vor crede în venirea Mea de azi cuvânt pe pământ, aceia sunt scriși în cartea vieții de la întemeierea lumii, și Eu trebuie să le fac cale spre Tatăl dacă M-a trimis Tatăl după ei. Mi-e tare milă de toți oamenii, și pe

toți dau să-i trag la Tatăl, dar diavolul necredinței și al îndoielii Îmi stă împotriva și Mie, și lor. Eu însă spun că în zilele acestea lucrez ca și acum două mii de ani și zidesc omul și-l fac biserică a Mea pe om și-l umplu de darul credinței sfinte, că nu mai e nimeni pe pământ să-l ajute pe om să creadă în venirea Mea, în mântuirea cea de la Mine, în purtarea crucii, căci vai celor fără de cruce și celor ce taie din ea, neștiind ei că ea este puntea lor spre Dumnezeu!

O, nu mai vrea omul să poarte crucea întreagă așa cum au purtat-o sfinții Mei! Nu mai sunt păstori cu cruce, cu viață ca a Mea, ca să se ia oamenii după ei și să-i învețe pe oameni calea sfințeniei. Vin Eu, Cel milos, și îi spun omului să se îndumnezeiască, mai întâi prin credință și apoi prin iubire de Dumnezeu, purtată până în cer, căci cel ce se poartă după Mine numai până la o vreme și apoi se îndoiește și se lasă ispitelor cele pentru credință, acela i-ar fi fost mai bine să nu se fi născut pe pământ.

Amin, amin zic vouă, celor ce ați venit să beți de la Mine cuvântul râului vieții! Vă ies în cale și vă spun că lucrarea Mea cea de azi este ca la începutul Meu pe pământ cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, pe care i-am luat dintre iudei și i-am făcut fiii lui Dumnezeu, frații Mei, pe care-i învățam de la Tatăl iubirea de Dumnezeu, și apoi am așezat cu ei biserica Mea cea adevărată, și n-am întrebat pe mai-marii de atunci dacă-Mi dau voie să Mă așez cu împărăția Mea în cei credincioși venirii Mele de atunci. Am lucrat atunci semne minunate ca și pe vremea lui Moise, dar poporul Israel a rămas până azi împietrit pentru venirea Mea la el așa cum era scris să vin. Eu însă M-am desăvârșit atunci prin moarte pe cruce și prin înviere și așa M-am dovedit Dumnezeu venit la ei, și apoi M-am tras iarăși în Tatăl și Mi-am lăsat pe pământ un popor mititel în Israel și Mi-am prăsit prin el neamul creștinesc de atunci și până azi. Dar cei de azi, ca și cei de dinaintea lor, nu mai lucrează așa cum am lucrat Eu peste ucenicii Mei, și apoi ucenici peste ucenici. Ei lucrează ca oamenii, nu ca Dumnezeu, iar oamenii Îmi frâng calea și mersul Meu cel ceresc pe pământ. Eu însă Mi-i trag întru Mine pe cei culeși de Mine dintre oameni și-i fac pe ei taina Mea pe pământ, și iată, Mi-am făcut casă din fii credincioși în mijlocul neamului român și vin mereu la ei și pe-trec cu ei și Mă dau lor trup și cuvânt, așa cum pe nicăieri nu mai găsește omul pe pământ, căci aici sunt Eu și ai Mei, acoperiți în taină nepricepută, că am de la Tatăl lucrarea împlinirii Scripturilor cele de azi, și nu găsesc pentru ele credință pe pământ dacă nu pun Eu în om darul credinței cea pentru venirea Mea de azi. Eu pe cei cu care Mă sprijin ca să vin pe pământ cuvânt i-am scos din lume și i-am așezat înaintea Mea și le-am dat duhul credințioșiei, și nu trebuie descusută sau ispitită lucrarea Mea cea de azi și taina ei cea pecetluită între Mine și cei credincioși venirii Mele de azi, căci Isaia proorocul zice încă de pe atunci: «*Eu, Domnul, Îmi voi strânge laolaltă mărturia Mea și voi pecetlui îndreptarea Mea pentru ucenicii Mei și-Mi voi ascunde fața în mijlocul lor*». Amin.

O, pace vouă, celor ce ați venit la izvorul Meu de cuvânt! O, să nu ispițiți lucrarea Mea cea de azi, căci Eu cu greu Mă port cu ea între cer și pământ și apoi spre cei care vin să audă glasul venirii Mele și mântuirea cea de la Mine pentru cei credincioși. O, ferice vouă dacă aveți credință în cuvântul Meu Mângâietorul! Toți cei care ajung până la acest munte de cuvânt trebuie să învețe cum să creadă, căci dacă iau din ei învățătură sau de la oameni dacă iau, o, nu ajung ei spre statornicia credinței. E mare necredința de pe pământ. Abia mai pot să Mi-i culeg pe cei ce vor fi de partea Mea în ziua biruinței

Mele celei depline. Vă dau darul iubirii de Dumnezeu, căci iubirea cea curată pentru Mine are putere mare în om și îl umple de darul credinței, și apoi darul sfințeniei îl încununează pe el, iar cei ce-și păstrează întru sfințenie viața, aceia sunt cei ce Mă află în acest cuvânt, și apoi ei Mă urmează crezând. Amin.

Vă las acum în sfat cu poporul Meu de la izvor. Mă rog Tatălui să ajute credinței voastre și să vă dea înțelepciunea cea de sus pentru cuvântul Meu cel de azi. Bindecuvintez pe păstorul care și-a adus în ziua aceasta oile la izvorul Meu de cuvânt și-i dau lui ceea ce-i folosește, și tainic îi dau lui duhul umilinței, duhul celor ce plac lui Dumnezeu, celor mari la Dumnezeu și la oameni, și în el să se păstreze el, căci așa sunt cei ce seamănă cu Dumnezeu pe pământ. Amin.

O, mucenicule sărbătorit azi în cer și pe pământ, arde dorul tău în cer pentru mărturisirea Mea. Iată ziua ta de sobor între sfinți! Avem masă de cuvânt la izvor și avem oaspeți la masă, iar tu arzi de dor pentru slăvirea Mea. Amin.

— **O** slavă Ție, Doamne, Cel ce ești, Cel ce erai și Cel ce vii, și Te rog cu dorul arzând să lucrezi mult, mult, o, Doamne, până ce nu va mai fi necredință pe pământ, căci lucrarea Ta de azi o înțelege greu omul cel încurcat întru ale lui, și numai cei liberi de păcat pot mai mult, așa cum am putut eu, că de dragul Tău eu n-am mai iubit altceva pe pământ, ci numai să Te mărturisesc pe Tine, numai aceasta am iubit, iar împăratul vremii m-a pus sub chinuri din pricina idolilor lui și a îngâmării lui, dar dragostea mea de Tine și minunile ei în mine au atins inima multora și au atins inima împărătesei și a mărturisit ea lângă mine numele Tău și a murit ea cu mine pentru mărturia Ta, o, și așa se aleg cei scriși în cartea Ta când vine de la Tine vremea alegerii lor. Așa să înțeleagă cei ce se aleg pentru Tine mai mult decât ceilalți, și așa să poată ei rămâne de partea Ta în mijlocul unui neam necredincios, așa cum este azi pe pământ neamul oamenilor, Doamne.

Voi, cei ce ați venit în ziua mea de serbare la izvorul Domnului, îndrăzniți pentru credință! Domnul este acest izvor. Fiți credincioși! Învățați cum să credeți! Cereți sfat pentru credință și pășiți cu iubire pe calea sfințeniei, căci fără de sfințenie nu are omul putere pentru Dumnezeu. Pace vouă! Ca și Domnul vă grăiesc. Fiți făcători de credință și de minuni ale credinței și faceți-vă fiii ai lui Dumnezeu prin faptele credinței doveditoare, așa cum eu am arătat celor din vremea mea. E vremea să biruiască Domnul cu mare biruință. Suspinul Lui cel de șapte mii de ani se face azi cuvânt peste pământ. O, fiți credincioși, fiți credincioși cuvântului Lui cel de azi și credeți fără să ispițiți! O, sporește-le lor credința, Doamne, Păstor milos, Păstor cu glas duios. Așa Te rog eu pentru cei ce vin spre izvorul Tău de cuvânt. Amin.

— **E**u, Domnul, stau cu sfinții la masă de cuvânt pe pământ. Eu, Domnul, am putere pentru om, numai să aibă el credință în glasul Meu de Păstor. Amin.

Te las acum, poporul Meu de la izvor, te las, tată, lucrător peste cei ce au poposit la masa Mea de cuvânt în ziua aceasta. Mă las în tine cu povața Mea cea care să deslușească lucrarea Mea cu tine celor veniți la izvor ca să bea, iar lor le spun așa: Feriți-vă de necredință! Îmbrățișați iubirea cea pentru înțelepciunea cea de sus! Fiți blânzi și smeriți cu inima! Umlința și smerenia, acestea sunt cele ce vă fac plăcuți lui Dumnezeu. Cei îngâmfați n-au parte cu cei credincioși, cu cei frumoși prin duhul umilinței. Fiți făcători de minuni înăuntrul vostru! Întrebați cum să faceți aceasta, iar Eu vă voi răspunde

prin servii Mei, căci am înțelepciunea Mea în ei pentru mulți, pentru cei ce se aleg pentru Dumnezeu prin glasul Meu de Păstor. Amin.

Pace vouă! Mă aplec ca un Dumnezeu și vă mulțumesc și vă mângâi pentru că ați venit la izvorul Meu de cuvânt! Fi-va să vă umple el de harul credinței și de iubirea Mea, care naște din ea fiii ai lui Dumnezeu pe pământ. Cărarea Mea cu omul și voia Mea cu el, acestea sunt ceea ce învăț Eu pe om prin cuvântul Meu cel de azi. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2010

Duminica a șasea după Paști, a orbului

Duhul Sfânt, Povățuitorul oamenilor. Păcatul necunoștinței s-a incubat în om încă din rai. Domnul grăiește neamului român.

Duhul Sfânt Se face cuvânt pe pământ și Se face povățuitorul oamenilor. Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt Cuvântul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și în acest nume Se slăvește Dumnezeu prin cuvântul Său din zilele acestea, și Tatăl Mă trimite să grăiesc pe pământ, căci pe pământ nu mai este cuvântul lui Dumnezeu pe nicăieri, ci este numai cuvântul omului, fiindcă omul nu s-a deprins să ia de la Dumnezeu povață pentru toate câte lucrează el pe pământ. Încă de la începutul lui cel din Eden omul a zis el și nu a zis ca Dumnezeu, Care l-a făcut pe el. Păcatul necunoștinței s-a incubat în om încă din rai, și din această pricină a pierdut omul raiul, iar raiul l-a pierdut pe om, pe cel pentru care raiul a fost făcut de Dumnezeu, și iată, «*boul își cunoaște ieslea sa și pe stăpânul său, dar omul nu-L cunoaște pe Dumnezeu*», așa cum este scris în proroci.

Vin pe pământ cuvânt să-l fac pe om să Mă cunoască în cuvântul Meu și apoi să Mă aștepte și să-Mi ceară povața. Să se întrebe cu Mine omul, iar Eu să Mă întreb cu el, căci Eu pentru aceasta l-am zidit, și așa l-am zidit când l-am plămădit din pământ și i-am dat apoi suflare de viață și l-am făcut pe el om cu suflet viu. Vin pe pământ cuvânt acum, la sfârșit de timp, ca să-i fac să vadă pe cei ce nu văd și să le iau vederea lor, a celor ce zic că văd, căci omul M-a disprețuit încă de la începutul său cel de la Mine. Acum două mii de ani M-am făcut cunoscut Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, așa cum era scris să vin și să plătesc cu viața Mea pusă pe cruce răscumpărarea omului căzut din rai și din viață, și M-au cunoscut cei bolnavi, dar cei sănătoși n-au voit să se aplece. M-au cunoscut orbii cel din naștere orb, dar cei ce s-au născut cu ochi sănătoși n-au voit să vadă ca să creadă că Eu sunt Hristosul Tatălui, trimisul Lui după om pe pământ. Am luat pământ cu mâna, scuișându-l în el ca să-l pot muia, ca să-l pot plămădi, și am făcut din el ochi pentru cel ce s-a născut orb și i-am pus lui ochii la locul lor și l-am trimis apoi să-și spele fața și pământul din jurul ochilor ca să vadă apoi limpede pe Dumnezeu și pe oameni și pe sine să se vadă, după o viață fără de vedere cum a trăit el până atunci. Le-ar fi fost de ajuns aceasta ca să creadă oamenii că Eu eram Dumnezeu venit la ei de la Tatăl, precum era scris să vină Mesia din cer pe pământ, dar ei erau deprinși unii cu alții între ei și n-au voit să se deprindă cu Dumnezeu în mijlocul lor, și M-au stărpit apoi, iar Eu M-am întors apoi iarăși întru Tatăl și M-am întors suspinând și așteptând de atunci și până azi. Aștept și iar aștept. Îl aștept pe om să Mă cunoască în lucrările Mele și îl rog să deschidă ochii și să vadă. Pot Eu să-i deschid lui ochii, așa cum și fac de atâtea ori cu omul, dar îl rog pe el să și-i deschidă, ca să nu-l doară dacă umblu Eu la el și la îndărătnicia lui și la nevederea atât

de bolnavă a trupului și a sufletului și a duhului lui.

O, neam român, Îmi apropii iarăși de tine cuvântul Meu, cuvântul Duhului Sfânt. De o bucată de vreme te strig pe tine la masa Mea de cuvânt prin izvorul cuvântului Meu cel din mijlocul tău, masa Mea cu poporul Meu cel luat din români, și-ți tot dau povață cerească, tată. Voiesc ca tu să nu fii nevăzător și surd la glasul Meu, care te cheamă ca să vezi și ca să auzi și ca să bei din fântâna Mea spre viața ta. De când am plămădit Eu cu cuvântul cerul și pământul, de atunci te-am ales să-Mi fii masă și casă acum, la sfârșit de timp. O, tu ești acum în strâmtorare mare, tată, și ia bine de la Mine ca să faci tu ochii mari, căci ție nu-ți lipsește pâinea sau haina, ci îți lipsește împăcarea cu Mine, tată. O, împacă-te cu Mine, iar Eu, Domnul, te-am învățat cum să faci ca să ne împăcăm și ți-am spus că nu e bună nedreptatea, căci cei ce se numesc în mijlocul tău biserica lui Dumnezeu, aceia nu-Mi deschid ca să le dau Eu pentru tine, ba Mi-au făcut și Îmi fac nedreptate, tată.

O, țara Mea de azi, o, neam român, dau să te povățuiesc, iar și iar dau să te călăuzesc și să-ți spun ce să faci. Dumnezeu-Cuvântul este în mijlocul tău cuvântând de mai bine de cincizeci de ani, și cu măiestrită taină lucrează El în mijlocul tău. O, cum să fac să pot să fac sfat cu tine pentru izbăvirea ta de orbire și pentru slava ta cu Mine apoi înaintea popoarelor? O, cum să fac să Mă ascuți? Cum să fac să-Mi cunoască adevărul și glasul Meu cel de azi mai-marii tăi care stau pe scaune de slujitori de biserică și de legea lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii? O, cum să fac cu voi să fiți credincioși glasului Meu cel de la sfârșit de timp pe vatra voastră, fii români? O, de atâtea ori Mi-am îndreptat cu duioșie spre voi cuvântul Meu cel de azi. N-aveți putere de credință, dar vă pot da Eu, fiilor, căci turma română are lipsă mare de Dumnezeu pe pământul ei când Eu, iată, sunt în mijlocul ei plângând la picioarele ei ca să-și deschidă inima și camera cunoștinței și ca să-L cunoască pe Dumnezeu. V-aș întreba pe voi ca să-Mi răspundeți apoi, aveți ceva de câștigat că nu Mă primiți cu povața slavei cuvântului Meu, care curge râu al vieții în mijlocul acestui pământ binecuvântat din vecii, aparte binecuvântat pentru vremea Mea cea de acum ca să vin cuvânt pe pământ în casa aceasta și să cârmuiesc cu glasul Meu de Păstor blând și smerit corabia aceasta prin valurile de pe pământ?

O, Eu nu vreau să-ți fie ție rău, țara Mea de azi, dar cu cine să Mă pot înțelege pentru tine în mijlocul tău? Nu te teme de zile grele, ci teme-te de depărtarea ta de Mine, tată. Te povățuiesc spre legea Mea, că vreau să te așezi întru ea, iar dacă tu nu vrei, Eu vreau așa și te aduc la voia Mea, căci în mâna Mea stă toată voința. O, nu disprețui certarea când ea te încearcă cu toate greutățile ei! Învață-te să te întorci la străbunii tăi cei sfinți! Ei nu spurcau cu nimic, cu nimic zilele de post și de sărbători și ziua odihnei Mele. O, nu te teme că-ți va fi greu, ci teme-te de greul și de durerea care se urcă la Mine de la tine când văd că în neamul Meu român se calcă peste legea cea sfântă, cea din părinți, și scris este că cei ce calcă legea sunt pedepsiți de ea. Îndeletnicește-te să fii cuminte și să postești cele trei zile din săptămână, luni, miercuri și vineri, căci aceste zile sunt ființe în cer și sunt lovite de pe pământ și sunt numai și numai răni pe ele, cele mai rănite ființe dintre cele din cer. O, nu trebuie neamul creștinesc să mănânce pe cele oprite pentru zilele acestea, nu trebuie. Nici măcar untdelemn nu trebuie în bucate în zilele pentru postire, darămite altfel de hrană oprită pentru zilele în care sfinții și părinții au scris post de bucate! O, nu te teme că mori de foame, fiu român! Tu de neascultare mori dacă mori. Mâncarea cea fără de socoteală sfântă îți aduce

boli și durere în trup și în viață, căci sfinții și îngerii se răzbună pentru ranele Mele de la om, iar tu știi aceasta, dar nu mai vrei să ascuți, tată.

O, neam român, te aduce Domnul din spate la voia Lui, dar nu ridică glas de cârtire, nu te ridică cu cârtire peste cei ce stau sus la cârmă, care ar fi să se îndatoreze pentru tine la neamuri străine, ca să te robească ele apoi la voia lor. O, fii înțelept, neam român, căci nimeni, nimeni nu e bun pentru tine, nimeni decât Dumnezeu. Hai, tată, să ne sprijinim noi între noi prin greu și prin lipsuri, și să nu-ți fie greu să te așezi în legile Mele sfinte, căci ele te vor scoate din toate strâmtorările care vin. O, te-aș voi cu mare dor să nu mai cheltui bani pe păcat și aș voi să fugi de otrava de la tutun și de la băutură, căci Eu, Domnul, am binecuvântat numai apa și vinul, tată. O, te-aș voi cu mare dor să nu mai mănânci carne, căci carnea te îmbolnăvește și cu trupul și cu sufletul și îți aduce bube în trup și în duh și te umple de teama trupului ucis de tine ca să-l mănânci apoi. Zadarnic, zadarnic am spus Eu omului poruncă mare: «*Să nu ucizi, omule!*». O, zadarnică a fost porunca aceasta a Mea pentru om. M-a atras omul tot la voile lui ca să-l las să mănânce carne, dar mai bine îi este lui să se tragă el în voile Mele, și, fie de voie, fie de nevoie, se va trage omul în voile Mele pe pământ, căci scris este că va veni cerul cel nou și pământul cel nou și dreptatea a toate, și așa va fi, și îngerii Mei vor împlini așa. Amin.

O, dacă tu, neam român, vei vrea și Mă vei asculta, vei fi tu cel mai slăvit neam de pe pământ, căci harul Meu și Duhul Meu Se va coborî peste tine și te va umbri și vor veni spre tine neamuri, precum este scris, și vor lua din slava Mea cu tine și te vor dăruia cu daruri, tată, așa cum este scris de cea aleasă pentru slava Mea, și iată, de aceea te povățuiesc să te împaci cu Mine și să te înveți să faci voia Mea, o, țara Mea de azi. Fii cuminte, tată! Caută să vezi bine în povața Mea și fugi de gustul și de fapta păcatului. Postește zilele de post, cinstește zilele de sărbătoare și ziua odihnei Domnului, iubește frăția și umilința, răbdarea și sfințenia, tată, și vei vedea iubirea Mea și slava Mea cu tine, că este scris de tine să ai viață cu Dumnezeu pe pământ și să vezi apoi cu ochi limpezi pe Domnul tău, pe Stăpânul tău Iisus Hristos, Care, iată-L, grăiește cu tine pe vatra ta. O, nu te teme de sărăcie, ci teme-te de bogăție, tată, căci bogăția piere! O, nu te teme de lipsuri, ci teme-te de toate cele stricate și vinovate, că multă, multă hrană din care tu iei și mănânci are boală pusă în ea pentru tine și are duhul rătăcirii de Dumnezeu în neorânduiala cu care ea este făcută de omul cel fără Dumnezeu în el. Și te rog, fiu român, te roagă Dumnezeu, închină cu semnul sfintei cruci când bei apa și când mănânci, și închină-te și te roagă când te culci și când te scoli și când te trezești din somn noaptea, și ia de ajutor între Mine și tine pe mama Mea Fecioară ca să ai mamă și tată, dar ca să ai, trebuie să-i ascuți ca un copil, căci scris este: «*De nu veți fi ca pruncii nu veți fi cu Dumnezeu și cu împărăția Sa*».

Stau în sfat cu voi, fii români, și vă rog pe voi să deschideți cartea istoriei și să stați o clipă față în față cu străbunii acestui neam și întrebați-vă apoi dacă arătați ca ei, ca fii ai lor, ca urmași ai lor. O, frumos și creștinesc și iubit de Dumnezeu a fost portul românului! De ce, de ce, tată, l-ați părăsit și n-ați iubit să fiți frumoșii Mei? Iată cum vă luați după străini! Ați pierdut mândria aceea sfântă de a fi frumoși ca sfinții, ca străbunii, o, fiilor. Eu, Domnul, v-aș vrea pe toți împodobiiți cu strai plăcut lui Dumnezeu, v-aș vrea prinți și prințese după port și n-ar mai fi nici un neam mai frumos pe pământ ca și neamul Meu român, pe care Tatăl l-a hărăzit al Meu acum, la sfârșit de timp, și iată, Eu vin în mijlocul lui cuvânt și îl povățuiesc

pe el spre iubirea Mea cea de sus pentru el. O, trezește-te, tată, și arată-te întru toate neam al lui Dumnezeu, căci Eu sunt Împăratul făpturii și te vreau întâiul pe pământ înaintea Mea, ca să se închine Mie și ție neamurile, tată, dar ascultă-Mă și nu te teme de sărăcie și de lipsuri dacă Mă ascuți!

Eu, Domnul Dumnezeuul tău, voiesc să te pregătesc frumos pentru masa Mea cu tine, popor român. Tu, tată, ești otrăvit de vremea cea de azi, vreme rea cum n-a mai fost pe pământ, vreme ascunsă de ochii tăi, iar Eu sunt plin de durere pentru tine, căci tu ești sortit de Tatăl Savaot să porți slava lui Dumnezeu pe pământ, dar tu ești tare, tare bolnăvior. Voiesc să-ți dau din costița Mea viață, dar viața ta ar fi apoi să semene cu viața Mea și a sfinților Mei, nu cum te-ai învățat tu să faci cu viața ta și cu viața Mea. O, nu așa, tată, nu așa vreau Eu, nu așa pot Eu cu omul pentru puterea Mea pe pământ cu el, pentru statul Meu cu el pe pământ.

O, Mi-e tare milă de tine când te văd înțepat de vrăjmaș și de otrava lui, și aș vrea să te înviez, neam român, și în chip curat să am ucenici de la Mine pentru tine ca să-ți fac bine prin ei din partea Mea, dar vrea-vor cei ce stau păstori peste tine, vrea-vor ei să Mă creadă și să Mă asculte ei pentru viața ta, pentru mila Mea de tine? Tu ești cuibușul Meu cel de azi. Vin în mijlocul tău cu cuvântul Meu cel de azi și te găsesc tare bolnăvior. Stau înaintea ta cuvânt prin fiii cuvântului Meu cel din zilele acestea. Găsesc în mijlocul tău pe vrăjmașul Meu și al tău, care se teme de glasul Meu de peste tine, așa cum se teme șarpele care intră în cuibul cu boboeci ai păsării din pustie, și cu care Eu, Domnul, M-am asemănat prin jertfa Mea cea pentru om, iar când pasărea aceasta își găsește boboecii otrăviți în cuib, gata de moarte, o, ce face ea? Ea își străpunge coasta cu ciocul și își ia boboecii la sân și le dă lor din sângele ei, din viața ei, și nu le mai dă atunci din hrana pe care o strânge ea în trăistuță din apă, ci le dă sângele ei ca să-i aducă la viață, ca să scoată cu el din ei otrava șarpelui pitit în lipsa ei în cuibul boboecilor ei. O, așa dau Eu să lucrez în mijlocul tău, neam român, dar tu, tată, nu mai ești învățat să stai în cuib și să primești viață, și cum să fac Eu cu tine, oare, să te aduc la viață, să te scot din primejdie și să te aduc la iubire, la credință și la ascultare pentru acestea, o, neamul Meu cel de azi?

Sunt în mijlocul tău cuvânt de Duh Sfânt, neam român. Te povățuiesc și te îndemn să nu faci păcat împotriva Duhului Sfânt, căci Eu voiesc să te iert și să te vindec cu cuvântul Meu de peste tine, cu Duhul Sfânt, Care curge din gura Mea cuvântul râului vieții în mijlocul tău, țara Mea cea de azi. O, am grăit cu tine în mijlocul poporului cuvântului Meu de pe vatra ta. Chem îngerii și sfinții să-Mi slujească în mijlocul tău împlinirea cuvântului Meu de peste tine. Vreau ca tu să înviezi înaintea Mea și să trăiești în Domnul pe pământ. Pace ție! Ascultă povața Mea! Citește-o și învață s-o împlinești! O, așează-te cu credință înaintea Mea și dă-Mi, o, dă-Mi inima ta, neam român, țara Mea cea de azi! Amin.

Am grăit în ziua aceasta cuvântul Meu cel blând peste neamul român, peste preoți și peste conducători și peste vrăjmașul neamului Meu cel de azi, slăvit de Mine prin lucrarea Mea în mijlocul lui. Ați stat înaintea Mea pentru cuvântul Meu cel de azi peste neamul român, o, fii din porți. Acum sfârșim cuvântul zilei și ne așezăm să cerem Tatălui împlinirea cuvântului Meu peste neamul român. Pace vouă! Stați înaintea Mea când Eu vin cuvânt pe pământ, căci durerea Mea Mă aduce la voi ca să-Mi faceți voi cale acolo unde trimite cuvântul Meu. Amin.

Mă apropii, fiilor, cu praznicul Înălțării Mele la cer după

patima și învierea Mea, și vom sta la masă de cuvânt pentru pregătirea praznicului Pogorării Duhului Sfânt și pentru calea poporului care se va aduna la izvor. Să cerem Tatălui vreme caldă și lină și să cerem pace multă și duh de lucru sfânt pentru numele Meu cel sfânt, care se slăvește între voi, fiilor. O, cercetați, cercetați mereu, mereu cuvântul Meu de peste voi și faceți-vă rodul lui, căci Eu, Domnul, trebuie să pot cu voi în vremea aceasta cu necredință mare în ea și trebuie să pot prin iubirea voastră, prin jertfirea voastră pentru lucrările Mele și prin credința voastră, credința fiilor lui Dumnezeu, care poate totul, totul prin voi, prin fiii cuvântului Meu cel de azi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

26 aprilie/9 mai 2010

Praznicul Înălțării Domnului

Binecuvântare pentru duhul mărturisirii. Domnul grăiește neamului român. Îndemn la umilință și la curățire de păcate.

Mai înainte de zori Îmi trezesc străjerii și-Mi cobor în cartea Mea cea de azi cuvântul praznicului Înălțării Mele la cer și dau binecuvântare aparte pentru fiii poporului Meu, căci Eu, Domnul, ies cu ei pentru duhul mărturisirii. Amin.

Mergem, fiilor, în mijlocul neamului român, mergem cu pâine și cu sare și tainic îl chemăm la praznicul venirii Mele a doua oară de la Tatăl pe pământ, praznic mare, și cu care de mai bine de cincizeci de ani prăznuiesc pe vatra acestui neam, și la care mereu, mereu chem neamul român să bea din râul Meu de cuvânt, să bea și să dorească după Mine, căci Eu, Domnul, doresc după el cu mare dor, că vreau să fac din el slava lui Dumnezeu pe pământ între oameni și vreau să Mă vestesc în lung și în lat cu țara Mea de venire acum, la sfârșit de timp, pentru încununarea lucrării cea de șapte mii de ani a Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt pe pământ cu omul, după ce Dumnezeu a făcut cerul și pământul și pe om.

La patruzeci de zile după învierea Mea acum două mii de ani M-am strâns cu ucenicii și cu toți cei care au rămas credincioși venirii Mele de atunci, și grăindu-le lor despre cele ce am pățimit, precum era scris, le-am poruncit lor să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, pe Duhul Sfânt, Care îi va îmbrăca întru putere ca să fie ei apoi martorii Mei până la marginile pământului, și pe când le grăiam, M-am ridicat la cer și ne-am despărțit și un nor M-a luat din ochii lor și M-a dus la Tatăl, și au văzut ei lângă ei doi bărbați, îmbrăcați în haine albe, grăind lor: «*Bărbați galileeni, așa cum L-ați văzut pe Iisus înălțându-Se de la voi la cer, așa va și veni*».

O, așa v-am făcut Eu și pe voi în vremea aceasta a Mea cu voi martorii Mei din zilele acestea și adesea am ieșit cu voi spre mărturia Mea și v-am făcut împărțitorii cuvântului Meu, căci Eu pun cuvântul Meu înaintea neamurilor de la margini la margini și-Mi trezesc și-Mi voi trezi pe cei ce vor avea parte cu Mine în ziua slavei Mele, când Eu voi ridica peste toate înălțimile mărturia Mea cu voi, cuvântul venirii Mele celei de acum, fiilor. Vă dau în ziua aceasta binecuvântare dulce și vă fac dulci pentru cei ce vor privi la voi, căci voi mergeți din partea Mea în ziua aceasta înaintea neamului român cu pâine și cu sare, fiilor, și e mare taină ceea ce fac Eu cu voi în ziua aceasta. Fiți binecuvântați, și împărțiți înțelepciunea cea de sus peste cei de pe pământ, care vor privi la voi! O, fiilor, fericiți sunt cei ce vă iubesc pe voi și fericiți vor fi cei ce vor rămâne în această iubire până la sfârșit, căci Eu, Domnul, le dau dar

aparte celor ce vă iubesc pe voi și le dau darul credinței, și le dau darul înțelegerii și stărnesc în ei dorul de Dumnezeu la întâlnirea lor cu voi, că voi sunteți fiii lui Dumnezeu pe pământ, așa cum lucrarea cuvântului Meu v-a făcut, și apoi iubirea voastră, fiilor.

O, neam român, ies înaintea ta cu pâine și cu sare, tată. E mare taină ceea ce fac Eu înaintea ta în ziua aceasta prin fiii cuvântului Meu cel de azi pe vatra ta! O, e mare taină lucrarea Mea cea de azi în mijlocul tău! Îți dau ajutor ca să înțelegi pe cele de sus pentru soarta ta cu Dumnezeu și te cuprind în înțelepciunea Mea, pe care am pus-o în mijlocul poporului Meu cel din mijlocul tău, masă de cuvânt în vremea aceasta pe pământ, ca să-Mi scriu cartea Mea cea de azi, cartea venirii Mele a doua oară de la Tatăl la om, o, țara Mea cea de azi! Vreau, tată, să Mă împac cu tine, și lucrez tainic, pentru că tu nu dai să înțelegi, și împlinesc tainic, pentru că sunt tari la cerbice cei ce domnesc peste tine, dar Eu te iubesc și te învăluiesc în mila Mea și tainic îți dau ceea ce am să-ți dau până când Mă voi putea face înțeles că am stat așteptând ani la rând ca să aduc împărăția Mea peste neamul român și să-l arăt pe el cu ea, cu slava Mea cea de azi în mijlocul lui.

O, să nu-i disprețuiești pe cei prea mici ai Mei din mijlocul tău! Eu îți fac bine prin ei și îți Țes Ție cămășuță slăvită, și tainic îți fac din cuvântul Meu Țesut cu dor și cu răbdare veșmântul tău cel de mâine, o, țara Mea cea de azi, că vreau ca tu să ai înviere, tată. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău și Mă fac râu de cuvânt în mijlocul tău și te mângâi și te aștept să înțelegi lucrarea Mea cea pentru tine, căci Ție îți trebuie Păstor din cer, țara Mea. Îi cer Tatălui cu rugă înlăcrimată să-ți dea înțelepciunea tainelor lui Dumnezeu și să te deștepți cât mai curând și să stai cu credință și cu biruință pentru tine înaintea Lui, o, țara Mea. Binecuvântare în taină îți dau în ziua aceasta și Îl rog pe Tatăl să te ridice, să te înalțe spre cele de sus coborâte în mijlocul tău pentru viața ta cea de la Dumnezeu între neamuri, dar roagă-te și tu și nu da la spate povața Mea, căci Eu sunt bogăția ta, și vor înțelege curând, curând neamurile de pe pământ că tu Îl ai pe Domnul slăvindu-Se în cuvânt în mijlocul tău și te vor iubi pentru Mine și-ți vor da iubirea lor, dar ia de la Mine și fii credincioasă și scoală-te frumos întru întâmpinarea Mea, o, țara Mea cea de azi, țara Domnului Iisus Hristos întru a doua Sa venire de la Tatăl pe pământ. Amin.

O, mergem, fiilor, cu pâine și cu sare și cu Duhul Meu și punem masă de praznic înaintea neamului român și ne întoarcem apoi în carte pentru tot cuvântul zilei. Fiți frumoși, fiți cerești, fiți credincioși făgăduințelor Mele, ca să se împlinescă ele toate, toate, fiilor. Zi mărturisitoare se face ziua Mea cu voi în ziua aceasta. Dau să-Mi croiesc drum mai larg în sufletul acestui neam, iar voi sunteți martorii Mei și voi răvăși cu voi inima neamului român, la care Tatăl Meu Savaot M-a trimis acum.

Pace vouă, fiilor! Zi de înălțare spre cele din cer în mijlocul lui, așa să fie ziua aceasta pentru neamul român! Trimit îngerii și sfinții să împlinescă așa, iar voi de pe pământ fiți cu credință, fiilor, căci prin credință am lucrat în toată vremea, prin fiii credinței, prin cei credincioși făgăduințelor Mele am împlinit Eu pe pământ toate câte s-au făcut spre mărturia Mea, toate câte Tatăl Meu Mi-a dat și Îmi dă să împlinesc pe pământ. Amin, amin, amin.

*

Acum, fiilor veghetori în calea cuvântului Meu când el vine, deschidem iarăși cartea și așezăm

în ea cuvânt de mulțumire înaintea Tatălui pentru grija Lui cea mare, pentru tainica Lui lucrare pe care o pune înaintea oamenilor, spre împlinirile care va să vină din cer pentru împăcarea cu Tatăl a neamului român, în mijlocul căruia am pe poporul cuvântului Meu și de unde Eu Îmi împart în cele patru laturi râul de cuvânt care curge din gura Mea acum, la sfârșit de timp, a doua Mea venire de la Tatăl pe pământ, învăluit în cuvânt, așa precum lucrez acum, Dumnezeu tainic, ca să pot să fiu cu omul aproape, ca să pot lucra pentru om de aproape, ca să pot să grăiesc cu el cuvântul Meu, așa cum a fost și în rai lucrarea Mea cu omul. O, trebuie credință pentru aceasta, credință nu ca a omului așezat de Mine în rai după ce l-am zidit, ci trebuie ascultare cu credință, iar voi ați mers cu Mine pentru duhul mărturisirii în ziua aceasta, fiilor, și va privi la voi neamul român înăuntru și în afara hotarelor lui, căci mulți sunt pribegi, mulți își cheltuiesc viața departe de vatra lor cea din părinți, dar dintre ei sunt mulți mărturisitori pentru acest neam, așa cum au fost și în vremea strămtorării cea pentru mărturisire când ei plâneau pe cei ce sufereau în hotarele lor aici, iar acum ei luptă încă pentru lucrarea cea bună, pentru fața cea curată a multora care au suferit pentru neamul Meu de azi, pentru credința și viața cea de sus a neamului român, așa cum și voi ați lucrat cu Mine în zilele acestea, dar lucrarea Mea cu voi e mare, tată, nu e ca a omului, că e din cer lucrarea Mea cu voi, e din Tatăl, căci Eu nu grăiesc de la Mine Însuși în mijlocul vostru, ci numai de la Tatăl, Care M-a trimis, așa cum și Eu vă trimit pe voi. Amin.

Și acum, fiilor, așezăm în carte cuvântul binecuvântării pentru praznicul Meu cu poporul cel credincios și plin de dor de cer, care se va aduna la izvor lângă Mine și lângă voi peste zece zile, când Dumnezeu Duhul Sfânt Își va așeza lucrarea Sa, ca și acum două mii de ani, peste credința celor ce vor poposi cu credință ca să audă pe Dumnezeu-Cuvântul la praznicul Pogorării Duhului Sfânt, după cincizeci de zile de la praznicul Învierii Mele dintre cei morți, și iată cele două mari praznice împărătești sub a căror oblăduire sfântă stă așezată prin pisană de sub temelie ei biserica Mea cu voi, locașul sfânt de nou Ierusalim, și lângă ele, încă, sărbătoarea trâmbiței lui Dumnezeu Virginia, cea prin care Eu, Domnul, Mi-am croit, începând din anul 1955 calea Mea de venire cuvânt acum pe pământ, după ce mulți ani am pregătit-o pe ea ca să-Mi fie ea vas ales pentru trâmbițare, pentru ca să curgă prin ea cuvântul Meu auzit pe pământ, lucrare care a odrăslit apoi, precum a fost proorocia Mea prin trâmbița Mea, și iată, lucrez pe mai departe, căci rădăcina are rămurele, are de la Dumnezeu, Care face să răsară și să crească și să fie. Amin.

O, dar este scris încă în lucrarea Mea cea de la începutul cel cu trâmbița Mea că după plecarea ei la cer poporul cel hrănit se va alege în două părți, și unii se vor face oi și vor prăsi miei, iar alții se vor face lupi și vor sfâșia, și s-a împlinit așa cum a fost rostit cuvântul, căci am avut și am dintre cei ce au stat la masa aceasta inimi îndârjite, fii care s-au hrănit cu părerea de sine, părere bună despre ei înșiși, duhul trufiei, care nu-și găsește îndreptățire înaintea Mea când omul se hrănește din el. Aceștia s-au crezut și au nădăjduit să fie ei cei dintâi după plecarea trâmbiței Mele, și ce, oare, i-ar fi împiedicat să fie așa dacă ar fi fost ei lucrători cu credință și cu credincioșie pentru mersul Meu cuvânt pe pământ? O, i-a împiedicat dorul de mărire, dorul de întâietate, plăcerea vieții, văzută de ei, dar Eu, Domnul, n-am venit pe pământ cu această lucrare plină de suferință pentru Mine și pentru purtătorii ei, n-am venit cu ea ca să Mă bag sub voia și sub mintea celor îngâmfați, care nu-și mai încap acum

în piele, bătându-se în piept că au ei ca viață lucrarea Mea cea prin trâmbița Mea. Eu, Domnul, le spun la aceștia câțiva câți sunt și care tot fac valuri cu trufia lor, le spun lor că sunt bolnavi de duhul trufiei, de duhul clevetirii și al disprețului, și, mai mult de atât, ei fac păcat știut asupra Duhului Sfânt, din pricina orbirii lor sufletești, și lovesc ei asupra cuvântului Meu, care n-a încetat și nu încetează să curgă din gura Mea și să fie auzit și scris pe pământ, căci am din tulpină rămurele, inimioare cu duh umilit și cu răbdarea cea de sub cruce, și pe care Eu, Domnul, Eu le-am pregătit în mijlocul poporului Meu fără să Mă ascund, iar crucea Mea cea de azi, mersul Meu cel îndurerat de azi este lovit chiar de cei ce Mi-au fost fii la masa Mea de cuvânt, fii și rudenii, fini și creștini înfiați de Duhul Meu, și care acum stau la răspântii laudându-se că sunt ei urmași ai acestei lucrări, dar să-Mi arate lucrul lor și rodul lor, după cum se laudă ei că sunt pe piatră și că fiii cu care Eu am mai rămas și cu care Mi-am ridicat și-Mi voi tot ridica popor mărturisitor, nu sunt vrednici ei pentru Mine și pentru cei ce se simt urmași ai lucrării Mele cea prin trâmbița Mea, ci ar fi să fie ei fiii minciunii. O, vin și Eu și întreb și Eu așa:

Voi, cei care ziceți că stați bine pe piatra lucrării Mele, prin ce dovediți că sunteți voi cei adevărați ai acestei lucrări? O, Eu am spus în toată vremea cuvântului Meu cel de azi să fiți sfinți, să fiți cuminiți, să nu huliți v-am spus, să nu disprețuiți, să nu vă dezvinovățiți învinuind pe frații voștri, și am spus să vă curățați de toate relele voastre asupra lucrării Mele și să stați în pocăință, și nu v-am spus să vă faceți judecători pentru cei care cu multă credincioșie au rămas lucrători sub crucea venirii Mele de azi pe mai departe prin vreme. Voi însă, doi, trei câți sunteți la număr răzvrățiți în ascuns și nemulțumiți, v-ați îndârjit asupra cuvântului Meu, care v-a rugat mereu să fiți sfinți, și v-ați apucat pe mai departe să faceți copii, și apoi i-ați dat lumii, așa cum Eu n-am spus să faceți, ba voi și pe cei botezați și binecuvântați de Mine și de trâmbița Mea, o, și pe aceia i-ați lăsat să moară, să piară din lucrarea Mea și să fie ai lumii acum. O, zadarnic spuneți voi că sunteți rămași cu lucrarea Mea cea prin trâmbița Mea, voi și fiii voștri. Uitați-vă la înfățișarea voastră cea dinăuntru și cea din afară și la cea a copiilor voștri și rușinați-vă, tată, că nu aveți cu ce vă lauda că mai sunteți ai Mei. Chiar și cât ați stat ai Mei, o, nici atunci nu voi ați să fiți sfinții Mei, căci vă plăcea trupul și pofta cărnii, care pofteste împotriva duhului, tată, și cu toate poftele voastre M-ați înțepat mereu, iar acum, iată, scoateți sulita trufiei voastre ca să loviți în cei rămași pentru credincioșie lângă Mine, dar ea se va întoarce spre voi, o, fiilor îndărătnici, căci orice săgeată aruncată cu răutate vine cu lovitura ei înapoi, și mai ales când voi aruncați în Dumnezeu și în lucrul Său cel sfânt.

O, fiilor, Eu, Domnul, v-am botezat pe voi și v-am înfiat apoi prin trâmbița Mea în vremea Mea cu ea și cu voi, și iată, tată, ce faceți voi azi! O, fiilor răzvrățiți, nu e de la Mine să dea omul cu piatra și să judece pe aproapele său, împreștiind clevetire în părți. E de la diavol aceasta, căci răutatea din voi este diavol, tată. E mai bine să vă umiliți, fiilor. O, dacă voi ziceți că sunt nevrednici cei prin care Eu merg pe mai departe cu trâmbițarea Mea, Eu, Domnul, vă învăț că e bine să ziceți altfel, și să ziceți așa: „Doamne, și eu sunt păcătos ca și fratele meu, căruia eu îi zic păcătos; iartă-mă și pe mine, iartă-l și pe el“, și să nu vă fie rușine să vă osândiți pe față păcatele, ci să vă fie rușine să osândiți pe ale altora, tată, fiindcă voi nu sunteți judecătorii lor, ci Eu sunt. O, nu Mă trageți jos de pe jețul judecății ca să faceți voi în locul Meu judecată, că e primejdia să cădeți în judecată, în grea judecată, tată. O, de unde știți voi

că aveți dreptate prin ceea ce gândiți și vorbiți? Știți voi ca Dumnezeu, Care știe taina fiecărui om? Știți voi ca Mine, tată?

O, umiliți-vă în voi înșivă, fiilor, căci sunteți căzuți din bărcuța Mea, iar cine cade din bărcuța Mea cu fii în ea, din pricina trufiei cade și din păcatul judecății de frate, și nu de altceva, iar din pricina acestor păcate este luat de diavol omul, căci păcatele acestea priesc statului diavolului în om, o, fiilor. O, nu uitați, nu uitați că Duhul lui Dumnezeu a rostit în David și a zis celui ce nu iubește cuvântul Meu și care clevetește cu limba sa: *«Pentru ce, păcătosule, povestești tu dreptatea Mea și iei în gura ta legământul Meu, când tu urăști învățătura Mea și lezezi înapoia ta cuvântul Meu, când gura ta asmute răutate și limba ta urzește vicleșugul, stând împotriva fratelui tău și clevetind pe fiul maicii tale ca să-l îndemni la sminteală? O, nu! Eu te voi mostra punându-te față în față cu păcatele tale, căci tu te fălești întru răutate, și cu limbă vicleană împarți vicleșug»*.

O, fiilor trufași, luați aminte la cuvântul Meu care grăiește acum cu voi, căci Eu îl grăiesc, și grăit rămâne el: fiți atenți, că unii se înalță ca să cadă, se înalță spre judecată și spre trufie, și ei nu știu ce fac, și apoi cad, cad prin duhul trufiei, iar alții se smeresc, și prin smerenia cea din ei sunt mari la Dumnezeu și vor fi măriți pe pământ, căci cine se smerește va fi înălțat, precum este scris, și iată, voi, cei clevetitori, îi spovediți în fel și chip, în sus și în jos cum vă vine la gură, pe unde vă vine bine, pe frații voștri care au rămas cu credincioșie și cu lucrare multă lângă Mine, dar pe voi, o, pe voi cine, tată, cine vă mai spovedește pe voi pentru păcatele voastre asupra fraților voștri și asupra Duhului Sfânt, când voi loviți în cuvântul Meu numindu-l minciună? O, cine vă mai dezleagă pe voi, oare, de păcatul cel greu al învinuirii de frate, al clevetirii, al judecății aproapelui, luând voi locul Meu pentru judecata a toate, o, fiilor?

Eu, Domnul, vă spun vouă o vorbă pământească pentru ca să vedeți cum greșiți voi de rău, tată. Când vă duceți și cumpărați o sculă pretențioasă la folosit, găsiți în cutia ei o cârtică scrisă pentru legea ei de folosire, iar voi o citiți și folosiți după legea ei de lucru scula aceea și nu treceți peste ceea ce face ea, căci altfel ea nu v-ar mai folosi pe voi cu lucrarea ei. Eu, Domnul, vă întreb pe voi acum: dacă voi umblați la legile Mele, la ceea ce am Eu de făcut, ca să faceți voi, mai pot Eu să vă folosesc pe voi? Mai puteți voi să Mă folosiți pe Mine, tată? Iată, sunteți trufași, și altfel de nume Eu nu vă pot pune pe masa Mea. Trufia v-a luat vederea, v-a luat mintea, v-a smuls din voi darul credinței și v-a lăsat săraci de Dumnezeu, căci voi L-ați stricat pe Dumnezeu în voi, și dinspre unii spre alții lucrați și îl stricați pe Dumnezeu în voi.

O, Eu și-am spus, creștine, prin trâmbița Mea și așa și-am spus: *«Nu arăta cu degetul păcatul fratelui tău, că dacă Eu și-aș arăta al tău păcat, el este mare și amuțești, creștine!»*. O, dacă ați plecat din bărcuța Mea nu v-ați salvat, tată, ci v-ați împribegit și sunteți fără căpătâi, căci păcatul clevetirii atrage mare, mare întuneric peste pașii omului și greu se mai trezește un așa om. Vă învăț și pe voi așa cum îi învăț Eu pe cei smeriți care au rămas cu Mine, și vă spun așa: celui ce-ți spune ție, frate, greșalele tale, nu-i spune lui că nu-i așa, ci spune-i așa cum a spus samarineanca: *«Doamne, văd că Tu ești prooroc»*, și spune-le celorlalți: *«Veniți și vedeți cum Domnul îmi spune toate câte eu am făcut»*. O, nu trebuie să vă cadă vouă la picioare și să joace după nemulțumirile voastre cei de sub povara Mea, și cu care, iată-i, Eu merg cu ei pe mai departe cu mersul Meu, ci trebuie să stea ei de-a dreapta Mea, că nu pentru voi,

cei nemulțumiți, ci pentru Mine i-am ales, și ca să asculte de Mine i-am ales. O, învățați și voi, învățați rugăciunea nedezevinovățirii, tată, și trăiți după ea, căci ea spune să nu osândiți pe frații voștri dezvinovățindu-vă pe voi, iar grăirea în deșert vă învinuiește la Dumnezeu, fiilor, căci Eu am spus că pentru tot cuvântul rostit va fi să dea socoteală omul. Și acum vă îndemn, Eu, Domnul, vă îndemn, lecuiți-vă de toate păcatele pe care Eu le-am spus în ziua aceasta că voi le faceți, și fiți cu ochii sus, spre Dumnezeu, Care vede și aude toate câte voi faceți și grațiți. Amin.

Acum grăiesc celor ce Îmi vor pregăti ziua Mea de praznic de Duh Sfânt cu poporul cel plin de dor după izvorul Meu de cuvânt și după grădinile binecuvântate de Mine pentru cei ce au rămas cu credințioșie sub crucea mersului Meu cel de azi al râului cuvântului Meu peste pământ. O, vă dau vouă îngeri lucrători cu voi, fiilor de la izvor, ca să-Mi pregătiți popasul Meu cu voi și cu poporul care se va strânge cu dor la izvorul Meu de cuvânt. Vă dau, tată, în ajutor îngerii stihilor ca să slujească ei Mie și vouă pentru vreme caldă, cu soare și cu dulcele Duhului Sfânt, dar și voi să stați în lucru cu ei pentru rugă înaintea Mea, ca să vă dau Eu vouă prin ei acestea, fiilor. Lucrați cu multă pace, tată. Nu vă temeți că veți osteni sau că nu vă veți odihni. Stați în Duhul Sfânt învățându-vă, căci Dumnezeu poate în voi ceea ce nu puteți voi. Amin.

Vom împărți, fiilor, pomană pentru cei adormiți, care vin atunci în cete-cete la masa Mea pentru pomenirea lor, pe care voi le-o veți face atunci. Vor sta la masă cerul și pământul, cei de sus și cei de jos și cei de dedesubt, care au iubit pe Dumnezeu, și ne vom strânge sub taina iubirii de Dumnezeu, unii pentru plată, iar alții pentru bucuria lucrării Mele de azi pe pământ, căci Eu încă lucrez pentru bucuria cea de la Mine, fiilor.

Pace vouă, și celor ce vor ajuta cu voi ziua de praznic de Duh Sfânt în grădinile Mele cu voi, și se vor aduna lângă noi cei ce ne iubesc pentru mântuirea lor, și fericiți vor fi cei ce ne iubesc așa, o, fiilor, căci Eu și cu voi lucrăm mântuire și credință pentru mulți, tată. Amin.

Acum intrați sub cuvântul binecuvântării Mele. Binecuvântată să fie pregătirea praznicului Duhului Sfânt și binecuvântată să fie ziua cea de praznic, duminica a opta de după praznicul Învierii Mele! Amin.

Binecuvântată să fie calea celor ce vor călători spre izvorul Meu de cuvânt și spre grădinile Mele de azi, și căruțele toate care se vor strânge aici ale tuturor celor ce vin la izvor, toate să fie binecuvântate întru venire și întru întoarcere, ca și intrările și ieșirile lor! Amin.

Eu, Domnul, veghez cu cerul tot și dau fiecăruia pacea, îndrumarea și bucuria cea pentru întâlnirea care va fi. Eu, Domnul, am cuvântat așa, și așa voi împlini, precum am binecuvântat. Amin, amin, amin.

30 aprilie/13 mai 2010

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Omul fără cruce nu-L iubește pe Dumnezeu. Crucea este moartea omului vechi. Suferința îl face dulce pe om, iar păcatul îl face amar pentru Domnul. Îndemn pentru veghe. Când omul învață din greșale el are greșale, dar când învață din cuvânt el are înviere. Cel ce se biruiește pe sine este scris cu mucenicii. Îndemn pentru taina păcii din obștile creștine.

O, poporul Meu adunat la izvorul Meu de cuvânt, binecuvântat să fii în zi de praznic de Duh Sfânt!

Sunt Domnul Iisus Hristos și îți întâmpin venirea la izvor. Duhul Sfânt a grăit prin prooroci și nu-L vedeau proorocii pe Dumnezeu, dar Îl auzeau. Pe Cel nevăzut, pe Cel înconjurat de cetele îngerești, pe Acela Îl auzeau ei, căci îngerii sunt fără de trup și sunt ei perdeaua dintre om și Dumnezeu și Îl acopăr pe Domnul, și nu se văd nici îngerașii, căci sunt fără de trup, dar fac ei lucrare minunată între cer și pământ, între om și Dumnezeu.

O, binecuvântați să fiți de cuvântul Duhului Sfânt, voi, cei ce ați venit să ascultați de la El cuvântul vieții! O, ce să vă dau Eu dacă ați venit? Cuvântul Meu vi-l dau, cuvântul Duhului Sfânt, Care Se face Dumnezeu prin cuvânt, și una sunt Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și nedespărțit lucrează Dumnezeu în cuvânt. O, să nu dați înapoi dacă ați pornit pe drumul slavei crucii, adevărata taină a vieții omului, căci omul cel fără de cruce nu-L iubește pe Dumnezeu, pe Păstorul Cel cu crucea, pe Cel ce alungă demonii din oameni ca să facă apoi din ei împărăția Sa, arzând în ei cu slava ei, cu slava crucii. Amin.

O, ce este crucea, fiilor care ați venit să luați de la Mine cuvântul învățaturii de sus? Ea este moartea omului vechi, omul care s-a stricat prin păcat. Ea este suferința și învierea prin suferință, căci numai cei de sub suferință caută după Dumnezeu și-L află pe El, pe Păstorul Cel cu crucea, pe Cel ce a călcat cu moartea pe moarte și a dat oamenilor învierea prin învierea Sa. O, nu veți găsi iubire de cuvânt atât de dulce cum este ea în cuvântul Meu de peste voi, cuvânt din cer, nu de pe pământ grăit. O, să nu dați înapoi de pe calea cea cu înviere pe ea, căci calea cea cu cruce omoară păcatele din om, și nu mai este mort omul prin păcat, căci nu este peste om moarte în afară de păcat, iar când omul are cruce își pironeste pe ea păcatul din el și înviază, și se face purtător de Dumnezeu cel ce gustă din suferința crucii, și se fac frați ai Mei cei ce iubesc pentru ei crucea. Eu vă învăț dulce tot ceea ce vă învăț, căci suferința îl face dulce la Mine pe om, iar păcatul îl face amar, îl face suferință a Mea pe om, căci pentru păcatul omului Eu am suferit amarul crucii, dar el Mi-a fost dulce din pricina iubirii Mele pentru om, iubire care Mă făcea să uit batjocura și durerea crucii, căci cu acestea am plătit Eu viața omului cel căzut prin păcat.

Când omul se îndulcește cu păcatul, Eu Mă îndulcesc cu durerea cea de la păcatele lui, căci păcatul omului este durerea Mea. O, îndurerat sunt Eu de la un pom înverzit și apoi înflorit și apoi înrodit, dar care are în ramurile lui ramuri uscate! O, îndurerat sunt Eu, Domnul, de la un om plin de roadele mântuirii, dar care are printre acestea și rod de păcat! Pomii se curățesc primăvara și li se dau creștere frumoasă și sănătoasă și sunt lucrați de cei ce îi au în îngrijire. O, așa ar fi să învețe și omul să stea la curățat, căci omul este păcătos și îi trebuie creștere frumoasă, numai să iubească el crucea, care-l curăță pe el de tot ce strică viața lui și mântuirea lui cea de fiecare zi.

O, fiule iubitor de cuvântul Meu cel învățător de viață din cer peste tine, mai bine este să-I folosești lui Dumnezeu cu viața ta, decât ție prin tot ceea ce faci tu pe pământ pentru tine! Eu așa de dulce te învăț dacă te învăț, dacă ai venit la izvor ca să iei învățătura Mea. O, nu uita, nu uita că păcatele tale se spală cu sânge, tată, și prin nimic altceva nu se pot spăla ele. Sângele Meu face curățirea ta, ca să fii tu sfânt după ce sângele Meu s-a dat pentru curățirea ta, pentru cei ce se pocăiesc de păcat ca să se facă sfinți apoi. Dar cine sunt cei sfinți? Sunt cei ce se pocăiesc și se albesc prin pocăință, întorcându-se la Dumnezeu cu zdrobire de inimă, așa cum arată rugăciunile lor, scrise de ei înaintea Mea pe pământ, și după care toți creștinii aduc lui Dumnezeu de pe pământ rugăciuni, din greul și din

valul ispitelor și al slăbiciunilor omenești, rugăciunile sfinților, căci acum șapte mii de ani omul s-a îmbrăcat în haina slăbiciunilor și apoi a fost ispitit mereu de ele ca unul cu care Lucifer se luptă mereu de atunci și până azi pentru locul lui pierdut de lângă Dumnezeu din pricina trufiei omului de a fi el mai mare ca Dumnezeu pe pământ și în cer, și iată, omul lucrează de atunci totul prin mintea lui și nu-L mai are pe Dumnezeu de Stăpân al duhului lui cel pierzător de om, așa cum de șapte mii de ani se vede rodul omului cel fără Dumnezeu peste pașii lui pe pământ.

O, dragostea Mea se face cuvânt de Duh Sfânt peste pământ, iar dragostea omului se face păcat, căci omul are în el dragostea lui. Vă învăț pe voi acum să luați cuvântul Meu cel dulce și să vă deprindeți în voi cu dragostea Mea, care vă face sfinți, fiilor. De câte ori veniți la izvorul Meu de cuvânt, Eu, Domnul, deschid inimioarele voastre ca să-Mi așez în ele dragostea Mea pentru putere de sfințenie în voi, căci fără de sfințenie nimeni nu va vedea pe Domnul; este scris aceasta în Evanghelia Mea, căci am zis: «*Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!*». Amin.

O, fiilor adunați la învățătura Mea, fiți cu ochii mari deschiși, și nu zic vouă să fiți cu ochii în patru, cum zice zicala aceasta născută de omul cel grijuliu pentru ceea ce face el bine sau rău, ci zic vouă: fiți cu ochii în șapte, fiilor, și învățați de la Dumnezeu așa. Dar cum este acest cuvânt? O, tată, când omul face o faptă bună sau rea, el se uită în jurul lui în cele patru părți când lucrează tănuț ceea ce el lucrează, dar Eu vă spun vouă, nu numai cu ochii în cele patru părți să fiți, nu numai în stânga și în dreapta, în față și în spate, ci fiți cu ochii și în sus, la Dumnezeu, fiți cu ei și în jos, spre cei de dedesubt și fiți, tată, și cu ochii în voi, înăuntrul vostru, fiilor, căci vremea cea cu păcat, lungă de șapte mii de ani cu judecată în ea asupra omului supus păcatului, vă învață pe voi să fiți cu ochii în șapte când voi lucrați binele sau răul, căci omul cel întâi zidit a uitat să facă așa, și iată ce a pățit apoi omul, de atunci și până azi din om în om!

O, cine vă mai învață, cine vă mai trezește pe voi atât de dulce, atât de părintește, fiilor? Duhul Sfânt Mângâietorul, Cuvântul vieții face aceasta vouă. Acum două mii de ani El a coborât peste ucenicii Mei în chipul limbilor de foc și S-a făcut în ei cuvânt de Duh Sfânt și au grăit prin El ucenicii Mei peste toți cei adunați la praznic în Ierusalim și toți auzeau în limba lor limbile Duhului Sfânt prin ucenici grăite în ziua aceea, spre mântuirea multora din cei ce auzeau. O, așa să înțelegeți și voi în ziua aceasta limba Mea de peste voi, grăirea Mea cea dătătoare de viață vouă, căci Eu vă iubesc și vă grăiesc cu mântuire și vă sunt Mântuitor. E zi de învățătură, și Eu vă sunt Mântuitor prin graiul Meu de peste voi, numai să fiți ascultători, fiilor. O, iubiți haina nunții și păstrați-o pentru masa Mea cu voi ca să veniți să vă grăiesc. Dar ce este acest veșmânt? Sfințenia este, fiilor. O, nu vă temeți să purtați această haină, ci temeți-vă s-o lepădați de pe voi, căci omul o leapădă de pe el ori de câte ori păcătuiește el. Fiți cu ochii în șapte, căci din cele șapte laturi se privește spre voi, și tot așa și voi trebuie să priviți când faceți binele și când dați să faceți răul, și Duhul Domnului vă va ajuta pe voi dacă veți privi și spre El. Amin.

O, e zi de praznic de Duh Sfânt, iar Eu vă îmbrățișez în cuvânt și vă învăluiesc în el ca să fiți îmbrăcați în Hristos și mereu, mereu să vă botezați în numele Meu viața cea de fiecare zi, căci fiecare zi are binecuvântarea ei și are și dușmanii ei, care vă fac să greșiți, fiilor. Cu ce puteți să greșiți? O, cu multe stă la pândă vrăjmașul sufletului vostru, tată. El vă îndeamnă

să greșiți cu cuvântul, cu inima, cu nemulțumirea, cu neumilința, cu încordarea sufletului, cu clevețirea, cu judecata asupra fraților voștri și chiar cu trufia, care îmbracă haină peste haină ca să n-o cunoașteți a fi ea. Cu ce să scăpați voi de acestea care stau la pândă dinăuntrul vostru mai mult decât din afara voastră? O, fiilor, învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima. Așa am spus Eu, Domnul, acum două mii de ani celor ce auzeau din gura Mea învățătura Mea și tot înăuntrul Meu. Așa vă învăț și pe voi: nu vă semețiți, tată, ci umiliți-vă înaintea oricărui semen, și aceasta pentru voi, nu pentru el, și fiți pretențioși la statura voastră și nu cereți celuilalt pentru ea ceea ce voi trebuie să lucrați și să aveți, că mai bine vă este să învățați așa cum vă învăț Eu să faceți, decât să aveți de învățat din greșale, o, fiilor. Când omul învață din greșale, el are greșale, dar când învață din cuvânt, el are înviere, tată, și așa să vă lucrați învierea, ca să nu mai treceți prin moarte, fiilor, ca să nu mai treceți prin păcat sau păcatul prin voi, și apoi să vă pedesească el spre înțeleptirea voastră. O, dacă veți lucra așa Eu vă voi scrie pe voi cu mucenicii care și-au vărsat sângele pentru Mine și pentru mântuirea lor prin mărturisirea lor, iar Eu pe voi vă voi scrie vitejii Mei, că v-ați înfrânat trupul și pornirile poftii trupului și ale păcatului, limba și săgețile ei veninoase, inima și îmboldirile ei ucigătoare, mintea și pornirile ei cele spre judecata semenilor, și veți fi biruitori prin cruce, prin înfrânare de la toate acestea care nu seamănă cu Dumnezeu în voi.

O, când veniți la izvorul învățăturii Mele, măsurați-vă prin el statura și nestatura, fiilor. Luați din el creștere pentru cele bune din voi și scădere pentru cele rele din voi, care se războiesc în voi împotriva voastră, fiilor. Masa praznicului Duhului Sfânt găsiți aici, la izvorul Meu de cuvânt. Sunt Eu, venit pe pământ, învăluit în cuvânt, iar voi, ca pe Împăratul tuturor să Mă primiți, ca pe Cel nevăzut din pricina cetelor îngerești, care Mă înconjoară între Mine și voi, o, fiilor, o, fiilor care veniți la izvorul Meu de cuvânt. Amin.

O, nu vă întristați pe îngerii stihilor că n-au lucrat mai mult la rugăciunile voastre, fii ai poporului Meu de la izvor! Ei au și ei durerile lor, tată, și se văd, dar la voi au fost blânzi și au suflat departe de voi cu durerea lor peste pământ. Noi stăm sub cort, tată, și e vreme bună sub cort, e vremea Mea cu voi, fiilor, și cu poporul venit de peste tot și adunat lângă Mine și lângă voi la praznic de Rusalii, praznicul bisericii Mele de nou Ierusalim, care sunteți voi, și al colinei Mele de azi, Sionul Meu de azi, muntele Meu cu voi, înălțime cerească între oameni pe pământ, așa cum Eu M-am zidit cu voi în mijlocul oamenilor, căci scris este: «*Iată cortul lui Dumnezeu între oameni, și va sălășlui Domnul cu ei și le va fi lor Dumnezeu*». Amin.

Am grăit învățătură de viață multă în ei la cei ce au venit la masa Mea de Duh Sfânt, și le doresc lor creștere sfântă și încopilărire, ca să fie ei blânzi și smeriți cu inima între ei, așa cum sunt Eu, și să-și spele ei viața în vasul acesta, în albia cuvântului Meu, care vine cu norii, așa cum și Eu vin dimpreună cu sfinții Mei, iar spre sfârșitul zilei, Eu, Domnul, voi da glas sfinților Mei pentru mărturisirea Duhului Sfânt, Duhul sfinților Mei, Duhul lui Dumnezeu în ei, între cei din cer, așa cum a fost El și pe pământ cu ei. Amin.

Acum ne dăm unii altora petrecere dulce. Cerul și pământul laolaltă să-și dea bucurie de Duh Sfânt, Noi vouă, și voi Nouă, fiilor adunați la gura izvorului Meu! Noi vă dăm din Noi, iar voi să Ne dați din voi, și unii altora să ne dăm și să-L bucurăm pe Tatăl, Care ne privește acum. Amin.

Cei care ați venit pentru întâia oară pe meleagurile

Sionului Meu cel de azi, în grădinile Mele cu poporul cuvântului Meu, luați și gustați și simțiți cu Duhul Care grăiește pe pământ în mijlocul neamului român și bucurați-vă în sărbătoarea Mea de Rusalii cu poporul Meu cel de azi, dar bucurați-vă să crească Dumnezeu în voi cu împlinirea Lui, pe care El o cere azi pe pământ celor ce-L iubesc pe El cu întregul și nu pe jumătate iubire. Luați și vă bucurați în sărbătoare de Duh Sfânt și uitați-vă în cuvântul Meu și cunoașteți pe Dumnezeu într-o doua Sa venire pe pământ cuvânt, acum, la sfârșit de timp! Amin.

Pace vouă, celor ce v-ați adunat cu dor și cu inimă largă pentru Mine lângă izvorul Meu și lângă poporul Meu de la izvor, și cu care Eu am trudit și am gătit sărbătoarea! Pace vouă! Eu sunt Păstorul Cel cu crucea și Îmi sunt frați toți cei ce iubesc mersul cu cruce, căci fără cruce rățește omul pe pământ sub păstor străin de Dumnezeu cu viața și cu fapta lui.

Luați Duh Sfânt! Luați, că Eu vă dau! Deschideți-vă ca să vă dau și ca să luați! Amin.

Măreață zi are cerul sfinților Mei în grădina Mea cea de azi pe pământ, grădina întâlnirii, grădina cuvântului Meu când Eu Mă adun cu cei însetați după cuvântul Meu cel de azi. Amin.

Iar tu, Tată Savaot, Tatăl Meu, îmbrățișează-i și le dă lor, o, dă-le Tată, așa cum Eu le dau, ca să aibă și ca să Ne aibă ei pe Noi, o, Tată, de Dumnezeu al lor, o, Tatăl Meu, o, Tatăl Meu și al lor! Amin, amin, amin.

*

Cartea Mea cea de azi primește acum în ea petrecerea Mea în zi de praznic de Rusalii cu poporul cel adunat la izvor, căci Eu M-am alinat cu el, Mi-am uns ranele cu tot ce a fost pus înaintea cerului spre slava sărbătorii de azi, spre mângâierea Duhului Sfânt Mângâietorul, Duhul lui Dumnezeu. Tatăl Meu Savaot S-a mângâiat în Mine, iar Eu în El M-am mângâiat cu slava Duhului Sfânt, prin care S-a slăvit Dumnezeu sub cort cu poporul cel străns în jurul bucuriei și al mângâierii, care au izvorât în ziua aceasta sfântă din inimile toate, căci au stat buchet toate într-o trăire sfântă, toate într-un duh și într-o iubire, toate încălzite sub simțământul sfânt al îndrăgostirii de Dumnezeu. Amin.

Am stat înfășurat în taină în mijlocul sărbătorii. I-am cuprins în mângâiere pe cei tari, ca și pe cei neputincioși cu sufletul și cu iubirea, căci lucrarea Mea cu tine e mare, poporul Meu, e mare, tată, și e tainică, și Eu sunt Cel nevăzut, din pricina cetelor îngerești care Mă înconjoară din părți, iar îngerii sunt fără de trup, așa cum Eu am spus în ziua aceasta despre slava Mea, care stă tainic în mijlocul tainei Mele cu poporul Meu cel de azi.

O, ce-ar fi, oare, dacă taina Mea cu tine, poporul Meu, s-ar lăsa descoperită prin semne și minuni în ochii multora spre judecata celor necredincioși? Ar fi ca și acum două mii de ani, când lumea și stăpânitorul ei au fost judecați prin tot ceea ce am lucrat Eu pe pământ atunci, văzut și nevăzut. Ar fi să fie judecați toți cei care au văzut și au auzit de voi, toți cei nepăsători, toți cei necredincioși, toți cei defăimători, care nu găsesc alt fel de răzbunare pe Mine și pe tine, poporul Meu, și nu știu ei că spre ei înșiși trimit răzbunarea pe care o lucrează ei din duh de prostie, duhul celor nestatornici, și care nu-L iubesc pe Dumnezeu pentru că se iubesc pe ei, deșertând ei în părți veninul inimii și al limbii lor răzbuunătoare. Eu însă te păstrez în taina Mea ca să te ocrotesc, poporul Meu, fiindcă

Eu trebuie să ajung cu tine până la capătul mersului Meu cel din vremea aceasta pe pământ.

O, aș fi voit să le povățuiesc pe toate chiticelele de fii creștini de peste tot și care vin adesea la izvor ca să ia din bucuria sărbătorilor Mele cu cei credincioși, și aș fi voit să le spun tuturor taina păcii, taina împăcării dintre Dumnezeu și ei, dintre ei și ei, iubirea frățescă între ei, și la care Eu, Domnul, să privesc și să Mă mângâi de peste tot de la cei credincioși și de la cei binecredincioși pentru cuvântul cel de azi venit pe pământ.

Am în dreapta Mea pe ucenicii Mei cei de acum două mii de ani și pe cei ce umblau cu ei cu credințioșie spre vestirea Evangheliei Mele peste pământ apoi. Am stat cu ei între toți cei de sub cort și am stat cerește, am stat ca în cer, și nu toți înțeleg ce trebuie înțeles când spun Eu așa.

O, ucenici mărturisitori pentru Mine cu voi, gustați, tată, gustați, plini de fiori cum sunteți pentru frumosul sărbătorii de Duh Sfânt, la care am luat parte, fiilor ucenici! Eu, Domnul și Învățătorul vostru atunci și acum, dau vouă limbile Duhului Sfânt ca să împărțiți din voi pe Dumnezeu la cei ce au stat adunați cu noi în zi de praznic de Duh Sfânt, când Eu și cu voi am fost sărbătoriți. Iată, vă dau. Fiți împărțitori! Amin.

— **O**, Tată Savaot, și Tu, Fiule Mieluț al Tatălui, locașul Duhului Sfânt sunteți și Unul în altul o unime, iar noi nu grăim de la noi înșine, ci de la Dumnezeu, Care ne poruncește să grăim în limbile Duhului Sfânt, Povățuitorul oamenilor binecredincioși.

Este scris în Scripturi că numai cei smeriți cu inima caută după Dumnezeu, iar Duhul Lui Cel Sfânt Se lasă peste cei credincioși care nu iscodesc pentru credință pe Domnul. Toți cei ce se apleacă să creadă venirii de azi a cuvântului de sus, din cer peste pământ, noi, martorii lui Dumnezeu-Cuvântul, Care a murit și a înviat pentru ca să credem că El este cu noi, pe toți îi îndemnăm să se tămăduiască de duhul cârtirii și al deșertelor vorbiri, căci acestea duc la păcatul clevetirii, fiindcă și cel mai tainic cuvânt atrage pedeapsă, ca și minciuna, care omoară sufletul celui ce se hrănește din rodul ei, căci violența omului îl ține departe pe Domnul, iar ispitirea atrage prin ea muștrare peste cei bolnavi cu mintea, care n-au înțelepciunea de mamă, fiindcă ea se depărtează de cei nepricepuți pentru ea; și chiar dacă înțelepciunea are de piatră iubirea, ea lovește în cei defăimători, fiindcă Duhul Sfânt al Domnului scoate deasupra pe toate cele ascunse și străpunge inimile toate și cuvintele toate, fiindcă El cuprinde lumea, și pe toate ale ei le cunoaște până la cea mai slabă șoaptă, și nu se pot ascunde cei nedrepti și nu poate fi nimic uitat, căci toate punerile la cale, bune sau rele, vor fi descoperite, iar cei ce-și grăbesc moartea prin cele rele ale lor, sunt atrași apoi spre ea. Domnul însă este îndurerat și trist pentru cei ce pot fi vii și nu vor, căci El este Domnul vieții și al izbăvirii celor păcătoși, care prin pocăința lor pot asupra păcatului, care aduce moarte celor ce îl iubesc pe el.

Vă povățuim spre Duhul lui Dumnezeu, Care știe toate ale voastre, și vă mărturisim bucuria Duhului Sfânt din ziua aceasta cu voi și cu noi, cei din cer, adunați sub cortul cel ocrotitor al sărbătorilor în grădina întâlnirii cerului cu pământul, a Domnului cu voi. Duhul Sfânt este graiul nostru, nu noi suntem cuvântul pe care vi-l dăm spre încununarea sărbătorii de azi. Bucuria mărturisirii se face dor și iar dor în noi, cei din cer, și grăim vouă în Duhul Sfânt și am spus vouă lucrarea Lui, poava Lui, lumina Lui, Care pătrunde fără greș în cele mai tainice ascunzături ale inimii și Căruia nu-I scapă nici șoapta cea mai stins șoptită. Gura este organul cel făcut de Dumnezeu și

trebuie s-o îngrijim împotriva viclesugului, duh folosit de om cu mare ușurință, până când el va fi nimicuit de pe pământ, duh care încurcă pe cele dinăuntrul inimii omului și îl face pe om rob viclesugului, care stă împotriva Duhului Sfânt, Povățuitorul Cel de la Dumnezeu pentru om.

O, au stat cu noi și cu voi cei de dedesubt, căci au fost chemați și li s-a făcut pomenirea de vară, și ce frumoasă a fost ziua aceasta și ce mângâietoare pentru cei adunați din cer, de pe pământ și de dedesubt! O, fiți salvatorii celor îndurerați! Fiți voi așa cum ar fi trebuit să fie ei, cei ce acum sunt îndurerați pentru vremea lor cea neumbrită de Duhul Sfânt, Povățuitorul oamenilor!

O, fiți credincioși, nu necredincioși! Toți cei care nu pot mai mult din pricina piedicilor pe care ei înșiși și le-au zidit până acum în cale, să-și folosească inima locaș al tainei de nou Ierusalim și să-și rabde încă robia, până ce dragostea din inima lor, mare din zi în zi mai mult, le va da lor izbăvirea și apoi le va pune în față cărarea întreagă, viața cu putere în ea prin împlinirea ei cea întreagă. Amin.

O, feriți-vă de viclesug, că acest duh vă duce sub nemulțumiri, de la care se naște răzvrătire între frate și frate! Nu fiți pretențioși, ca să nu vă despartă această meteahnă! Fiți mulțumiți și mulțumitori! Ați fost povățuiți azi de pe pământ să nu stați fără veghe peste voi, iar veghea înseamnă ocrotire. Limbile Duhului Sfânt s-au revărsat peste voi de jos și de sus, numai să le urmați povața. Iubiți să fiți mici și ocrotiți, căci cei ce caută întâietate nu-și mai sfârșesc căutarea, și așa vor fi găsiți în ziua cercetării. Și, în sfârșit, duhul îndrăgostirii de Dumnezeu să ia foc în voi ca și în noi, ca și în Domnul nostru și al vostru, Care aruncă mereu, mereu peste pământ focul dragostei Lui, și iată, cuvântul Lui pentru îndrăgostirea de Dumnezeu a celor ce vin și aud și văd și cred în El apoi. Aceasta este ceea ce Duhul Sfânt vă îndeamnă pe voi prin noi, ucenicii cei de acum două mii de ani, mărturisitori ai Domnului și Mântuitorului nostru, și care și azi L-am mărturisit pe El Mântuitor. Amin.

Iar vouă, celor ce puneți cerului masă cu cei de pe pământ doritori de Dumnezeu, vă dăm din noi plinul Domnului și vă vestim că va fi să lărgiți așternutul Domnului de la voi și să deschideți încă și mai larg pentru cei ce înviază din păcat și vin să ia în ei duhul îndrăgostirii de Dumnezeu ca și voi. Fiți primitori de oaspeți! Fiți pentru Domnul așa, pentru rodul Lui care se ridică spre El, căci casa Lui sunteți voi! Amin, amin zicem vouă, nu vă temeți că sunteți mici și neputincioși! Lăsați să poată Domnul! Voi doar stați casă a Sa, han al Său pentru cei ce se opresc ca să bea și, bând, să afle ei apoi gustul nedespărțirii de Dumnezeu. Amin.

Pace vouă, așa cum Domnul ne-a învățat și pe noi să spunem urarea Lui peste cei binecredincioși! Amin.

Iar Ție, Doamne, mângâiere în cer și pe pământ de la ucenicii Tăi cei din cer și de la cei de pe pământ, și prin ei de la toți cei mângâioși Duhului Tău rănit după om. Amin.

— **S** fârșim acum cuvântul zilei, o, ucenici ai Mei, cei din cer și cei de pe pământ, și Ne odihnim în duhul împlinirilor, care vor prăsi unele din altele spre slava cea de nou Ierusalim pe pământ, care-și lărgeste cortul ei. Tainic i-am îmbrăcat în binecuvântare scumpă pe toți cei care au venit și au poposit și s-au întors apoi întru ale lor. Le-am dat lor pe îngerii Mei spre însoțire lor. Mă voi aprinde în ei cu focul pe care îl tot arunc pe pământ ca să ardă și să se vadă arzând și aprinzând el foc din foc. Amin.

O, popor de la izvor, peste șapte zile avem sărbătoarea tuturor sfinților Mei, și lângă ea sărbătoarea trâmbiței Mele

Verginica, născută în anul nașterii ei în duminica a noua după praznicul Învierii Mele. Voi grai în ziua aceea, fiilor, și Mă voi mângâia prin grăirea Mea. Voi grai cu puterea Duhului Sfânt Povățuitorul, o, și cât aș vrea să prindă rod grăirea Mea din ziua aceea!

Pace vouă! Odihniți-vă, tată! Îngerii Mei iau slujirea voastră și o păstrează la Mine pentru voi. Fiți ostenitori neosteniți pentru via Mea, o, fiilor! Amin, amin, amin.

10/23 mai 2010

Duminica întâi după Rusalii, a tuturor sfinților

Sfânta Virginia grăiește din cer cu cei răzvrățiți. Domnul aduce poporului tărie de sus pentru duhul credincioșiei. Omul nu are dreptul să fie nemulțumit. Nemulțumirea îl duce pe om spre moarte. Vorbirea din cer a păstorului Daniel.

C artea Mea cea de azi se deschide, iar Eu, Domnul, cuvintez prin ea poporului Meu. Amin.

Din sărbătoare în sărbătoare cobor la tine cuvânt, și cobor cu sfinții, o, poporul Meu. În ziua aceasta de duminică sunt sfinții în sărbătoarea lor înveșmântați, și o înveșmântează ei pe ea, iar Eu, Domnul, în mijlocul lor cuvintez cu ei și cu tine și te hrănesc, și Îmi hrănesc mângâierea Mea și a lor hrănindu-te pe tine, că mare mângâiere am Eu că te am pe pământ pe tine credincios venirii Mele pe cărare de cuvânt, și mare minune este să găsec Eu credință pe pământ pentru venirea Mea!

O, pace ție, poporul Meu! Te-ar înghiți în el duhul lumii dacă Eu n-aș avea mereu în mijlocul tău cărarea cuvântului Meu cu care tu te hrănești ca să fii credincios. Am grijă de tine, tată, căci lupul cel flămând după tine pentru că ești al Meu te-ar lua de lângă Mine și ți-ar da apoi sămânța cea rea, nepăsarea de Dumnezeu, și ai cădea apoi în otrava despărțirii de Dumnezeu, tată. Îți dau în ajutor sfinții lângă cuvântul Meu, care te ține în viață, și îți dau puteri cerești ca să te învăluie în ele zi și noapte, că satana e flămând după agoniseala Mea cea de azi. O, ai grijă să fii credincios, căci satana ne este dușman, fiule. De când Mi-am început cuvântul Meu prin trâmbița Mea Verginica, satana a fost mereu pitit la masa Mea ca să nu-i lase creștinului statornicia și credincioșia, și nu-i trebuie mult omului ca să cadă în mreaja lui satana și să i se întunece ochii și mintea și credința și căutarea lui după izvorul Meu de cuvânt.

O, am cetele de sfinți în jurul Meu din părți, iar în mijlocul lor pe Verginica Mea, pe trâmbița lui Dumnezeu pe pământ și în cer, și pe care sfinții o îmbracă în iubirea lor în ziua aceasta, duminica tuturor sfinților, când ea s-a născut pe pământ în anul nașterii ei.

O, Verginico, ți-am vestit sărbătoarea și i-am spus poporului Nostru de la izvor să o pregătească. Voiesc, tată, să lăsăm din Noi cuvânt pentru lucrarea Noastră cu el și pentru jalea Noastră de la cei ce au fost și nu mai sunt cu iubire pentru Noi. O, de ce, oare, nu poate omul să nu se îngâmfe, tată? La ce, oare, s-o fi îngâmfând când el are în el viață împrumutată de la Dumnezeu? O, numai satana, numai el aduce în om semeția și apoi trufia, care-l despart pe el de Dumnezeu și de fiii lui Dumnezeu, de cei care rămân cu Dumnezeu și cu duhul mărturisirii pentru Dumnezeu cu ei.

O, Verginico, stau sfinții toți și Ne privesc, tată, și dau să facă înaintea poporului Nostru mărturia lor, purtată în ei pentru Mine pe pământ și în cer pentru lucrarea Mea cu tine în vremea trupului tău, vreme care a început pe pământ și cu care tu ai venit la cer între sfinți, vremea ta de atunci și până azi. Stau sfinții în ziua aceasta în cete-cete la masa Noastră de

sărbătoare cu poporul, iar Eu, Domnul, le dau rând și le dau lor cuvânt acum. Amin.

— **O** slavă Ție cu noi în ziua aceasta în grădina Ta de întâlnire în zilele acestea cu omul, o, Doamne, și fericit este poporul Tău care crede duhului mărturisirii! Tu ești îndurerat ca Dumnezeu, că ai făcut cerul și pământul și pe om pentru ele, și s-a trufit apoi omul până deasupra Ta cu cugetul lui. Cei ce nu stau frumos întru Tine după poruncile Tale, aceia au în ei duhul trufiei, care îl face pe om să se creadă mare, Doamne. O, mulți au venit cu pașii lor spre Tine prin lucrarea Ta cu sfinții Tăi și mulți din ei s-au îngâmfat apoi și au plecat și și-au făcut acest rău de a se îngâmfă înaintea lui Dumnezeu și înaintea poporului rămas credincios. N-a fost în nici o vreme altfel în neamul celor ce Te-au urmat, și de aceea ai rostit Tu cuvânt acum două mii de ani și ai spus că fericiti sunt cei ce rabdă cu Tine până la sfârșit!

Avem în mijlocul sărbătorii noastre pe trâmbița Ta Verginica, sămânță a duhului blând și smerit, din care Tu ai născut un popor pe vreme rea pe pământ, vremea rătăcirii de Dumnezeu a oamenilor, popor care a venit și a stat și a văzut și a auzit, și apoi dintre ei au plecat și au vândut taina Ta și au trădat pe frații lor, dar cei ce între ei s-au ales pentru Tine, aceia sunt, și sunt poporul Tău cel de azi, căci au răbdat neobosit și sunt cei ce rabdă îndelung, iar cei ce se plictisesc așteptând, sunt cei ce se îngâmfă în ei înșiși nemulțumiți, Doamne. O, dă glas trâmbiței Tale, că noi privim și mărturisim celor credincioși și celor necredincioși că Tu ești cuvântul acesta cu care vii pe pământ după om, și cu sfinții vii, căci toate se împlinesc așa cum sunt scrise ele în Scripturi, o, Doamne al puterilor, o, Doamne al sfinților Tăi. Amin.

— **D**in mijlocul sfinților grăiesc cu Tine, Doamne, eu, trâmbița Ta, și grăiesc cu poporul Tău și al meu. Avem cu noi pe păstorul Daniel, plin de dor pentru poporul acestui cuvânt. De lângă mine privește el masa noastră cu poporul în ziua mea de pomenire între sfinți. Durerea lui pentru poporul nostru s-a făcut mai mare în cer, dar și rugăciunea lui înaintea Ta este și mai mare, și este cu putere în ea, o, Doamne, și cere el Ție să-Ți arăți puterea și adevărul Tău prin acest cuvânt, căci trufia celor ce s-au clătinat de pe un picior pe altul până ce au amețit de tot, e ca un cariu care se vrea biruitor prin ei, și nu știi aceștia că n-au putere împotriva Ta.

Să te gândești la durerea Domnului, o, popor slab în credință și în iubire, și să te gândești la durerea Lui cea de la tine dacă nu ești împlinit întru voile Lui! Să te gândești la cei ce iubesc răbdând, ca să-ți dea Domnul încă îndreptare, fiule! Este în cer popor rugător venit din mijlocul tău, fii care au știut să-și păstreze credințioșia prin mers păstorit de Dumnezeu și prin duh de pocăință. O, e mare în cer durerea de la un suflet care a plecat și n-a mai stat cu Domnul și cu izvorul Său de cuvânt, după ce a crezut o vreme și a ascultat pentru voia Domnului! O, nu da tu, cel răzvrătit, nu da cu piatra în cei ce stau cu credințioșie lângă Domnul! Teme-te de îngâmfarea ta și nu ți-o înmulți, că te prinde din urmă pedeapsă pentru acest păcat, și plânsul îți va fi amar, căci Domnul a spus că va da fiecăruia după cum este fapta sa, iar pentru aceasta ce a spus Domnul ar fi să vă fie teamă la toți, vouă, celor răzvrătiți și obosiți de duhul îngâmfării din voi. E bine, oare, voi să mergeți împotriva lucrului Domnului și să tacă Domnul și să nu Se scoale El stavilă împotriva răzvrătirii cu inimă de om? O, dacă nu mai puteți spre pocăință, lăsați măcar pietrele jos! Nu mai aruncați! Fie-vă teamă! Voi sunteți fricoși sub orice suferință. Nu vă

agonisiți suferință vouă prin lucrarea voastră cea plină de duh de dușmănie în ascuns și pe față! Fiți cumiți, căci omul este ca umbra! Vă îndemn spre liniște. Lucrați-vă scăparea și nu uitați că prin ceea ce lucrați vă atrageți pedeapsă! Puterea voastră cea rea nu este putere, ci este slăbiciune, și prin ea vă lucrați lovituri, care se vor întoarce înapoi spre voi. Vă chem înapoi la Dumnezeu dacă nu-L mai iubiți. Nimeni din cei smeriți cu inima și tari cu pocăința și cu iubirea nu vor pieri din pricina răutății voastre, ci numai cei munciți de duhul trufiei vor avea de pierdut. Mila Domnului și a sfinților Lui curge spre cei neputincioși spre putere de sus cu ei, dar nu și pentru cei răzvrătiți, care lovesc cu sete în cei slabi cu mersul și cu fapta lor.

O, păstorule Daniel, te-am luat în ziua mea de serbare ca să-i privim pe cei ce ne ascultă și se îndeamnă unul pe altul spre duhul credințioșiei. Ești trist pentru cei ce se răzvrătesc de pe margini, și ești plin de râvnă pentru Domnul, așa cum ai fost și pe pământ. Să ne rugăm pentru biruința Domnului și a făgăduințelor Lui, iar pe cei trufași, care-și atrag ceea ce lucrează, să-i lăsăm așa, în seama faptelor lor, dacă nu se vor pocăi cu plâns și cu trezie. Iată-L pe Domnul mergând prin mersul celor credincioși, care sunt și care vin și care se vor întări prin harul dragostei dintâi, întru care vor fi ajutați din cer și de pe pământ prin cei statornici în iubire! Ești îndurerat și plin de rugăciune tare pentru durerea Domnului, pentru poporul cel statornic pe cale și pentru ispita care încearcă acum neamul român. E zi de mărturisire, și vom întări pe cei din porți ca să poată primi în carte grăirea noastră cea din ziua aceasta, durerea noastră în cer și pe pământ și ruga noastră de bine peste poporul cel cuminte și peste cel ce a luat calea răzvrătirii, din pricina prea multei iubiri cu care Domnul i-a îngăduit încă așa cum sunt ei.

Stăm la masă cu poporul cel de aproape și privim la lucrul lui cel de azi. Dăm Domnului acum grăirea și ne vom face loc în carte apoi, după ce vom sta cu poporul la masă pentru sfinții sărbătoriți, pentru toți sfinții Lui. Amin.

— **O** Verginico, trebuie răgaz să avem. Să stăm acum la masă cu poporul cel tare prin credință, și apoi să dăm putere în porți ca să grăim Noi apoi poporului cel șovăielnic, cel ce nu poate scăpa de sub pecetea acestei lucrări de cuvânt, căci toți cei care au stat la această masă, au semnul acesta pe ei.

O, poporul Meu de la izvor, și voi, cei adunați cu credință în ziua aceasta lângă cei care trudesă pentru grăirea Mea cea de azi, Eu, Domnul, aduc vouă încă tărie de sus pentru duhul credințioșiei. Încă de la începutul Meu prin acest cuvânt satana a venit înaintea Mea și a cerut să cearnă pe poporul cel care auzea cuvântul Meu prin trâmbița Mea, iar Eu și cu ea ceream Tatălui credință pentru cei ce aveau să rămână poporul Meu. Eu, Domnul, lucrez cu putere nevăzută și vă întăresc credința și întăresc purtarea Mea de grijă pentru voi, căci vremea este cu cernere mare, când cei nestatornici și nemulțumiți se dau pe față prin însăși lucrarea lor, dar voi, mergând, binecuvântați și întăriți pe Dumnezeu peste voi, fiilor ascultători. În ziua aceasta Eu și trâmbița Mea vom lăsa cuvânt în carte și va lucra cuvântul, căci lucrător este el. Amin.

Dați acum curs duhului sărbătorii cea pentru toți sfinții Mei, o, fiilor! Dați, tată, rugă cu putere cerului pentru voi și aduceți Domnului rugă pentru limpezirea duhului neamului român, căci duhul răzvrătirii își cere dreptul de la mijloc în mijlocul acestui neam. O, să am rugăciuni înaintea Mea aduse, fiilor, iar Eu, Domnul, să lucrez prin ele pe cele de la Dum-

nezeu peste acest neam greu încercat acum, și căruia mereu, mereu i-am strigat trezirea, mereu, mereu i-am cerut duh de veghe pentru cele ce dau să vină peste el, și iată-le, vin, și trebuie veghe.

Fiți veghetori ca Dumnezeu, fiilor! Să veghem, o, fiilor! Să cerem Tatălui ajutorul pentru cele grele care sunt și pentru care Eu, Domnul, am spus să se vegheze, și din timp am spus peste neamul român! O, rugăciunea cea tare aduce izbăvirea cea pentru bine și aduce stavilă pentru rău, dar să fie împăcat cu Tatăl duhul celor ce mijlocesc cu rugăciunea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

*

Am stat cu sfinții și cu îngerii și am privit lucrarea duhovnicească, creșterea celor ce se aleg pentru împărăția Mea în ei, unii pe alții dându-se Mie, unii altora dându-și creștere, iar pentru aceasta unii lucrează mai mult, după inima lor dăruitoare de Dumnezeu în jur, după darul Duhului Sfânt, pus de Mine în ei.

Eu, Domnul, întăresc lucrarea cuvântului Meu, căci cu el Mă fac Păstor peste cei ce se fac popor al Meu. Am privit lucrul mărturisirii și dau să îndemn din cer și de pe pământ prin Duhul Meu, ca să știe fiii poporului Meu să mărturisească celor ce vin despre lucrarea Mea cu ei timp de peste cincizeci de ani, lucrare cu milă și cu răbdare multă și cu nădejde cerească prin acestea două că Eu, Domnul, voi avea un popor frumos în mijlocul fiilor oamenilor, și pe care Eu îl curățesc mereu, îl primelesc mereu, îl împodobesc mereu cu duhul cunoștinței de Dumnezeu și al înțelepciunii tainelor de sus cu el pe pământ.

Te învăluiesc în cuvânt, poporul Meu cel credincios. Dau să te deprind și pe tine să faci și tu cu Mine tot așa, să lucrezi și tu cu Mine așa cum lucrez Eu cu tine, căci așa cum tu iei din cer, tot așa și cei din cer așteaptă să ia de la tine și să aibă de la tine. Să iei tu bine seama la cei ce s-au răzvrătit și s-au tras în lături, că ei nu au astâmpăr, și se luptă prin tot ceea ce fac ei să-Mi oprească cursul cuvântului, și se luptă orbește, tată, dar în gol se luptă, căci Eu cuvintez și voi da să-i amuțesc, că dacă-i las așa, își adună prea mare osândă, prea multă judecată, și îi voi face să înțeleagă bine că Eu sunt acest cuvânt, pe care ei din duh de trufie și de răzvrătire dau să-l pună sub semnul minciunii înaintea celor crezuți de ei slabi. O, măcar de-ar avea cu ce să se îngâmfe, bieții de ei, căci diavolul i-a golit de daruri și sunt lipsiți de minte din cer și își fac rost de pedeapsă, și ei nu știu ce fac și că-și fac rău unul altuia, și unul după altul se pitesc apoi, căci răzvrătirea omului e duh rău în el, duh străin de Dumnezeu în om și în lucrarea omului.

O, și-am spus, măi creștine răzvrătit, că nu-ți face nici un bine cel de un gând cu tine pentru răul din tine și din el, și nu te poate hrăni sau păzi de cădere, ci te poate ajuta să pieri, tată. Cei ce umblă singuri și nevegheați de cei puși veghetori de la Mine peste cei care se fac ai Mei, aceia își fac loruși rău, dar Eu Îmi învăț poporul să stea sub veghetor ca să scape de lup, zi și noapte să caute să fie călăuzit, și din unii în alții să împartă veghea și să o aducă înaintea Mea, că Eu am în mijlocul lui între Mine și el fii așezați înaintea Mea pentru el, și care să mărturisească pentru mersul lui cu Mine, pentru creșterea sau necreșterea lui, și pentru câte trebuie din cer în toată vremea, și ca să-l învăț să-și păstreze credincioșia.

Mare bucurie se suie la Mine când văd duhul învățaturii sfinte în zile de întâlniri sfinte între Mine și poporul Meu, între frați și frați, și când de la mijloc se împarte sămânță sănătoasă

pentru hrană, pentru creștere, pentru omul cel nou în locul celui vechi din fiecare fiu care vine să Mă aibă apoi de viață a sa. Am spus nu de mult că dacă Eu, Domnul, aș fi om pe pământ și Mi-ar da cineva acest cuvânt viu și de viață dătător, aș spune despre cel ce Mi-l dă că este omul lui Dumnezeu și că de la Dumnezeu Îmi dă, și n-aș putea să spun că e diavol un așa om, că e mincinos sau că e nevrednic ca să iau de la el viața acestui cuvânt. Dar Eu am spus: «Cine are urechi de auzit, acela să audă, nu oricine să audă ceea ce Duhul grăiește bisericilor!».

Iată taină de înțelepciune: nu pot auzi cei ce nu au urechi de auzit sau cei ce și le înfundă sau și le vând altor șoapte, altor duhuri. Nu toți ascultă de la Dumnezeu, și mulți ascultă de la oameni și de la diavol, chiar și între cei ce au venit să se facă fii ai acestui popor prin cuvântul Meu, care grăiește. O, creștine greoi la înțelepciune, dacă n-ai pe Dumnezeu în tine, văzut în ceea ce faci tu întru El, sau El întru tine, să știi, tată, că se lipesc muștele de tine, că trag muștele la tine, sau că te faci muscă plină de gunoi pentru semenul tău și că poți să-l omori cu lipsa de Dumnezeu din tine. Musca numai din gunoi culege, numai din ceea ce intră în stricăciune, și apoi vine și se așează pe locuri curate fără să se rușineze, și e purtătoare de boală musca, și iată, așa se omoară om pe om, nu cu pușca, ci cu cuvântul unul împotriva altuia, și se defaimă cu cuvintele rostite unii peste alții oamenii, unii contra altora, unii despre alții, iar dezbinarea este diavol, este muscă purtătoare de boală prin ceea ce strânge și împarte ea din locuri murdare, din gunoi.

Te învăț, poporul Meu, veghea, tată, și înțelepciunea ei, căci cel ce Îl are pe Dumnezeu în el, Îl dă pe Dumnezeu, iar cel ce se are pe sine și pe om în el, se dă pe sine omului și strică omul la minte, și apoi caută să iasă de sub vină și s-o lase pe altul, că asta face omul care nu-L are pe Dumnezeu în el, și ca diavolul face ceea ce face.

O, e primejdios să-și pună omul sarcina sa pe alt om și e mare lașitate această meteahnă. Feriți-vă să vă căinați, voi, cei care veniți să învățați viața! Nu vă apăsați cu sarcinile unii pe alții, că aceasta nu este frăție, ci este moarte, tată, căci omul este neputincios și este lipsit de Dumnezeu și are omul nevoie de Dumnezeu, chiar dacă el nu-și înțelege simțămintele și căutarea și nerăcoarea. Omul își ia singur drepturi, dar el n-are dreptul să fie nemulțumit nici spre Dumnezeu, nici spre om, și că oricâte vin peste el, bune sau rele, toate sunt facerea lui cea de la Dumnezeu, facerea Mea de bine pentru mântuirea lui, pentru ținerea lui în frâu, pentru ca să nu apuce el pe căi străine de duhul mântuirii și al umilinței, care-l fac pe om să semene cu Dumnezeu, să ia chipul și asemănarea Mea, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și pe toate le-am luat ca de la Tatăl cât am fost pe pământ.

O, nimic nu-i folosește omului nemulțumirea, ci numai spre moarte îl duce ea și spre îngâmfare, și nu spre umilință. Numai și numai de învățat are omul cel care are urechi de auzit ceea ce Duhul grăiește. Te învăț, poporul Meu, să nu te temi de omul trufaș, dar să te ferești de el și de lucrarea lui cea lipsită de toată pacea. Am în coborârea Mea cu trâmbița Mea pe păstorul Daniel, care privește la învățătura Mea de peste tine și la trufia unora, de la care nu se naște învățătura de minte pentru cei ce nu au urechi ca să audă cu ele și să învețe.

O, păstorule Daniel, e mult și mereu de lucru și de povățuit poporul, căci diavolul trufiei din cei nemulțumiți și răzvrătiți a prins putere mare în ei, tată, și se încearcă din rășputeri să clatine pe ici pe colo pe cei slabi, ca să se îngâmfe apoi și mai mult. Durerea noastră în cer și pe pământ e mare, dar și ruga noastră către Tatăl pentru poporul cel cuminte tre-

buie să ne fie mare, chiar și pentru cei ce au luat calea trufiei și a răzvrătirii în dreptul cuvântului Meu, așa cum mereu, mereu a fost în poporul nostru din partea celor ce-și luau dreptul să fie nemulțumiți și răzvrățiți prin duhul trufiei din ei. Te-am luat rugător mare în cer lângă Mine și lângă cei veniți la noi dintre cei lucrători în mijlocul poporului cel de cincizeci de ani al Meu. Grăirea Mea cu poporul, și pe care tu o știi în cer acum, îți dă de știut ție de la Mine mersul celor credincioși și mersul celor răzvrățiți. Iată-l pe cel ce se răzvrățește acum că nu are el drepturi mari peste taina Mea purtată cu tine, și despre care el zice că trebuia să-i fie lui dată spre purtat. Iată-l, tată, pe acest nemulțumit și cu limbă lungă pe unde poate să-și verse veninul nemulțumirii lui și disprețul asupra celor cu care noi purtăm pe mai departe cursul cuvântului de sus. O, ce să facem, tată, cu acest fiu răzvrătit și care dă să-și facă ucenici ai răzvrătirii lui din mijlocul poporului rămas? O, cine, oare, îi dă lui dreptul să fie nemulțumit? De unde-și ia el acest drept? De la cine? Duhul trufiei lui face aceasta înăuntrul lui. O, cine, oare, i-a luat lui partea pe care trebuia s-o aibă, de fiu împlinitor și mulțumit și credincios mersului nostru pe mai departe cu taina cuvântului Meu peste pământ? Tot duhul nemulțumirii și al pretenției l-a făcut pe acesta să-și piardă mersul cel frumos cu toți frații și să se tragă pe margine și să ațâțe pe câți mai poate ca să-i tragă la un gând cu el, la lucrarea răzvrătirii, tată, și iată, găsește pe cei neumiliți și pune în ei strânsură de muscă și se face fiară creștinul și înnebunește de-a binelea, că asta caută cei bolnavi de trufie. Eu însă vă am pe voi din poporul Meu de azi rugători în cer lângă Mine pentru el și ne așezăm înaintea Tatălui și cerem cale limpede pentru lucrarea cuvântului Meu în mulți peste pământ și vom rosti cuvânt peste cei răzvrățiți, ca să le cadă dinții și limba de fiară și ca să nu mai sfâșie și ca să nu mai lovească sau să defaime pe cei ce s-au ales pentru credincioșie, pentru lucrul mult cu noi.

O, păstorule, tată, e mult veninul cu care împrășcă acum cei răzvrățiți, doi, trei câți s-au ales așa. Dau să ies mereu în calea poporului și să-l țin treaz și să vegheze el ca să nu i se spargă casa, căci hoții de suflete s-au născut și din acest popor, și iată-i, îi scoatem ca să fie cunoscuți cu lucrarea lor dosită, cu care ies la răspântii să mai găsească pe careva și să-l doboare din mers.

O, nu vă mai ascuțiți dinții ca să mușcați cu ei și nu mai scoateți limba ca să batjocoriți cu ea, voi, cei care v-ați ales de partea diavolului defăimării și al răzvrătirii și al trufiei omorătoare de suflet în om! O, nu Mă faceți să vă pun jos în lupta voastră împotriva Mea ca să nu mai aveți timp de pocăință pentru viața care vine după ce se va sfârși lucrarea cea pentru cer nou și pentru pământ nou și pentru moștenitorii acestei faceri noi, vestită prin Scripturi să se facă și să fie! O, căutați împăcarea cu Mine cât mai aveți cum s-o faceți, tată! Cei pe care voi îi batjocoriți acum numai pentru că Eu, Domnul, Mă sprijinesc pe ei că Mi-au fost credincioși mai mult decât voi, o, voi nu știți că ei nu vă urăsc pe voi și că nu vă judecă pentru ceea ce faceți rău Mie sau lor sau poporului cel credincios. Ba, din contra, pe ei îi doare în ei inima voastră răzvrătită, inima voastră de fiară așa cum voi vă dovediți acum. Vă voi da satanei ca să vă pedepsească, așa cum l-am dat pe Israel, care s-a răzvrătit asupra lui Moise, slujitorul Meu, că iată, lucrați ca și cei răzvrățiți de atunci în Israel, căci voi nu cugetați cele ale lui Dumnezeu, ci pe cele ale diavolului îngâmării și al răzvrătirii, fiilor. O, mergeți înapoia Mea, căci cele ce cugetați voi sunt ale diavolului! Pocăiți-vă, tată, și liniștiți-vă, că am acum în cer din mijlocul poporului Meu rugători mari pentru mersul

Meu cuvânt pe mai departe pe pământ! Și iată ce-Mi spune păstorul Daniel, de lângă Mine rugător spre Tatăl și spre Mine:

— O, să le spunem, Doamne, lor că în vremea Ta cu trâmbița Ta Verginica nu ne-au dat ei bucurii, decât dor de căsătorie, nunți și botezuri, și nu ne-au dat mâna ca să ieșim deasupra cu lucrarea cuvântului Tău. Au născut și au tot născut fii, și n-avem din fiii lor decât cât numărăm pe degete, iar pe ceilalți i-au dat lumii. Celui ce mi-a fost fin, și pe care am dat noi să ne sprijinim, să-i spunem lui acum că duhul lui trufaș și dorul de sine al lui și neascultarea și neuibirea lui de Dumnezeu ne-au făcut pe noi să ne temem de necredincioșia lui, căci el era prea împărțit ca să ne poată sluji, iar credincioșia lui se vede acum cât de puțină a fost în vremea Ta cu noi pe pământ, chiar dacă noi am căutat să punem cumva încredere în el atunci. Acum, pentru că el bate cu atâta răzvrătire spre poporul Tău cel mic de azi, care a înțeles să fie după voia Ta, așa cum trebuia să fie și poporul cel de la început, fă Tu acum cum știi cu acest fiu răzvrătit, care mi-a fost fin, căci el nu trage spre pocăință, Doamne, și nu-i pare rău să facă faptele lui Iuda. Eu mă rușinez cu el ca martor pentru el înaintea Ta, și așa cum m-am tras din calea lui pe pământ după ce el s-a ales fiu al neascultării, tot așa lucrez și azi din cer, și las voia Ta să lucreze peste el, spre ocrotirea și slava lucrării Tale, Doamne.

Dar durerea noastră de la cei răzvrățiți e durere și din altă parte a vântului, iar eu știu de ea, și mă doare, ca și pe Tine mă doare, ca și pe Tatăl mă doare, ca și pe trâmbița Ta, Doamne. O, Te rog plângând, pune stavilă la toți cei care batjocoresc și defaimă cu dușmănie pe poporul Noului Ierusalim, despre care eu am lăsat mărturie scrisă pe pământ, și pentru care eu am suferit dacă m-am aplecat spre șoapta celor răzvrățitori și clevetitori din poporul cel apropiat, după plecarea la cer a trâmbiței Tale. Să afle tot poporul de peste tot credincios cuvântului Tău că eu cu mâna mea am scris și am lăsat mărturie din partea Ta pe pământ pentru adevărul lucrării Tale pe mai departe, așa cum merge ea acum, și despre care eu am fost înștiințat pe pământ de la Tine încă din vremea trâmbiței Tale Verginica, Doamne.

Și acum eu îi vestesc pe fiii și fiicele mele după trup să nu se aplece să ia piatra și să dea în mersul lucrării cuvântului Tău pe mai departe cu cei de azi purtători de Dumnezeu, ci să fie cuminți și credincioși și să facă faptele vieții, căci cei răzvrățiți, doi, trei câți vor să lucreze așa, și-au pierdut firea și nu-și mai vin în fire și s-au înjosit pe ei înșiși prin ceea ce-și lucrează. Tot poporul creștin de nou Ierusalim, despre care eu am mărturisit în scris pe pământ, să stea sub steagul Noului Ierusalim și să stea în corabie, căci pe pământ bat valuri mari, care nu se văd. Nici unul să nu se încumete să nu împlinescă viața cuvântului lui Dumnezeu așa cum cere El acum noului Său popor, ci toți să vină la pocăință și la duh de umilință și să se așeze toți câți sunt și vin, în trăirea cea de nou Ierusalim, căci Tu, Doamne, ai plâns mereu pe poporul care a vrut carne și păcat, însurat și măritat, băut și mâncat și atât. O, unde sunt fiii acestui popor? Și-au vândut pe plăceri alegerea lor. Au dat viața care trebuia trăită ca în cer, pe viață trăită ca pe pământ. Când nu vor mai fi pe pământ carne și ouă, brânză și lapte și pește, plăceri și păcat și căsătorie, atunci va plânge poporul care a fost al Tău că n-a luptat și n-a iubit să ia din timp cununa vieții de rai pe pământ, și atunci ne va durea pe toți, și pe ei, și pe noi.

O, Doamne, pune Tu răzvrătirii stăvilă și caută, ca un milos ce ești, scăpare cumva și pentru cei ce nu mai vor să lucreze nimic mai bun, dar apără, mântuiește și miluiește pe

poporul Tău cel mic, cel din români, și care merge cu călăuză pe calea Ta, și întărește Tu cu mână tare pe cei ce se nasc acum popor de nou Ierusalim, popor al Tău pe pământ, și pentru fiecare fă-le lor încredințarea adevărului cuvântului Tău, cărare bătută cu pietre de cei ce s-au născut pentru lucrarea cea împotriva Ta pe pământ! Eu rămân fierbinte rugător înaintea Ta pentru poporul Tău cel de azi și pentru cel de mâine, și pentru pământul român și neamul de pe el, atât de departe el de voia Ta din cer, o, Doamne, și vom lucra, după făgăduințele Tale, să gătim slava Ta cea pentru el.

Binecuvântarea mea de păstor o întăresc peste creștetul slujitorilor Tăi de biserică de nou Ierusalim și le spun lor să-și sporească râvna și lucrarea și nădejdea că Domnul este cu poporul, pe care ei trebuie să-l crească și să-l întărească mereu pentru Dumnezeu, căci Tu, Doamne, grăiești din porți și paști pe poporul Tău cu mână din cer, și el se va întări și se va înmulți și se va slăvi pe pământ pentru numele Tău cel nou și numele cetății Tale, Noul Ierusalim, născut pentru slava Ta prin cuvântul Tău, care este slava Ta în cer și pe pământ, Doamne. Amin.

— **E**u, trâmbița Ta, trâmbițez și eu acum lângă păstorul Daniel, mărturisitorul Tău în cer, din mijlocul poporului Tău venit, martor mare, Doamne, și spun și eu că din fiecare casă a celor ce se răzvrătesc acum cu atâta răutate, noi avem câte un vlăstar alăturat cu cei credincioși, lucrător cu ei, și le spun și eu celor dușmănoși și răzvrățiți, și le spun așa: o, ce ați făcut voi pentru mersul lucrării Domnului în urma plecării mele la cer? Eu sunt cea care vă spun lucrarea voastră în urma mea. Ați făcut nunți și botezuri ca și lumea. Ați făcut copii și i-ați dat lumii în primire, iar copiii voștri au făcut la fel cu copiii lor. O, dacă ai fi numai tu, cel care zici că mărturisești bine și adevărat, dar iată-l pe cel din casa ta rămas cu Domnul, mărturisind împotriva ta și pentru Domnul pentru că stă lângă Domnul și nu lângă tine, și iată, te dă de rușine că ești răzvrătit și fiu rău. O, nu veți putea voi, cei răzvrățiți, să răsturnați corabia Domnului, ci îi veți răsturna pe cei ce ziceți că i-ați ajutat cu răzvrătirea voastră, dar voi i-ați răsturnat, că n-ați voit binele lor, ci din duh de invidie i-ați răsturnat de pe cale, ca să nu fiți voi singuri căzuți, și n-ați făcut aceasta din duh de iubire, căci iubirea zidește, nu omoară. Se aud din cer cuvintele voastre de răzvrătire. Ziceți că e omul și că nu e Domnul această lucrare, și că omul leagă cuvintele și le dă pe seama Domnului. Uitați-vă în Evanghelia Domnului, o, nepricepuților, și vedeți în ea că Domnul grăia în ea din prooroci, și lega cu Scripturile grăirea și cartea Lui de atunci, și grăia Domnul după cum se legau întâmplările și cuvintele de atunci ale celor credincioși sau ale celor răzvrățiți. Citiți Evanghelia, citiți-o cu ochii deschiși și citiți cărțile Scripturilor apostolilor, că tot la fel grăiau și ei, și pomeneau cuvintele Scripturilor ca să crească prin ele biserica și să se înalțe ea spre Domnul. Voi din răutatea din voi ziceți că lucrează rău cuvântul cel de azi al Domnului, și pe care voi îl aruncați pe seama minciunii și a omului. O, uitați-vă la voi, uitați-vă bine cum vă iese pe ochi și pe gură răutatea și duhul rău din voi. Dați să ziceți că vă împiedicați în cine știe ce vină a purtătorilor de Dumnezeu de acum, dar cine dintre cei sănătoși cu inima și cu mintea nu știe că un om răzvrătit și nemulțumit naște din gura lui vină pentru cei împotriva cărora ei se scoală trâmbițând defăimare, spre răcoarea inimii lor doritoare de dreptate și de cinste? O, cinstea nu se poate fura cu cuvinte amăgitoare, fiilor răzvrățiți. Nu prin defăimare și prin dispreț spre semeni poate omul să-și culeagă cinste, ci numai prin umilință și prin neju-

decată găsește omul îndreptățire și slavă, iar slava este numai cea de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu, și altfel de slavă este gunoi, este muscă sugătoare, care murdărește și doboară omul.

Și acum, eu, trâmbița Domnului, mărturisesc înaintea Lui pentru poporul Lui cel de ieri și cel de azi și aduc Domnului mărturie pentru adevărul lucrării Lui cea de azi, care este mersul înainte al lucrării Domnului din vremea mea pe pământ, și spun Domnului rugă îndurerată: întărește Tu, Doamne, această lucrare, pe care ai făcut-o nouă și desăvârșește-Te prin ea cu putere, spre adevăritarea ei și a Ta, și stinge focul din inimile celor răzvrățiți în dreptul lucrării cuvântului Tău cel de ieri și cel de azi, căci una este lucrarea, de la începutul ei și până azi, și până mâine, Doamne, că puternic ai fost și ești să mergi și să nu stai și să cuvintezi peste pământ cuvântul Tău, până ce îl vei sfârși de cuvântat. Amin.

Iar vouă, celor purtători de Dumnezeu acum, eu, ca și păstorul Daniel, vă dau binecuvântare de păstor, de trâmbiță a lui Dumnezeu, pentru râvnă mare în voi înaintea Domnului și pentru nădejdea că veți birui cu El, și toți potrivnicii voștri vor cunoaște că noi, cei din cer, v-am iubit pentru că ați stat mici și ați ascultat de Dumnezeu.

Eu, Doamne, îi rog pe cei ce s-au îngâmfat și stau așa în dreptul lucrării cuvântului Tău, și le spun așa: purtați-vă sarcinile unii altora, dar nu pe cele diavolești din voi, ci pe cele pentru drumul mântuirii, o, fiilor răzvrățiți! V-ați pus unii altora sarcini grele, dar n-ați făcut bine așa, și v-ați împins unii pe alții ca să cădeți, căci voi n-ați avut iubire între voi, ci numai v-ați folosit unii de alții pentru rodul răutății, rod care vă va costa scump dacă nu vă veți pocăi de duhul de judecată și de defăimare, fiilor. Eu vă îndemn pe voi, încercați să vă vindecați, o, fiilor!

O, dă-le, Doamne, putere spre pocăință și spre vindecare de diavol, căci diavolul a făcut din ei organe ale lui. Tu însă ești vindecătorul. Arată-Te lor cu adevărul Tău cel de azi, spre vindecarea lor, o, Doamne. Amin.

— **E**u, Domnul, stau de strajă cu sfinții și cu îngerii pentru poporul Meu cel de azi și pentru mersul cuvântului Meu peste pământ, căci putere am să fac aceasta și să lucrez pentru slava lui Dumnezeu, pentru care Tatăl M-a trimis. Întăresc spre sfințenie mare și spre duhul mărturisirii pe poporul Meu cu care lucrez ca să Mă împart peste pământ cuvânt.

Pace poporului Meu mărturisitor! Pace ție, popor mititel! Păzește, tată, cuvântul Meu! Citește-l mereu, mereu, pune-l la masă cu tine ca să-l iei în tine de viață și de față, tată! Nu uita: cuvântul Meu este ceea ce ai tu de lucrat mai întâi, și toate ale Mele cu tine vor spori și se vor lucra, dar să fii harnic, tată, și să nu stai. Nici cu duhul, nici cu sufletul, nici cu trupul să nu stai, ci pune treimea ta mereu într-o singură lucrare și stai descoperit prin ea așa cum stă Dumnezeu, și așa să lucrezi și așa să mărturisești, și vei fi martorul Meu, iar Eu martorul tău, și cine are urechi de auzit, să audă cu ele și să înțeleagă pe Dumnezeu, și Domnul va putea prin tine, și va putea Domnul cu orice piatră, poporul Meu. Amin.

O, fiți veghetori ca Dumnezeu, fiilor! Amin, amin, amin.

17/30 mai 2010

Sărbătoarea nașterii sfintei Virginia

Domnul grăiește neamului român. Nestatornicia vine de la iubirea de sine.

Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce Mă fac cuvânt din cer pe pământ, așa cum și la începutul cerului și al pământului am cuvântat prin puterea Tatălui Savaot în Mine cuvântul Lui și al Meu, Care este Duhul Tatălui și al Fiului, Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu. Eu sunt Cel ce în ziua aceasta Mă fac cuvânt peste poporul cuvântului Meu cel de azi, și din mijlocul căruia Eu Mă împart cuvânt peste pământ, mai întâi peste neamul român, și din el peste pământ peste cei ce Mă găsesc și peste cei găsiți de Mine, credincioși și necredincioși, după cum le este viața, meritul sau nemeritul lor, unora spre ridicarea lor, iar altora spre osânda lor. Dar cel mai mult masa Mea de cuvânt acum, la sfârșit de timp, este hrană și mângâiere pentru sfinți și pentru îngeri, care așteaptă în cer să grăiesc Eu pe pământ ca să fie cerul cu pământul la masă împreună, că așteptată cu dor este această întâlnire de către facerea Mea cea de la început, cerul și pământul, care prin cuvântul Meu rostit s-au așezat fiecare la locul lor, așa cum stau ele de atunci și până azi, grăindu-și apoi unul altuia pe limba lor cea făcută de Dumnezeu la facerea lor.

Grăiesc din cer pe limba omului prin limba neamului român, pe a cărui vatră Mi-am ales să grăiesc la sfârșit, când toate, toate se îndreaptă spre începutul lor cel dintâi, spre dragostea dintâi a lui Dumnezeu pentru cele făcute de El la cuvântul Lui. O, grăiesc ție, neam român, să nu te necăjești că ești necăjit din pricina lipsei de bani sau de agoniseală pentru trai bun pe pământ, ci să te necăjești că n-ai pe Domnul de bucurie și de mângâiere a ta. O, cât te-am strigat, cât te-am strigat prin cuvântul Meu cel de azi ca să Mă auzi și să faci tu ascultare de cuvântul Meu, care vine pe nori la tine, țara Mea de azi! Eu ți-am vestit cu dor și cu durere și cu bucurie și cu mângâiere că ești țara Mea cea de azi, așa cum Tatăl te-a dat Mie la nașterea Mea pe pământ acum două mii de ani, o, și ce puțin dai tu să auzi ceea ce Dumnezeu grăiește peste tine prin râul Lui de cuvânt acum peste pământ! Te-am învățat cu milă, tată, să nu te lași pe mâini străine cu viața ta, cu casa ta, cu ograda ta, cu durerea ta, cu avuția ta cea de la Mine sau cu lipsurile tale din pricina depărtării tale de Dumnezeu, o, și nu dai să ascuți, tată! Glasul Meu, care grăiește peste tine, vine la tine din cer de la Dumnezeu, ca să fie Dumnezeu cu tine pe pământ și să te învețe din cer întru toate, dar tu nu te-ai deprins să Mă ascuți și să-Mi urmezi povața. O, e primejdios aceasta. Te vede duhul rău, care s-a născut din om la început prin neascultarea lui de Dumnezeu, Făcătorul lui, și este duh rău neascultarea de Dumnezeu a omului. Chemarea ta spre ascultare este veghea Mea de peste tine, și mereu am venit cu ea la tine, țara Mea de azi. O, ție îți trebuie cămășuță, tată, că e ruptă cămășuța ta și e nespălată și e neîngrijită de Dumnezeu, și se rupe de tot dacă tu nu ascuți, și te vei trezi goală de tot, ca și omul așezat de Mine în rai, și care pentru că n-a ascultat, s-a trezit gol și s-a ascuns, dând să-și ascundă goliciunea sa, și aceasta vine de la neascultare, tată. Te povățuiesc să înțelegi certarea Mea cea miloasă de peste tine și să înveți la greu duhul frăției și al nejudicării lângă el, căci tot ce vine peste tine nu vine spre durerea ta, ci spre trezirea ta, fiindcă inima ta e prinsă de nepăsare de Dumnezeu, tată. O, aș voi să nu mai faci păcat. Eu grăiesc ție prin toate câte vin spre tine ca să auzi tu și să urăști păcatul, tată. O, ferește-te de desfrânare, că ea îți cere bani ca să cheltui pentru ea! Alungă de pe pământul tău păca-

tul, căci Eu, Domnul, sunt pe vatra ta cuvânt peste pământ și dau să curăț de păcat vatra ta! Dă de la tine păcatele cele de dinainte de potop, când oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau și petreceau fără Dumnezeu pe pământ și își pregăteau moartea, că nimeni, nimeni nu mai veghează ca să nu vină ea.

O, țara Mea de azi, vin la tine cuvânt și te rog, tată, să nu mai bei decât de la Mine, căci duhul rău a făcut băutură multă, străină de Dumnezeu, iar ea se numește păcat, și apoi boală grea, și te rog să alungi de pe vatra ta tutunul, ca să nu-l mai folosești ca păcat, că iată ce a făcut din el omul fărădelegii, și te-a îndemnat, tată, ca să cazi și în acest păcat și ca să nu mai semeni tu cu Dumnezeu, Care este fără de păcat! O, ferește-te de desfrânare, de orice fel de desfrânare, că pentru ea îți trebuie bani și putere rea și păcătoasă, și depărtare de Dumnezeu cere ea de la om!

Stau și plâng cu Tatăl și cu sfinții, că numai păcat văd pe pământ, gata, gata să-l scufunde în adânc, și aștept să sfârșească omul cu păcatul, și dau să-l ajut dacă nu poate singur, că de la copil și până la bătrân nu mai poate sta nimeni fără de păcat peste viața lui, și simțurile omului cad mereu în păcat. O, de ar simți omul dor de Dumnezeu în el, ar lua acest măreț har și l-ar trezi pe om din beția păcatului și ar veni el spre iubirea cea de sus, căci am scris pentru împărăția Mea peste pământ neam sfânt să am, popor agonisit de Dumnezeu, preoție împărătească, nu omenească așa cum se vrea ea a fi acum peste tot pe pământ, peste tot fără Dumnezeu, și numai cu haina și cu numele se mai vrea ea peste pământ, și iată de unde vine rătăcirea spre păcat peste om!

O, neam român, Eu voi birui omul și voi fi biruitor! O, nu te teme de suferința ta cea de la lipsuri, ci teme-te de suferința cea care vine peste tine de la păcat, tată! Aduună-te lângă cuvântul Meu și vezi ce vrea el de la tine și ascultă-l pe el, căci gura Mea grăiește peste tine spre mântuirea ta și nu spre răul tău! Primește de la Dumnezeu certarea cea pentru tine, și nu ca de la om s-o primești, căci Eu nu vreau, tată, să cazi tu sub stăpânire la neamuri străine, care n-au alegerea ta, dar care știu de ea încă de la începutul tău cu Mine când Tatăl te-a dat Mie la nașterea Mea ca să fii a Mea la întoarcerea Mea spre sfârșit de timp, căci atunci când M-am înălțat la cer după patima Mea, cu care am plătit viața omului care vrea să aibă viață, îngerii au spus că iarăși va să vin, și acum împlinesc așa, căci a venit vremea, și toate arată că a venit, așa cum este scris.

Eu te îndemn spre liniște, neam român, și spre răbdare, tată. Învăță-te cu sărăcia și cu puținul din toate, așa cum Îi place lui Dumnezeu să trăiești, căci viața cea plină de plăceri te smulge de sub ocrotirea Mea și te dă slugă la alt stăpân, stăpânitorul întunericului acestui veac, care are ca hrană duhul lumii. Eu, Domnul, te dau spre certare dacă nu dai să ascuți povața Mea cea de viață, și te voi spăla frumos, căci ție îți trebuie cămășuță nouă, și trebuie să te speli pentru ea. Eu, Domnul, îți întăresc răbdarea și te învăț să înțelegi că toate câte vin peste tine sunt spre facerea ta cea de la Mine și sunt spre curățirea și spre învierea ta apoi, și bine îți va fi ție dacă vei asculta, dacă vei deschide Domnului când El bate să-I deschizi, o, țara Mea cea de azi! Cine are urechi de auzit, să audă cu ele ceea ce Duhul grăiește peste tine, o, neam român, iar celui ce aude, Eu îi voi da lui! Amin.

Am grăit în ziua aceasta neamului român, o, popor al cuvântului Meu, și grăiesc acum ție cuvântul sărbătorii de azi a trâmbiței Mele, ziua nașterii ei pe pământ între zilele anului, ziua de douăzeci și șapte a lunii mai, scrisă în cer între zilele

sfinților mari, că mare este trâmbița Mea Verginica între sfinții cei mari, fiindcă ea a purtat de la cer la pământ cuvântul Meu cel de azi, cuvântul venirii lui Hristos iarăși de la Tatăl la om. N-a știut poporul acestui cuvânt să prețuiască această trâmbiță, și a fost el nepriceput ca și poporul lui Moise, când tot poporul s-a împotrivit, în afară de doi ucenici, care s-au păstrat credincioși, iar ceilalți s-au răzvrătit toți, toți, și așa au murit cei ce au ieșit din Egipt spre Canaan prin lucrarea Mea de peste Moise pentru ei, și iată, necredința și îndoiala nu aduc decât moarte, răzvrătire și moarte apoi.

O, e tare, tare nestatornic omul în credință, iar acest rău vine de la iubirea de sine, de la grija de sine a omului, căci omul nu iubește jertfa cea plăcută lui Dumnezeu, duhul cel umilit, inima cea smerită, și cade omul când nu se așteaptă dacă nu dă el iubirea toată pentru Dumnezeu, numai pentru El, ca apoi Eu să Mă îngrijesc de el și de statul lui cu Dumnezeu până la sfârșit. Le-am spus ucenicilor Mei acum două mii de ani când s-a apropiat de ei încercarea credinței lor, și le-am spus: *«În noaptea aceasta toți vă veți sminti întru Mine»*. O, de ce, oare, a trebuit să le spun Eu lor așa? Am spus atunci așa, ca să fie judecați toți cei care așteaptă ca pe pământ împărăția Mea cu ei.

O, poporul Meu, dacă trebuie să te ferești de ceva mai mult care te-ar pierde din Dumnezeu, ferește-te, tată, de duhul semeției, de duhul iubirii de sine, care te poate clătina la orice adiere de vânt, care te poate împrăști de lângă Dumnezeu. O, ferți-vă, fiilor, unul pe altul de acest duh rău și ajutați-vă împotriva lui, căci omul este tare, tare semeț, și e semeț și cu trupul și cu mintea și cu rangul și cu firea și cu arătarea, și se semețesc oamenii unul împotriva celuilalt, unul de la altul, ba chiar și împotriva lui Dumnezeu și a îngerilor Lui, care îl văd semeț pe om prin ceea ce este el, și se poate bine citi semeția omului de către cei ce au de la Mine știre s-o vadă pe ea în om și să-l ajute cumva, sau să tacă în fața celui ce nu-și poate înțelege semeția ca să și-o lase spre vindecare apoi.

O, poporul Meu, le-am spus celor ce-ți dau de la Mine cuvântul Meu, că mic și umilit să fii, înseamnă să crezi cum spune altul pentru tine sau despre tine cum ești, și nu cum spui tu sau știi sau vezi, și atunci ești ceea ce vrea Dumnezeu, Care vine spre tine cum știe El. Le spun celor necrescuți, celor încă semeți prin mintea și prin duhul lor, le spun despre cei ce Îmi stau porți între Mine și poporul Meu ca să vin cuvânt la popor, și le spun despre ei la toți care vin spre lucrarea Mea ca să fie cu ea, că Eu, Domnul, nu greșesc prin ei, dar ei greșesc prin voi, o, fiilor necrescuți, iar voi sunteți greșiți, și iată câtă depărtare între Mine și voi! Iar între Mine și voi îi am pe ei, fiilor, ca să puteți voi fi aproape sau departe de Mine cu cele din voi sau de la voi. O, Eu, Domnul, îi zdrobesc pe ei pentru voi ca să vă ajut pe voi prin ei, dar voi faceți altfel cu ei. Voi îi zdrobiți pentru ca să-Mi faceți Mie rău între Mine și voi, și iată câtă depărtare între Mine și voi, între faptele Mele și faptele voastre, tată! O, ce trist sunt Eu, o, ce triști sunt ei, și cât de puțin sunteți voi triști! O, cât de mult țineți voi la voi și cât de puțin la Mine și la ei, față de câte fac ei pentru Mine și pentru voi! Eu știu să-i prețuiesc, dar voi nu știți, fiilor, căci cine se iubește pe sine, nu ajunge să știe iubirea și puterea ei, căci iubirea Eu sunt, și voi nu Mă aveți, pentru că vă aveți pe voi iubire în voi. Grăiesc cu cei neîmpliniți în iubire și care-Mi aduc încă suspin și căroră le spun iar: o, nu umblați singuri și nevegheați pentru mers, pentru gând, pentru grai, pentru faptă, fiilor! Cel de un gând cu tine nu te poate veghea, fiule încă nevegheat, ci te poate ajuta să cazi prin cele dintre tine și el, care sunt sau care

nu sunt, iar tu trebuie să crezi ce-ți spun, că Mă doare de la tine dacă nu crezi și dacă nu ascuți. M-a durut mereu în mijlocul poporului Meu de la cei cu puțină credincioșie și puțină iubire și care nu s-au purtat frumos, și multă durere a fost și în trâmbița Mea, mereu, mereu de la cei semeți prin neascultare, prin ne iubire cu folos pentru Dumnezeu, iar azi aduc suspinul trâmbiței Mele în carte, spre nădejdea că acesta va îndrepta pe cel îndărătnic și va înviora pe cel îndurerat de la cei ce nu dau să fie frumoși și mici în mâna celor ce dau să-i poarte de mână pe cei ce vin să se facă fii ai lui Dumnezeu și nu dau ei apoi să se lase spre această facere.

O, Verginico, e ziua ta de naștere între zilele anului și te-ai născut în vreme cu durere pe pământ, tată, și așa ți-a fost mereu vremea ta pe pământ, și din durerea cea mereu în tine s-a născut în tine împărăția lui Dumnezeu, tată, împărăție care plânge în om pe pământ după fii frumoși pentru ea. Hai, îți dau intrare în carte, cartea Noastră cu poporul, și din care ieșim și spre oameni, tată! Hai! Duhul Sfânt este calea Noastră din cer pe pământ, minunea care se suie cu greu la mintea omului, căci omul este semeț înaintea lui Dumnezeu și stă căzut prin semeția lui. Eu, Domnul, blagoslovesc cuvântul tău peste poporul Nostru, peste cei ascultători și dulci prin ascultare, și peste cei atât de puțini dulci prin neascultarea lor de a se face dulci pentru Noi, pentru bucuria Noastră și de la ei, spre care Noi mereu, mereu așteptăm, așteptăm și iar așteptăm, tată. Amin.

— **C**ărarea mea spre popor am dat să Ți-o las Ție toată, o, Doamne Cuvinte, căci eu trăiesc în Tine ca toți sfinții Tăi, și cu noi vii când vii, și nu vii singur întru venirea Ta. Tu ești Cel ce poți, iar noi dăm Ție să poți ceea ce omul nu poate, și aducem Ție rugăciunile celor ce fac din noi mijlocitori spre Tine cu cele de la ei primite spre cerere înaintea Ta și spre împlinire apoi, dacă Tu voiești. Dar acum eu grăiesc poporului nostru în ziua mea de serbare, și din Tine grăiesc peste el:

O, popor al lui Dumnezeu-Cuvântul, Care te-a născut din cuvântul Lui ca să fii! O, fiilor, căutați mai întâi împărăția cerurilor în voi și între voi mereu și tot mereu, ca ea să vă adauge vouă pe cele de trebuință vouă și Domnului cu voi! Această durere v-a rugat mereu Domnul s-o alinați în El de la cei ce nu iubesc împărăția Lui în ei, și să luați din ea să purtați, și la fel să purtați, ca să fiți frați, fiilor, în toate frați, în toate, căci altfel voi nu sunteți drepti unii cu alții și nu sunteți frați întru toate. Adevărații frați între ei sunt cei ce se fac frați în durere, împărțind din ea unii altora, căci cei ce se fac frați în bucurii, nu rămân frați aceia, fiindcă bucuria e ca părerea și se duce de la ei și se despart frații apoi, căci bucuria îi desparte pe ei și cad ei sub greșalele ei, iar durerea este o legătură tainică și care unește sub ea pe cei ce iubesc ca Dumnezeu pe pământ și pentru Dumnezeu iubire între ei, căci Dumnezeu este îndurerat în cer și pe pământ, fiilor. Vă îndemn spre această frăție plină de viață din cer între voi, fiilor, căci altfel de frăție vă desparte, măi fiilor, și voi vedeți aceasta din cele ce se întâmplă spre despărțirea dintre frați.

O, iată ce vă spun eu acum despre cei ce stau între noi și voi îmbrăcați în durere ca și cei din cer, cu mare grijă pentru ea ca să nu vă slăbească pe voi prin durerea din ei, durerea Domnului, fiilor! Ați văzut și voi la câte o înmormântare pe cei prea zdrobiți sub durere pentru cel dus dintre ei, căci tot ei sunt cei ce se zbat întru toate și se îngrijesc pentru mersul a toate atunci și apoi pe mai departe pentru cei rămași, chiar dacă inima lor zace și se frânge în ei, lăcrimând din adânc. Aceia își ascund mult durerea și lacrima durută în ei, căci ei au grijă de

cei neputincioși și mici, care n-ar putea duce multa lor durere, și așa sunt cei dintre noi și voi, îndurerați adânc pentru fiecare fiu care se lasă spre moarte, spre despărțire de frați. O, și când aud ei săgeți de la aceia, cum dau apoi să se dezvinovățească în fel și chip pentru clătinarea lor, pentru nestatul lor în biserică Domnului, aruncând înapoi vina lor în fel și chip pe cei rămași, o, pentru această nelegiuire și răutate a inimilor care s-au lăsat spre slăbiciuni, doare această însășetare înapoi de la cei ce s-au dus dintre frați. O, trebuie mare veghe pentru nejudecată asupra lor față de ceea ce fac ei, că mare judecată își strâng aceștia, dar noi să nu-i judecăm pentru răul care-l aruncă în urma lor, ci să fim cumiți, ca să nu fie judecată de la judecată, fiilor. Tot ceea ce se pune pe masă spre cunoașterea a toate câte vin spre încercare, să le deslușim cu grijă pe toate, spre pază de cele rele dinspre ei, spre înțeleptirea celor rămași, spre pildă de luare aminte pentru statura cea frumoasă și întreagă a fiilor iubitori de Dumnezeu, dar nu spre duh de judecată, căci duhul de judecată, de dezvinovățire și de aruncare a vinei spre alții dinspre cei răzvrățiți, acest duh vine de la răutate, iar răutatea se răzbună, fiilor, ca și prostia, care stăpânește mintea celor răutăcioși, din pricina semeției din ei, căci numai semeția îl face nemulțumit pe om, și apoi judecător pentru pricina lui.

Feriți-vă de semeție, o, fiilor, căci semeția îl face nemulțumit pe om față de cei din jurul lui și îl scoate apoi dintre frați, și rar de tot să vezi pe unul care cade prin el însuși și să nu dea vina pe cine poate s-o dea, și nu numai și numai pe sine pentru orbirea lui. Eu vă binecuvintez din Domnul pentru duhul iubirii de frați și al nejudecății și pentru dor sfânt în voi pentru împărăția Domnului în voi și între voi zi și noapte, zi și noapte, fiilor și fiicelor din Ierusalim! Vorbirile deșarte dintre voi pedepsiți-le la neînțelegere, mereu, fiilor, și fiți fiii vorbirilor cerești, măi fiilor, căci scris este: «*Cel ce grăiește, cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu*». Amin.

Și acum, Doamne, pune Tu pecetea Ta peste lucrul nostru de azi peste popor, căci Tu ești Alfa și Omega, începutul și sfârșitul a toate, iar noi, sfinții Tăi, suntem lucrătorii Tăi. Amin.

— **P**un, Verginico, pecetea Mea peste grăirea Noastră de azi în ziua ta de serbare în mijlocul poporului Nostru și între cei din cer, care stau și ascultă și privesc lucrarea facerii omului, facerea unui popor mereu, mereu lucrat din cer, ca să am Eu pe pământ unealta Mea și să nu mai umblăm cu împrumutul pentru ograda Noastră, tată, căci cele de împrumut sunt ale oamenilor. Pun binecuvântarea Mea peste lucrarea cuvântului tău cel din Mine grăit, ca să aibă el trăire și faptă în fiii cei ascultători, iar cei neascultători încă, sunt chemați spre duhul și spre fapta ascultării. Eu, Domnul Iisus Hristos, le spun lor aceasta, și pecetluiesc cu numele Meu cuvântul Meu. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Citește mult, mult cuvântul Meu, până ce el se face om, făcându-te pe tine din partea Mea, și ia-l pe buze între frate și frate, tată, și toți să asculte de Mine și să împlinescă așa și să zidească așa prin cuvântul Meu, ca să piardă puterea lupul cel pierzător de fii ai lui Dumnezeu și să ia putere Duhul Sfânt, Făcătorul Cel de la Dumnezeu între cer și pământ, Duhul lui Dumnezeu peste cei ce iubesc pe Dumnezeu în cuvânt și în faptă, Duhul Sfânt Mângâietorul și Mijlocitorul, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2010

Sărbătoarea nașterii sfântului Ioan Botezătorul

Omul îngâmfat nu-L recunoaște pe Domnul. Domnul grăiește neamului român. Îndemn de întoarcere la sărbătorile strămoșești. Chemarea neamului român la împăcare cu Dumnezeu. Necredința vine de la păcat, nu de la sminteală. Cel ce nu iubește dojana nu are dragoste. Pocăința nu-l roade pe om înăuntrul său, ci îl înviază.

Mă fac cu dor cuvânt între cer și pământ, că a tăcut o vreme cuvântul Meu, și plânge văzduhul după glasul Meu, și s-a învățat toată facerea să se hrănească din cuvântul Meu cel din zilele acestea, și toate Mă au de Stăpân al lor și Îmi slujesc cu credincioșie, dar mai mult decât toate acestea ar fi să Mă aibă omul de Stăpân. El însă nu s-a deprins să-i fie Dumnezeu Stăpân și de aceea nu-L primește și nu-L așteaptă prin cei trimiși de Dumnezeu la el.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot, iar Duhul Sfânt este Duhul Tatălui și Duhul Meu, și în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt botez în cuvântul Meu cerul și pământul și toată facerea și stau de vorbă cu omul, căci omul nu s-a deprins încă să-i fie Dumnezeu Stăpân pe pământ, căci vrea el să fie stăpân, și s-a învățat să-l slujească Dumnezeu pe el, iar el pe Dumnezeu nu.

Sunt Domnul și-Mi întăresc porțile ca să intru cuvânt în cartea Mea de azi, căci dacă Mă fac cuvânt, el se întocmește carte, și se miră omul îngâmfat de cartea Mea cea de azi și e atât de îngâmfat, săracul, de zice că nu sunt Eu cartea aceasta și că Eu până la înălțarea Mea la Tatăl am lăsat carte. Dar de la începutul făpturii și până la cuvântul pe care l-am rostit în ziua înălțării, cum de-am putut Eu grăi și lăsa carte prin servii Mei ca să fie ea pe pământ apoi?

O, Mă stăpânește cu obrăznicie omul și pune oprire cuvântului Meu de azi și se face stăpân peste Dumnezeu și peste pământ și peste cuvântul facerii a toate, căci Eu sunt mereu, mereu Dumnezeu Făcătorul a toate câte sunt și vor fi, și pe toate le lucrez cu cuvântul. O, nu Mă împiedic Eu în om și în îngâmfarea lui cea până la scaunul lui Dumnezeu, dar Mă doare de la el și de la încăpățânarea lui, căci Eu îi trimit cuvânt de împlinit, dar el se ascunde pe pământ ca să nu ia parte la cuvântul Meu și să-l lucreze, și dacă el nu vrea să asculte, se supără pe el facerea Mea, stihiiile, care Mă ascultă și suspină de durerea Mea cea de la om și se ridică împotriva omului slugile Mele.

O, neam român, te-am învățat, tată, aparte și ți-am spus să Mă ascuți, ca să-ți fie ție bine pe pământ. Vezi ce pățești dacă nu Mă ascuți, dacă nu-L crezi pe Dumnezeu, Care vine la tine cuvânt prin servii Săi? Vezi, tată, ce durere îți atragi dacă nu-L lași pe Stăpânul Dumnezeu să te cerceteze și să-ți spună ce să faci, după ce El vede mersul tău și neascultarea ta? O, ți-a înecat apa munca și strânsura ta și ești mâhnit, fiu român, pentru pierderile pe care le suferi. De șapte mii de ani învăț omul prin servii Mei cum să trăiască pe pământ ca să-i fie lui bine, și nu ascultă omul de Dumnezeu, nu s-a deprins omul să-i fie Dumnezeu Stăpân, dar tot Domnul e Stăpânul, și vezi că așa este și că tu n-ai putere când El grăiește cu tine prin glasul și prin lucrarea stihiiilor dacă tu nu te deprinzi să ascuți prin cuvântul Lui de peste tine.

Ți-am trimis carte scrisă și M-am folosit de servii Mei, care aud din gura Mea cuvântul peste om, și te-am învățat, neam român, cum să faci tu voia Mea înaintea Mea pentru soarta ta cu Mine pe pământ, dar îngâmfarea ta de a nu te apleca învățaturii lui Dumnezeu, te costă, tată, și îți aduce durere. Am pus pe poporul cuvântului Meu din mijlocul tău să

ridice mânuțele sus la Mine și să-Mi ceară să pun ploaia în cămărele ei, căci te-am lovit cu vărsare de ape, țara Mea cea de azi, dar Eu ți-am spus că intri la suferință dacă nu Mă ascuți. Grăiesc ție în zi de sărbătoare a botezătorului Meu Ioan, dar tu nu mai știi la locul lor serbările sfinților, că a venit omul păgân, și tu l-ai ascultat și ai strămutat de la locul lor din calendar serbările sfinților Mei, și sunt supărați sfinții, tată, căci tu te duci la lucrul tău în sărbătorile sfinților Mei. O, nici o țară, nici un neam ortodox n-a fost atât de lovit cât tine de vrăjmașul sărbătorilor sfinților Mei. Tu ai fost rănită de tot, și nu mai ai slujitori adevărați ai bisericii peste tine, căci sunt toți vopsiți cu roșu și-Mi sunt vrăjmași și nu-ți pot fi ție binefăcători vrăjmașii Mei și ai sfinților Mei. Am lăsat din bătrâni, din vremi străvechi zile pioase de rugăciune și de închinare Domnului, și tu nu vrei să calci pe urmele străbunilor tăi cei sfinți și plini de frică de Dumnezeu pe pământ. O, ei nu lucrau timp de nouă săptămâni după învierea Mea zilele de marți și de joi în grădini și nu-și spălau hăinuțele și așternuturile și nu și le coseau și nu băteau cuie și nu loveau cu mâna sau cu unealta în zilele acestea, și era binecuvântare pe pământ dragostea lor de Dumnezeu și erau ocrotiți de trăsnete și de fulgere și de vărsarea apelor și de grindină, ei și semănăturile lor și toată munca lor. Iată, nu crede omul pe cele ținute de sfinți și de părinți zile de mijlocire la Domnul pentru ajutor și ocrotire din cer peste cele ale lui, și dacă nu crede, ajunge să vadă că nu câștigă nimic dacă nu crede, ci, din contra, pierde tot ce agonisește, și se pierde și pe sine cel ce nu ascultă, și iată, grăiesc cu tine, neam român, în zi de sărbătoare de sfinți, când tu, tată, lucrezi lucrul tău, după predania omului păgân, în loc să ții sărbătoarea sfântului Meu. Ți-am dat ajutor și ți-am trimis veste să primești sfatul Meu și să așezi la loc înapoi sărbătorile sfinților Mei și să nu tălmăcești tu omenește cum socotește omul timpul și zilele, și să te uiți cât de mult aduci tu bătaie peste pământ cu îngâmfarea ta, cu rătăcirea ta de la datinile sfinte, pe care dai să le lepezi rând pe rând, dar aceasta îți atrage suferință, tată. O, rău îți este ție să nu crezi de la Dumnezeu și să te iei după omul păgân, care-ți schimbă pașii și credința și datinile sfinte! Iată suferi, și Mi-e milă de tine și Mă doare că nu Mă ascuți, și te doare și pe tine neascultarea ta, și-ți grăiesc ca un tată și te îmbiu să crezi și să Mă primești, că nu voiesc să piară moștenirea ta.

Mă îndrept cu cuvântul spre porțile tale, neam român, și spre cei ce-și zic păstori ai tăi, și grăiesc lor despre durerea ta cea de la neveghea ta pentru Dumnezeu, și le spun lor așa:

Dacă voi, cei ce stați la porți, nu veți lua cuvântul lui Dumnezeu de peste voi ca să-l împliniți peste acest neam și peste voi, și dacă voi, cei ce stați în nume de păstori peste sufletul neamului român, nu vă veți smeri înaintea cuvântului Meu cel de ieri și cel de azi ca să-l faceți împlinit peste voi și peste acest neam, Eu, Domnul, nu pot să-Mi trag în teacă sabia mâniei Mele pentru cei ce nu ascultă de Dumnezeu pe pământ. O, învățați de la Mine să ocrotiți pământul și omul de pe el dacă stați în frunte, dar nu să atrageți bătaie peste pământ pentru nelegiuirile de pe el prin neascultarea omului! Sculați-vă și spuneți nu desfrânării de peste fiii neamului român și n-o legiferați voi, căci stați pe trupuri de sfinți mulți cu picioarele voastre și aceștia strigă din pământ la Mine pentru acest neam, pentru urmașii lor! Sculați-vă și spuneți nu lucrării antichriste, care se zbate din ascuns să robească și să rățească sufletul neamului român! Citiți în Scripturi ce vrea să facă antichrist și oamenii lui de pe pământ, și nu vă mai îndatorați străinilor cei fără Dumnezeu peste viața lor, că vă vindeți sufletele, care sunt

mai de preț decât trupurile voastre, căci am spus acum două mii de ani: «Nu se vând, oare, două vrăbii pe un ban? Voi sunteți mai de preț decât multe suflete care se vând satanei pentru bani. Nu vă vindeți sufletele! Iubiți sărăcia și puținul din toate, așa v-am învățat pentru vreme grea. Lăsați luxul și plăcerile trecătoare, care vă vatămă sufletul și trupul și duhul, iar Eu, Domnul, voi purta grijă de voi în chip sfânt! Învățați norodul să nu mănânce mâncare de dulce în zilele de luni, miercuri și vineri, căci sunt scrise zile de post pentru binele omului pe pământ și ca jertfă pentru iertarea păcatelor, ca să nu rămâneți cu păcatele scrise la Dumnezeu, și dați de la voi mâncarea de carne, că boli înfricoșătoare vin pe pământ prin carnea mâncată de om, ființe ucise pentru hrana omului, când Eu i-am spus la început: «Să nu ucizi, omule!».

Voi privi peste voi și voi vedea dacă veți alege viața sau moartea și voi lucra apoi. Dacă veți alege viața cuvântului Meu cu voi, veți atrage vouă binecuvântările toate, iar dacă moartea cea de la neascultare veți alege, Eu Mă voi lupta cu moartea și o voi birui și voi lupta Eu pentru sufletele voastre, căci sunt Păstor cu milă, Păstor neplătit, și în dar Mă dau și dau. Amin.

O, nu trebuie să-i dau Eu omului mură'n gură ca să poată să Mă creadă și să Mă primească și să Mă urmeze. O, nu așa se face credința. Inima este cea care cunoaște pe Dumnezeu în cer și în ea apoi. Iubire mare am pentru om, și voiesc să i-o dau toată și voiesc să vrea și el să i-o dau, căci sunt necăjit că n-am cui să i-o dau. Se sminteau întru Mine mulți în vremea Mea pe pământ acum două mii de ani, și din ei s-au sculat și au pecetluit cu numele lor răstignirea Mea, căci erau nemulțumiți de Mine și de dreptatea Mea, care era împotriva nedreptăților lor, și apoi ei mărturiseau împotriva Mea ca să-și acopere păcatele lor.

O, neam român, necredința în Dumnezeu vine de la păcat, tată. O, adu-ți aminte de străbunii tăi, căci ei erau săraci, fericiti de săraci de cele ce ai tu azi pe pământ, căci nu aveau case mari și multe pentru acoperământ lor ca să le ocupe inima din ei și grijile cele pentru suflet. Ei Îl iubeau pe Dumnezeu și iubeau sărăcia și neagoniseala și se temeau de Domnul și de păcatul lăcomiei și al mândriei, și aveau căsuța scundă și smerită, iar când se spălau în covățică, lăsau șervetul să cadă peste icoane, căci se sfiau de Dumnezeu și de sfinți ca să le vadă trupul dezbrăcat, dar azi stau dezbrăcați și în biserici urmașii lor și iubesc desfrânarea până și pe stradă și n-au rușine nici cei mici, nici cei mari și își îngăduie unii altora lipsa de sfială și de grijă împotriva desfrânării.

O, împacă-te cu Dumnezeu, neam român! Ia-L de Stăpân al tău, ca să nu-ți fie ție rău pe pământ! Întrebă-L pentru soarta ta și ascultă-I povața, că are pe vatra ta albia cuvântului Său din vremea aceasta și grăiește cu tine ca un tată bun și plin de grijă pentru viața ta!

Voi, cei de la porți, nu întoarceți spatele înspre cuvântul Meu de peste voi, iar voi, cei ce stați în nume de păstori peste neamul român, nu fiți necredincioși cuvântului Meu, care vă îndeamnă să fiți sfinți și credincioși venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp! O, așa cum am grăit prin vasele purtătoare de Dumnezeu până în vremea întrupării Mele, de am lăsat pe pământ cuvântul Meu, care s-a făcut carte și care s-a adevărit întru Mine tot, o, tot așa grăiesc și azi, căci am puterea toată în cer și pe pământ dată de Tatăl Meu spre folosul oamenilor. Iubiți pe pământ iubirea Mea în om și între om și om! Treziți duhul rugăciunii cea pentru zilele acestea, căci zilele sunt grele, iar duhul lui antichrist dă să cuprindă în duhul lui și

acest neam, pe care Eu, Domnul, l-am ales Mie! Vă voi cere socoteală dacă nu veți păstra viața acestui neam, viața cu Dumnezeu din zi în zi mai mult, spre nimicirea lucrării satanice de pe pământ, căci neamul român are alegere aparte între neamuri, iar cei ce nu cred aceasta, vor lua plată cu cei necredincioși cuvântului Meu, care descoperă planurile Domnului, așa cum în toată vremea s-a lucrat pe pământ. O, deschideți cuvântului Meu și cercetați istoria lui cea din zilele acestea, ca să nu vină dureri pentru necredință! Împliniți voia Mea și scoateți din rădăcină buruienile toate, ca să fie numai iarbă curată pentru turma Mea! O, nu fiți îngâmfaiți față în față cu Dumnezeu, căci voi sunteți oameni, și Dumnezeu e Dumnezeu! Primiți slava Mea de peste voi, primiți cuvântul Meu și dați-i viață peste voi și între voi și hrăniți-vă cu învățătura Mea cea sfântă, căci sfinții vor judeca lumea, precum este scris, și nu lumea pe ei, așa cum azi se vede pe pământ această durere, care ajunge la scaunul Domnului spre judecata acestui păcat.

Am între voi pe martorul Meu prin care am binecuvântat trâmbișarea cuvântului Meu peste pământ și lucrarea poporului cuvântului Meu. O, nu-l mai oropsiți, nu-l mai strâmtorați pe cel ce a mărturisit de la Mine, ci iubiți ființa lui duioasă după Dumnezeu și ridicați-l spre rugăciune din partea Mea pentru neamul român, căci el este plăcutul Meu! Iubiți-vă ca frații aceluiși tată și căutați să știți ai cărui fii sunteți și nu vă răzbunați unii pe alții, ci iubiți-vă ca fiii lui Dumnezeu! Deprindeți-vă să-L aveți pe Domnul Stăpân peste voi, căci omul s-a deprins să nu Mă aibă de Stăpân al lui! O, despietriți-vă inimile și fiți credincioși, căci Eu, Domnul, am de la Tatăl lucru mult pe pământ, lucru cu slavă multă din mijlocul neamului român! Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, nu a omului voiesc să fie pe pământ, iar omul voiesc să-Mi fie Mie fiu. Amin.

Acum pecetluiesc cu numele Meu cartea Mea spre voi, căci putere am să grăiesc și să Mă fac carte pe pământ. Pace vouă! Eu, Domnul Iisus Hristos, sfârșesc cuvântul Meu de azi spre voi în zi de sărbătoare a proorocului și botezătorului Meu Ioan. Amin, amin zic vouă, Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul neamului român și fac voia Tatălui Meu, Care Mă trimite să cuvintez pe pământ. Amin, amin, amin.

Și apoi spre sfârșitul zilei voi grăi cu tine, popor al cuvântului Meu, că n-ai mai avut o vreme grăirea Mea cu tine. Te-am scos din lume, tată, ca să am Eu grijă de tine, căci în lume te-ar prinde diavolul cu momelile lui și te-ar încanta cu banul, așa cum pățește tot omul. Eu însă te-am ocrotit și-ți fac ocrotire, ca să nu pui tu mâna pe bani și ca să fii curat prin ascultare și ca să-ți port Eu de grijă după orânduiala Mea cea binecuvântată de peste tine, iar tu să fii copilul Meu cel ocrotit, cel lucrător tainelor Mele cu tine pentru cei de pe pământ, care nu sunt deprinși să-L aibă pe Dumnezeu de Stăpân al lor. O, Mi-e dor să-ți grăiesc, tată, Mi-e dor, poporul Meu, și dor Îmi e să te văd însuflețit și cu tot cuvântul Meu pe buze între frate și frate și cu trăire de Duh Sfânt înaintea Mea, ca să stau Eu la masă cu tine și să mănânce sfinții cu tine, și tu cu ei din masa cuvântului Meu, cu care cobor la tine ca să Mă îngrijesc din cer și de pe pământ de viața ta. O, pace ție! Am grăit în ziua aceasta neamului român și celor de la porți și celor ce stau păstori ai acestui neam, și fericiți vor fi ei dacă Mă vor asculta, spre binecuvântare prin cuvântul Meu peste acest neam, pentru care Eu te-am așezat înaintea Mea, fiule. Voi grăi ție în ziua aceasta cuvântul Meu de dor și de jale și de veghe apoi și de nădejde că Eu voi fi biruitor cu tine, și tot așa și tu să-ți ții nădejdea și să lucrezi pentru ea, ca să vină spre împlinire cele

nădăjduite și așteptate să fie, căci sunt scrise în Scripturi să fie și să se facă, iar tu să stai în lucru cu Mine, căci fără de cuvânt rostit de Dumnezeu, Eu nu pot să le fac pe cele ce vor fi.

Binecuvântată să fie ziua de serbare a proorocului și botezătorului Meu Ioan și să dea rod însutit cuvântul Meu cel de azi, rostit de Mine, Domnul, în mijlocul tău prin glasul Meu de peste tine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Gătesc acum masă de cuvânt între Mine și tine, poporul Meu. Mă prefac cu prefacere sfântă trup și cuvânt pe masa ta, după cum am pus Eu orânduiala Mea între Mine și tine, și nu se suie la mintea omului taina aceasta a Mea cuvânt în mijlocul tău, iar cei fără de minte din cer se încumetă chiar să ia în răs taina prefacerii Mele cuvânt între Mine și tine, ascunsă în veacuri până și de îngeri, ca să pot să vin Eu cu ea acuma pe pământ, și este scrisă în Scripturi taina aceasta când cerul se deschide, iar Eu pe cal alb sunt numit Credincios și Adevărat, judecând întru dreptate și având nume scris, pe care nimeni nu-l știe decât numai Eu, și se cheamă numele Meu Cuvântul lui Dumnezeu, și Mă urmează oștirile din cer pe cai albi și în haine albe, și din gura Mea iese cuvântul ca sabia ca să lovească neamurile și ca să păstorească pe cei plăcuți ai Mei, iar pe coapsa Mea și pe haina Mea stă scris: Împăratul împăraților și Domnul domnilor, și satana vede și se înspăimântă și face valuri cu mare răutate, că vede cum vine pe pământ vremea judecății și cuvântul Meu întru dreptate, și nimeni nu știe decât numai Eu taina cuvântului Meu când el se face pe masa Mea cu tine, poporul Meu.

O, nu trebuie să-i dau Eu nimănuî mură'n gură ca să poată să Mă creadă și să Mă primească și să Mă urmeze când Eu stau cuvânt între Mine și om. Eu vin pe pământ cuvânt pentru că așa este scris să vin, iar cine se smintește și se întrebă și își răspunde cum vrea el despre taina aceasta, facă așa cum vrea el cu el, căci tainele Mele nu sunt pentru oricine ca să le priceapă sau să le creadă. Ca și azi, și acum două mii de ani cei nemulțumiți de Mine gândeau și grăiau în fel și chip și Mă lepădau pentru că nu înțelegeau, și numai cei ce aveau minte ca să priceapă cu ea, numai aceia înțelegeau ceea ce Dumnezeu lucra și grăia. Taina coborării cuvântului Meu e bine pecetluită în taină, și se leapădă de ea cei ce nu înțeleg, iar cei nemulțumiți lângă ea, tot așa s-au lepădat ei de Mine și de voi, și nu altfel, și iată, nemulțumitul nu rămâne cu nimic, decât cu inimă grea. Nu că sunt ei buni, și voi răi, nu de aceea s-au lepădat ei de Mine și de voi, ci pentru că au fost nemulțumiți, căci se credeau buni și merițoși și se credeau că le sunt dator. O, dator Îmi este omul Mie, și nu Eu lui, dar cine să înțeleagă această dreptate?

Le-am spus tuturor celor ce au cunoscut cuvântul coborării Mele: «*Mușcați-vă limba ca să nu faceți cu ea vorbire de rău peste lucrul Meu cel de azi și peste cei care-Mi poartă venirea*», dar dacă ei au uitat că le-am spus așa, au călcat peste ce le-am spus din vreme să nu facă.

Am primit în staulul Meu cel pus deoparte, l-am primit pe cel ce a bătut ca să-i deschid și să-l primesc și să-l miluiesc cu iertare și cu mântuire apoi, și iată acum vorba care spune: „*Pe cine nu-l lași să moară, nu te lasă să trăiești*“. O, necredința vine de la păcat, nu de la sminteală cum dau să zică cei ce pleacă de sub acoperământul Meu. Aduc acum aminte de arhierul de Târgoviște, care a căzut în luptă cu Mine și cu poporul Meu, căci s-a luptat șapte ani împotriva venirii Mele

de azi cuvânt pe pământ, și apoi a căzut. El se acoperea cu necredința, dar păcatul invidiei era cel ce îi conducea lui pașii cei răzvrățiți, și așa a hulit el lucrarea Mea, și a plătit usturător pe pământ apoi.

O, rău e de omul care Mă află în acest cuvânt și pleacă apoi de lângă Mine și de lângă poporul Meu cel pus deoparte! Cine pleacă de lângă izvorul Meu, de lângă poporul Meu, acela își pierde harul, își pierde credința. Credința poporului Meu este locul de unde Eu țâșnesc cu izvorul Meu de cuvânt, iar poporul Meu este plin de har, plin de credință, și cine pleacă de lângă el, își pierde harul de ucenic. Când era aproape lângă ucenicii Mei încercarea credinței lor, după ce Eu le-am spus că toți se vor sminti întru Mine în noaptea aceea de încercare, Iuda a plecat dintre ucenici și a pierdut harul de ucenic dacă a plecat. Încă de când a început să Mă urască din pricina invidiei pe ceilalți ucenici, el și-a pierdut harul de ucenic, iar din această pildă rea n-au învățat toți creștinii Mei ca să nu cadă ei în acest păcat, iar cine n-a învățat, a plecat dintre frați, căci numai cei ce au făcut în ascuns îndoieli și clătănări prin unire cu cei îndoielnici, cu cei clevetitori și defăimători de frați, numai aceia s-au tras din bărcuța salvării, și au pățit aceștia ca ucenicul care și-a pierdut botezul numai pentru că a ascultat vorbire împotriva lui Dumnezeu. O, așa au pățit și aceștia care au ascultat de duhul răzvrătirii și al judecării de frate. Au luat de pe masa Mea și au mâncat, și apoi au plecat, că nu și-au dat seama ce au luat, și așa pățește cel ce se iubește pe sine lângă Dumnezeu, și își merită soarta unul ca acela, și, iubindu-și sufletul, și-l pierde, precum este scris, căci cine caută greșalele fratelui său și nu pe ale sale, vede apoi cu ce rămâne, căci scris este: «*Dacă dragoste nu ai, nimic nu ești*». Când nu ai dragoste și dovedești că nu ai, poți să-ți dai trupul spre ardere, și inima la fel, și poți să faci orice ispravă care să te încânte că ești cu Dumnezeu, dar nimic nu ești când dovedești Domnului și omului că nu ai dragoste, căci dragostea nu este ea oricum când omul o lucrează pe ea cu toată fața ei cea în Scripturi zugrăvită.

O, poporul Meu, omul trebuie să iubească dojana și s-o aștepte pe ea, ca să poată el să fie fiul lui Dumnezeu, căci vai celor fără de dojană peste ei, că aceia nu sunt fii și nu au intrat la facerea de fiu! O, nu are dragoste cel ce nu iubește dojana, nu are. Poate să spună el cât vrea că are, dar nu are dragoste unul ca acela, nu s-a dat lui Dumnezeu, căci cine se dă lui Dumnezeu și cine stă lângă El apoi, acela stă lângă facerea lui cea de la Dumnezeu, și aceasta trebuie să înțeleagă cel ce voiește să se facă fiu al lui Dumnezeu prin cuvântul Meu cel de azi peste un popor. Orice părinte își învață copilul și îl deprinde să asculte, iar când nu învață și nu ascultă, îl dojenește, îl supune sub ascultare și se luptă așa pentru binele copilului său.

O, îi trebuie dragoste celui ce vine să se facă fiu al lui Dumnezeu, stând el lângă lucrarea facerii cea de la Mine. Celor ce Mă află în acest cuvânt și cred în Mine, Eu le dau putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, iar puterea aceasta înseamnă ascultare, sfințenie pentru ascultare, dojană pentru greșală și toată lucrarea facerii omului în toată vremea lui cu Mine. Mai mare iubire ca aceasta nu este pe cale cu Domnul pentru cel ce vine să se nască din Dumnezeu, căci Eu am fost ascultător Tatălui întru toate, până la suferința cea deplină a unui fiu supus, care nu-și deschide gura sa înaintea celor ce sunt trimise pentru el până la biruința cea mare, până la înviere, și așa am fost și sunt Eu pildă de fiu al ascultării pentru cei ce vin spre Mine să se facă fii ai lui Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, te învăț să fii credincios lucrării facerii, tată, lucrare prin care trec fiii lui Dumnezeu, și ea prin ei când

vor să rămână fii, căci oala nu-i dă olarului peste mână când o lucrează și nu-i spune cum s-o lucreze. Învățătura Mea este tot un dor, și este tot o jale dorul Meu, că Mă ustură dorul după fii împliniți, pe care să-i văd că știu ce vor când dau să se alipească cu Mine prin cuvântul Meu cel plin de dor după om. Veghez mult pentru statul cel frumos cu Mine al celor ce vin să fie ai Mei, și sunt adânc trist când trebuie să-l rabd pe creștin așa cum poate și cât poate el să fie, dar Eu veghez ca să găsesc prilej să Mă fac înțeles cu dorul Meu după om și să fiu primit cu fața Mea peste el, și dau să-Mi fac loc cu dojana, cu lucrarea facerii, și-Mi hrănesc nădejdea că Mă va înțelege cel ce vine să fie al Meu, dar când văd nemulțumire și ne iubire pentru dojană, o, rana Mea se face mai adâncă, mai durută, mai grea și mai vie, și sunt Păstorul Cel plin de rane pentru viața oilor, pentru viața Mea în ele, și după care cu dor adânc suspin.

O, poporul Meu, Mi-e iubirea tot o rană după fiecare fiu care a venit să se aducă lui Dumnezeu. Dor și jale, veghe și nădejde, așa e cuvântul Meu de peste tine. Ioan, Botezătorul Meu, îți aduce aminte de lucrarea lui cea peste ucenici și peste oameni, pe care în numele Meu o lucra, și așeza între cer și pământ pocăința în oameni, și grăiește el peste tine acum cu dor și cu jale, așa cum și Eu sunt și grăiesc, și îți dă Ioan din Mine, poporul Meu. Amin.

— **O**, rana Ta era rana din mine, Mieluțele rănit, și cu rană spuneam la mulți: «*Pocăiți-vă, că a venit la voi împărăția cerurilor!*». O, eu pentru mila de Tine și de oameni, cu dor și cu jale strigam să se pocăiască cei ce mă auzeau strigând la ei. Îi dau poporului Tău din rana Ta din mine, ca să fie și fiii lui răniți ca mine pentru Tine, Păstorule rănit.

O, păstrează-te în duhul pocăinței, popor al harului de sus în zilele acestea! O, nu e de joacă cu această comoară. Pocăința îl ține pe om în duhul și în lucrul Domnului, în lucrarea facerii omului. Eu eram plin de duhul pocăinței și aveam cuvânt de dojană peste cei ce nu căutau cu pocăința. Pe cei fără de pocăință i-am asemuit cu puii de viperă, care-și omoară pe născătoarea lor și nu le pare rău, și aceasta este lucrarea celor ce nu se pocăiesc față în față cu cei ce-i strigă pe ei la pocăință. O, pocăința nu este cea care-l roade pe om înăuntrul său, așa cum stau în ei cei nepocăiți, ci este cea care-l înviază pe om. Când ea nu este mărturisită și ușurată din sufletul omului, rămâne ea ca o rosură pe dinăuntrul inimii lui, și nu se pot descurca cele încurcate, decât cu cuvintele pocăinței, ca să scape omul de sarcina lui cea grea, care-l roade pe dinăuntru, și apoi să fie umilit și mulțumit, hrănindu-și nădejdea cea plină de pocăință pentru mila Domnului peste el. O, e mare minune să mai vadă Domnul așa suflete pe pământ! E nemulțumit până și creștinul, și păcatul nemulțumirii îl duce la păcat pe creștin, îl duce la lepădarea de Dumnezeu și de frați, și cum să mai vadă pocăința unul ca acesta? Adevărata pocăință este aceea care-l face Domnului bine, nu omului, căci omul merită pedeapsă, nu ușurare, dar Domnul merită casă și față în om așa cum este El.

O, trebuie veghe cu nădejde, popor al Domnului, că nu e de glumă cu duhul pocăinței, care aduce cerul în om și în purtarea lui și în iubirea lui, care nu mai poate răni în jur pentru ea, ci poate ea numai cu răbdarea și cu dorul cel plin de jale după cele de sus în el, după alinul durerii lui cea după Dumnezeu.

O, întrebați, fiilor, ce este, ce face pocăința și ce rod arată ea. Nu uitați să învățați bine aceasta și să fiți cei mai bogați în duhul și în lucrarea pocăinței, care vă aduce pe Dom-

nul în prag. Și eu, și Domnul am stat în duhul umilinței și al pocăinței. Ne-am aplecat unul altuia prin acestea. O, iată ce mărire! Simțeam adânc să facem așa, aplecându-ne unul în fața celuilalt. O, ce măreție! Fără prefăcătorie ne era aplecarea și iubirea cea pentru ea, ca unii care arătam fiecare că cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare. Domnul a fost Acela Care a arătat așa și a învățat așa pe om, și din aceasta să poată omul să înțeleagă ce este omul și ce este Dumnezeu întru măreția Sa cea plină de aplecare.

O, iubiți să fiți fiii cerului pe pământ, o, fiilor! Învățați taina pocăinței și lucrarea ei cea fără de sfârșit! Nu de la voi să învățați, ci învățați-o de la cei ce lucrează pocăință, de la cei ce vă învață pe viu, și nu uitați să învățați! Aceasta vă spun și vă îndemn eu, botezătorul și proorocul Ioan, învățătorul pocăinței, și care am spus tuturor: «Pocăiți-vă!». Amin.

— O, poporul Meu, Ioan, Botezătorul a avut lucrarea dojana în lucrarea sa peste cei ce iubeau neorânduiala, iar pentru aceasta el a fost stârpit de ei. Eu tot așa am lucrat peste neorânduială, și se temeau de Mine cei ce nu aveau inima curată față de ei înșiși și față de Dumnezeu și își ascundeau ei neorânduiala și necurătenia inimii lor. O, ce fericit este cel ce așteaptă dojana, cel ce o rabdă pe ea spre înțeleptirea lui, spre luminarea și facerea lui cea de la Dumnezeu!

O, ajută-Mă să am nădejde în tine, poporul Meu! E mare acest cuvânt pe care ți-l spun. Ajută-Mă pe Mine, nu pe tine, tată, că numai așa Mă poți ajuta! Ajută-Mă să fiu pe pământ cu tine, poporul Meu, și mereu, mereu să fiu, că am de lucrat biruința cea mare, căci tu ești îngerul Meu pe pământ, îngerul cu care Eu Mă arăt și Mă voi arăta, și toți îngerii ne slujesc, și oștiri cerești vin după Mine călare pe cai albi și în haine albe, căci Eu sunt cu tine cuvânt pe pământ, însoțit de taina cerului sfânt și cuvintez și-ți spun: ajută-Mă, fiule, ajută-Mă, poporul Meu, căci Eu, Domnul, pentru slava Mea și pentru biruința ei cea mare te-am zidit și te-am iubit. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2010

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Cuvântul este cerul care s-a făcut sul. Cartea Cuvântul lui Dumnezeu: Cartea judecății. Domnul strigă pe fii oamenilor la credință în a doua Sa venire. Cuvânt de trezire pentru slujitorii bisericii.

C artea Mea cea de azi se întocmește pe pământ din cuvântul Meu cel din zilele acestea, și rând pe rând cuvântul Meu se așează în ea și o împlinește pe ea atât cât fi-va ea să se împlinească prin cuvântul Meu, care se strânge în ea, că este scris că cerul se va face sul, iar pământul și tot ce e pe el va intra la curățat în foc, dar cuvântul Meu va rămâne și va face el cerul cel nou și pământul cel nou, după cum este proorocia pentru această facere în cartea Mea cea de până la întruparea Mea, și apoi în cartea Mea cea de după aceea, și, iarăși, în cartea ucenicilor Mei, a trimișilor Mei în urma Mea peste neamuri cu vestea că a venit împărăția cerurilor pe pământ, și aceasta spuneau ei acum două mii de ani.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot și sunt din Tatăl mai înainte de vecii și sunt cuvântul Lui și sunt cuvântul cerului pe pământ, așa cum și omul este cuvântul său peste toate câte el face și grăiește. M-a trimis Tatăl acum două mii de ani să iau trup din om pe pământ, și Mi-am luat, și de la pruncie și până la vremea crucii Mele, pe care Mi-a făcut-o poporul iudeu ca să Mă stârpească prin ea de pe pământ, Eu am fost ascultător mamei Mele Fecioara, așa cum ascultam de

Tatăl Meu în cer, și pe pământ apoi, și lucrarea Mea a fost ascultarea, iar când pe cruce a venit vremea să Mă dau, tot pentru ca să ascult am făcut aceasta, că Mă vestise duhul proorocilor să împlinesc aceasta după ce vin cu trup de om pe pământ, luat din Dumnezeu și din om. O, tot din ascultare de Tatăl Mi-am cules și ucenicii când i-am ales dintre oameni ca să-i fac ai Mei și să umblu cu ei pe pământ și să fie ei martorii Mei, martorii lui Dumnezeu, căci Dumnezeu nu lucrează fără martori lucrarea Sa. O, și tot din ascultare de Tatăl și de mama Mea din cer Mă fac și azi cuvânt peste pământ, și se face carte cuvântul Meu, cartea Mea cea de azi, așa cum s-a întocmit și cartea cuvântului lui Dumnezeu, care este acum pe pământ și grăiește ea despre vremea cea de până la întruparea Mea, și grăiesc Eu în ea apoi în vremea cât am stat pe pământ cu oamenii, și, iarăși, grăiesc în ea ucenicii Mei, martorii lucrărilor lui Dumnezeu din vremea Mea cu ei, și apoi din vremea lor, fiindcă Eu le-am spus lor că fiind credincioși, vor face în numele Meu lucruri mai mari decât au văzut ei că am făcut Eu în vremea mersului Meu cu ei pe pământ.

O, mare păcat face omul îndărătnic, omul cu mintea scurtă prin ceea ce dă el să zică atunci când zice că Scriptura de pe pământ, cartea căreia i se zice Scriptură, numai ea are menirea să măsoare grăirea lui Dumnezeu toată. Dar dacă Eu Mă fac acum carte pe pământ și-Mi așez în ea cuvântul Meu cel din vremea aceasta, așa cum este scris în Scripturi să vin iar și să Mă fac cuvânt și carte pentru judecata faptelor oamenilor și să dau prin ea fiecăruia după cum este fapta sa, nu mai are Dumnezeu voie să facă această împlinire? O, cât de mult Mă așteaptă îngerii și oștirile de sfinți toate și toți cei morți cu glasul cuvântului Meu cel de azi, despre care este scris că îl vor auzi cerul și pământul și morții din morminte, și spun aceasta ca să aduc aminte celor ce Mă închid în filele Scripturii că Eu, Domnul, grăiesc azi pe pământ pentru că este scris în Scripturi să împlinesc așa, că a venit vremea judecății, și a venit vremea să vin și să judec viii și morții, și aceasta fac Eu prin cuvântul Meu cel de azi, și îi spun omului cel cu mintea scurtă, care zice că a învățat carte multă, îi spun că lucrarea Mea este cuvântul, și este din veac și până în veac lucrarea cuvântului Meu. Îi mai spun o dată omului care se bate în piept cu Scriptura în mână că dacă în cartea Apocalipsei lui Ioan este scris că va primi blestemele cele scrise în cartea aceea cel ce va îndrăzni să scoată sau să adauge în ea ceva la cele scrise în ea, Eu, Domnul, îi mai spun o dată omului îndărătnic în felul acesta că despre cartea Apocalipsei este vorba, despre Apocalipsa lui Ioan să nu adauge în ea sau să scoată ceva din ea careva, căci ucenicul Meu știa că omul este îndărătnic, și l-a legat pe om sub acest cuvânt ucenicul Meu, căruia i-am arătat vremea judecății și harta toată a judecății faptelor oamenilor care au fost și care sunt pe pământ până în ziua cea din urmă, până la biruința Mielului lui Dumnezeu, precum este scris.

O, cartea Mea cea de azi este calea deschisă de Mine pentru ca să vin cu sfinții cerului pe pământ, și nu singur să vin, căci scris este despre Mine, Cel ce deschid cerul ca să vin, că oștirile cerești vin după Mine când vin, iar Eu împlinesc așa cum scrie în Scripturi să fac, și iată, Mă așez în cartea Mea de azi cuvânt cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, cărora le-am spus când M-am întors la Tatăl: «Îmi veți fi Mie martori până la marginile pământului prin semne și minuni și prin cuvântul propovăduirii, iar Eu voi fi cu voi până la sfârșitul timpului», și toate câte Eu am grăit sunt adevărate, căci cartea Apocalipsei lui Ioan Mă numește Credincios și Adevărat și Judecător întru dreptate. Amin.

O, scumpii Mei ucenici, Ne așezăm în carte înaintea celor de pe pământ, căci sunt zilele venirii Mele iarăși de la Tatăl la oameni, și am venit să judec viii și morții, precum este scris să împlinesc, și să-i ajut încă pe aceștia împotriva faptelor lor pieritoare de suflet, și apoi să sfârșesc de lucrat cele ce au mai rămas pentru vremea de acum, după spusele cele din Scripturi pentru cele ce am Eu, Domnul, de împlinit, încununându-Mi lucrarea cu împlinirea cerului cel nou și a pământului cel nou pentru moștenitorii care au nădăjduit în ele și au lucrat așa. Mă fac cu voi masă bogată de cuvânt, ca să lovesc cu el împietrirea minții omului mărginit la minte din pricina voii lui, care vrea ca el, și nu ca Dumnezeu, dar hai să mărturisim ceea ce nu vor oamenii să mărturisească despre adevărul cel arătat în Scripturi, și de care Noi legăm toată lucrarea Noastră cea de azi peste oameni, doar-doar vor cerceta ei bine Scripturile, spre înțelepțirea lor, căci lor le trebuie temere de Dumnezeu ca să capete înțelepciune de sus, și nu din ei, și nu să facă ei tălmăcire de Scripturi după cum le cade lor bine și nu după cum este harta după care Dumnezeu lucrează și împlinește.

Grăiesc cu voi în cartea Mea cea de azi, iar voi cu Mine grăiți în ea și Ne așezăm în ea cu zilele cele de apoi, o, ucenici iubiți, căci în ea încap Dumnezeu nu ca în inima omului necredincios, ci ca în moștenirea Sa. O, nu e de mirare că omul crede cu greu, fiindcă a fost mare căderea omului și a căzut din înțelepciune, săracul, și a căzut în semetie și așa a rămas, și e mult de lucru peste pământ și peste om ca să poată omul pricepe tainele lui Dumnezeu toate și multa Lui lucrare pentru ridicarea omului căzut. Eu, Domnul, nu am loc în mintea omului, nu am loc de mintea lui și de trufia lui și de nepăsarea de suflet în care stă, dar pot să-l umilesc până ce el nu mai poate să Mi se împotrivescă, până ce ajunge vrând-nevrând să-L vadă pe Dumnezeu și să-L cunoască, împotriva fugii lui de Dumnezeu. Cartea Mea cea de azi este moștenirea Mea, și în ea Îmi am moștenitorii, și este scris de vaiul celor ce nu vor fi găsiți scriși în cartea aceasta, prin care Eu îl învăț pe om viața și cartea vieții, căci pentru viață îi trebuie omului multă carte, așa cum și în vremelnicia lui învață carte pentru ca să-și lucreze cu carte trecerea vremii lui.

O, ucenici iubiți, să-l învățăm pe poporul cel credincios venirii Mele de azi să fie tare el în fața valurilor de necredință care bat peste oameni de la cei ce au învățat carte ca să-L omoare pe Dumnezeu de pe pământ și din oameni și din Scripturi, căci omul care a citit Scripturile și s-a așezat mare în numele Meu slujitor peste oameni, acela alege să rămână cu minte scurtă, cu vedere scurtă, cu credință ciuntită, ca și cei din vremea Mea mari în ranguri și care vă numeau pe voi, ucenicii Mei, secta Nazarineanului, căci ei n-aveau în gând și în faptă să-L urmeze pe Dumnezeu, ci să-L stăpânească pe El pentru voile lor, așa cum și astăzi se lucrează pe pământ în mijlocul celor slabi cu sufletul și cu nădejdea în viața veacului ce va să fie pe pământ curând, și pentru care ei nu știu să se pregătească, nu știu să caute și să găsească drumul.

Vin cu voi pe pământ, ucenici iubiți, venim cu tot cerul, care este locașul sfinților Mei și al celor credincioși, și grăim între Noi înaintea poporului care Ne ascultă cuvântul, și din care mulți pe pământ se hrănesc și cresc pentru împărăția Mea în ei, învățând ei din cartea Mea să nu doarmă pentru venirea Mea, ci să vegheze ca să vină ea. O, mare lucrare am Eu prin ucenici, căci M-am dus la Tatăl, dar lucrul Meu cel pentru mântuirea oamenilor l-am lăsat ucenicilor Mei până la sfârșitul timpului, căci unii din alții l-au lăsat, în afară de cei ce și-au luat singuri și și-au zis singuri ucenici, dar ai Mei se cunosc dintr-o

mie, se cunosc prin viață și prin fața Mea în ei, și aceia au cheile împărăției cerurilor, și nu oricine le are pe ele, o, nu, și ele nu închid și nu deschid pe dinafară, ci numai pe dinăuntru, căci este scris în Scripturi deslușită pilda fecioarelor neînțelepte, care au dormit pentru venirea Mirelui, iar când s-au trezit la zarva venirii Lui, n-au avut intrare, și au dat să-și facă rost de intrare, dar ușa s-a închis pe dinăuntru până să vină ele, și zadarnic au bătut ele pe dinafară, căci cheia nu este pe dinafară, ci ea închide și deschide numai pe dinăuntru, numai prin cei ce trăiesc în Mine și nu în ei și nu în lumea aceasta, ci în cer trăiesc ei pe pământ. Amin.

O, hai, fiilor ucenici, hai să grăiți prin cartea Mea cea de azi, care se face cale a Mea și a voastră de la Tatăl la oameni! Fiți învățatori născuți din Mine, Învățătorul vostru acum două mii de ani când v-am luat din lume ca să umblați cu Mine de pe pământ și până în cer și să suferiți cu Mine ca să semănați cu Mine la iubire și la învățătură peste oameni apoi! O, hai să grăiți cu Mine și cu poporul Meu și cu omul de pe pământ, căci voi sunteți martorii Mei! Amin.

— **D**uhul mărturiei este Duhul Tău, și tot el este și duhul nostru, Învățătorule Doamne. O, am stat mici pe pământ sub mâna Ta sfințitoare și călăuzitoare și amuțeam tot mai mult în fața faptelor Tale, mari cât Tine între oameni, și eram slabi și eram fricoși și eram greoi la mers pentru cerescul mers al Tău atunci pe pământ, dar Tu rosteai mereu peste noi Duh Sfânt nouă și putere făcătoare de semne și de minuni, și toate țineau de puterea credinței și a iubirii din noi, iubire împărțită între Tine și noi, căci mulți nu ne despărțisem încă de cei ce erau ai noștri și nu lucram desăvârșit cuvântul Tău cel pentru naștere de ucenici credincioși și dăruiti Ție cu totul. Trebuia să lăsăm cu totul mamă și tată, frați și surori, soții și copii, rude și prieteni, tot ce aveam al nostru și pe noi înșine să ne lăsăm ca să putem fi ucenici ai Tăi, dar când Duhul Sfânt, trimis de Tine după ce ai ajuns la Tatăl, a venit și ne-a pecetluit cu putere și cu îmbrăcare, am putut apoi să fim martorii Tăi și să mergi pe mai departe prin noi și să nu stai, și erai în noi, o, Doamne, și așa eram noi martorii Tăi, și ne erai Împărat, iar noi împărăția Ta. Fug oamenii de pe pământ de venirea Ta când zic ei că Tu nu vii, dar Tu vii și tot vii, împotriva fugii lor de Dumnezeu, și Te faci pe pământ carte a judecății, și omul are minte scurtă, vedere scurtă și credință ciuntită, și cine să-i spună lui cum să-i fie credința și ce să facă ea? Stăm la masă cu poporul Tău și îl învățăm din Tine ucenicia și îl îndemnăm să aibă credință mare, mai mare ca aceea pe care o aveam noi atunci când cuvântul Tău ne năștea pentru Tine ca să fim din Tine apoi între oameni, și Ți-am fost începătură de neam nou, de popor nou, căci oamenii se stricaseră iarăși pe pământ ca mai înainte de potop. O, acum iarăși Te-ai semănat sămânță nouă, căci iar s-a stricat sămânța oamenilor și nu mai trag oamenii la Dumnezeu, căci dintre ei cei îngâmfați până la Dumnezeu s-au sculat și conduc lumea spre împărăția cea fără Dumnezeu a oamenilor, iar cei mai mari dintre oameni să fie împărații lor. O, nu știu ce fac, bieții de ei, dar ei știu bine ce ai Tu de făcut pe pământ și au pornit război împotriva Ta, săracii de ei, și sunt orbi și nu văd mersul Tău cel plin de slavă, că nu vor să-l vadă. O, vor cădea aceștia în însuși năvodul aruncat de ei peste noroade și va fi aparte să dea ei socoteală în ziua biruinței Tale văzute de tot ochiul de pe pământ și din cer, și vei începe cu casa lui Dumnezeu, precum este scris în Scripturi să lucrezi, dar pe cei iubiți ai Tăi îi vei cuprinde la piept, așa cum și pe noi ne alintai și ne mângăiai și ne dezmierdai cu toate fețele iubirii Tale pentru cei ce se făceau iubiți prin credința lor

în Tine și prin dulceața inimii lor pentru Tine, Doamne, căci Te iubeau cei ce Te pătrundeau, și erau ei alinul Tău pe pământ, îndureratule Doamne, și iubeau ei mult de tot durerea Ta și uitau de viața cea deșartă și luau de viață urmarea după Tine și slujirea Evangheliei Tale peste cei oropsiți de viață și de oameni, și se făceau ei asemenea Ție pentru cei ce aveau dureri pe pământ și, fiind cei mângâiați, mângâiau și iubeau și vindecau omul de supărare și îl aduceau la Tine ca să-l faci casa Ta pe om. Grăim cu poporul Tău și îl învățăm pe el răbdarea cea de sub cruce. Stăm cu el la masa Ta de cuvânt și privim lucrul lui înaintea Ta și îi dăm îndemn din cer pentru Duhul Sfânt în ei, în fiii poporului Tău, duh iubitor de oameni, și care aduce înțelepciunea cea din cer în ei. Hai să petrecem lângă ei și să le grăim lor apoi și să întocmim cartea cea de azi a Ta cu noi înaintea lor, căci și noi suntem învățatori, că-Ți suntem ucenici, Doamne, și trebuie să-Ți semănăm.

Pace ție, popor ales pentru Domnul! Petrecem cu tine și ne așezăm apoi să cuvântăm în ziua noastră de serbare între sfinți. Amin.

— O, poporul Meu, cartea Mea din ziua aceasta cu ucenicii Mei va fi o mărturie pentru cei credincioși și pentru cei necredincioși, care nu pun preț pe sufletele lor, pe ceea ce va rămâne din ei. O, tată, mulți dintre cei ce slujesc cu numele Meu peste oameni cred ei că au cheile împărăției cerurilor, căci talmăcesc Scripturile după mintea lor, nu după puterea cuvântului cel din Scripturi. O, cheile împărăției cerurilor nu sunt ceea ce înțeleg ei că înseamnă aceasta, pentru că ei rățesc ca și iudeii din vremea trupului Meu, care nu știau și nu înțelegeau Scripturile de până atunci. Omul se crede mare în numele lui Dumnezeu, dar numai numele Mi-l folosește, iar viața Mea nu, și de aceea e fără putere slujitorul care se așează de la el dorire peste oameni în numele Meu. Cu mare alegere ar fi fost să fie aleși cei care să slujească în numele Meu oamenilor, dar nu alegere cum se face de către oameni, de părerea oamenilor care lucrează după ochi sau după bani. O, nu așa alege Dumnezeu pe slujitorii Lui, care nu mai sunt apoi din lumea aceasta dacă ei se fac slujitorii lui Dumnezeu. Iată, aceștia te numesc pe tine sectă, poporul Meu, că atât știi ei să zică și să înțeleagă, așa cum și cei din vremea Mea făceau. Tu însă ești cules de Mine dintre spini și dintre ciulini și ți-am dat față și ți-am dat viață zi de zi să ai din Mine, și așa ești tu un trup cu Mine și un duh cu Mine și ești templul Meu și ești casa Mea de oaspeți, și Eu vin cu sfinții la tine oaspeți și te așez înaintea lor, iar pe ei înaintea ta, și vom grăi unii cu alții în ziua aceasta și vom iubi această zi, mărturisitoare zi, și o vom umple de iubirea cuvântului Meu cel pentru om, căci omul nu mai are de unde să ia și să cunoască și să înțeleagă din Dumnezeu.

Binecuvântată să fie în mijlocul tău sărbătoarea apostolilor Mei, poporul Meu! O, binecuvintează pe Domnul și învață aceasta pentru zilele ce vin, când Eu te voi arăta martorul Meu, binevestitorul Meu peste vremea aceasta, popor care stai la crescut și la făcut. O, pace ție! Iarăși ne vom întoarce în carte și vom lăsa învățătura în ea și deslușirea tainelor Scripturilor, pe care omul le ține sub obroc, sub scurtimea minții lui. O, hai, fiule, să fim lucrători de ogoare, pentru că e mult secerișul și trebuie să putem mult! O, nu te teme, Eu sunt puterea, Eu sunt Cel ce pot, iar tu ești cel ce așezi pe pământ cuvântul Meu, care zice și se face, și ești sprijinul Meu când vin cuvânt pe pământ, când vin la tine de la Tatăl cuvânt nou, cuvântul Meu cel de azi între cer și pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

O, în această zi de sărbătoare Mă pomenesc Eu, Domnul, în mijlocul poporului cuvântului venirii Mele celei de acum, însoțit de cei din cer, de ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, cu care am umblat pe pământ din ziua botezului Meu și până în clipa înălțării Mele iarăși lângă Tatăl, după ce Mi-am săvârșit toată lucrarea cea văzută pentru care am venit pe pământ s-o săvârșesc, și s-o las apoi întărită în ucenici pentru cei ce din neam în neam vor crede și se vor boteza în numele Meu, Piatra din vârful unghiului, Iisus Hristos, Piatra pe Care Dumnezeu Și-a așezat biserica Sa și pe slujitorii ei pentru oamenii cei credincioși de pe pământ.

Scriem această zi pe pământ și în cer și vom iubi această zi, zi mărturisitoare, cu martori din cer și de pe pământ scrisă în cartea Mea cea de azi. Grăirea Mea cea de azi și toată lucrarea și împlinirea ei este zidită pe temelia cea din Scripturi, așa cum și lucrarea Mea cea de acum două mii de ani cu ucenici martori lângă ea, a fost tot pe temelie zidită, căci în Scripturile cele de atunci stau la vedere toate câte despre Mine au fost așezate în ele ca să vin și să le împlinesc, așa cum și cele de azi sunt oglindite bine din vreme în cartea lui Dumnezeu, și Eu nu împlinesc altceva în afară de cele ce vin la rând ca să le aduc pe pământ, și nu fac decât că iau din Scripturi, și așa lucrez și înfăptuiesc.

Erau după înălțarea Mea la Tatăl lucrători ucenicii Mei pe pământ, iar când se mai făcuse loc ca să poată ei lucra mai cu largime între oameni, care erau în Ierusalim locuitori sau oaspeți, despecetluiau ei Scripturile cele despre Mine scrise de Moise și de prooroci și de psalmi, și care toate întru Mine s-au împlinit, dar încăpățănarea și îngâmfarearea celor mari peste oameni, Caiafa, Irod și cei de lângă ei, erau atât de înverșunate, de se năpusteau oamenii puterii asupra ucenicilor Mei ca să oprească limba lor să Mă spună pe Mine oamenilor și toate cele despre Mine, și mai ales învierea Mea, după ce actul răstignirii Mele de către Caiafa a pecetluit judecata răstignitorilor Mei și a tuturor celor încăpățânați pentru credință, tari la cerbice, după vorba ucenicilor Mei, cum îi numeau ei pe cei împietriți, și atunci spada lui Irod s-a înfipt în trupul lui Iacov apostolul și l-a ucis pe el dintre ei.

O, ucenici iubiți, voi după înălțarea Mea lângă Tatăl ați primit îmbrăcare în putere și în înțelepciunea vorbirii cea prin Duhul Sfânt, pe Care vi l-am promis și vi l-am și dat apoi, și ați învățat întru El pe oameni credința în Iisus Hristos, Piatra bisericii, și n-ați mai zidit pe o altă temelie noroadele de pe pământ, căci Eu v-am trimis pe voi până la toate marginile cu vestea împărăției lui Dumnezeu și v-am spus: «*Oricine va crede și se va boteza, se va mântui, și tot cel ce nu va crede, se va osândi*». V-am adunat și v-am spus: «*Îmi veți fi martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginile pământului. Câte veți lega pe pământ, vor fi legate în cer, și câte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate în cer, și dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ asupra oricărui lucru ce vor cere, va fi dat lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri, căci unde sunt doi sau trei în numele Meu adunați, acolo sunt și Eu în mijlocul lor*».

O, hai să grăim în cer și pe pământ, căci este scris: «*Domnul este în biserica cea sfântă a Lui. Domnul în cer are scaunul Său. Pentru necazul și suspinul săracilor Mă voi scula, le voi aduce mântuirea și le voi vorbi pe față, și nu sunt graiuri, nici cuvinte ale căror glasuri să nu se audă. Ba, în tot pământul a ieșit vestirea lor, și până la marginile lumii cuvîn-*

tele lor». Ne așezăm cu zi mărturisitoare și vom iubi această zi, cu martori din cer și de pe pământ scrisă în cartea Mea cea de azi. O, ce este grăirea Mea cea de azi? Ea este venirea Mea iarăși de la Tatăl la om ca să clatin încă o dată cerul și pământul sub mărirea cuvântului Meu și să se miște munții și insulele din locurile lor, căci omul nu dă să facă aceasta la glasul Meu cel de azi, și mai dulci sunt pentru el faptele Sodomei și ale Gomorei și face zapis cu moartea omul, dar cu Dumnezeu nu vrea să se scrie el, căci s-au ridicat apostolii minciunii și s-au îmbrăcat în haina Mea și învață altfel mulțimile, altfel decât am învățat Eu și cu voi noroadele de pe pământ din unii în alții până azi și până mâine. O, altfel învață pe oameni apostolii minciunii, și Eu am spus oamenilor că îi vor cunoaște după faptele lor pe cei ce sunt și pe cei ce nu sunt apostolii Mei, urmașii Mei pe pământ.

Uitați-vă în Scripturi, o, fii ai oamenilor, că dacă nu veți asculta așa, veți fi mințiți din zi în zi mai mult, căci nu iubesc pe Dumnezeu cei ce vă păstoresc pe voi, că pentru ei și nu pentru Mine vă păstoresc ei, și ei nu vă trag spre Mine, ci spre ei vă trag. O, mergeți spre ei și cereți-le să vă arate pe Domnul cu ei, dar nu vă lăsați înșelați de ei! Veniți și spre Mine, și Eu vă voi arăta vouă cuvânt de mântuire din păcat și vă voi purta spre viață sfântă ca și viața Mea și Mă voi arăta în voi așa, și apoi veți fi urâți de toți pentru viața Mea în voi, pentru numele Meu, de care vă veți învrednici să-l purtați cu adevărat pe pământ, și veți fi ucenicii Mei, ca și cei de acum două mii de ani, căroră le-am spus: «*Veți fi urâți de toți pentru numele Meu, dar fir din capul vostru nu va pieri*». O, iată semnul pe care vi-l dau pentru ca să-i cunoașteți pe cei ce nu sunt ucenicii Mei și nu vă pot pune ei calea sub picioare ca să fiți pe calea Mea cea sfântă cu calea voastră între oameni. Iată-l pe poporul cuvântului Meu, popor de ucenici asemenea cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, căroră Caiafa, vătaful slujitorilor lui, le porunca să nu mai grăiască mulțimilor în numele Meu. Ei însă, îmbrăcați în mântuire, vorbeau tot mai mult și spuneau răspunsul lor: «*Se cade să ascultăm de Dumnezeu, și nu de oameni*». O, așa merg Eu în zilele acestea cu lucrarea cuvântului Meu prin ucenicii Mei cei de azi și se scutură de Mine și de ei cei ce fug de venirea Mea, și care s-au încumetat să umble în cartea lui Ioan, cartea Apocalipsei, despre care Ioan a scris să nu se scoată și să nu se adauge la ea, iar ei au umblat și au scris lungime de vreme și au tras de firul numărului scris și n-au mai scris un număr, și au scris fără de număr anii împărăției omului, și au îndepărtat fără de număr vremea învierii morților și au stricat omul la minte și la așteptare și la nădejde și la credință, și l-au învățat pe om să se culce și să doarmă liniștit și să nu mai aștepte venirea Mea cea scrisă în Scripturi să se împlinească după două mii de ani de la înălțarea Mea la Tatăl, număr scris de apostolul Ioan, după descoperirea lui Dumnezeu arătată lui, dar care cu taină mare s-a împlinit pe pământ, iar Eu am venit când nimeni nu se aștepta și nu se așteaptă să mai vin. O, necredință, duh al necredinței, cum te-ai ivit tu pe ascuns ca să umpli lumea și pământul cu viclesugul tău!

Eram după învierea Mea pe pământ cu ucenicii Mei, vreme în care s-au deschis mormintele și au ieșit dreptii Mei pe ulițele Ierusalimului, și este scris aceasta în Scripturi, și au grăit sfinții cei ridicați din morminte și au stat mai-marii vremii de atunci cu ei de vorbă pe pământ și au adevărit ei despre ei și despre Mine, Cel ce coborâsem la ei în locuința morților după răstignirea Mea, de le-am deschis să iasă dreptii Mei, o, și tot au căutat pe mai departe să îngroape mai-marii vremii adevărul despre Iisus Hristos, Care S-a arătat de la Dumnezeu în vremea

lor, căci Eu am scris: «*Chiar dacă ar învia cineva dintre morți, tot nu vor crede cei necredincioși pe Dumnezeu dacă în Moise și în prooroci nu dau să creadă cu cartea lor pe masă*».

O, așa vă învățăm Noi azi credința în Dumnezeu, Eu și ucenicii Mei, și credința în venirea Mea cea de azi, o, fii ai oamenilor, căci valurile necredinței sunt mari, mai mari decât oamenii și decât locașurile lor și îi iau valul, îi iau cu tot cu casele lor, dar Eu străjuiesc în fața primejdiei și îi vestesc pe cei primejduiți să vegheze, iar dacă ei nu cred și nu veghează, ei vor vedea.

O, fii ai oamenilor, nu că au ei minte scurtă, dar cei ce vă povățuiesc pe voi, vă duc cu vorba și vă învață să aveți minte scurtă, vedere scurtă și credință ciuntită, până într-o zi când le va veni bine și vor tăia de tot din voi harul credinței, căci sunt dibaci să facă moarte lui Dumnezeu în om și să-l ia pe om cu tot cu casă și să-l ducă în întunericul cel mai gros, dar Eu, Domnul Iisus Hristos, vă spun după două mii de ani de la cuvântul spus de Mine peste ucenici: «*Nu vă temeți de cei ce văucid trupul și n-au altceva ce să vă mai facă, ci temeți-vă de cei ce văucid duhul și sufletul, viața voastră cea de veci, pe Dumnezeu din voi*», și întăresc acest cuvânt ca să-l luați și să-l primiți și să vegheați, căci furul este la ușă. Am martori pe ucenicii Mei cei de acum două mii de ani când grăiesc vouă așa, și am martori pentru voi sau împotriva voastră pe ucenicii Mei cei de azi, cu care Mă port spre voi cuvânt, ca voi să puteți da răspuns, bun sau rău pentru voi. Fug oamenii de venirea Mea cu judecata faptelor, fug și slujitorii bisericii, și de la ei se întinde boala fugii de Dumnezeu peste oameni, dar venirea Mea fuge și ea și cu fuga lucrează din zi în zi mai mult, și nu poate nimeni să se pitească de fața Mea sau să mai poată fugi, când Eu peste tot dănuiesc, căci cerul și pământul sunt moștenirea Mea, pe care Eu pășesc.

O, dacă n-ar scrie în Scripturi să vină Domnul și să grăiască pe pământ și să audă glasul Lui și cei din morminte și să dea fiecăruia după faptă, n-ar avea păcat cei ce învață pe oameni să nu Mă aștepte și să nu stea gata pentru venirea Mea, ci, din contra, să petreacă ei încă, dar Eu am spus că așa va fi să fie în vremea când Eu vin, așa cum a fost cu potopul pe vremea lui Noe și cum a fost cu Sodoma și Gomora, când nimeni nu se aștepta să vină focul, și petreceau cei ce nu se așteptau să-i prindă moartea cea de la faptele lor.

O, de ce, oare, voi, oameni care slujiți în numele Meu peste oameni, de ce, tată, nu învățați voi oamenii pe cele puse de Mine și de ucenicii Mei în Scripturi? O, de ce, tată, faceți acest păcat, pe care l-a făcut și Caiafa, de a plătit bani ca să Mă ascundă pe Mine și adevărul cel despre Mine? Ce vreți să câștigați așa? O, cum de nu vă schimbați, tată? Cum de vă place vouă îndulcirea cea de la slava voastră de la oameni și nu vă gândiți voi la ranele Mele și la statul Meu pe cruce gol și batjocorit, și unde Mi-am dat sufletul pentru voi ca să Mă luați și voi de pildă pentru viața voastră? O, nu vă doare? Nu vă dor hainele voastre cu fir și cu pietre scumpe și multa vrednicie pe care v-o strigați unul altuia, când Eu am fost bătut în cuie și scuipat și hulit ca cel din urmă dintre oameni, și de la care oricine să-și întoarcă fața? O, ai cui sunteți voi? Cui slujiți și pe cine folosiți? O, nici pe voi nu vă folosiți, și nici pe oameni, decât numai să le pecetluiți mormintele și să fiți și plătiți pentru aceasta, când voi ar trebui să fiți cei mai săraci și să slujiți fără de plată și să fiți miloși, așa cum ucenicii Mei slujeau oamenilor din dragostea lor de Mine și de oamenii obidiți sub stăpânii lumii. O, cum, tată, de nu vă mai treziți din rătăcirea pe care o iubiți, ca viață plină de slavă pentru voi, neputând fi voi așa mântuitori

oamenilor, păstori cu milă de turmă? Ba, din contra, stați în fața oamenilor cu coroană pe cap, bătută cu pietre scumpe, și stați așa față în față cu Mine, Cel încoronat cu cunună de spini sângeroși frunții Mele dumnezeiești, și iată, mai aveți un pic și vă veți pierde de tot mintea, ca papa de la Roma, care nu s-a mulțumit ca voi, numai cu o coroană, ci și-a pus una peste alta trei coroane, ca să se teamă omul de el ca de o amenințare și să aibă putere peste inima omului blestemul lui că va arde în focul cel veșnic cel ce nu se închină lui cu supunere ca lui Dumnezeu pe pământ, când el slujește la mulți idoli, ca și voi, la mulți dumnezei, cărora le zice: sport, vacanță, vizite între capii mari ai lumii, politică pe toate laturile, la care multă slugărime servește pentru placul cel plin de libertate, și nicidecum rob al lui Hristos pe pământ slujitorul care stă pe scaun de biserică, pe tron slăvit, îmbrăcat în mătase stacojie, culoarea lui Edom, prințul lui roșu, așa cum scrie în Scripturi despre cel vopsit, și care este omul fărădelegii, căutând el viața fratelui său vreme după vreme, din unul în altul pe pământ. O, M-ați alungat de tot din locașurile unde slujiți pentru închinare! V-ați îmbrăcat în roșu și nu vă temeți să faceți așa, căci voi faceți ascultare de satana și de culoarea lui aleasă lui, și până și cartea Evangheliei ați băgat-o sub învelitoare roșie, și toate cărțile bisericești le înveliți așa! O, cine-ți dă ție să faci așa dacă te-ai așezat să stai cel mai mare peste biserică neamului român? O, de ce, tată, nu-ți place să fii român? Unde s-a pomenit român îmbrăcat în cămașă roșie, când el a fost mereu după cuvântul Scripturii îmbrăcat, în cămășuță albă, de in curat, și cu cingătoare de creștin încins, semn al puterii sfinte peste coapsele lui? O, unde M-ai văzut pe Mine în roșu, decât atunci când M-au cumpărat pe bani mai-marii templului ca să Mă dea spre batjocură, ca să Mă piardă de pe pământ ca pe un ucigaș? O, Eu vin din cer cu venire mare, și cu toți sfinții vin, și grăiesc pe pământ însoțit de sfinți, și toți suntem în hăinuțe albe, de in, și așa mărturisesc cei ce Ne văd, având ei de la Dumnezeu darul acesta al adevăririi slavei cerești pe pământ întru venire la vedere pentru duhul mărturisirii.

O, iată cine a umblat în cartea Apocalipsei, în care ucenicul Meu a scris pentru vreme o mie și iarăși o mie de ani, cale măsurată de Dumnezeu pentru venirea Lui iarăși pe pământ, iar cei ce n-au iubit să stea ucenici, s-au sculat din timp și și-au făcut așezare tare și aparte și au ieșit și și-au pus peste ei tată și așa l-au numit și-l numesc, după ce Eu am spus cuvânt proorocesc acum două mii de ani ucenicilor Mei și le-am spus lor: *«Voi pe nimeni să nu numiți tată pe pământ, că Unul este Tatăl vostru, Cel din ceruri este»*, și așa i-am învățat Eu pe ei să stea ucenici, și să nu stea mari pe pământ peste oameni, ci doar să-i învețe de la Dumnezeu calea. O, nu este tată pe pământ, ci numai în cer este, și Unul este, și Se numește Dumnezeu, iar cei ce-l sunt fii, Îi spun Lui: Tată. Amin.

O, nu mai vor cei mari să mai vin pe pământ! Pământul e făcut de Dumnezeu, și nu se tem cei mari să-l ia sub stăpânire cu forța din mâna lui Dumnezeu. Ei nu mai vor să-Mi fie ucenici, ci stăpâni să-Mi fie pe pământ, iar Eu să aștept după ei, și numai numele să Mi-l dau lor, și Eu în cer să stau, nu pe pământ ca să le încurc planurile, căci ei vor să fie tați, nu ucenici, și să le zică vrednici tot norodul, și iată uriciunea pustiirii sufletelor oamenilor în loc știut sfânt, slugi potrivnice lui Hristos pe pământ, în numele lui Hristos stând ele așa.

O, să plângem în cer și pe pământ, ucenici pomeniți azi cu zi de sărbătoare pentru voi în duh de biserică, și vom iubi această zi, zi a adevărului cel despecetluit din Scripturi, dar pecetluit sub cheie de către apostolii minciunii. Iată zi mărturi-

sitoare, cu martori din cer și de pe pământ scrisă în cartea Mea cea de azi, grăirea Mea cea înlăcrimată în cer și pe pământ, ca și a voastră, o, ucenici ai Mei, cărora Eu v-am dat putere să dezlegați câte sunt pe pământ de dezlegat și să descuiați câte sunt pe pământ încuiate de om, și să încuiați câte au ieșit de la om descuiate împotriva lui Dumnezeu. Vă dau vouă, celor dintre sfinți, ucenici ai Mei acum două mii de ani, vă dau să descurcați înțeleșurile încurcate de cei ce n-au iubit să fie ucenici, ci au iubit să fie mari și cu coroană stând pe tronuri de mătase în numele Meu peste mulțimi, așa cum Eu și cu voi nu am stat pe pământ, ci am stat pe cruce și cu cruce între oameni. O, unde sunt cei ce ar fi să Ne fie urmași asemenea cu Noi? O, unde?

— O, nu, nu mai sunt pe nicăieri, Doamne, așa învățatori și așa ucenici. S-au boierit toți, așa cum Tu i-ai plâns în cartea Ta din ziua aceasta.

Eram pe pământ biserică a Ta, după ce Te-ai dus la Tatăl iarăși, și Tu ne-ai numit ucenici și ne-ai numit apostoli vestitori, și slujeam numai cuvântului Tău, împărțindu-l noi întreg, și nu ciuntit peste cei ce credeau și se botezau și se pecetluiau cu semnul Duhului Sfânt Adevăritorul celor adevărați creștini credincioși, și nimeni nu putea să-L înșele pe Dumnezeu, căci cuvântul Duhului Sfânt îi descoperea pe cei înșelători, pe cei lacomi, pe cei ce voiau să ia pe bani daruri de la noi ca să aibă și ei ca noi, dar azi numai cu bani se zidesc apostolii, și lumea este încuiată afară, ca să nu le știe pe cele lucrute cu ușile încuiate și împotriva sufletului omului, iar omul să fie folosit doar să slăvească pe cel de peste el așezat mare și să-i slujească supus, și măcar de-ar fi de partea Ta cel mare așezat. Se cutremură sfinții și părinții și străbunii cei buni când văd ce este sub nume de biserică pe pământ. Pe vremea când noi, ucenicii Tăi, mergeam și ridicam spre Tine din loc în loc fii credincioși venirii Tale, biserică a Ta pe pământ și cu slujirea Ta prin ea, și nu a omului, noi ridicam și ungeam cu mirul sfințeniei și prin punerea mâinilor preoți și diaconi peste credincioși, ca să aibă pe masă prin slujitori trupul și sângele Tău de hrană cei ce se făceau fii ai Tăi pe pământ, și întrebam pe toți credincioșii dacă știu ei de e vrednic sau nu de preoție cel ce avea să fie așezat să facă hrană din cer pe Dumnezeu la creștini, iar creștinii ne vesteau după adevăr dacă este sau nu vrednic de preoție cel ce urma să se facă slujitor credincios bisericii Tale. O, de multă, multă vreme nu s-a mai lucrat ca și noi pentru felul alegerii slujitorilor, și iată, altfel se întâmplă, căci taie și spânzură, după cum spune vorba înțeleaptă, numai cei ce stau mari peste gloate, și cu puterea toată stau, și altfel zic aceștia și nu mai zic cum ziceam noi, întrebându-i pe cei ce erau biserică Ta dacă e sau nu vrednic cel ce urma să fie slujitor. Acum zic ei, ei singuri peste capul celui ales de ei și îl vestesc ei vrednic pe acela și zic tuturor: „Vrednic este!“, și toți se apucă să cânte la fel: „Vrednic este!“, și așa răspund, dar nu la întrebare răspund, ci cu hotărârea luată sub cheie de către ei, și așa folosesc ei cheile, ca să încuie și ca să descuie cu ele și zic că Tu ai dat cheile ca să se lucreze cu ele așa. Dar cum, oare, trebuie înțeleasă această Scriptură a Ta, pe care ai rostit-o nouă atunci? Dacă Tu ești ușa, pentru că așa ai spus Tu că ești și că prin Tine intră cel ce intră, cheia ușii nu mai ești tot Tu, nu e tot Hristos, Piatra bisericii? O, iată cum leagă și cum dezleagă ușa și cheia cei care au umplut pământul de slava lor, cu care stau sub numele Tău pe pământ!

O, noi n-am urmat așa lui Domnul pe pământ între oameni! Noi eram alungați, huiduiți, bătuți, amenințați, crucificați și uciși în fel și chip pentru numele Domnului, așa vă spunem noi vouă, slujitorilor care stați azi sub nume de preoți

și de episcopi pe pământ. Voi sugeți de puteri casele și avuturile oamenilor zdrobiți de valurile vremii. Voi luați pe voi haine cusute cu fir ca să străluciți și să atrageți privirile și inimile celor slabi și necăjiți și n-aveți milă de ei, și ar trebui să aveți dacă v-ați ales să fiți slujitori pentru ei, dar nu numai să-i cununați și să-i înmormâtați, o, nu numai atât, ci trebuie să le puneți sub picioare calea care-l duce în rai pe om, nu în lumea aceasta, și dacă nu așa faceți voi, ce slujiți voi pentru plată de la Dumnezeu? O, toate țin de puterea credinței și a iubirii din voi, care nu trebuie să stea împărțită, ci numai lui Dumnezeu să I-o dați dacă ați ales să slujiți în dreptul Lui pentru oameni. Fug oamenii de venirea Domnului, și trebuie povățuiți să nu fugă, ci spre Domnul să fugă.

Grăim peste turma ortodoxă, că micuță a rămas ea după ce au ieșit afară cei cu planuri ascunse, prin care să sugrume libertatea omului sub amenințarea de a i se închina unui tată de pe pământ, căruia să-i aducă toată cinstea ca și lui Dumnezeu. O, scoală-te bine, turmă ortodoxă, tu și slujitorii de peste tine! Ai grijă să nu cazi! Împacă-te cu Dumnezeu cu toată iubirea ta, că nu e bună iubirea împărțită, ci e bună iubirea de ucenic, care se lasă până și pe sine însuși pentru dragostea lui de Mirele Hristos. O, Domnul nu te lasă să cazi, că are pe pământ un popor mititel, stăruitor către El pentru tine, dar nici tu nu te lăsa să cazi când va veni încercarea ta.

O, învățați lucrarea ucenicilor, voi, slujitori de peste biserică! E mititică turma ortodoxă, dar dacă ești trează, nu te teme, turmă mică, așa a zis Domnul. Cei mulți au ieșit afară și și-au ales tată de pe pământ, împotriva învățării lui Hristos, Care ne-a spus să nu numim pe nimeni tată pe pământ, ca să-L avem de tată pe Tatăl Cel din cer.

O, vino, Doamne, vino de tot și vino cu totul pe pământ, căci din cer și de pe pământ Duhul și mireasa zic: Vino! O, vino la chemarea poporului Tău cel nou, poporul cuvântului Tău, vino, că numai el Te mai cheamă să vii, și toți pe pământ fug de venirea Ta!

O, stai mereu la rugăciune pentru ca să vină Domnul la tine și să fie cu tine, popor mititel, care te hrănești cu graiul cuvântului lui Dumnezeu în vremea aceasta de întuneric și de secetă și de foamete cum n-a mai fost de când veacurile pe pământ, că e la capăt zvârcolirea lui satana și caută el de peste tot să-L doboare iar pe Domnul, dar el se va înșela mai greu decât s-a înșelat acum două mii de ani, că e vremea să-l biruiască de tot Domnul Iisus Hristos, Piatra bisericii, pe Care s-a zidit și se zidește pe pământ neamul creștinesc, moștenitor al cerurilor, neamul sfinților, care trăiesc după predania în care și noi, ucenicii Domnului acum două mii de ani, ne-am așezat, și am așezat-o pe ea apoi de viață a bisericii lui Hristos pe pământ, biserica dintr-o mie văzută, și să fiți nădejde mare de biserică sfântă și nebiruită în zilele ce vin, când toate luminile de la toate ferestrele se vor stinge de la vijelia lepădării de credință, care va sufla peste tot prin omul cel îmbrăcat în haină de păstor ca să poată el ucide cât mai bine turma, cât mai mult. O, ești pus la păstrat și la scumpit, și albește-te, fiule, ca lumina zilei, ca să luminezi tu în noaptea care vine și să faci lumină peste ea, căci Domnul e cu tine, și tu cu El, și neamurile vor înțelege și se vor apleca după ce mânia va trece, precum este scris să fie. Amin.

Noi, Doamne, sfârșim acum de cuvântat, iar prin cuvântul cel de azi spunem tuturor așa: «Domnul este în biserică cea sfântă a Lui, și în cer are scaunul Său, și pentru necazul săracilor Se scoală ca să le aducă mântuirea și ca să le grăiască pe față, și nu sunt graiuri și nici cuvinte ale căror

glasuri să nu se audă. Ba, în tot pământul iese vestirea lor, și până la marginile lumii cuvintele lor», și așa va merge acest cuvânt, și lumina lui va lumina pe pământ până la margini, spre mărturie scrisă. Amin.

— **E**u, Domnul și Învățătorul vostru Iisus Hristos, v-am așezat pe voi pe piatră biserică a Mea, și Eu sunt Piatra, și Mă numesc Hristos, așa cum Petru, ucenicul Meu, a mărturisit că sunt și că de la Dumnezeu sunt. Eu, Domnul, vă odihnesc pe voi în grăirea Mea cea de azi, așezată în cartea Mea din zilele acestea, și Mă odihnesc și Eu cu voi că am putut grăi adevărul. Eu sunt adevărul și de aceea îl arăt pe el, iar sfinții Mei sunt cei ce judecă lumea, și nu lumea pe ei. Amin.

O, poporul Meu, popasul Meu în carte cu ziua de serbare a ucenicilor Mei cei de acum două mii de ani, îl sfârșesc acum și rămânem lucrători din cer pentru biruința lui Dumnezeu peste vreme, Eu și ucenicii Mei și toți sfinții mărturisitori și lucrători, iar tu lângă Noi. Pace ție! Tu ești casa Mea de oaspeți cerești, și-ți voi plăti ție la întoarcerea Mea, și în nume de ucenic vei primi de la Mine răsplată, dar să-Mi stai fiu supus și să fii ucenic și fiu, căci Tatăl tău este în cer, fiule poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2010

Sărbătoarea punerii pietrei de temelie a Sfintei Sfințelor Noului Ierusalim

Cortul lui Dumnezeu între oameni: cetatea cea tainică a Noului Ierusalim. Binecuvântare pentru înfrumusețarea colinei din deal.

Mă scriu în cartea Mea cea de azi cu ziua aceasta de pomenire a biruinței Mele, când Eu, Domnul, am avut putere să așez, cu martori din cer și de pe pământ, piatra de temelie a înnoirii celor ce s-au stricat de aproape două mii de ani de către oameni, așezarea pe piatra ei cea dintâi a bisericii Mele, așa cum a fost ea așezată de Mine peste apostolii Mei, și apoi prin ei vreme după vreme, până ce omul cel din afară s-a amestecat de Mi-a clătinat temelia și a făcut ca el și n-a mai făcut ca Dumnezeu, și multă vreme M-a durut și M-a tot durut, până ce acum Mi-am așezat pe pământ ceea ce era scris să fie, mai înainte de a da omul fărâdelegii să șteargă de tot urmele Mele dintre oameni, fața Mea, prin biserică după voia Mea înaintea Mea.

Mă scriu în carte cu ziua începutului cel nou, pe care-Mi am acum lucrarea cuvântului Meu și pe poporul Meu cel nou, care ascultă de povața Mea, căci celor ce trebuie să fie ai Mei și cu Mine, Eu le-am spus: «Ieșiți din lume, poporul Meu, ca să nu vă îmbătați din vinul ei și să gustați din chinul ei apoi», și am mai spus în vremea cuvântului Meu cel de azi că poporul Meu cel de la sfârșit va fi despărțit și deosebit de toată lumea de pe pământ și va sta cu Mine și Mă va sluji, iar Eu voi purta grijă de el și Mă voi vesti prin el cu râul cuvântului Meu peste pământ și voi merge cu el curgând și voi hrăni din loc în loc pe cei ce vor crede și se vor boteza în acest râu, spre înfierea lor de către Dumnezeu, ca să fie ei fiii ai lui Dumnezeu în mijlocul unui neam viclean, care nu vrea să știe de la Mine cum se trăiește cu Domnul pe pământ, căci cine învață pe Domnul de la oameni, iată fața lor, care nu seamănă cu Mine pe pământ, cu biserica pe care Eu am așezat-o acum două mii de ani prin ucenicii Mei și care numai în mare taină a mai putut ea vieții cu fața Mea între oameni!

O, mulți au dat și încă dau să se strângă pe lângă mi-

nunile Mele, de le bate inima o clipă sau două sau trei, dar minunea este alta, căci Eu socotesc cu câți rămân, nu cu câți se pornesc după minunile Mele. Așa am lucrat și acum două mii de ani, și se țineau cu miile după Mine, dar rămâneam cu doi, trei prin fiecare încercare de a-i trage pe ei la Tatăl.

Mă mângâi cu ziua aceea când Eu am avut putere să așez temelie tainei începutului Meu cel nou de biserică sfântă, în care Eu, Domnul, să lucrez întreg, trup și cuvânt, și din mijlocul acestei taine să ies cuvânt peste pământ, dar Mă și doare această amintire, și mângâierea Mea este durerea. Durerea a fost mângâierea Mea în toată vremea cerului și a pământului, și tot durerea a fost mângâiere și a celor ce și-au unit cu Mine viața lor. Nu este pe pământ față mai frumoasă, zâmbet mai curat și privire mai senină ca și a acelora ce poartă în ei durerea după Dumnezeu, durerea, în toată vremea înșelăciunii, căci viața este cea din cer, nu cea de pe pământ cum crede omul, cum se încântă omul că și-o face pe pământ, și Eu am mai spus în cuvântul Meu despre cei frumoși prin durerea Mea din ei. Pământul e calea pe care Domnul Se arată omului care nu știe să se întoarcă acasă, dar cine nu are ochi ca să vadă, îi are pentru altceva dacă îi are, și de aceea se încântă unul ca acela cu viața cea de pe pământ.

O, Eu, Domnul, vă mângâi pe voi, cei care ați rămas cu Mine în toate încercările, în toate durerile Mele și ale voastre pentru Mine, și Eu vă dăruiesc împărăția Mea pe pământ cu voi și vă sprijin în toate și prin toate, ca să fiți ai Mei și ca să vă fiu Eu Dumnezeu așa cum trebuie să fiu celor ce sunt cu Mine, și nu așa cum crede omul care vine și Mă cunoaște cum sunt aici cu voi, și apoi pleacă și își zice în sine că Dumnezeu este cu el pe orice cale își alege el să umble pe pământ apoi, după ce Eu i-am povățuit pe toți mereu, ca nu cumva, neascultând de Mine, să ajungă ei vrăjmașii Mei și să-Mi întoarcă spatele sărind din bărcuța Mea. O, așa gândesc cei ce n-au durerea Mea și o au pe-a lor, dar cei ce Mă iubesc pe Mine nu se mai gândesc la ei, ci sunt cumiți și Îmi slujesc după plăcerea Mea și din zi în zi mai mult cresc în înțelepciunea tainelor Mele cu omul, iar credința lor rodește rod lui Dumnezeu suflete salvate din marea cea mare, în care toată lumea se înecă și nu mai întinde mâna ca să mai iasă la mal, ca să mai vadă lumina.

Vă iau în Duhul Meu în ziua aceasta și vă mângâi cu durerea Mea pe voi, cei ce Mi-ați rămas credincioși venirii Mele de azi; pe voi, cei cu care am început acum nouăsprezece ani tainica Mea lucrare de biserică după voia Mea pe pământ, trup și cuvânt pe masa ei stând Eu, așa cum Mi-am dorit și n-am putut până acum să am, că nu mai găsesc, tată, credință pe pământ pentru mersul Meu cel sfânt cu omul, și nu cum dă el să meargă și să-și zică al Meu. Sunt plin de mângâiere în durere că vă am pe voi, cei ce ați rămas cu Mine în toate încercările Mele, tată. Fiți, dar, ocrotiții Mei și-Mi ocrotiți poporul de necredință și de neascultare și de neaplecare și de nestatornicie și de bucurii care-l pierd pe om! Stați de veghe la catarg și păstrați legătura dintre Mine și voi pentru cei din bărcuța Mea și pentru cei de pe pământ, care dau să se mai aplece spre știrile pe care Eu le suflu spre ei ca să-i cârmuiesc și pe ei, căci valurile sunt furioase și-și pierd curajul cei din mijlocul valurilor. Eu însă strig și spre ei povața Mea cea de viață și le dau să știe cum să pășească, și fericiți sunt și vor fi cei ce se apleacă să asculte de la Dumnezeu în vremea aceasta de întuneric cum n-a mai fost pe pământ!

Iată, am în mijlocul oamenilor așternutul Meu, pe care Eu, Domnul, stau și cuvintez în mijlocul unui popor de ucenici și locuiesc cu ei, și este proorocie în Scripturi despre această

taină a Mea acum pe pământ. *«Iată cortul lui Dumnezeu între oameni și va sălășlui cu ei și va fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Lui și Însuși Dumnezeu va fi cu ei»*, așa este descoperirea cea din Scripturi despre cetatea cea tainică a Noului Ierusalim, care vine cu Domnul pe pământ în taină mare și care nu se suie la mintea omului cu vederea scurtă. Eu însă sunt Cel tainic și lucrez cu putere și stau în calea ispitei și veghez cu cei din cer peste pământ ca să-i păzesc pe cei ce se fac fii ai lui Dumnezeu, cărora le-am dat putere să creadă și să fie și să nu piară ca și cei necredincioși.

Așez în voi cu multul dragostea Mea cea cu văpaie, copii veghetori în porți. O, stați, tată, înaintea Mea pentru venirea Mea, căci lucrul Meu este mult! Mă deșert în voi cu focul dragostei Mele și cu arsura lui, și din voi dau să Mă deșert tot așa în toți fiii care-Mi sunt popor la izvor, ca să aibă și ei văpaie în inimioară pentru Mine și ca să pot prin ei pentru voi și pentru lucrările Mele, măi fiilor copii. Toți cei care v-au frânt pe voi și v-au făcut vouă slăbire în veghe, în putere, în lucru, în răbdare, în nădejde, în toate cele așezate de Mine în voi, aceia să se pocăiască adânc și întreg și să se facă sprijinitorii Mei, ca să șterg din dreptul lor pe cele cu care au apăsătorii Mei pe voi, și care trebuia să fie ușor, ușor, tată. Le dau și lor dragostea Mea, care să stingă cu totul din ei dragostea de ei și să se facă ei văpaie de Duh Sfânt, cu care să-i întâmpine pe cei ce vin să se arate Domnului și să învieze și ei apoi din păcatele lor, căci trupul omului nu folosește la nimic, decât la păcat.

Suntem în lucru sfânt pentru zidirea și înfrumusețarea colinei din deal, pe care Eu, Domnul, așez prin mânuțele voastre și ale celor mai mici ai poporului Meu mărgăritarele proorocite să fie pentru împodobirea salbei grădiniței cuvântului Meu, al cărei duh suspină îndelung, ca și Duhul Meu, dar răbdarea Mea îi va da ei bucuria sortită ei, căci Eu lucrez și nu stau, și îngerii și sfinții sunt cununa ei.

Așez proaspătă binecuvântare pentru tot lucrul colinei din deal și al așezămintelor ei și peste fiii cei mici, pe care-i doresc ascultători, aplecați și plini de nădejde în Mine, căci Eu sunt Cel ce pot, și pot prin cei ascultători și blânzi, care-și dovedesc credința și faptele ei și curăția inimii lor.

O, popor de la izvor, citește, tată, în Scripturi viața ta și lucrarea ei între Mine și tine, între frate și frate, și așa să împlinești, fiule, că nu e bine să nu împlinești așa. Eu, Domnul, umplu de binecuvântare puterea trupului și a duhului tău, dar să fiți ca unul, așa să fie poporul Meu mereu, și atent să fie, pentru ca să Mă uit Eu la el și să-Mi placă el. Amin.

Pace ție, în zi de amintire sfântă, poporul Meu! Spor ceresc îți dau la tot lucrul, fiule, ca să așezăm pe pământ lucrarea Tatălui Meu, toată, Eu și cu tine. Fiți toți ca unul, fiilor! Fiți una întru toate și mereu, un pas cu toții întru toate, cu toții în stânga, cu toții în dreapta și mereu așa, că poate Domnul, fiilor, și poate în cei mici, care se lasă în mâna Sa și sub puterea Sa.

Pot Eu, fiilor, pot Eu în cei ce pot. Fiți credincioși! Pot Eu! Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2010

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie Tesviteanul

Domnul prin prooroci luptă cu necredința de pe pământ. Slujitorii de altare spun că e minciună cuvântul Domnului. Credința nu este a tuturor, ci numai a celor ce se sfințesc.

În zi de sărbătoare de sfinți Eu, Domnul Iisus Hristos, Arhiereu mare în cer și pe pământ, vin cuvânt din Tatăl și cuvintez prin el cu sărbătoare și cu învățătură, așa cum în biserică a fost mereu cuvântul preotului slujitor în zile de sărbătoare, în zile sfințite Domnului și sfinților Săi, spre mângâierea și spre înțeleptirea oamenilor.

Eu, Domnul, Mă așez în cartea Mea cea de azi cu ziua de pomenire a proorocului Meu Ilie, cu care Eu am grăit în adiere de vânt subțire, și a grăit și el cu Mine, și de aproape am grăit între noi durerea Mea și a lui, durerea cea de la necredința și de la rătăcirea oamenilor de atunci, așa cum și azi Eu plâng cu sfinții Mei din pricina oamenilor de pe pământ, care s-au despărțit și se tot despart de Dumnezeu, făcându-și ei raiuri din loc în loc și adunându-și în ele fericirea lor ca să nu mai fiu Eu fericirea omului, ca să nu mai fie Dumnezeu pe pământ cu oamenii. Eu însă am fost pe pământ în toată vremea prin proorcii Mei și prin ei am luptat cu necredința în Dumnezeu a oamenilor care își amănesc mintea pentru facerile lor cele fără Dumnezeu, și M-am arătat mare prin cuvânt și prin împlinirea lui, ca să știe oamenii din neam în neam că este Dumnezeu și este mare Domnul față în față cu cei necredincioși, care n-au umilită pentru viața lor cea trăită pe pământ și care n-au nădejde în altă viață, decât așa cum își fac ei gândirea și cum nu este de la Dumnezeu să fie cu omul pe pământ și apoi dincolo de trupul lui.

Mai întâi, în ziua aceasta de cuvânt învățător și muștrător peste cei credincioși și peste cei necredincioși, Mă dovedesc pe Mine Însumi adevărat prin cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi și iau din Scripturi dovada și Mă apăr cu ea împotriva celor ce tăgăduiesc cu necredință cuvântul Meu cel de azi, zicând ei că nu e Dumnezeu acest cuvânt și că ar fi să fie minciună, minciuna omului, și nu pun aceștia în socoteala lor și necredința lor, fiindcă așa cum vor ei să fie de adevărată dovada necredinței lor, tot așa de adevărat poate să fie și cuvântul Meu, și fiecare poate să se dovedească ceea ce este, așa cum Eu Mă pot dovedi Dumnezeu adevărat prin acest cuvânt. O, este adevărat Dumnezeu prin cuvântul Său cel de azi, și aceasta îi spun Eu mai întâi celui înverșunat prin păcatul necredinței, și pe care și-l dovedește mai mult cu gura, din pricina semeției lui de a fi ori slujitor de altar, ori cunoscător al istoriei lui Dumnezeu cu oamenii, ori pentru cine știe ce stare iubește el să aibă pe pământ și să petreacă liniștit în sângele lui.

O, nu vă îngâmfați prin nemernicia minții voastre că nu este Dumnezeu, că nu este El acest cuvânt! Este Dumnezeu, și dacă este, El răspunde celui ce grăiește cu El, și răspunde sfinților Lui, iar sfinții Lui sunt cei ce cred în El cu putere și sunt cei ce cred Lui când El vine cu lucrările Sale pe pământ. O, este Dumnezeu și răspunde omului, așa cum i-a răspuns lui Ilie proorocul când a cerut cu rugăciune să nu plouă trei ani și jumătate, și apoi a cerut să plouă, și s-a rugat cu foc și a venit foc din cer peste jertfa lui la rugăciunea lui și a răspuns Domnul cu foc și au ars și lemnele și pietrele și apa cu foc, ca semn că este Dumnezeu și că este cu cei fierbinți pentru El și că poate prin rugăciunea lor să coboare foc din cer peste cei necredincioși, așa cum răvna lui Ilie proorocul a rostit cuvânt să vină foc de sus și să ardă pe cei iscoditori spre el, care erau trimiși să-l ducă la împăratul necredincios, care voia moartea

proorocului Meu numai pentru că proorocea el împotriva păcatului celor ce păcătuiau, slujitorilor la idoli și la plăceri, și nu lui Dumnezeu pe pământ. O, este Dumnezeu acest cuvânt și are putere prin servii Lui cei de azi să coboare foc din cer peste cei ce nu cred cuvântului Său cel de azi, care este adevărat, precum Dumnezeu este, și iată, Mă scriu în cartea Mea cea de azi cu ziua proorocului Meu Ilie și aduc dovadă din Scripturi că Dumnezeu vorbește pe pământ față în față cu omul și își săvârșește în fiecare vreme lucrarea Sa, precum Scripturile cer, după cum sunt așezate în ele lucrările lui Dumnezeu și vremea lor. Amin.

Eram uitându-Mă peste omul așezat de Mine în rai ca să-l păzească și să-l lucreze și grăiam cu omul, și el cu Mine grăia, chiar dacă el nu Mă vedea, dar Mă auzea omul în rai grăind cu el și Mă auzea mergând în jurul lui și prin rai, iar dacă a călcat porunca dată lui de Mine, el s-a ascuns apoi de teamă, dar Eu l-am strigat să iasă de unde s-a ascuns și să se arate și să grăiască cu Mine și să-Mi răspundă la întrebare, și n-a putut el să scape de Dumnezeu așa cum ar fi voit, și Mi-a răspuns apoi plin de teamă și și-a arătat vinovăția și în același timp scuturându-se de ea, căci așa pățește cel semeț, se scutură de vina pe care o are și o dă pe altul, căci este fricos cel semeț, fiindcă semeția nu-i dă omului putere, ci îi aduce teamă apoi, teamă de Dumnezeu și de om prin lucrarea ei ascunsă sub masca fățarniciei, păcat întunecat peste mintea omului.

Eram cu Moise pe pământ și grăiam cu el tot timpul și n-a putut el fugi de grăirea Mea cu el, și îi grăiam față în față cu el, și el Mă auzea și scria toate cuvintele Mele și lucra după cuvântul Meu și proorocea și se împlinea și aducea izbăvire lui Israel și bătaie peste vrăjmași, care se semețeau asupra poporului Meu, și am fost adevărat prin tot cuvântul Meu de peste el, așa cum și azi sunt în fața celor ce își îndârjesc cerbicea înaintea glasului Meu slobozit peste ei ca să-l împlinească ei, cei ce nu vor să creadă că Eu sunt acest cuvânt. O, dacă ar face și cei de azi slujitori de altare cum a făcut preotul care-l avea pe copilul Samuel, dăruit Domnului de către părinții lui, după cum a fost proorcia omului lui Dumnezeu asupra preotului aceluia! El a crezut că Dumnezeu este Cel ce îl strigă pe Samuel și grăiește lui, și n-a spus că spune minciuni Samuel, ci l-a învățat pe copil să se aplece vorbirii cu Dumnezeu și să-L primească pe Domnul și să spună apoi grăirea Sa, că era vreme grea și nu mai era pe pământ atunci nici vedenie, nici glas de prooroc, și nu mai știau oamenii voia cea de la Domnul ca să prindă puteri sub greul vremii, și a fost atunci Samuel primit din partea lui Dumnezeu de către cei din vremea lui și a fost Domnul prin el peste regi și peste oameni în toată vremea lui Samuel.

O, de-ar fi credincioși și înțelepți oamenii de azi și slujitorii de altare, ar avea dor de Dumnezeu și ar prinde bucurie în suflet că Eu grăiesc pe pământ peste ei și că le descopăr cum să lucreze și că îi învăț și că îi dojenesc spre înțeleptire prin cei pe care i-am așezat Eu la gura grăirii Mele cu omul, dar iată, necredința e pe pământ stăpână în lung și în lat, și omul este învățat cu ea, iar Ilie proorocul Meu stă plin de răvnă pentru Mine în cer și pe pământ ca să trezească cu spaimă pe cei necredincioși, așa cum a lucrat și atunci, și să fie el slujitorul Meu acum, precum este scris în Scripturi să fie el mai înainte de ziua Mea cea mare și înfricoșată, care ca furul vine, când nimeni nu se așteaptă.

Și iată, mai întâi sunt slujitorii de altare care spun că e minciună cuvântul Meu spre ei și spre oameni și spre neamul Meu român, alesul Meu cel de azi între neamuri și la care Eu,

Domnul, am venit și Mi-am întocmit pe vatra lui albia râului cuvântului Meu întru a doua Mea venire de la Tatăl la om, și tainic lucrez prin împotrivirea cea de la necredința celor ce zic minciună cuvântului Meu, și zic așa aceștia ca să scape de răspuns înaintea oamenilor și înaintea Mea, dar Eu le amintesc lor de grăirea Mea cu Adam și cu Moise și cu Samuel și cu proorocii toți, și iată, sunt necredincioși cei la care strig cu putere să creadă și să se mântuiască. Ei însă își zic cei adevărați ai Mei și se învelesc cu adevărul cel prin sfinții părinți ca să-și întărească statul lor peste oameni fără ca să facă ei voia Mea cea sfântă. O, să-i văd Eu călcând pe urmele sfinților părinți, și apoi nu-i mai bat la cap cu râul cuvântului Meu pentru cei abătuți de la Dumnezeu, căci la cap se strică omul când se strică, și apoi tot trupul este stricat și nu mai este în rădăcina lui. O, să nu se laude slujitorii de altare cu sfinții părinți și cu nume de biserică peste ei, de vreme ce ei nu calcă bisericeste pe urmele Mele și ale sfinților părinți, ci se vând cu tot cu casele lor oamenilor care-și zic Dumnezeu, când ei nu seamănă cu Dumnezeu și nici cu sfinții Lui, ci cu fiii oamenilor seamănă ei.

O, am venit pe pământ să judec viii și morții, așa cum au proorocit ucenicii Mei acum două mii de ani că voi veni iarăși și că va fi fără de sfârșit împărăția Mea. Am venit să-i spun omului pentru ce este el pedepsit, căci este scris că voi veni și va primi fiecare după cum este fapta sa, și nimeni nu va putea fugi din fața dreptății a toate, și am venit din timp, ca să-i aduc omului darul pocăinței și ca să scape de pedeapsa faptelor sale și să vină la Mine să-l vindec cu cuvântul, așa cum am lucrat și acum două mii de ani peste cei doborâți de păcat, și le dădeam lor mântuirea. Nici o pedeapsă de pe pământ dată nu i se dă omului până nu i se spune lui mai întâi fapta pentru care trebuie să ia pedeapsă, și așa lucrez și Eu, dar Eu pot să-l vindec de vină pe om, după ce el își știe vina.

O, Eu am venit pe pământ ca să vorbesc cu omul și să-l ajut spre pocăință, ca să pot lua de peste el păcatul care-l pedepsește la Dumnezeu și să nu primească după faptă, ci să fie fericit prin iertare, căci scris este: *«Fericți cărora s-au iertat fărădelegile și cărora s-au acoperit păcatele, și fericit bărbatul căruia nu-i va socoti Domnul păcatul, neavând viclesug în gura lui, căci el spune: păcatul meu l-am cunoscut și fărădelegea mea n-am ascuns-o împotriva mea și am zis: mărturisii-voi Domnului fărădelegea mea, iar Tu, Doamne, ai iertat nelegiuirea păcatului meu».*

Mai întâi, în ziua aceasta de cuvânt învățător și muștrător peste cei credincioși și peste cei necredincioși, M-am dovedit pe Mine Însuși cu dovadă din Scripturi Dumnezeu adevărat prin cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi, și Mă apăr înaintea celor ce zic că e minciună venirea Mea cuvânt pe pământ în zilele acestea de mare cumpănă, când lepădarea de credință se întinde peste neamul Meu român, pe care străbunii lui cei sfinți îl poartă în rugăciunile lor înaintea Mea ca să-l păstreze al Meu și ca să nu-l las spre pieire, spre lepădare de Dumnezeu, cum el nu știe, săracul, ce cursă îi este întinsă și cum nimeni nu veghează ca să nu cadă el în lepădare de Mine, păcat lucrat în taină de potrivnicii Mei, care dintr-ai Mei au ieșit pentru gândurile lor ascunse și au căzut din trupul bisericii Mele acum o mie de ani, după cum este scris în Scripturile nepricepute de oameni și de două mii de ani așezate pe pământ prin proorocia lui Ioan, ucenicul Meu cel iubit, căruia Eu, Domnul, i-am descoperit pe cele de după el, până la venirea Mea iarăși pe pământ cuvânt.

Și acum dau glas proorocului Meu Ilie, cu care am grăit pe pământ atunci și cu care și azi grăiesc în cer și pe pământ,

căci lucrarea Mea este cuvântul, așa cum Îmi este numele pentru a doua Mea venire, nume scris în Scripturi să-l port acum la sfârșit: Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

— **O**, Cuvântul lui Dumnezeu este numele tuturor proorocilor și al sfinților Tăi, Doamne cuvântător ca și sfinții Tăi, care sunt cuvântul Tău, cuvântul lui Dumnezeu, așa cum am fost eu cuvântul Tău peste cei din vremea mea, credincioși și necredincioși, și eram doborât de durere în inimioară pentru Tine, și durerea îmi mărea râvna, până ce Te-am răzbunat împotriva celor necredincioși, care căutau viața mea, pe care eu Ție Ți-o dădusem ca să lucrezi Tu cu ea lucrarea Ta peste oameni. O, eram în stare să nimicesc toată lumea pentru râvna și mila mea de Tine, pentru durerea cea mare din mine că nu Te iubeau oamenii, care slujeau idolilor mincinoși, și nu Ție, Dumnezeul Cel Unul și adevărat. Mă doboră spre putere pentru Tine arsura din inimioara mea și mă lua pe sus, până ce focul din mine m-a luat de tot în sus și m-a ascuns de fața oamenilor, căci în mine ardea slava Ta, vedenia slavei Tale, care a venit apoi pe roțile ei, pe roți de heruvimi și m-a ascuns de fața oamenilor, căci altfel eu de dragul Tău mă tot aprindeam să nimicesc toată împotrivirea de pe pământ, care Te ascundea pe Tine de oameni, toată necredința care stătea împotriva dumnezeirii Tale. Acum mă mistui în cer lângă Tine de râvnă pentru acest petec de pământ, pământul român, pe care Tu Ți-ai așezat sămânța împărăției Tale între oameni și împlinești această Scriptură, proorocită prin Ioan, ucenicul Tău iubit, căruia Te-ai descoperit că vei veni pe pământ cuvânt între oameni și vei sălășlui cu ei și vei șterge lacrima lor și Însuși Tu vei fi cu ei, iar ei vor fi poporul Tău, și această taină a Ta s-a descoperit acum pe pământ, Tu și poporul cuvântului Tău, Tu și pruncii Tăi, spre semne și minuni între oameni, și pentru care Tu dai spre pieire pe cei ce se împotrivesc înnoitei Tale așezări, noului Tău popor, din neamul român ridicat, și tainei lui cu Tine pe pământ. Mă mistui lângă Tine de râvnă pentru Tine și pentru poporul Tău de azi și pentru pământul român și neamul de pe el și sunt gata să nimicesc lumea toată pentru venirea Ta de azi ca să aibă ea vad pe pământ, și nu împotrivire, dar să rămână poporul Tău și pământul român și neamul de pe el, care să se aplece Ție apoi, și să se aplece venirii Tale toți cei ce ar mai rămâne din loc în loc pe pământ pentru slava Ta, pentru scăparea lor prin mila Ta de ei, prin măreția Ta, cu care stai între pământ și cer arătându-Ți-o prin mare izbăvire pentru oameni. Ai însă de împlinit o mare taină pentru împăcarea cu Tine a neamului român și a celor de pe pământ, care vor mai scăpa, spre slava Ta și a sfinților Tăi, și această taină nu vine spre împlinire din pricina cerbiei tari a celor pe care Tu îi tot strigi, iar ei se fac că nu Te aud când îi strigi prin cuvântul Tău de azi. Oamenii bisericii, ei sunt cei ce nu-Ți răspund când le grăiești, și nu fac bine ei că nu-Ți răspund, ci își fac loruși rău și neamului român, neamului Tău de azi, peste care ei s-au așezat păstori. Eu strig acum la ei și le spun așa:

O, ce veți face voi dacă va lua-o la vale casa voastră, în care voi stați mari în numele lui Dumnezeu, necălcând pe urmele sfinților și ale părinților? O, amintiți-vă de preotul din vremea proorocului Samuel și de fiii lui, căci fiii preotului făceau mari nelegiuiri și au pierit rușinos, ca și tatăl lor, care n-a căutat să-și pedepsească fiii pentru nelegiuirile lor, cu care depărtau pe oameni de la Dumnezeu, și când Samuel s-a sculat prin puterea Domnului și a pus orânduială peste Israel, preoție întărită de Domnul pe mai departe înaintea Domnului, și era proorocul Samuel glasul Domnului în mijlocul oamenilor. O,

în nenumărate rânduri a rostit Domnul peste voi cuvânt din cer și a zis să fie așezat arhiereul cel ales de El să mijlocească înaintea Domnului împăcarea cu Dumnezeu a neamului român și a bisericii din mijlocul acestui neam, care nu mai calcă pe urmele sfinților și ale părinților, căci s-a depărtat cu multul de Dumnezeu acest neam și are peste creștetul lui bătaia Domnului, urgie peste acest pământ pus deoparte pentru slava Domnului, pe care voi n-ați voit s-o primiți și s-o aveți prin cel iubit de Domnul între voi și prin care Domnul Și-a ridicat pe piatra ei cea dintâi biserica Sa, pe care au tot dărâmat-o potrivnicii ei cei din mijlocul ei din neam în neam prin nelegiuirile lor, prin neascultarea lor de Dumnezeu și de sfinții părinți, care plâng la căpătâiul celor care suferă acum de bătaia Domnului, proorocită fiind ea prin cuvântul cel de azi că va veni pentru necredința neamului român! V-a strigat Domnul la ureche în mai multe rânduri și v-a spus fierbinte să așezați înaintea Lui spre mijlocire pentru pământul și neamul român pe arhiereul cel ales de El ca să împace cu Tatăl acest neam și biserica din mijlocul lui, și trebuie pocăință și întoarcere cu fața spre Domnul a acestui neam, care și-a pocit credința și călcătura spre păgân și nu spre sfințenia cea așteptată să fie pe pământ ca să întâmpine pe Domnul acest neam ales pentru venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ cu judecata fapturii. Le este greu la oameni să creadă, dar așa va fi cu soarta acestui neam, pe care sfinții au proorocit-o să fie, și va fi. O, ridicați pe rugătorul cel de la Domnul ca s-o împace pe România cu Tatăl, că e pe cale rea și păcătoasă acest neam, iar păcatele atrag pedeapsă mare și chiar pieirea oamenilor păcătoși! O, nu vă ia nimeni scaunele, nu vă ia nimeni rangurile, dar faceți-I și Domnului loc, mai înainte să-L aduceți spre mânie peste voi! O, vouă vi se pare glumă când Domnul vă spune să așezați spre rugăciune la Tatăl pe arhiereul cel dintre voi ca să nu piară acest neam, dar nu e glumă cu credința sau cu necredința în cuvântul Său de peste voi și care strigă prelung la voi, ci e de împlinit îndemnul Domnului, și veți vedea voi că neamul român are pe Domnul Stăpân peste el și cu slavă peste el între neamuri, căci calea ortodoxiei trăite este singura cale de salvare a omenirii și este viitorul lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii, și are dușmani aprigi acest adevăr de credință și trebuie ocrotit acest viitor, și are Domnul între voi pe cel obidit de voi, și e păcat aceasta, e răutate între frați, ca pe vremea arhiereului Ioan Gură de Aur, când frații lui arhierei l-au nimicit pe el de pe pământ în chip ascuns, în chip dușmănos. O, nu! Eu, proorocul Domnului, stau tot o văpaie pentru Domnul și mă doare rana Lui cea de la voi și voiesc să vă întorc cu inima spre Domnul, iar inima Lui să se întoarcă spre voi, căci voi Îl îndurerați adânc. Nu vă va cruța Domnul dacă veți sta mereu în calea slavei Lui cu acest neam. Fiți credincioși, căci eu sunt prooroc mare prin râvna mea și mă pun la lucru pentru calea cuvântului Domnului peste pământ cu slava Sa cea mare. O, nu țineți această lumină sub obroc! Nu fiți necredincioși! Vă veți tângui pe veci de veci dacă nu vă veți umili ca să-L cunoașteți pe Domnul în acest cuvânt! Puneți pe Domnul la încercare dacă altfel nu voiți, ca să vă fie credința neforțată. Rugați-vă cu toții cu post și cu dor să vă descopere Domnul ceea ce voi nu puteți să credeți și să înțelegeți din măreția cuvântului Său, care curge râu al vieții pe pământ, și mulți, mulți se vor adăpa din el în zilele ce vin, când nu va mai fi nici o mângâiere pe pământ, de multele bătăi care vin. Fiți credincioși! Domnul este!

O, ce veți face voi dacă nu va fi minciună glasul Domnului azi peste voi, despre care este scris că iarăși va să vină să judece viii și morții? Iubiți sfințenia, cu râvnă iubiți-o, și

veți vedea cum ea și numai ea vă va ajuta să-L vedeți pe Domnul în acest cuvânt, căci scris este: «*Fără de sfințenie nimeni nu va vedea pe Domnul*». Amin.

— **E**u, Domnul, pecetluiesc acum cu numele Meu cuvântul proorocului Meu: fără de sfințenie nimeni nu va vedea pe Domnul, nimeni nu va înțelege venirea Sa. Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, glăsuiesc din cer peste grădinița cuvântului Meu și se scrie pe pământ și în cer cuvântul gurii Mele, așa cum s-a scris el în toate vremile prin Moise și prin toți proorocii Mei. Eu, Domnul, Îmi sfârșesc răbdarea în urma celor ce nu cred. Iată, credința nu este a tuturor, și este numai a celor ce se sfințesc cu sfințenie multă înaintea Mea, și mulți din cei cu lege sfântă peste ei vor pricepe, iar cei ce iubesc fărădelegea nu vor pricepe și vor rămâne așa cum sunt ei, căci am strigat la ei și n-au voit să deschidă și să-i mântuiesc Eu pe ei, și în vremea când ei Mă vor striga, ușa se va închide pe dinăuntru ca și la potop, ca și în fața fecioarelor neînțelepte și nebune, care n-au vegheat pentru venirea Mea.

Eu, Domnul, sfârșesc cuvântul Meu cel de azi, prin care M-am dovedit pe Mine Însuși adevărat prin acest cuvânt, luând din Scripturi dovadă scrisă, iar cei necredincioși să facă ce vor ei. Amin.

Binecuvintez arhiereste pe poporul cuvântului Meu, pe cel credincios pentru venirea Mea de la Tatăl iarăși pe pământ cuvânt. Pace ție, poporul Meu! Ești mititel și firav, dar ești mare la Dumnezeu pentru credința ta în venirea Mea, și nici un împărat de pe pământ nu e mai mare ca tine și nu are cinstea ta, fiindcă tu ești fiul Domnului Iisus Hristos, bogăția cea mai mare a omului, Domnul Stăpân al tău, că tu ești moștean al cerului pe pământ. Amin.

Duhul Meu îl las peste tine, iar tu fii pe pământ mărturisitorul Meu. Mereu, mereu, să fii tu mărturisitorul Meu între oameni pentru Domnul Dumnezeuul tău, pentru Mine, Stăpânul tău și Învățătorul tău, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2010

Sărbătoarea sfântului mucenic și tămăduitor Pantelimon

Adevărata taină care-i unește pe cei uniți este durerea cea pentru cer. Omul își pierde prin semeție frumusețea: umilința inimii. Omul nu trebuie să caute vindecare de durere, ci trebuie să caute vindecarea depărtării lui de Dumnezeu.

Vin pe pământ cuvânt, și plin de umilință Mă aplec înaintea Tatălui ca să fac voia Lui și să cobor la om din slavă și să grăiesc, căci Tatăl Mă are cuvântul Său, și aceasta este ceea ce Eu trebuie să lucrez. Eu sunt Hristosul Tatălui Savaot, iar Tatăl Mă trimite așa cum are El de lucrat, și așa împlinesc Eu lucrarea Tatălui, și am cetele de sfinți și de îngeri în coborârea Mea și în lucrarea Mea.

Cu duh de sărbătoare de sfinți tămăduitori Mă așez în ziua aceasta în cartea Mea cea de azi și-Mi mângâi suferința când grăiesc, căci sunt numai o suferință, ca și Tatăl Meu, și mângâiere pentru Noi nu găsim de la om. Ne mângâie sfinții tămăduitori cu durerea din ei, ca și a Noastră, fiindcă adevărata taină care-i unește pe cei uniți este durerea cea pentru cer, și tot așa și pe pământ, unirea cea binefăcătoare este durerea cea pentru Dumnezeu între cei ce au de la Dumnezeu harul cel mare al lucrărilor cerești pe pământ, căci pe pământ este omul, și omul nu face nimic bun, decât durere lui Dumnezeu și apoi nevindecarea ei. O, se iubește pe sine omul și nu-l doare durerea pe care Mi-o face așa de șapte mii de ani, începând din

rai, de unde Eu l-am așezat pe om ca să Mă mângâi cu el și ca să fie el fericit sub mângâierea Mea, dar cât de mult, o, cât de mult se semețește omul după ce Eu îl dăruiesc pe el cu cele de la Mine ca să le poarte și ca să-Mi aducă rod, și câtă durere se suie apoi la Mine pentru neumiliința lui, pentru pierderea frumuseții pe care i-o dau Eu ca s-o poarte, umiliința inimii, asemănarea lui cu Mine, căci Eu sunt plin de umiliință înaintea oricărei făpturi în cer și pe pământ, că altfel Eu n-aș putea fi Dumnezeu precum sunt, din plămada umiliinței de duh fiind zidit de Tatăl mai înainte de vecii, care au fost și sunt lucrarea lui Dumnezeu.

O, copii din porți, v-am așezat înaintea Mea ca să vă am coborâre a Mea în carte și să cuvintez în ea cuvântul Tatălui, căci Tatăl este în Mine când grăiesc. Sunteți tristuți și plini de umiliință pentru durerile care sunt. În ele vă liniștiți inimioarele și ele vă sunt adăpost de furtuni și duh de veghe pentru Dumnezeu. O, nimeni nu vă pricepe pe voi, ci numai Eu! Omul simte ca omul, și tot așa și socotește. Inimioarele voastre însă nu mai simt din ele sau din om, ci simt din Mine, și tot așa își au și lucrarea, și de aceea nu vă pricep pe voi cei ce simt ca omul și nu ca Dumnezeu pe pământ cu inima, și de aceea am spus Eu vouă că nu e minte în care să nu aveți voi vină, dar Eu sunt Cel ce lucrez inimioarele voastre și Eu sunt Cel ce pun în ele ce trebuie să facă ele și să aibă ele în simțire și în lucrare atunci când ați mai putea lucra, și voi să nu așteptați să vă înțeleagă om pe pământ, căci omul are nevoie de mângâiere, nu de Dumnezeu, și nu este meritos omul prin ceea ce își face și vrea, și nu este drept cu Dumnezeu dacă el nu simte ca Dumnezeu și nu ca omul. Omul are nevoie de mângâiere, dar mângâierea cea de la Mine a lucrat în toată vremea altfel pe pământ peste om, și nu ca aceea pe care omul o caută. Nu-i place omului ceea ce-Mi place Mie. Durerea este cea care îl face Dumnezeu pe om. Omul însă caută mângâiere, și mângâierea și-o ia de la păcat, iar păcatul vine de la iubirea de sine, care este păcat, și își ia omul mângâierea de la plăcerile pe care și le face: mâncare și băutură, sau însurat și măritat ca pe vremea potopului, și prin aceste păcate cârtește omul înaintea lui Dumnezeu, căci e nemulțumit omul și își caută mângâiere și își caută bucurie. O, să-și caute, dacă plată bună nu vrea să-și zidească la Dumnezeu, și iată, Eu sunt plin de umiliință înaintea omului, fiindcă el stă mare înaintea Mea prin voia sa.

O, omule, aștepti de la Dumnezeu tămăduire în toate durerile tale pe care nu îți le poți tu curma prin mângâierile pe care îți le faci! Iată, numai prin dureri poți fi cu inima spre Mine! Vezi tu ce te poate lega de Dumnezeu? Și dacă vezi, iubește mai mult decât orice altceva legătura ta cu Dumnezeu, pe care El ți-o trimite pentru că te iubește, și nu fugi de ceea ce te leagă cu Dumnezeu!

Iată în ce inimi pot Eu să locuiesc cu locașurile Mele, dar taina lui Dumnezeu cu omul nu este pricepută de om, căci omul învață de pe pământ, și e sărac pământul de cer, și numai în cer este învățatură pentru om, dar omul nu vrea să ia.

Grăiesc cu umiliință și cu durere multă cuvântul Meu din ziua aceasta de pomenire a sfântului Meu, mucenicul și tămăduitorul Pantelimon, cel care a iubit cu inimioara lui pe Dumnezeu și făpturile de pe pământ, iar Eu i-am dat lui darul cel sfânt al purtătorilor de durere, al purtătorilor de Dumnezeu, căci Domnul este tot o durere din pricina depărtării de Dumnezeu a omului, șapte mii de ani de depărtare între om și Dumnezeu, durere lungă și grea, și îi trebuie duiosie omului pentru ca să poată fi el purtător de Dumnezeu.

O, poporul Meu, omul nu trebuie să caute vindecare de

durere, ci trebuie să caute vindecarea depărtării lui de Dumnezeu, pe care nu și-o poate căpăta prin vindecarea durerilor. O, câți sunt, oare, ca să priceapă taina aceasta? Iată cât de mare Îmi este durerea, și tot așa și umiliința, de vreme ce altceva nu am în cer și pe pământ mai mult decât durerea, care aduce umiliință!

Dau să-Mi mângâi durerea cea din mijlocul tău, poporul Meu, și pe care cu greu o port. Cei ce-Mi poartă durerea sunt asemenea Mie și merg prin greu, ca și Dumnezeu. Cei ce nu-Mi poartă durerea dau să scape de ea și caută mângâierea, și așa s-au dus cei ce s-au dus de lângă Mine după ce au dat să Mă aibă și să Mă păstreze, dar dacă ei n-au învățat lângă Mine sarcina Mea, n-au știut ce caută când M-au căutat ca să Mă aibă, și M-au părăsit pentru că au fost nemulțumiți și s-au dus și au făcut rău lui Dumnezeu prin dusul lor și au făcut pată pe obrazul Meu, și o vor vedea pe ea când nu se vor aștepta s-o vadă.

Au căzut unii prin alții cei ce au fost nemulțumiți, și nu s-au tămăduit unii pe alții când au dat să se ajute pentru nemulțumirile lor. Am voit să-i tămăduiesc de iubirea de sine, de părerea de sine, de compătămirea de sine, de nemulțumirea de sine, dar nu Mi-au dat să pot, chiar dacă Eu eram tămăduitorul de bolile acestea prin ceea ce Eu sunt, tămăduitor de păcat pentru om. O, au căzut aceștia unii prin alții dacă pe Mine nu M-au primit să-i vindec, iar ei își căutau vindecare unul de la altul, și când se întâlneau se plâneau, se căinau, se mângâiau, iar Mie Mi-au dat durerea. O, cum să nu Mă doară, cum să nu Mi se audă acest oftat din cer și până pe pământ? Dau să încerc spre ei un duh de pocăință, căci cei ce pleacă de lângă Mine după ce au venit spre lucrările Mele și au stat, lasă apoi rușine pe obrazul Meu dumnezeiesc, și li se va plăti cu rușine mare și fiecare va primi ceea ce și-a strâns, ceea ce a făcut lui Dumnezeu bine sau rău, dar n-au milă pentru Dumnezeu cei ce-Mi fac Mie durere și feței Mele pată. O, rușine mare este după ce-L mărturisești pe Dumnezeu să-L negi apoi tot tu! O, unde s-au dus aceștia? La mai bine? O, nu! Iată, dacă nu fac după dorința lui, nu mai stă omul cu Mine. Mă apăr împotriva lor și Mă trag din calea lor dacă s-au îndoit de Mine, căci au lucrat în ascuns și rău, și nu Mă vor mai afla până ce Eu nu Mă voi arăta lor așa cum ei nu se așteaptă acum, și voi fi adevărat prin acest cuvânt, așa cum sunt adevărat mereu prin ceea ce grăiesc și împlinesc. Amin.

Le aduc lor aminte de ucenicul Meu cel necredincios iubirii Mele, față de toți ceilalți ucenici acum două mii de ani, căci acela a fost nemulțumit de Mine, dar vina era la el, pentru că el nu avea inima curată față de Mine și de ceilalți ucenici, până când din răutate și din neumiliință a ajuns să Mă vorbească de rău, să Mă vadă rău și vinovat, să-Mi ducă vrăjmașilor Mei vorba despre Mine, până ce aceia l-au făcut să Mă dea lor, iar aceia, odată dat lor de către ucenicul Meu, au făcut ce-au voit ei cu Mine, iar ucenicul Meu zadarnic s-a mai căit apoi după ce a văzut cum au ieșit toate cele asupra Mea din partea răstignitorilor Mei.

O, ferească-i Dumnezeu pe toți cei care au gustat din masa Mea de azi a cuvântului Meu să facă ei nemulțumire și pretenție și să-i ducă acestea pe ei apoi la vrăjmașie asupra Mea și a mersului Meu cel de azi peste pământ! Unuia ca acela nu-i mai trebuie alte păcate care să-l apese, și iată câtă veghe, câtă răbdare, câtă iubire și câtă credință plină de statornicie îi trebuie apoi celui ce bate ca să-i deschid Eu lui venirii Mele de azi, ca nu cumva să ajungă el apoi trădător și vrăjmaș lucrării dumnezeiești, cu care Tatăl M-a trimis să fac lumină mare peste pământ acum, când s-a stins cu totul veghea pentru veni-

rea Stăpânului cerului și al pământului.

O, au căzut unii prin alții! Se plâneau pe ei înșiși unii altora, și numai de bârfă găseau, numai defăimare era pe limba lor de la unul la altul în chip dușmănos și ascuns, și așa și-au făcut unii altora cădere, prin duh de judecată și de lipsă de iubire de Dumnezeu, căci nu se poartă ca ei cel ce zice și crede că are iubire de Dumnezeu.

O, fiilor cu care-Mi port venirea, cine umblă cu ascunzișuri față de voi în mijlocul poporului Meu de azi, așa vor păți toți, dacă nu se vor pocăi ca să se curățească de acest păcat, iar Eu i-am îndemnat mereu, dar ei n-au înțeles că mai dinainte le-am spus, și n-au luat aminte, și nimeni nu i-a mai ajutat apoi să se trezească din acest noroi, căci n-au primit. O, cei așezați de Dumnezeu înaintea Sa pentru lucrările Sale, aceia sunt cel mai mult vorbiți de rău de către cei ce nu vor să primească și să învețe de la ei, și se petrece ca și la școală, când cei care nu învață bine fac răs pe seama învățătorului și fac față la lecții de ochii celorlalți. Ei, tată, v-au tot vorbit de rău pe voi și v-au împrăștiat de la unul la altul, și apoi peste hotar ca păcătoși, ca nevrednici din cale-afară, dar cât sunteți voi de îndurerați și de strâmtorați și de sus și de jos și de neajutorați pentru Mine, acestea nu dădeau să vorbească nici unul, căci altfel și-au dat limba lor să grăiască. O, nu-l poți trage spre tine, nu-l poți slăbi spre tine pe cel pe care vrei să-l tragi de partea ta, decât căinându-te lui ca să-i storci duiosia spre tine și ca să-l despartă apoi pe el de mulți frați, și unii altora și-au făcut acest rău cei ce s-au despărțit de Mine și de voi apoi, unii pe alții s-au slăbit, căci n-au voit ei să lucreze pentru Mine. O, unii asupra altora au lucrat aceștia căderea lor din har. S-au dus cu vorba unii pe alții, și așa le-a trecut timpul, în loc să se fi făcut ei iubii Mei, nu unii altora iubiți pentru slăbiciunile inimii lor. Ei au fugit demult de voi, demult, tată, mai înainte să nu mai stea ei lângă voi, căci s-au adunat într-un duh și și-au găsit așa de lucru și de răzvrătire în ascuns, și apoi s-au tras în lături, după ce mereu, mereu spuneau că așa vor face. Din duhul invidiei de frate și-au făcut rost de îndoială față de lucrarea Mea cea de azi, și au făcut păcatul defăimării de frate, și unii altora își serveau acest păcat și pe furis lucrau și defăimau, iar prin duhul căinării se slăbeau unii pe alții la mila cea dăunătoare de suflet și de cale cu lumină pentru ei, și i-a mâncat pe dinăuntru reaua lor lucrare, și nicidecum nu i-a zidit pe ei întru Mine, ci, din contra, i-a ridicat împotriva voastră pe ascuns și apoi pe față mereu, mereu, de parcă pentru asta i-am primit Eu pe ei când au bătut să intre în staulul poporului Meu, și vor da aceștia răspuns unii pentru alții înaintea Mea, precum este scris.

O, fiți cuminți, tată! Lăsați așa, fiilor! Nimic să nu vă despartă pe voi de dragostea Mea! Eu merit să Mă slujiți, tată, nu merit să Mă părăsească cei pe care-i am din vecii, și nici cei pe care i-am îmbrățișat când au venit lângă voi, iar Eu i-am iubit așa cum au fost ei, până ce ei s-au semețit și s-au întors împotriva Mea, pe furis făcând aceasta, și acum se scutură că n-au făcut ei așa ceva. Acum ei Mă caută pe alte căi să fiu cu ei, și nu iau cuvântul Meu de peste voi pentru oamenii de pe pământ, care vor să Mă primească așa cum vin Eu pentru ei.

Iată, primim lovituri din părți din pricina celor ce au fugit și au dat de răs lumii și celor necredincioși, și păcatul acesta stă peste ei. Eu nu-i pot ajuta prin voi cu nici un chip, fiindcă voi sunteți înaintea lor prea urâți, prea neubiți, prea judecați ca vinovați, și ei își ascund păcatele lor sub așternutul lor și au grijă să vă vorbească pe voi de rău, chiar dacă acum au sfârșit de lovit. O, numai cei ce se știu vinovați încearcă dezvinovățiri, așa cum au lucrat aceștia ca să-și arate față

curată, dar ei au fugit de voi, fiindcă nu și-au putut purta față în față cu voi vina lor asupra voastră, și așa s-au descoperit. O, n-au avut inima curată față de voi, și nici dragostea, iar Eu și cu voi știm starea lor, și Eu stau în fața rugăciunilor voastre și vă aud când Îmi spuneți duios: Fie, Doamne, mila Ta spre noi și spre ei!

O, numai dacă ar fi doi dumnezei adevărați, numai atunci ar fi să fiți îndreptățiți pentru alegerea voastră de a părăsi voi calea Mea și cărarea cuvântului Meu de azi, dar cum drumul este unul pentru lucrarea Mea, tot așa și Dumnezeu, Unul este, și este adevărul, pe care voi nu-l puteți împărți în două pentru dreptatea pe care vreți s-o aveți, chiar dacă ați ridicat și mai dușmănește mâna asupra lucrării Mele și a celor cu care o port Eu între cer și pământ, aceasta vă spun Eu celor ce atât de adânc M-ați îndurerat prin viclenia cu care ați lovit în urmă și apoi v-ați dat deoparte de lângă poporul Meu. Eu, Domnul, vă îndemn să lăsați fruntea în jos și să vă vedeți căderea din brațul Meu cel părintesc și lipsa voastră de înțelepciune de sus. Ați luat-o pe căi lăturalnice, tată, și v-ați lipit cu lumea și ați disprețuit pe poporul cuvântului Meu, și aceasta ați pățit din pricina îngâmării și a vicleniei cu care v-ați învățat, fiilor, iar din pricina neascultării voastre Îmi hulește acum pe ici, pe colo, omul din lume lucrarea cuvântului Meu, văzându-vă pe voi de parte de ceea ce ați fost lângă Mine. Dar iată, Eu Mă apăr, căci trebuie să fac aceasta în apărarea Mea, și le spun celor ce dau să hulească și să lovească, le spun că Eu, Domnul, am fost disprețuit de ucenicul Meu și dat spre batjocură din pricina nemulțumirii lui cea asupra Mea, căci el a așteptat slavă mare prin lucrarea Mea cu ucenici lângă ea și nu M-a ajutat ca Ioan, ca Iacov și ca cei ce au suferit ca și Mine dispreț și durere de la oameni pe pământ.

Este însă pocăință pentru orice păcat, numai să se lase omul deșteptat din somnul depărtării lui de Dumnezeu, căci Eu rămân Cuvântul Tatălui peste pământ și lucrez pe mai departe lucrarea Sa. Amin.

Eu, Domnul, nu mai primesc rugăciunea celor ce M-au părăsit pe Mine și pe poporul Meu și Mi-au făcut rost de batjocură din partea celor necredincioși, și nu mai primesc jertfă de la ei, căci ei Mi-au clătinat așezarea Mea, ci doar pocăința poate că le-aș mai primi-o dacă ar fi ea așa cum iubesc Eu să stea ea în om după ce omul Mă frânge sub lovituri. Am spus celor din porți că e mai mare păcatul cârtirii decât păcatul călcării zilei de post sau al oricărui păcat, sau decât păcatul pentru nelucrul dat de Mine să-l împlinescă omul cel credincios, căci este scris în Scripturi despre pedeapsa poporului Israel pentru cârtire, și să învețe din Scripturi să se vindece de cârtire cel ce păcătuiește prin acest păcat, care aduce moarte grea și mare durere lui Dumnezeu.

O, fiilor care ați găsit cu cale să fiți nemulțumiți și să loviți apoi pentru nemulțumirea voastră față de cei ce-Mi stau înainte pentru ca să Mă fac cuvânt peste pământ acum, la sfârșit de timp! Să știți, tată, de la Mine, Domnul, că toate câte voi ați aruncat în ei pe ascuns și pe față, au lovit în Mine cu puterea răutății din voi, și pe care voi n-ați simțit că o aveți și nu v-ați dat seama de ea și ce ar fi să iasă din ea, dar toate au lovit în Mine, căci Eu, Domnul, așa am fost în toate vremile, i-am ocrotit și îi ocrotesc pe cei ce-Mi slujesc, și iată, stau scut în fața loviturilor de peste ei, fiindcă ei Îmi trebuiesc lucrului Meu cel de azi, cu care-Mi slujesc ei pentru venirea Mea cu judecata fapturii. Iată, M-ați umplut pe Mine de răni proaspete, și le veți vedea, că vi le voi arăta, și vi le-am și arătat pe fața lucrării Mele, pe care voi ați pus pată. Ați gândit că puteți arunca cu cu-

vintele voastre aspre spre cei de sub crucea venirii Mele ca să-i slăbiți și ca să vă facă voia și să-i supuneți temerii. Eu însă numaidecât am coborât în ei întărire mare pentru durerile de la voi și M-am umplut de umilință și Eu și ei ca să putem răbda și purta. Sunt numai o suferință și Eu și ei și ne mângâiem cu durerile care sunt, dar lucrăm Tatălui ceea ce vine de la El să lucrăm. Mă uit la voi cum vă scuturați de vină și cum nu se lipește de voi trezirea și pocăința cea vindecătoare de întuneric, și Mă uit cum vine pe pământ adevărul cuvântului Meu, pe care-l rostesc de cincizeci de ani pe pământ în mijlocul poporului care M-a auzit. Păcatul nemulțumirii, păcatul răzvrătirii și al cârtirii, păcatul defăimării și al învinuirii, păcatul judecății de frate, când voi nu aveți de făcut aceasta, o, aceste păcate le-a făcut Israel în pustie asupra glasului Meu din mijlocul lui, care era prin Moise. O, zadarnic dați să stați acum liniștiți, după ce Mi-ați făcut atâta rană, tată. Vă mințiți pe voi înșivă căutând așa, atâta vreme cât ați stârnit răutate mare asupra lucrării cuvântului Meu, căci n-are vină cel ce împrăștie acum peste lucrarea Mea defăimarea cea din fiecare zi, ci au cei ce l-au împins pe el la necredință, tată. Mă zbat cu toți cei din cer să gădesc cumva prilej blând să vă trezesc spre păreri de rău, spre tămăduire să vă chem, iar sfinții Mei cei tămăduitori au aceeași suferință și am cu cine să-Mi duc suferința dacă voi n-ați iubit să suferiți pentru numele Meu și nu pentru al vostru.

Eu, Domnul, caut să Mă păstrez încă blând, fiindcă mintea celor ce Mi-au adus încercare de la mijloc peste mersul cuvântului Meu, e amețită, e bolnavă, și poate, poate va da să caute spre tămăduire, spre lumină să caute. Amin.

— **O** și eu, Doamne, și eu, tămăduitorul Pan-telimon, port din plin durerea Ta, ca și pe pământ de la cei răzvrățiți asupra Ta atunci. O, și eu sunt tot o durere de la toată răzvrătirea și neascultarea și ne iubirea și nejertfirea cea pentru Tine și pentru numele Tău cel mare din partea celor ce i-ai iubit și i-ai primit sub scutul Tău ocrotitor. O, e tare, tare greu cu omul și nu-l doare pe el durerea pe care Ți-o face mereu pentru iubirea de sine, de parcă el e mai mare ca Tine și mai de folos ca Tine între pământ și cer.

O, câte lacrimi pe fața Ta și a sfinților Tăi, care plâng cu Tine, ca și Tatăl, Doamne! Omul se ocrotește pe sine și se teme că lucrează prea mult, că se odihnește prea puțin și că prea mult face pentru Tine și nu i se dă drepturi, de parcă Tu ești mai mic decât el, mai neînsemnat decât el. O, cine nu Te iubește prin suferință și prin jefă și prin bucuria de a le purta el pe acestea pentru numele Tău cu totul, acela nu înțelege ce înseamnă Dumnezeu și iubirea cea pentru Dumnezeu.

O, să ne umilim, Doamne blând, și prin dureri să ne păstrăm în duhul mângâierii! Nu este rușine între om și Tine, între om și binefăcătorul lui cel de la Tine, nu este. Nu înțelege cel ce vine spre Tine care este taina Ta care-l ține unit cu Tine pe el. Omul este el, și nu vrea să se schimbe pe el cu Tine, și de aceea este el neputincios pentru el și pentru Tine. N-ai cu cine să Te mângâi, decât cu suferința cea de la om. Omul are nevoie de mângâiere, și mângâierea și-o ia de la păcat, de la plăceri, de la iubire de sine, dar el iubește moartea când face așa. Tu însă ești Dumnezeu și Om plin de suferință, plin de durere, că altfel nu poți fi Dumnezeu, și iată, nu vrea omul să fie ca Dumnezeu și numai ca Dumnezeu, ca să fie cu El apoi pe veci de veci nedespărțit la Tatăl. Își face omul rost mereu de despărțire de Tine, și Tu plângi față în față cu el când el face aceasta, și el nu Te vede că plângi.

O, fii ai cuvântului lui Dumnezeu din zilele acestea, nu e bine să-L depărtați pe Domnul de lângă voi cu mintea și cu

vederea, și pe voi de El pentru cele ce faceți și sunteți și grăiți, ca și cum El nu este în toată vremea de față. O, nu-L dați deo-partea! Chiar dacă nu-L vedeți, El este de-a pururi, față în față cu tot ceea ce sunteți și faceți voi, și scriu îngerii ca să fie scris. O, faceți-vă rost de tămăduire! Ștergeți la Domnul pe cele ce vă învinuiesc la El, ca să nu mai rămână ele! Stați tot timpul față în față cu Domnul în tot ceea ce faceți și voiți și grăiți, ca să fiți cu frică și să nu vă pierdeți din Dumnezeu, căci ochiul Lui este pururea deschis, și este ochiul lui Dumnezeu. La fel și urechea Lui, fiilor. O, aduceți Domnului inimile și lăsați-I-le Lui, nu le țineți vouă, căci omul nu-și poate lucra salvarea, ci mai degrabă slăbirea și primejdia vieții. Stați deschiși și stați plăcuți Domnului și la toți cei din jur frați ai voștri și stați mulțumiți întru toate, umiliți prin toate, ca să nu cădeți în păcatul nemulțumirii, care să vă scoată apoi de la Dumnezeu. O, stați curați cu inima și cu mintea, și mână cu mână să dați ca să semănați între voi, căci deosebiriile dintre voi când sunt și tot rămân, vă despart sufletește, și apoi trupește vă despart. O, iubiți să fiți și nu să vă pierdeți, iar pentru aceasta vă trebuie călăuză în toate și în toată vremea, dacă știți s-o păstrați și s-o aveți prin duhul credințioșiei din voi și dintre voi. Fiți sfinți cu iubirea și cu umilința, și veți fi sănătoși întru toate darurile sfinte și slujitori cu ele apoi Domnului! Această tămăduire vă aduc eu în ziua mea de serbare dacă știți să voiți și să luați și să purtați și să împărțiți apoi, spre mângâierea cea de la voi a Domnului nostru, Cel atât de îndurerat, atât de disprețuit de om.

M-am așezat pe masa lor cu doctorie, Doamne. Să fie sfinți precum Tu ești, sfinți cu iubirea și cu umilința, și așa Te vor putea avea și purta, și așa vor putea ceea ce Tu aștepti să poată ei. Amin.

— **E**u, Domnul, am avut martori în ziua aceasta pe sfinții mucenici tămăduitori, și au mâncat ei la masa Mea cu tine, poporul Meu. Hrana Mea și a lor este durerea cea de la om și multa Mea zbatere ca să-l aduc pe om la chipul și asemănarea cu Mine, căci am venit pe pământ acum două mii de ani ca să Mă vadă omul și să-Mi vadă lucrarea și slava ei și s-o știe apoi din unul în altul, iar acum iarăși cuvintez și trezesc oamenii să ia aminte la Dumnezeu și să împlinescă ei voia Sa pentru salvarea lor din păcat și din moartea pe care o aduce el peste om, atât cât omul nu vrea să priceapă cu mintea lui de om.

Eu, Domnul, îți fac mereu trezirea, poporul Meu, îți fac, tată, mereu rost de duhul veghii și al jertfei tale cea pentru venirea Mea, căci vin zilele Domnului și nu e omul pregătit pentru ele ca să le poată trece și ca să rămână omul. Fii, tată, ochi și urechi la glasul Meu cel din mijlocul tău, la povața Mea cea de sus și cea de jos, ca să nu te prindă fără veste fiorul nopții dacă n-ai iubi lucrarea zilei, lucrarea salvării și a veghii cea pentru ea, tată! O, e zi de tămăduire. Ia pe tine cămașă tămăduitoare, ia ascultarea cea fără de cârtire, tată, căci Eu nu te duc la rău dacă Mă ascuți și nu-ți cer ceea ce știu că nu poți, iar dacă nu-Mi dai, ai vină, fiule, și Îmi faci rană, și Îmi faci lacrimă. Toate neputințele sufletești și trupești vin de la ne iubire, de la lipsa de Dumnezeu vin. Mai mult acum Eu nu-ți grăiesc, căci sunt îndurerat mult, și dau să te ocrotesc de durerea cea de la ranele Mele, care dor în adâncul Meu.

Am grăit și azi multa Mea durere, deșertându-Mă cu ea în carte ca să fie scrisă și să mărturisească ea. Am grăit și alte dați, dar omul caută numai mângâiere, și vai lui, că nu știe ce pierde când caută ceea ce rămâne de el. Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce rămân și sunt cu cei ce rămân lângă Mine, purtându-Mi sarcina Mea ca niște dumnezei micuți ai Mei sub mâna Mea

cea tare pentru ei, mâna Domnului cu cei micuți ai Săi, care-L iubesc pe El fără de murmur, fără de cârtire, fără despărțire sub greu. Amin.

Sfârșesc cuvântul Meu cel din ziua aceasta, prin care sfinții tămăduitori s-au hrănit la masa Mea de azi. Eu, Domnul Iisus Hristos, pecetluiesc cu numele Meu tot cuvântul cel ieșit din gura Mea, căci lucrarea Tatălui este el, și Eu vin pe pământ să împlinesc lucrarea Sa, lucrarea Tatălui Savaot, Tatăl Meu. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2010

Praznicul Schimbării la față a Domnului

Îndemn către poporul cuvântului. Iubirea îl vindecă pe om de sine și de păcat. Omul este nedrept cu Dumnezeu când se supără că nu e înțeles. Cu jumătatea nu se poate omul naște nici pe pământ, nici în cer.

Cu glas de Duh Sfânt cobor în cartea Mea din zilele acestea și praznic de cuvânt Mă fac în amintirea zilei celei de acum două mii de ani, când după ce pic cu pic le-am deslușit ucenicilor Mei că Eu sunt Hristosul Tatălui, i-am luat pe trei din ei mai întăriți în înțelepciunea tainelor și M-am suit pe munte cu ei și Mi-am lăsat descoperită slava Mea cea nevăzută, și dincolo de cele ce se văd cu ochii omului au văzut ei în ziua aceea, căci li s-au deschis ochii, așa cum Eu am lăsat o clipă să fie ei pentru ca să mărturisească ei celorlalți ucenici, și din unii în alții până azi să poată spune cei credincioși adevărul cel despre Iisus Hristos, despre Care Tatăl a grăit din nori în ziua aceea peste cei trei ucenici ai Mei glas adevăritor și a spus: «El este Fiul Meu Cel preaiubit, întru Care Eu am binevoit, pe El să-L ascultați!». Amin.

Pace poporului Meu cel binecredincios! Cu praznic de cuvânt Mă așez pe masa lui cu Mine și îi amintesc de porunca Tatălui, Care a spus celor credincioși de atunci și până azi: «*El este Fiul Meu, de El să ascultați!*».

Lucrez peste tine prin cuvânt, o, poporul Meu, iar tu trebuie să îplinești porunca Tatălui și să ascuți de Mine, fiule, căci Tatăl a spus așa, nu Eu. Tu trebuie să ascuți de cuvântul Meu, care grăiește sus și jos deodată și îl aud și cei din cer, și îl auzi și tu, și îl aud și cei din morminte, și trebuie ascultare de cuvântul Meu, dar trebuie să știi să-l cunoști și să-l iei și să-l îplinești. Am pus în gura celor din porți cuvântul Meu ca să întărești tu puterea postului și a rugăciunii pentru ca să cerem așa la Tatăl pe cele împotriva întunericii care vine din întunerice ca să culce la pământ pe Dumnezeu și să domnească omul pe pământ apoi, dar nu se poate aceasta, și dau să Mă întăresc văzut Dumnezeu atotputernic și ies cu oștirile Mele și-Mi ocrotesc pământul român și pe cei credincioși venirii Mele de azi cuvânt în mijlocul acestui neam, căci multă necredință apasă peste sufletul lui, și aceasta se întâmplă de la nepăsarea de suflet, de la lipsa de veghe sfântă în vreme de noapte, când lupul este flămând și nedormit și stă la pândă zi și noapte să-și facă rost de vânat, să-i culce la pământ până și pe cei aleși ai Mei, pe cei credincioși care așteaptă să vin Eu cu izbăvirea cea mare, cu biruința asupra necredinței și a rățacirii de Dumnezeu a oamenilor, și iată, vin și cuvintez și trezesc omul la ascultare de Dumnezeu, căci dacă oamenii L-ar iubi pe Dumnezeu, L-ar și asculta, și n-ar mai fi să-i chem Eu spre ascultare pe cei ce M-ar iubi, ci M-ar chema ei și iubirea lor, iar Eu le-aș răspunde în ziua necazului și le-aș da după voia Mea celor ce o iubesc pe ea pentru ei și cu ei.

O, cât de dulce grăiesc Eu omului ca să Mă cunoască el

în acest cuvânt! O, cât de tainic lucrez ca să-l ajut pe om! A spus Tatăl acum două mii de ani să asculte de Mine cei ce cred în Mine, și M-a mărturisit din nori Tatăl Fiu al Său iubit, întru Care El a binevoit. Și cum să îplinească așa cei ce cred în Mine și Mă vor lor ca să asculte de Mine? O, dacă ar fi pe pământ oameni credincioși, aș pune în mijlocul lor fii plăcuți Mie, întru care Eu binevoiesc, și ar asculta oamenii de Mine prin ei, așa cum în toată vremea a fost pe pământ așezarea Mea cea lucrătoare peste om și statul Meu cu omul, și pentru care Eu Mă așez în purtătorii de Dumnezeu ca să asculte de Mine omul pe pământ.

Mă doare în cer și pe pământ, căci omul ascultă numai de el însuși și de trupul lui, care știe prin poftele lui să-l facă pe om să-l asculte și să nu poată altfel omul. O, Mă doare această durere, această pedeapsă de la om și nepăsarea lui de sufletul lui, care-i slujește trupului, pe care-l ține sufletul în viață. E mare slăbiciunea omului, și aceasta vine de la ne iubire, și toate neputințele vin de la ne iubire. Îi lipsește iubirea și îi lipsește omului ascultarea cea cu iubire. Numai cei ce iubesc, numai aceia ascultă, iar cei ce nu iubesc nu sunt nimic, ci sunt numai păcat, numai carne și milă pentru carne, căci trupul pofteste împotriva duhului, împotriva iubirii, precum este scris, iar Eu aștept de două mii de ani să vină vremea să vin pe pământ cuvânt și să rostesc cu el peste om lucrarea iubirii, cea care-l vindecă de sine pe om și îl vindecă de păcat, căci cel ce-și biruiește trupul sfârșește cu păcatul, și aceasta face iubirea când ea poate să se sălășluiască înăuntrul omului cu lucrarea sa, și ascultă omul de Dumnezeu prin ea apoi.

O, ce tainic și ce frumos am așezat Eu prin cuvânt hotar între bine și rău atunci când am lucrat înaintea lui Moise pe munte poruncile vieții veșnice pentru viața omului! Am scris cu foc prin îngeri pe table de piatră și am spus în scris omului să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima și cugetul și sufletul său, și tot așa să iubească el când iubește pe aproapele său, iubindu-L pe Dumnezeu să iubească apoi, și altfel i-ar fi omului purtarea dacă ar da el să Mă asculte așa cum i-am scris lui prin îngeri să Mă asculte.

O, cât de cald am lucrat acum două mii de ani peste ucenici ca să-i deprind să Mă iubească și să asculte de Mine! Nu e pe pământ răbdare ca a Mea când dau să-l fac pe om să Mă cunoască și să Mă iubească apoi, ca nu cumva să Mă ia el în deșert sau să Mă ispitească sau să calce peste cuvântul Meu și peste poruncile Mele, rostite prin cuvânt scris cu foc peste om. O, nu se teme omul când calcă poruncile Mele desființându-le de peste el, iar pe tine, poporul Meu, te-am povățuit să-ți faci hârtiuță și să scrii pe ea poruncile vieții veșnice și să le citești mereu când te așezi la rugăciune și să te măsoari cu ele în vremea rugăciunii și apoi în vremea lucrului tău tot, ca să vezi dacă le îplinești sau dacă le calci între tine și Mine, și între tine și fratele tău, iar Eu, Domnul, aștept de peste tot pe poporul cuvântului Meu să lucreze poruncile Mele, care înseamnă iubire în cel ce le îplinește pe ele. Orice om poate să se facă purtător de Dumnezeu dacă face peste el și în jurul său poruncile lui Dumnezeu, scrise cu foc prin îngeri pe table de piatră când a venit vremea să cercetez viața omului și să stau față în față cu el prin ceea ce a însemnat cuvântul lui Dumnezeu scris pe piatră prin îngeri. Tot omul poate să se recunoască pe sine bun sau rău, credincios sau necredincios față în față cu poruncile vieții veșnice, și poate apoi să le lucreze dacă voiește să fie el după chipul și asemănarea Mea pe pământ.

O, nu i-ar trebui omului nimic să facă, decât poruncile lui Dumnezeu, căci aceasta i-a fost dat lui de Dumnezeu să lu-

creze pe pământ, după ce omul cel întâi zidit a primit de la Dumnezeu ce să lucreze și n-a lucrat așa, și a căzut prin neascultarea sa, iar acum două mii de ani Tatăl iarăși a zis: «*Acesta este Fiul Meu Cel preaiubit, de El să ascultați!*», întărind El așa și înnoind porunca iubirii de Dumnezeu peste om. O, așa și azi face Tatăl, și Mă trimite pe Mine, Fiul Său iubit, ca să grăiesc cu omul și să-i spun să asculte de cele ce-i grăiesc, și nu e pe pământ răbdare ca a Mea.

O, omule, ești nedrept cu Dumnezeu și cu omul, căci tu te asprești și te superi când nu ești înțeles, când nu ești iubit și primit și urmat, și uiți cât de departe ești tu de ascultarea ta de Dumnezeu, de chipul și asemănarea Lui în toate cele ce tu faci sau nu faci!

O, poporul Meu, nu știe omul cât de adevărat sunt Eu, Domnul, prin cuvântul Meu de peste tine, dar uită-te tu în el cât de repede își arată el adevărul după ce Eu îl rostesc, că de multe ori în poporul Meu văd pe ici pe colo cum se face răsturnarea cuvântului Meu cel proaspăt rostit, și văd neubiirea celor ce nu se uită mereu, mereu în cuvântul Meu ca să nu-l calce pe el apoi, ca să nu facă durere lui Dumnezeu prin călcarea cuvântului Său. Trebuie mare veghe, dar mai presus de aceasta trebuie mare iubire de Dumnezeu ca să poată omul să urmeze după cum este învățătura Mea cea prin cuvânt. Omul este prea slab, și de aceea am venit Eu pe pământ acum, la sfârșit de timp, și am voit și voiesc să-Mi întocmesc un popor ascultător, cu care să-Mi pot lucra tot ceea ce mai este scris în Scripturi să împlinesc, până după învierea morților, când va coborî starea de cer pe pământ, odihna Mea cea după multă trudă ca să-Mi ridic dintre oameni rodul lucrului Meu cel de șapte mii de ani, un popor agonisit de Dumnezeu prin mari furtuni, prin multe dureri și răbdări, prin truda Mea cea de azi, când Tatăl Mă trimite cuvânt pe pământ, căci a găsit fii credincioși și a putut să împlinească venirea Mea în cuvânt, vremea judecății faptelor oamenilor și vestirea zilei celei mari, prin care Domnul Se va arăta biruitor peste om și peste timp și peste necredința de pe pământ.

O, nimeni să nu se mire de împotrivirea, de nepăsarea celor ce aud și zic că nu aud, de cei ce știu că Eu trebuie să vin și nu Mă primesc când vin, de cei cărora le grăiesc și nu fac așa cum le grăiesc Eu. Așa am fost primit și acum două mii de ani, după ce atâta putere am dovedit între oameni pe pământ în cuvânt și în faptă, iar cei ce s-au vrut mari peste oameni, și-au văzut mai departe de ale lor și M-au dat de peste ei când Tatăl M-a trimis să-i păstoresc pe ei spre viața veșnică, și n-a fost loc pe pământ unde Eu am mers și peste care am cuvântat, și să nu se vadă apoi urmele Mele peste cei ce nu M-au primit când am intrat la ei, și așa va fi și azi și așa Mă voi adevăra Eu Dumnezeu adevărat prin această venire a Mea prin cuvântul Meu cel de azi, așa cum era scris să vin și să grăiesc și să Mă audă viii și morții și să învieze dacă vor, dacă au putere să creadă și să asculte de voia Mea peste ei.

O, s-au scurs vremile toate și a venit vremea să vin cu zilele cele de apoi și voiesc să-Mi culeg un popor și să-l ocrotesc de vremea judecății, căci judecata suflă cu putere peste tot, și Domnul este cu lopata în mână și Își curăță aria și Își adună grâul în jitniță, iar pleava în foc, căci așa este scris despre vremea judecății și a botezului cu Duhul Sfânt și cu foc peste oameni, și nu știe omul gustul cel dulce și plin de viață veșnică al Duhului Sfânt, Care spală omul de păcat și îl face înger, dacă poate să se umilească și să creadă, căci tot cel care se umilește are cale spre lumină înaintea sa, iar cel ce nu se poate umili primește botezul cel cu foc, care este usturător peste om.

Acum două mii de ani am așezat cu o mână de ucenici noua împărăție pe pământ și a dăinuit ea prin vremi prin cei credincioși, care au fost și sunt împărăția lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor, și tot așa lucrez și azi, și sunt pe pământ cu împărăția Mea în cei credincioși și prin ei și lucrez cuvântul Meu în mijlocul lor, și cuvântându-l îl împlinesc apoi, și așa Mă dovedesc Eu Dumnezeu adevărat și îi arăt omului ce înseamnă adevărul, căci omul nu poate să se dovedească om adevărat, fiindcă trupul îl biruiește mereu, mereu pe el, și se mărește omul pe sine prin aceasta apoi, chiar dacă nu găsește de la om mărime pentru el. O, altfel a fost când mărirea Mea s-a dovedit pe pământ, când fața Mea a strălucit scaldată în lumină înaintea ucenicilor Mei pe muntele cel schimbat o clipă în slava lui Dumnezeu de peste el. O, altfel a fost cu Mine, căci pe Mine nu Eu M-am mărit, ci Tatăl, din nori a făcut aceasta Tatăl și a arătat apostolilor Mei mărirea Mea în clipa când El a rostit din văzduh și a zis: «*Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit, pe El să-L ascultați!*», și în clipa aceea S-a slăvit Tatăl în Mine și a dat pe afară slava Domnului, albă ca zăpada peste trupul Meu și peste veșmântul Meu, și au mărturisit apoi ucenicii Mei slava Mea, și iată, Eu nu Mă slăvesc singur, ci Tatăl face aceasta întru Mine și peste Mine, iar omul este mincinos când se slăvește pe sine, căci am spus că omul își ia mângâierea de la păcat.

Dar acum a rânduit Domnul să smerească tot muntele înalt și stâncile cele veșnice și văile să le umple și să fie pământul neted, ca să umble poporul cel credincios fără teamă întru slava lui Dumnezeu, și va face umbră poporului Meu pădurile și tot pomul bine mirositor la porunca lui Dumnezeu, fiindcă va povățui Domnul pe poporul Său cu veselie și cu bucurie întru lumina slavei Sale, cu mila Sa și cu dreptatea Sa, precum este scris. Amin.

Mă pornesc cu sfinții și cu îngerii să găsesc din cer și de pe pământ dulce praznic, bucurie pentru mama Mea Fecioara, căci peste zece zile deschidem porțile grădinii întâlnirii, iar și iar le deschidem ca să intre poporul cel credincios venirii Mele și să vină să prăznuiască el cu Mine ziua înălțării la cer a Fecioarei mama Mea, ziua îmbrățișării ei cu Mine iarăși, îmbrățișare cu lacrimi dorită și cerută, că mereu Mă chema și-Mi spunea: „*Vino, Fiule, vreau să fiu lângă Tine, că Tu ești Fiul meu, și golul Tău mă doare!*“. Iată, din cer și de pe pământ se va auzi glasul de mângâiere și de bucurie, și poporul cel credincios își va înălța sufletul spre Domnul, căci sărbătoarea îl va încununa pe el. Amin.

Toate, toate din cer și de pe pământ să slujească cu dulce ziua de praznic a mamei Mele Fecioara! Îi voi mângâia pe cei adunați la izvor și le voi da putere să se facă din zi în zi mai frumoși fii ai lui Dumnezeu și-i voi păstori pe ei. Amin.

Ca în toate ajunurile sărbătorilor mari, cu popor mult adunat la izvor, dau puteri poporului Meu cel de lângă izvor să-Mi gătească cu pace și cu dulce sărbătoarea și pe ei înșiși să se gătească, plini de pace și plini de dulce între Mine și ei, între ei și ei, căci puterea vine de la Mine și să voiască, și să poată ei, așa cum strălucirea slavei Mele de pe munte a venit de la Tatăl și s-a arătat, și nu de la Mine a venit. O, e vremea să lucreze cu duh de multă unire în rugăciune poporul Meu, cu cerere îndurerată la Tatăl, căci el este unealta Mea din zilele acestea, iar duhul pierzător al acestui veac își ascute colții și scoate coarne proaspete și capete multe unul după altul ca să-și mai încerce puterea și punerea la cale pentru nimicirea lui Dumnezeu de pe pământ, dar Eu, Domnul, am pus la însămânțat și la udat și la plivit și la îngrijit și la crescut țarină

nouă, rodul împărăției celei noi, nașterea din nou a lumii, și Eu sunt Cel ce fac să crească acest aluat, și lucrez odată cu ticluirea cea ascunsă a omului întunericului, care zice că stăpânește lumea cu lucrarea sa, dar Eu, și nu el, o, nu el va fi biruitor, căci este scris în Scripturi să biruiască Mielul lui Dumnezeu pe balaurul cel cu șapte capete, și cu El împreună să biruiască și cei credincioși Lui, care-și spală veșmântul și care prin sângele Mielului biruiesc împreună cu Mielul, și au pe ei pecetea Viului Dumnezeu, și diavolul se tânguiește și se va tânguie atunci, precum se tânguiește și acum și nu știe ce să mai facă pentru ca să nu piardă biruința, și nu mai doarme și măsoară mereu, că mereu, mereu i se strică socotelile, și iar și iar se socotește apoi. Eu însă nu mai socotesc, și pregătesc în cer și pe pământ stărpirea lui, căci Îmi stă în cale.

Mă așez cu cei din cer să pregătesc sărbătoarea cea de la izvor și o binecuvintez încă de pe acum. La fel și celor ce se strâng la masa sărbătorii, le blagoslovesc pașii spre izvor, le dau îngeri pe cale, le dau dor și iubire, le dau duh de credință și de putere pentru ca să se facă ei tot mai frumoși fii ai lui Dumnezeu, căci cu jumătatea nu se poate naște omul nici de pe pământ, nici din cer. Celor necredincioși n-am ce să le mai dau, decât ceea ce ei își lucrează, și le va ajunge cu vârf și îndesat, căci li se vede necredința sau lepădarea de credință, după ce au avut ei credință în cuvântul Meu cel de azi, dar Eu merg și nu stau, și biruința Mea este mare și va fi slavă mare pentru ea, căci Tatăl Mi-o pregătește, ca și în ziua când M-a mărit cu strălucire mare pe munte înaintea ucenicilor Mei ca să vadă ei pe deplin că Eu sunt Hristos, Fiul Tatălui Savaot, venit la om pe pământ din Tatăl.

O, poporul Meu de la izvor, îți mulțumesc, tată, că te apleci să ascuți de glasul Meu cel din mijlocul tău și să aduci înaintea Mea zile de post pentru biruința Mea și a ta pe pământ, căci zilele sunt pline de întuneric, fiule, și diavolul lucrează și el, și e supărat pe tine diavolul. O, învață-te, fiule, din zi în zi mai mult și mai bine și mai credincios să înveți să crezi că precum Tatăl este în Mine, tot așa sunt și Eu în cei ce Mă poartă în mijlocul tău, și în care Eu pun cuvântul Meu ca să-l rostească ei ție, că le-am șoptit lor să te așezi înaintea Mea cu zile de jertfă și de strigare, ca să Mă ajuți în biruința Mea asupra șarpelui cu capete multe și cu coarne multe și pe care Eu trebuie să i le tai unul câte unul când el le scoate iar și iar, dar fără de unealtă n-aș avea cum să lucrez lucrarea Mea. Eu, Domnul, îți trimit ție cuvânt și îți dau și putere să-l împlinești, dar și tu trebuie să-Mi dai atunci duhul tău ca să-l umplu Eu de dragostea Mea, care ține loc de toate, căci fără dragostea Mea nu poți nimic, tată. Le-am spus la ucenici acum două mii de ani: «*Fără Mine nu puteți face nimic!*», și tot așa vă spun și vouă azi, dar vă mai spun, cu multă umilință vă spun că fără voi nici Eu nu pot să lucrez și să împlinesc, și că v-am dat putere să vă faceți fii ai lui Dumnezeu ca să aibă Domnul cum să lucreze pe pământ lucrarea Sa, biruința cea pentru împărăția cerurilor cu oamenii, după ce mânia va trece și va rămâne credința, căci credința nu va trece, fiindcă este unealta lui Dumnezeu înaintea Sa pe pământ și cu ea Își curăță aria de necredință și de necredincioși, și așa va fi ziua Domnului, iar cei ce așteaptă să vină Domnul cu ziua Sa în alt chip, aceia nu știu ce zic și nu știu ce așteaptă. Cei credincioși însă așteaptă făgăduința Mea cea pentru ei: cer nou și pământ nou, și îndelung răbdă ei, nepierzându-și răbdarea ca și cei care pier așa apoi.

Sfârșesc cuvântul Meu cel de azi și îl pecetluiesc cu numele Meu cel nou: Cuvântul lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Amin.

Pace multă las în mijlocul poporului Meu pentru gățirea

sărbătorii care se apropie acum la izvor! Pace, de acum și până peste ziua de serbare, și apoi să fie lucrată pacea mereu, ca să fie ea mereu, dar plăcută Mie să fie ea, și voi păstori pe poporul cel adunat la izvor și voi grăi lui despre taina păcii dintre Mine și om, dintre om și om, căci omul nu înțelege și nu iubește să lucreze pacea pe care i-o dau Eu s-o aibă și s-o lucreze, și se înșeală mereu omul pentru această mare lucrare de taină.

O, poporul Meu, te-aș schimba o clipă la față înaintea oamenilor, dar prea mult te iubesc și prea mult te ocrotesc și te păstrez ca să te am, iar până la zilele slavei celei descoperite slăvește-Mă tu pe Mine așa cum Eu te-am învățat, prin ființa ta îndumnezeită în fiecare zi de ființa Mea de pe masa ta și de rodul ființei Mele în tine, căci ție Mă împart și Mă dau ca să te am al Meu, fiule, și să te cunosc după pecetea Mea de peste tine, pe care tu trebuie s-o lași să se vadă de acum. O, pace ție! Iubește taina păcii, tată! Împacă-Mi Duhul, fiule, și păstrează-Mi-l împăcat, și așa să iubești tu taina păcii. Nu mai am pe pământ nici o Betanie în afară de tine și de stăurașul poporului Meu cel de azi. Nu mai am pe nicăieri masă de Emaus, în care să Mă las văzut și mărturisit după ce Mă împart de pe masă, căci cei ce-și zic slujitorii Mei dau să-Mi tot osândească slava, acoperindu-Mi-o cu slava lor, căci dau să și-o mărească pe-a lor și să nu Mă lase pe Mine descoperit cu slava Mea, și iată, nu Mă pot descoperi în mijlocul lor și la masa lor, căci departe sunt ei de slava Mea. Iată, tu ești Betania Mea, tu ești Emausul Meu și la tine pot să vin cu masa Mea, cu mersul Meu pe pământ, cu cina Mea descoperită, și care Mă dovedește aieva lângă tine cu cuvântul Meu de Păstor, căci Mie Îmi place pe pământ să stau și să păstoresc pe cei credincioși și să stau cu ei masă a împărăției Mele între oameni, și pe care oamenii nu pot s-o vadă, căci ochii lor sunt ținuți să vadă.

Binecuvintez iarăși strângerea la izvor, și arderea inimilor celor ce se strâng la masa cuvântului Meu, așa cum le ardeau inimioarele celor cu care mergeam Eu pe drumul spre Emaus, de M-am lăsat lor descoperit la masa lor cu Mine.

Eu, Domnul, cobor de pe acum îngerii și sfinții cu ajutor pentru gățirea zilei de serbare a mamei Mele Fecioara și vei fi însoțit de ei, popor de la izvor, căci altfel de putere au cei ce lucrează cu cei din cer, și nu singuri, și altfel de spor au în tot lucrul lor, că nu e bine să fie omul singur, ci cu Domnul e bine să fie și cu slugile Lui cele cerești să fie, și precum în cer, așa și pe pământ să fie, că aceasta este voia Mea și bucuria Mea în cer și pe pământ, și așa voiesc Eu să trăiești și să lucrezi tu pe pământ înaintea Mea, poporul Meu, așa, și mereu, mereu așa, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 august 2010

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Pacea între om și Dumnezeu: voia lui Dumnezeu. Îndemnul Maicii Domnului la sfințenie. Numele de român va fi numele fiilor lui Dumnezeu. Lumea arde în focul ei, iar cei credincioși ard în Domnul. Omul a învățat să-și numere pe cele care le are, dar uită să-și numere zilele. Strigare către neamul român.

Cobor cu cerul pe pământ cuvânt, și cerul Îmi este scaun, iar pământul, așternut, și așa este casa lui Dumnezeu, și nu poate omul să-Mi zidească Mie casă, căci Eu sunt Cel ce am zidit și zidesc. Îmi iau cerul de sfinți și pășesc cu ei pe așternutul picioarelor Mele, și cele ce nu se văd ne acopăr de ochii omului, căci omul este departe de cer. Vin cu cerul pe pământ, căci departe de cer este omul, iar Duhul Meu Se zbate să-l îndumnezeiască pe om și să-l aducă aproape și

să-L vadă omul pe Dumnezeu, căci cele nevăzute ale Domnului sunt cele dintâi făcute, și apoi sunt făcute cele ce se văd, și apoi s-a făcut omul.

Eu Însumi am venit din cer pe pământ acum două mii de ani, după ce prin duhul proorociei am trimis la oameni pe mulți soli, care să-L vestească pe Dumnezeu. Eu Însumi vin și azi, după ce mulți au mărturisit în numele Meu ca să creadă oamenii în Mine și să se mântuiască, și lumea nu s-a ridicat din moartea cea de la păcat. Eu Însumi vin, Eu Însumi grăiesc pe pământ, și șoapta Mea duioasă atrage la Tatăl pe cei duioși ca și Mine, și-Mi alină ei durerea Mea cea după om, căci l-am pierdut pe om după ce l-am zidit.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și al Fecioarei mama Mea, și ce ușor Îmi este să stau cu cei credincioși, să vin la ei și să le dau din gura Mea hrană pentru suflet! Am vestit la porți sărbătoarea cu care vin în ziua aceasta, și iată, intrăm în carte cuvânt, Eu și mama Mea Fecioara, Eu și sărbătoarea ei cea de acum două mii de ani când am coborât după ea ca s-o iau lângă Mine.

O, Îmi desfac brațele ca să-i cuprind pe cei adunați la izvor. Mă dau lor cu îmbrățișarea și îi cuprind în cuvânt. De la margini la margini nu-i pe pământ loc mai frumos și mai slăvit ca acest munte de taină, vârf de pământ, pe care stă cuvântul gurii Mele împărțind mângâiere celor ce-l află și-l iau pe el vindecare de alean. O, odihnească-se pașii voștri pe acest petecuț de pământ în ziua aceasta de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara! Fiți binecuvântați de Dumnezeu pentru neliniștita iubire din voi, care vă dă putere să vă faceți fii ai lui Dumnezeu între oameni, și știință vă dau ca să știți voi apoi cum vă vrea Dumnezeu să fiți și să trăiți pe calea voastră cu El! Vă păstoresc cu cuvânt duios și vă povățuiesc pe voi să iubiți și să pătrundeți cu inima și cu mintea taina păcii dintre Mine și om, dintre om și om. O, vă povățuiesc să lucrați pace între Mine și voi. Ea este voia Mea cu voi spre lucrare, și altceva nu înseamnă pacea dintre Mine și voi, și nu este iertare de păcate dacă nu este mai întâi pacea între Mine și voi, căci scris este: *«Feriți sunt cei cărora s-au iertat păcatele lor!»*. Eu sunt din cele de sus, și tot așa să fiți și voi. Eu nu sunt din lumea aceasta, și nici voi să nu fiți din ea. Așa să fie pacea dintre Mine și voi, căci Eu le-am spus celor ce crezuseră în Mine atunci: *«Dacă veți rămâne în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenici ai Mei și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi»*, și le-am mai spus: *«Adevăr adevărat zic: oricine săvârșește păcatul, este rob păcatului, iar robul nu rămâne în casă în veac. Fiul însă rămâne în veac. Deci dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr»*. O, iată taina păcii dintre Mine și voi, taina nedespărțirii dintre Dumnezeu și om!

O, ce frumos, ce frumos a răspuns mama Mea Fecioara trimisului lui Dumnezeu la ea! Taina păcii dintre Dumnezeu și om este să facă omul ca ea și să spună apoi ca ea: *«Doamne, fie mie după cuvântul Tău!»*.

O, cu cât cuvânt Mă las peste pământ, iar cei ce nu-l ascultă, nu sunt de la Dumnezeu, căci cel ce este de la Dumnezeu ascultă de la Dumnezeu, și iată taina păcii între Dumnezeu și om este să creadă cuvântul Meu și să asculte de el omul. Amin.

Am îngerii suire și coborâre, iar mama Mea Fecioara este de-a dreapta Mea și este sărbătorită și purtată de cetele cerești și îngerești și grăiește ea cuvânt duios peste cei ce ascultă de cuvântul Meu și vin să-l ia pe el de la izvor și vin să se mângâie, și iată graiul ei și mângâierea ei acum peste cei adunați la izvorul Meu de cuvânt. Amin.

O, scump copil al ascultării de cuvântul Tatălui și al meu întru toate! O, scump copil al pântecelui meu fecioresc și al iubitoarei mele inimi, care Te-a avut în ea până să fiu eu Ție sălaş ca să vii pe pământ om! O, cât am suferit în tăcere și în taină mare după ce Tu Te-ai dus de pe pământ și Te-ai așezat în Tatăl, de unde ai purces, iar eu am rămas! Îi spun poporului adunat la izvorul Tău de cuvânt că atunci ai venit și m-ai luat de pe pământ la cer, iar acum mă iei din cer și mă aduci cu Tine pe pământ, și cu atâta dor doresc eu aceasta, să vin cu Tine la acești fii, care-Ți poartă iubirea Ta cea de azi și venirea, Doamne. Atunci doream să merg cu Tine în cer, iar acum doresc să cobor cu Tine pe pământ la poporul Tău de azi, căci șoapta Ta duioasă se lasă peste cei ce-Ți culeg cuvântul în carte și îl pun apoi pe masă pentru cei flămânzi de Tine, de cuvântul Tău în cer și pe pământ deodată, căci vin de pe pământ la izvor, Doamne Cuvinte, suflete care Te găesc dacă Te cauți, căci Tu Te lași descoperit celor ce nu Te ispitesc și le ieși în cale pe aripi de cuvânt și pui masă de cuvânt pentru ei apoi și îi înveți pe ei dorul de Dumnezeu, Doamne duios cu cei duioși ca și Tine. O, mulți dau să Te caute, dar nu toți au inima curată, o, nu toți, că mulți dau să Te iubească pentru ei, nu pentru Tine, și nu-Ți mângâie ei cu nimic aleanul Tău. O, mi-e tare milă de Tine și-Ți doresc să ai popor frumos și tot mai frumos, cu care Tu să Te mângâi în toată zdrobirea Duhului Tău obosit de așteptare și plin de dor după biruința Tatălui prin Tine, Mieluț biruitor, căci El iarăși Te-a trimis după om pe pământ.

O, prin câtă durere cobori ca să cuvintezi, Fiule al meu, și nu știi cum să-Ți mai întărești calea. Ziua mea în cer între sfinți se face cale a Ta pe pământ la poporul Tău, care Ți-a pus masă ca să pui pe ea cuvânt plin de dor pentru cei adunați la slava acestei zile lângă cei ce-Ți poartă cuvântul peste pământ, Mieluțele Doamne.

Grăiesc cu voi, cei strănși ciorchine lângă glasul Fiului meu Iisus Hristos și lângă poporul Său de azi. O, învățați de la El iubirea! Nu învățați de la voi sau de la om, căci omul este trecător. Iubirea vă vindecă de păcat. Învățați de la Domnul aceasta! Ea este cea care nu cade niciodată, ea scoală omul din moarte și poartă în ea curățirea. Când ea vă peștește și vă grăiește, învățați de la mine să-i spuneți ei: *«Fie mie după cuvântul tău!»*, așa cum eu i-am spus. Învățați cu întregul, nu învățați cu jumătatea taina și puterea iubirii! Vine Fiul meu să vă învețe. Ascultați-L pe El, căci El Și-a pus viața pentru voi! Tot ceea ce vă desparte de El sau unii de alții când sunteți ai lui Hristos, nu este iubirea ceea ce face aceasta. O, ea nu caută să câștige, ci caută să vă câștige pe voi, iar voi s-o câștigați pe ea spre folos veșnic vouă. O, fiți cu inima curată, căci taina păcii dintre voi și Domnul, aceasta este puterea curățirii inimii voastre și împăcarea voastră cu Domnul în toată vremea. Învățați taina dorului și puterea Lui din voi și fiți duioși, fiilor, ca să scăpați de judecata cea pentru asprimea inimii, dar nu uitați că fără de veghe peste voi și pentru voi, diavolul nu se rușinează de nici o putere bună din voi.

V-aș învăța mult și duios, căci din cer se vede bine binele și răul care se lucrează pe pământ, iar Duhul Domnului din sfinți și din cei purtători de Dumnezeu între oameni poate să vă poarte pașii printre primejdii și să nu fiți vătămați nici de rău, nici de bine, căci binele este numai în cer, numai cu Domnul de mânuță. Și, în sfârșit, învățați, învățați să nu vă despartă de Domnul dacă ați aflat cărarea Lui spre voi, căci cei ce se despart de Domnul dau să se ascundă de El apoi. O, El este de-a pururi peste tot și nu e nimeni ca să nu-l vadă Domnul.

Cei ce dați să vă nașteți acum din cuvântul Său cel de azi, nu vă clătinați de nici o încercare când vă lucrați ridicarea, căci a venit Scriptura nașterii din nou a lumii și se vestește venind peste toată făptura. O, nu e vremea să mai nașteți prunci, ci e vremea să vă nașteți voi, de sus, căci pruncii născuți acum sunt luați de valul lumii și cad mâncare diavolului și cresc în întunericul cel din afară. Cei ce iubiți pe Domnul, iubiți-L fără de păcat și călcați peste păcat, călcați cu moartea pe moarte, căci ea trebuie zdrobită cu armele ei ca să fie învinsă și să nu mai poată spre voi. Ieșiți din lume și din capcanele ei și căutați-vă viitor cu Domnul, cu Cel ce a făcut cerul și pământul, marea și uscatul și toată facerea! Dați Domnului putere peste voi! Fiți mici sub mâna Lui cea tare, iar sfințenia întru toate să facă din voi făptură nouă, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și, în sfârșit, rugați-vă neîncetat, și mai cu seamă laolaltă, frățește, stăruind pentru cele de sus pe pământ și peste om, căci pământul și toată facerea omului de pe el au de hrană zilele omului. O, nu uitați că nimic nu mai înseamnă lumină. Lumina este numai Fiul meu, iar cel ce umblă cu El și crede în El, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții. Trăiți pe pământ ca în cer, ca să aduceți cerul pe pământ și să vadă oamenii lumina din voi și să se minuneze la vederea ei. Fiți sfinți, căci Domnul este sfânt, și toți cei ce vor trăi așa înaintea Sa, Îl vor vedea pe El, iar El Se va vedea în ei. Amin.

O, să nu vă pierdeți răbdarea. Să nu ispițiți pe Dumnezeu. Iubirea și credințioșia să vă fie cale credințioasă, și prin acestea să vă dea Domnul duhul înțelepciunii a toate și pentru toate câte sunt și vin, căci pe om l-a pus Domnul să stăpânească peste toate, ca nu cumva, ceva din acestea să-l poată ucide pe el când ar da să-l stăpânească.

O, mi-a fost dor să grăiesc și să aduc viața din cer în om prin cuvântul grăit. Mi-e dor de Fiul meu cu oamenii pe pământ. Faceți-vă cărare spre oameni pentru Fiul meu, voi, cei ce L-ați aflat pe El aici, la râul Lui de cuvânt, cu care cârmuiește lumea fără ca ea să priceapă aceasta! Aveți grijă, când stați unii cu alții împreună, să știți pe cât sunteți de uniți, să fiți tot atât de despărțiți, ca nu cumva ceva sau careva de aproape sau de departe să vă despartă de Dumnezeu, căci Domnul a spus: *«Cel ce se folosește de lumea aceasta, să fie ca și cum nu s-ar folosi de ea, iar cei ce au, să fie ca și cum n-ar avea»*, căci omul este neputincios față de ispitele care-i stau în cale.

Acum, cu Fiul meu grăiesc pentru voi: Dă-le, Fiule scump al meu, har și dar ca să se poată ei împlini întru Tine și ca să Te aibă de casă, Doamne, casa învățaturii vieții! Dă-le lor să știe taina Ta cu pământul român în zilele acestea, că mare va fi între neamuri numele de român când Tu Te vei slăvi în curând cu neamul Tău creștin, din neamul român cules și pus la însămânțat. Toată taina Ta cu acest pământ ales va fi văzută și cunoscută în lung și în lat, și îngerii o vor sluji pe ea înaintea neamurilor. Când nu va mai fi pe pământ lumină și casă de luminat lumea și calea, când toți oamenii vor da să uite numele Tău și numele de creștin, atunci Tu în mare taină vei merge pe același drum al iubirii de Dumnezeu dintre oameni și vei fi biruitor cu numele cel nou al celor ce Te vor urma fără de abatere de pe cale, și va fi numele fiilor lui Dumnezeu numele de român, căci diavolul cel rău va să șteargă de pe pământ numele de creștin. Și Te rog, Fiule Doamne, să nu mai plecăm de aici, noi, cei din cer, că e de vegheat și de apărat acest pământ și acest neam și această nouă începătură și semănătură. Să-i învățăm rugăciunea cea cu jertfă și să le spunem lor că dacă patruzeci de inimi se vor uni să ceară cu o zi de rugăciune cu post lângă ea o biruință mare cu Tine peste pământ și peste râul

care bate de peste tot, li se va da lor, și, mai mult, li se va scrie la fiecare din ei patruzeci de zile de post stăruitor lângă rugăciunea cea spre Tine. Și iată, una este să postească răzleț cei ce postesc pentru o împlinire de la Tine, și alta este să se unească toți într-un duh și într-o cerere și într-o putere uniți întru unul, și așa vom da piedicile în lături și vom putea, Doamne al celor credincioși.

Acum hai să le dăm bucuria și duhul ei în duh de praznic sfânt și să însuflețim această zi, coborând în ei har, Fiule învățător! O, să aibă grijă ei de nedespărțirea de noi. Amin.

— **O**, mamă, nu Mă despart de poporul acestei taine și vin mereu la izvor cu cuvânt de putere și Mă dau celor ce vin, ca să poată și ei apoi. Eu, mamă, am stat și M-am hrănit din graiul iubirii tale pentru ei și pentru taina Mea cu ei. Eu, mamă, aștept să pot prin cei ce Mă poartă să aduc împlinirea Scripturilor celor de apoi: cerul cel nou și pământul cel nou, mamă, și am pus la însămânțat aceasta pentru cei credincioși, care așteaptă făgăduința lui Dumnezeu, mamă. Toată lumea arde ca un cuptor, dar cei credincioși Mie nu ard în ea, mamă, ci stau cu Mine și ard în Mine, și focul Meu din ei Eu îl iau și-l arunc pe pământ ca să ardă în el lumea, mamă, lumea care arde în focul ei, luând foc din foc fiii lumii. Eu însă întocmesc alt foc și dau cu el foc răului de pe pământ ca să-l stăpesc dintre oameni, și fac aceasta cu poporul cuvântului Meu, mamă, și se va afla de la margini la margini că Eu, Domnul, am fost acest cuvânt în mijlocul neamului român și că Mă port cu el spre biruința cea mare, mamă. Amin.

Pace ție, în zi de serbare pentru tine, mama Mea!

Pace vouă, câți v-ați adunat lângă glasul Meu cel de azi! Vă voi cuprinde iarăși în cuvânt spre sfârșitul sărbătorii și vă voi da din ea. Petreceți, dar, însoțiți de cei din cer acum, și tot așa însoțiți apoi spre căsuțele voastre, căci harul Meu cel de azi pentru cei credincioși e mare cum n-a mai fost până în zilele acestea, că e vremea la sfârșit, nu e la început.

Voi, cei ce veniți să creșteți cu viața cea de sus, cereți și vi se va da, căci am împărțitori gospodari pentru cele ce voiți să învățați și să purtați și să înțelegeți și să puteți apoi spre împlinire. E mult cuvânt din Mine pe masa poporului Meu. Spuneți-vă cererea și veți afla răspunsul și învățătura pentru toate. Amin. Bindecuvântată să vă fie întoarcerea acasă și taina păcii dintre Mine și voi, pace neștirbită de cele rele din om și de pe pământ. Pace vouă! Mă aplec și mulțumesc iubirii din voi, pentru care veți primi înmulțire dacă veți stărui în ea. Mă aplec și vă întăresc pașii spre izvor. Întăriți-vi-i și voi, că Eu aicea vin și pun masă mereu pentru cei ce iubesc hrana Mea.

Pace vouă! Pecetluiesc cu numele Meu sărbătoarea de azi și toată petrecerea ei și tot cuvântul Meu dat vouă spre zidire. Amin.

Iar ție, popor de la izvor, îți dăruiesc puterea cea care Mă întâmpină pe Mine, Domnul, când vin să păstoresc pe poporul cel credincios, care este și care crește la număr, și bucurii vei avea tu din munca ta cu Mine, o, fiule, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Din cer și de pe pământ s-a strâns laolaltă bucuria sărbătorii pentru mama Mea Fecioara. Din cer și de pe pământ Eu, Domnul, am așezat înaintea poporului așezat la izvor înțelepciunea iubirii și a vieții ei în om. Nu-și poate închipui îndeajuns nici omul credincios nevăzutele cele făcute de Dumnezeu cum însoțesc ele, cum se împletesc ele cu cele

văzute ca să Mă bucure pe Mine laolaltă cu cele ce se văd, cu cei ce se văd, iar cei ce nu se văd sunt miriade de miriade, precum este scris, sunt sfinții și îngerii în cete-cete, însetați de slava Mea cea de peste om pe pământ, căci tot cerul Mă vrea cu omul pe pământ, ca să fie și cerul pe pământ, căci Eu, cu oștirile cerești cobor.

O, când pe pământ fac oamenii o minunăție de-a lor pentru ca să se arate cu ea la mulți, la cât mai mulți, se strâng buluc de peste tot cete de oameni, se strâng și se bucură și se minunează și își împart unii altora gândurile și simțirile și își umplu inimile și și le hrănesc cu cele ce văd cu ochii lor, și duc vestea din loc în loc apoi la cei ce n-a fost să vadă și ei pe viu, și se umple pământul din gură în gură, din om în om de cele ieșite de la oameni pentru oameni, și rămân înscrise pe pământ lucrările oamenilor.

O, măi poporul Meu, o, tată, cum de nu poate omul să-și ducă mintea și inima și pentru cele ale lui Dumnezeu, care nu se văd, atât de minunate cum sunt? O, fiilor, nu este credință. Aceasta îi lipsește omului. Cel mai mare dar, cel mai bun fruct, din care omul și-ar putea lua în el bunătățile și frumusețile cerului și ale Domnului ca să-și hrănească cu ele inima și viața și pașii și mersul vieții, acest mare bun ceresc îi lipsește omului, vederea cea pentru cele cerești îi lipsește lui. Nu i-ar trebui omului școală sau cunoștință pentru ca să învețe darul vederii celor cerești, ci credință i-ar trebui, căci Eu așa am spus: «*Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată*». O, unde ar fi să vezi pe pământ om care să nu vrea să moară, care să nu-și lucreze moartea din pricina lipsei acestui dar ceresc, pe care Dumnezeu l-a dat cu multul oamenilor încă de la începutul omului, încă de când Eu, Domnul, cu mâna l-am zidit din pământ pe om și din Duhul Meu? O, au fost și sunt pe pământ oameni care n-au murit, și vor mai fi, căci este scris în Scripturi că nu toți vor muri, ci se vor schimba întru nestrucăciune trupurile lor.

O, de ce M-au vestit proorocii cei de demult că Eu sunt Fiul Tatălui, că Eu sunt, și că voi sosi pe pământ Mântuitor și că voi primi moarte și apoi ridicare și înviere, și Mă numeau ei Fiul Omului? O, aceia M-au văzut, căci în ei darul credinței le-a dăruit ochi pentru cele nevăzute ale lui Dumnezeu și vedeau, și erau pe pământ împărțite oamenilor vedeniile lor, și aveau oamenii cârmuire din cer prin cei ce vedeau pe cele ce sunt și vor fi. O, s-au deșteptat oamenii, așa zic ei, și zic că aiurește omul care vede ceva din nevăzutele lui Dumnezeu, și zic despre acela că e nebun sau bolnav sau semeț sau, și mai mult de atât, mincinos.

N-au oamenii credință pentru cele nevăzute, și care lucrează și împlinesc tainic și se împlinesc, ca apoi să se arate. Am spus în grăirea Mea de azi că Eu, Domnul, la facerea cerului și a pământului am zidit mai întâi nevăzutele, și apoi pe cele ce se văd, și apoi l-am făcut pe om. N-am făcut omul mai întâi, ci am făcut darurile cele pentru el, i-am făcut mai întâi lui casă, și după aceea l-am așezat în ea, și casa lui este cerul și pământul, care sunt și casa lui Dumnezeu. O, tot așa și omul face, mai întâi își zidește casa, și apoi intră și locuiește în ea și se ajută cu ea la nevoile trupului său.

Mă fac învățător cu adâncime de învățătură în cuvânt, ca să ia lecții de la Mine omul nepriceput în credință, căci unde încape minte multă în om și tot strânge el ca să aibă, acolo se strânge și multă, multă prostie, adică multă semeție, multă hrană de pe pământ și de la om, dar din nevăzutele lui Dumnezeu nu încape în om minte. O, poporul Meu, o, fiule, una e să scrie omul pe hârtie unu, doi, trei, patru, și să-și socotească

legile și avuțiile, și alta este să știe el să grăiască și să spună cuvinte. Cuvântul este altceva decât numerele. Spun așa ca să înțeleagă omul ce voiesc Eu să-i spun, căci omul își numără timpul, banii, avuțiile, lucrările lui, cărările lui, pe prietenii și pe dușmanii lui, își numără oile, caprele, păsările, hainele, și își numără pe toate câte are și câte va fi să mai aibă, și numai să numere a învățat săracul, și nu e om care să nu fie prins în capcana aceasta pe pământ, dar zilele uită să și le numere și să-și facă el și socoteala lor, venitul lor și lipsurile din ele, și aceasta fac Eu pentru el în ziua când el părăsește trupul și se întâlnește cu Mine și se înspăimântă în clipa aceea că n-a știut că trebuie să și creadă în Mine, să aibă și credință în nevăzutele lui Dumnezeu, și care îl așteaptă la hotar.

O, dacă ar fi să te învăț, Eu, Domnul, o măiestrie mai mare pe tine, omule care alergi mereu și nu mai ai timp să stai și să vezi și pe Dumnezeu în spatele celor ce tu vezi și numeri mereu, Eu, Domnul, ți-aș da ție darul credinței și te-aș învăța apoi pentru el, căci pentru el trebuie învățatură pentru supunere, pentru multă umilință, pentru lepădare de sine și pentru multe pe care nu ți le socotești tu și care-ți rod viața pe dinăuntru, și uiți că tu nu ești Dumnezeu, că nu-ți poți fi Dumnezeu, și că ești un om și atât. Dacă ar fi să vrei să fii Dumnezeu, atunci ar fi să intri la învățat ca să știi cum să fii și cum poți să fii Dumnezeu, căci Eu în toată lucrarea Mea, numai de la Tatăl iau ca să știu și ca să fac, și de aceea am spus că Tatăl este în Mine, și am spus așa pentru că am ca dar ascultarea de El, și am spus că Eu de la Mine Însuși nu grăiesc nimic, ci numai pe cele ce aud de la Tatăl, dar cine pricepe cuvântul Meu ca să-l înțeleagă și ca să-l lucreze și el așa cum îl lucrez Eu, așa cum i-am spus Eu omului că sunt și că lucrez? Eu pe toate, pe toate le-am spus omului, dar are el timp să se facă Dumnezeu la cuvântul Meu și să audă de la Mine și să lucreze așa precum Eu fac între Mine și Tatăl? O, n-are omul timp pentru Mine și pentru cuvântul Meu împlinit în el, și de aceea nu poate el să se îndumnezeiască, să fie plin de harul Meu cel făcător de om ceresc pe pământ. Oamenii nu vor să fie decât oameni și atât. Femeia nu vrea să fie decât femeie și atât. Eu însă voiesc să fiu ca Tatăl, și sunt, și așa lucrez, și iată, Îi fac Tatălui popor îndumnezeit prin har, căci lucrarea Mea cea de la El este să-l îndumnezeiesc pe om și să fac fii de Dumnezeu între oameni, ca să aibă Domnul copii de-ai Săi pe pământ, să aibă rod Dumnezeu Făcătorul și să nu-I tot strice omul cerul și pământul, ci să le înnoiască pe ele Dumnezeu și să fie cer nou și pământ nou apoi, căci omul s-a stricat așa cum se strică o mâncare, și apoi ea miroase urât și face muște și face viermi și se desface apoi în pământ, de unde și-a avut trupul ei.

O, unde să mai fie un loc mai frumos, un pământ mai frumos și mai slăvit de cer și mai împodobit cu cele nevăzute ale lui Dumnezeu, ca și aici aceste grădini pe care Eu, Domnul, Îmi pasc turma cea credincioasă, aici, unde Eu, Domnul, cobor cu norii și grăiesc cu multul cuvântul Meu deasupra celor cu darul credinței în ei?

O, popor al grădinilor Mele de azi, hrănește-ți, tată, credința și inimioara cu nevăzutele lui Dumnezeu, și care împodobesc atât de strălucit grădinile Mele de azi cu tine, locurile pe care tu trăiești azi viața pe care ți-am dat-o s-o ai, după ce te-am luat de pe pământ dintre oameni și te-am așezat în binecuvântarea Mea. O, fiule, Adam n-a vrut, săracul, să se hrănească cu minunea frumuseții raiului în care Eu l-am așezat, ci s-au hrănit unul cu altul cei doi și n-au mai văzut decât atât, și s-au făcut pământ frumuseții raiului pentru cei doi, dintr-un singur trup împărțit în două de mâna Mea, după ce Adam n-a

găsit între toate ființele cu suflet viu în ele ajutor pentru el pe pământ. O, iată cum a furat omul de la Dumnezeu, din nevăzutele lui Dumnezeu și le-a așezat pe pământ apoi ca să se fâlească el cu ele! Așa cum a furat Adam știința cu care a spus apoi că femeia este carne din carnea lui și os din oasele lui, și apoi a știut pe mai departe să aducă la vedere urmași, dar ca omul a știut și nu ca Dumnezeu, tot așa fură omul până la capătul timpului din nevăzutele lui Dumnezeu ca să facă el ce știe, ce-i vine în cap să facă pe pământ din cele ce sunt și nu se văd, și așa se face omul hoț de cele ce nu sunt ale lui, ci ale lui Dumnezeu sunt, și, iată câte scoate el ca să le arate a fi ale lui, ale minții lui pe pământ, și le face lor trup și le numește cu nume puse de el și le zice: telegrafie, telefonie, radiofonie, televiziune, informatică, și cum vrea el să le mai spună la cele ce aduce omului în mână: telefon, radio, televizor, calculator, și multe nume stâlcite pe toate câte le dă omului în mână ca pe niște jucării cu suflet în ele, și omul se încântă, și cerul de sfinți și de îngeri se uită pe pământ cât de mult a furat omul din nevăzutele lui Dumnezeu, din înțelepciunea lor, pe care Domnul o folosește între El și om, iar omul a furat din ele după ce a fost zidit de mâna lui Dumnezeu pe pământ și se fâlește cu ele, și zadarnic se fâlește cu cele ce nu sunt ale lui, căci din ale Mele a furat și s-a semețit, și apoi s-a ascuns de Dumnezeu.

O, nu poți, omule hoț, nu poți să te ascunzi și nu poți să Mă ascunzi de la fața oamenilor. Eu stau față în față cu omul și Mă mărturisesc pe Mine Însumi prin cele făcute de Dumnezeu, nu de tine, și tu ești judecat prin aceasta, căci din furat nu poți ajunge decât la închisoare, și cine, tată, te mai scoate pe tine de acolo dacă nu Dumnezeu, pe Care tu vrei să-L ascunzi acum de tot și să stai tu în locul Lui și în numele Lui? O, ești judecat de cele ce faci, și vei avea nevoie de Mine și de iertare pentru faptele tale, căci potrivit Meu, diavolul, cel care a căzut din cer prin semeție după ce a voit să fie mai mare, mai deasupra decât Dumnezeu Făcătorul lui și a toate câte sunt și vor fi, acest rival al Meu ți-a dat ție de la el, din cele căzute din cer odată cu el și ți-a pregătit închisoare, tată, așa cum și el și-a pregătit cadere din cer pentru îndrăzneala lui de a se voi mai mare, mai întâi decât Dumnezeu, după ce Domnul îl așezase pe el în mare cinste între făpturile cerești, în mijlocul înțelepciunii în cer păstrată, și din care Dumnezeu ia și lucrează cu ea pe pământ. O, n-ai să te bucuri de cele căzute din cer prin semeția omului, și cu care tu acum te fâlești că le știi și că le faci și că le stăpânești și că le împarți oamenilor, ci ai să plângi văzându-ți viața risipită în necredință și în necunoștință de Dumnezeu, de la Care tu furi mereu și te duci cu ele să le înșiri în piață ca să le vinzi oamenilor. O, când vei înceta?

Se bucură omul că naște prunci din plăceri păcătoase, dar iată cui dă el rod! Lui satan îi aduce avut, căci copiii de azi se fac diavoli îmbrăcați în piele de om și se fac slujitori potrivitului lui Dumnezeu, furului, și se fac scule vătămătoare de suflet printre oameni pe pământ, și vor plânge toți oamenii căroră nu le-au plăcut cu sapa și cu grapa și cu plugul, de s-au dus să scape de greu și de muncă, dar ei s-au dus, săracii, să se facă scule ale țesăturii celei dese ale lui satana, potrivitului lui Dumnezeu și al omului, și mulți din oamenii care-l slujesc pe el știu primejdia în care sunt și sfârșitul a toate acestea, dar nu mai au loc și pentru ca să fugă și să se smulgă de pe calea cea cu prăpastie sub ea, și se mai miră omul botă de cunoștință, se mai miră de cuvântul Meu cel de azi și nu știe ce este cu el. O, nu te mai mira, tu, pui de șarpe, nu mai scoate capul ca să te miri și să-Mi pui măracini pe cale. Nu vei putea, căci Eu am venit pe pământ cuvânt ca să te prind în faptă și să-ți spun că

greșești prin ceea ce faci, și să-ți spun că poți să-ți gătești salvare. Am venit să fiu gata să te ajut, dacă voiești să te întorci la duhul adevărului, care pretutindena este și merge pe urmele tale ca să caute cumva să te curățească la minte și la faptă de toate întinăciunile tale, și apoi la inimă, că până nu-ți vindeci mintea de șerpi, nu poți să-ți așezi inima în fața lui Dumnezeu ca să-ți arate El din nevăzutele Lui și să le vezi apoi și să-ți măsoari prin ele păcatul și prostia cu care te-ai hrănit departe de duhul cerului pe pământ. O, ești de plâns mai mult decât diavolul, căci tu ești cel văzut, ești trup, iar El este nevăzut, căci este duh. Întoarce-te, dar, ca să vezi ca Dumnezeu și nu ca diavolul, căci omul a fost de Dumnezeu zidit, iar diavolul a fost zidit de om. Întoarce-te, că a sosit ceasul! Amin.

O, poporul Meu, M-am scris în carte cu judecata cea pentru fur și cu ieșirea Mea în calea lui ca să-l izbăvesc pe el dacă se întoarce ca să-L creadă pe Dumnezeu în acest cuvânt. Îi dau omului credință prin venirea Mea cuvânt pe pământ, căci Eu nu de altceva vin în calea lui ca să-i grăiesc, și Mie nu-Mi trebuie uneltele lui ca să ajung la urechea purtătorilor de Dumnezeu și ca să ajung în cartea Mea cea de azi cu cuvântul Meu, ci Îmi trebuie om cu credință, și căruia să Mă arăt descoperit, și care să aibă hârtie și pană de scris, și Eu să-i grăiesc, iar el să Mă așeze în carte. Eu sunt Cel de la Care omul a furat și s-a făcut fur ca să-și facă unelte și să vorbească unul cu altul, de la un capăt și până la celălalt al pământului auzindu-se om pe om prin uneltele făcute de el. Eu sunt Cel Care am toată puterea de a merge și de a grăi, și nu cu scule făcute, ci cu puterea Mea. Omul însă își face scule cu înțelepciunea furată din cer ca să poată și să meargă și să grăiască cu celălalt capăt al pământului, și îi trebuie să fure din nevăzutele Mele și să-și lucreze scule și să le dea suflet pe pământ și să le numească apoi pe ele îngerii lui. O, altfel sunt îngerii, și sunt duhuri îngerii, nu sunt trupuri, nu sunt table și fiare, nu sunt făcături omenești. Eu, Domnul, pe nori de heruvimi Mă port și nevăzut stau și păstoresc pe om, căci nevăzutele, care au fost făcute întâi, sunt cele ce acopăr slava Mea, slavă care este, și pentru care omului îi trebuie credință. O, așa am stat Eu la masa sărbătorii de azi cu poporul Meu de la izvor și cu cel venit din depărtare la glasul Meu duios după om ca să-l învăț pe el întoarcerea acasă, și am stat pe nori de heruvimi cu mama Mea Fecioară Împărăteasă, și am cuvântat Noi cuvânt de facere a omului peste cei adunați cu inimi dulci și cu ochii lacrimând de bucuria cea pentru cer în ei, căci au venit la masa Mea și au stat cu cerul la masă, și de aceea vin cei ce vin la gura izvorului Meu de cuvânt, pe care atât de dulce îl revărs Eu ca să curgă și ca să ia din el cei însetați.

Am grăit acum, după ce sărbătoarea s-a ridicat de pe masă, și am dat omului putere de înțelepciune pentru cuvântul Meu, care este râul vieții, râul proorocit de evanghelistul Ioan, ucenicul cel iubit, și care în vedenie a văzut acum două mii de ani lucrarea pe care Eu azi vin și o revărs peste oameni, râul Meu de cuvânt, cu care curând, curând voi inunda pământul în lung și în lat de la margini la margini și-și vor spăla mulți fața în el și vor vedea apoi ca Dumnezeu și vor vedea pe Dumnezeu, așa cum orbul vindecat de Mine s-a dus trimis de Mine să se spele și apoi să vadă pe Dumnezeu și apoi să se ducă să se arate preoților, ca să vadă și ei că omul vede de la Dumnezeu, că omul vede dacă Dumnezeu voiește să vadă el.

O, iarăși îi mângâi pe cei ce au luat din masa Mea. Ne-am încălzit, și Eu și mama Mea și cerul tot, Ne-am încălzit de la inimioarele cele pline de căldură pentru harul Meu cel de azi peste ei, harul pentru cei credincioși. Tainic îi voi însoți pe

ei și le voi insufla lor voia Mea cu ei în toate cele ce fac ei și vor să poată. Le voi da inimă nouă și voi turna iubire acolo unde este iubire, și celui ce are i se va mai da, precum este scris. Amin.

O, trezește-te, neam român, scoală-te, tată, e târziu! O, ce bine ar fi să Mă auzi și să Mă ascuți! Te-aș scăpa din toate gropile în care ai căzut din pricina dorințelor tale și a neastâmpărării, căci ai gustat din vinul cel otrăvit și ți s-a părut bun, dar el este cupa fărădelegii a tot pământul, și a venit la tine din țări străine și te-a furat din duhul străbunilor tăi. Ei însă strigă la Mine pentru tine, și strig și Eu la tine ca să te trezești. O, ajunge cu toropeala. Nu căuta să te îmbeți cu apă, tată. Ia și bea din gura Mea cuvânt de trezire și de facere și fugi spre Dumnezeu, Care te scapă de cădere, de căderea în care stai acum! Amin.

Voi, cei care veniți și vă adăpați din izvorul Meu de cuvânt, dați-Mă oamenilor! Faceți-vă peste fiii neamului român vestitori ai venirii Mele și spuneți-le și lor că am venit să-i vindec de necredință și de înstrăinare de Dumnezeu! Luați foc din foc și aprindeți cu el inimile multora din aproape în aproape, și veți lua plată, fiilor credincioși! Cereți la Mine să vă fac puternici în faptă și în cuvânt, și dați cerului ajutor de pe pământ ca să ridicăm neamul român la rang ceresc între neamurile pământului, căci înțelepciunea cea de taină a lui Dumnezeu a fost pusă sub obroc de către cei ce s-au găsit să stăpânească duhul omului, și nu mai sunt păstori ca să caute la oi și ca să nu se facă ele capre dacă nu sunt păstori pentru oi.

O, mamă a Mea, Mă rog de om pe pământ, mamă. Ne rugăm omului să Ne ajute, mamă. O, ce frumos a fost la sărbătoarea ta în grădinile Mele cu poporul de la izvor și cu cel venit la masa Mea de cuvânt! O, ce frumoși Mi-au fost cei ce Ne-au împărțit, fiii cu care trudim pentru slava Mea de azi și pentru vestirea ei peste pământ! Dulce sărbătoare am gustat cu ei, Noi, cei din cer în ziua aceasta! Slavă Tatălui, Care Ne trimite, mamă! Nu știe omul ce frumos este în cele nevăzute, și care împodobesc în taină lucrările Mele pe pământ cu oamenii. Chiar de ar fi să fie spuse și povestite ele, omul este rece, și e rece tot omul care nu le vede pe acestea, mamă.

— **O**, Fiule frumos ca și Tatăl, prin răbdarea Ta vei birui, Fiule scump, că nu numai crucea ai avut să rabzi, ci rabzi și iar rabzi încă de când omul s-a jucat de-a furatul în grădina raiului și s-a jucat de-a păcatul față în față cu Dumnezeu, Care l-a făcut pe el și l-a așezat în fericire. Iată și azi rabzi, și grăiești cu multă răbdare cuvântul Tău cel de azi pentru învierea omului păcătos, și pe care ar trebui să-l bați, nu să-l mângâi, dar Tu rabzi, o, Fiule al răbdării sfinte. Te mângâi cu durere și cu iubire și îți întăresc răbdarea, și cu mânuța Îți șterg lăcrimioarele, căci Tu prin răbdarea Ta îl slăbești pe satana, și prin lacrima Ta îl arzi, iar prin blândețea și prin umilința Ta îl faci să-și dea duhul, și curând, curând el va sfârși. Amin.

Le dau mângâierea mea de mamă și ating cu mânuța mea cerească toate creșetele celor ce au stat la masa Ta de cuvânt în duh de sărbătoare a mea între sfinți. Îi mângâi și le spun: Acesta este Fiul Tatălui Savaot, și Fiul meu, iar voi de El și numai de El să ascultați, și, ascultând de la El, așa să urmați, așa, și veți fi fii ai lui Dumnezeu între oameni pe pământ. Amin.

— **A** cum sfârșim, mamă, și slobozim pe cei ce Ne țin ca să Ne așeze în carte. Am zis ploii să se desfacă dacă a trecut sărbătoarea, și a udat grădinile de aici, căci plângeau după apă.

Acum, poporul Meu, odihnește-te de grija pe care ai avut-o pentru gătitărea mesei Mele cu poporul venit la masă, și te scoală odihnit și te apucă, tată, pe mai departe de lucrul tău cu Mine pentru slava Mea de azi cu tine, căci cu tine Mi-o pregătesc, ca pe o zi de sărbătoare, iar Eu te țin de-a dreapta Mea așa, și cu nume de ucenic te voi slăvi, și vei avea cunună de ucenic, fiule lucrător pe pământ pentru Dumnezeu, fiule ascultător. O, păstrează-te în umilință, tată, păstrează-te așa, poporul Meu, căci așa poate Dumnezeu cu omul. Eu sunt, și te ajut să voiești și să poți și să porți, iar tu doar să Mă ascuți, tată, doar să Mă urmezi, doar să Mă iubești și să Mă ascuți așa, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 august 2010

Sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Pofta omului se face păcat și îl aduce pe om la păcatul trușiei. Domnul îi cheamă pe oameni să-i vindece de păcat. Aproapele omului este trimisul lui Dumnezeu spre om. E vremea osândirii păcatului. Rugăciunea sfântului Ioan pentru neamul român.

Cu duh de sărbătoare cerească și cu iubire plină de milă Eu, Domnul Iisus Hristos, iarăși Mă fac cuvânt în cartea Mea cea de azi, căci omul are nevoie de Dumnezeu atât cât el nu pricepe aceasta, dar Mie Îmi este milă de om și grăiesc ca să Mă audă omul, căci unde sunt Eu, el nu poate veni ca să Mă audă, fiindcă omul este din cele de jos, iar Eu sunt din cele de sus, așa cum am spus Eu la prima Mea venire în mijlocul poporului la care am venit atunci, și le spuneam lor: *«Voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta; voi sunteți din cele de jos, Eu sunt din cele de sus, iar dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre»*. Le-am spus aceasta pentru că necredința îi aduce pagubă omului și pe pământ, și în cer apoi, și îi îndemnam pe oameni să-Mi urmeze Mie ca să aibă lumina vieții, ca să aibă adevăr viața lor. Ei însă se luau după semeția lor și spuneau că nu este adevărată mărturia Mea dacă Eu Însumi mărturisesc despre Mine. O, la ce le-a folosit dacă au spus așa? Au murit în păcatele lor, că n-au voit să Mă cunoască și să le fac vindecarea, și le spuneam lor: *«Voi judecați după trup, Eu nu judec pe nimeni, și chiar dacă Eu judec, e adevărată judecata Mea, pentru că nu sunt singur, ci Eu și Tatăl, Care Mă trimite pe Mine la voi, și este scris la voi că mărturia a doi martori este adevărată, și Eu sunt Cel ce mărturisesc despre Mine Însumi și mărturisește despre Mine Cel ce M-a trimis pe Mine: Tatăl, și voi nu Mă știți nici pe Mine, nici pe Tatăl și nu știți de unde vin și unde Mă duc, că voi judecați după trup și nu Mă cunoașteți, că dacă M-ați ști pe Mine, ați ști și pe Tatăl, și Eu Mă duc și Mă veți căuta, și unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni, și v-am spus vouă că veți muri în păcatele voastre dacă nu credeți că Eu sunt, căci oricine săvârșește păcatul este rob păcatului, iar robul nu rămâne în casă în veac, pe când Fiul rămâne în veac, și dacă Fiul vă va libera, liberi veți fi într-adevăr»*.

O, Eu le deslușeam lor toate și le despecetluam din Scripturi taine de nepătruns de mintea lor cea de jos, ca să-i fac să Mă creadă și să le iert cumva necredința lor, căci Eu când am strigat ca să Mă audă cineva și să grăiască despre Mine, Mi-a răspuns Isaia și l-am făcut pe el prooroc al Meu, grăitor de Dumnezeu l-am făcut, și i-am spus în vedenie, atinându-l și spunându-i: *«Iată, s-a atins de buzele tale cărbune aprins și va șterge fărădelegile tale și de păcatele tale te va curăți»*, și l-am făcut pe el om îndumnezeit, căci a crezut și M-a urmat apoi cu lumină, iar Eu am spus tuturor: *«Eu sunt*

lumina lumii, și cel ce Îmi urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții». O, așa se naște din cuvântul Meu cel ce-Mi urmează Mie apoi pe pământ, și așa Mi-am făcut Eu prooroci și ucenici lucrători cu Mine și n-au mai fost ei apoi din lumea aceasta, ci au fost din cele de sus și nu le-am mai socotit păcatele lor, căci i-am atins și i-am curățit și i-am așezat pe calea iubirii și au ascultat de ea apoi.

O, n-a voit și Irod să primească de la Ioan, Botezătorul Meu, iertarea lui și salvarea lui din păcat, n-a voit, și a rămas el de partea poftei păcătoase, care l-a ucis mereu pe el, până ce l-a adus înspre făgăduința cea rea, în care s-a prins pe neștiute, și a trebuit el apoi să supună la tăiere capul lui Ioan. O, ar fi să se cutremure omul, căci pofta lui se preface și se face păcat și intră prin porți în trup și îl aduce pe om la păcatul trufiei apoi, păcat care-l conduce la făgăduințe în vreme de beție, și apoi sufletul lui cade în cătușe și greu Mă mai primește dacă ar fi să vin să-l scap cumva, căci omul cu greu Mă cunoaște și cu greu Mă primește ca să Mă creadă și să Mă urmeze. El este învățat să cunoască păcatul și să-l primească peste el, căci este din cele de jos omul.

Iată, Irod n-a primit pe aproapele său, pe cel ce a dat să-i facă lui bine, căci din pricina păcatului pe care-l iubea, el n-a iubit pe Dumnezeu, și s-a iubit pe sine Irod și de aceea iubea să poftască și să se bucure așa. O, vai de cel ce pofteste, că acesta ajunge în moarte pe această cărare! Omul pofteste cu inima și cu trupul apoi, și se pofteste om pe om din pricina slăbiciunii, împotriva căreia el nu se așează să stea. Sunt pline ulițele peste tot de oameni poftitori de om și de păcat. Nu mai sunt locuri curate de păcatul din om. Pe la toate răspântiile pândeste păcatul din om după alt om, și diavolul se odihnește, că-i are pe toți oamenii lucrătorii lui. Cade om în lațul altui om și sunt mulți care se prefac că-L au pe Dumnezeu și că sunt salvatori pentru oamenii păcătoși, dar oamenii lui Dumnezeu nu umblă așa, nu umblă singuri oamenii lui Dumnezeu, precum nici Eu n-am umblat singur când M-a trimis Tatăl să umblu pe pământ după om și să-l întorc la Tatăl pe om. Singur trebuie să umble omul numai când este el singur, iar când umblă printre oameni el trebuie să aibă însoțitori făcători de minuni, din cer minuni, nu din el, căci omul care-și slujește poftei lui are pe diavol de Dumnezeu, și diavolul face și el semne mincinoase, dar nu minuni, ci nimereli de-ale lui ca să-i înșele pe cei care nu-i știu lucrarea, și omul cade în lațul altui om din pricina poftei lui, care se unește cu trupul lui și se face diavol omul. Dar Eu vin pe pământ și dau de știre că e vreme de mare fărădelege pe pământ, vreme cu păcat, și apoi cu usturime pentru păcat și mor oamenii în păcatele lor, și Eu strig peste ei ca să Mă audă și să-i vindec cumva, iar cel ce se ascunde de strigarea Mea, acela face ca Adam, care s-a ascuns de Mine din pricina păcatului din el, căci după ce el a păcătuit împotriva Mea și a lui, a dat să se ascundă de la fața Mea, și auzind el umbletul și glasul Meu, mai mult s-a ascuns, căci păcatul l-a înstrăinat pe el de Dumnezeu.

O, e străin omul, e tare străin, bietul de el, căci se înstrăinează de Mine prin păcat și umblă așa apoi, și cu cât aș da să-l strig pe cel apăsător de conștiința lui, cu atât el fuge și se ascunde înăuntrul lui. Eu însă vin și tot vin și dau să Mă ating de inima lui cu cuvântul Meu cel de foc și să-i dau nădejde de mântuire și să-l iau în slujba Mea pe om și să-i spun: *«Iată, s-a atins de buzele tale și va șterge fărădelegile tale, și de păcatele tale te va curăți».* Amin.

Și acum Mă scriu în carte cu porunca vieții și iarăși îi aduc omului aminte de ea, porunca cea de la început și pe care

Eu, Domnul, și Ioan, ucenicul Meu iubit, am înnoit-o prin rostire acum două mii de ani și am zis: *«Poruncă nouă vă dau: iubiți-vă unii pe alții cu iubirea lui Dumnezeu».*

O, i-am spus omului: *«Să iubești pe Domnul Dumnezeu, omule, să-L iubești din toată ființa ta, și pe aproapele tău să-l iubești ca pe tine însuși».* Nu înțelege omul cum să împlinească el ceea ce i-am dat să lucreze, și voiesc să-l povățuiesc Eu pe el acum. Izvorul Meu de cuvânt se face jar și cărbune aprins ca să se atingă de inima omului și să-l ia omul pe buze apoi, și din mijlocul cetății strig și îl chem pe om să Mă audă, și îl strig în mijlocul cetății cuvântului Meu cel de azi, din mijlocul celor ce aud din gura Mea cuvântul Meu cel de foc ca să-l ia ei și să-l arunce pe pământ și să se aprindă acest foc și să ardă păcatele din oameni focul cuvântului Meu, căci diavolul a pus lege pe pământ păcatul. O, vai lui, că vine nimicirea lui! Amin.

O, omule înstrăinat de Dumnezeu, și-am spus, tată, ție cuvânt încă de la început, cuvânt de foc, și am scris cu foc pe piatră și și-am spus să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Când Eu și-am spus să iubești pe Dumnezeu, am așezat cuvânt lângă aceasta și și-am așezat pentru împlinirea iubirii de Dumnezeu ajutor ție pe aproapele tău, pe cel ce-ți aduce ție de la Mine porunca iubirii de Dumnezeu, căci fără cel trimis de la Mine în calea ta tu nu poți să-L iubești pe Dumnezeu, căci Dumnezeu trebuie iubit cu ascultare și prin ascultare, și altfel nu este scară pe care să urce la Dumnezeu iubirea cea pentru El din om. O, n-ai să vezi, omule tată, n-ai să vezi înțelepciune în om care să priceapă și să înțeleagă această poruncă pentru iubirea de Dumnezeu a omului. Omul îl numește aproape al său pe orice om. O, nu, că iată, se omoară om pe om prin pofta cea păcătoasă, care se face iad în om, iar porunca iubirii de Dumnezeu dă să-l facă Dumnezeu pe om. Omul nu poate fi aproapele omului, ci doar vrăjmaș mântuirii lui. Numai trimisul lui Dumnezeu spre om, numai acela este aproapele omului, numai omul îndumnezeit prin har, și din care Dumnezeu Se revarsă cu sfințenia Sa cea de sus, cu cele de sus, nu cu cele de jos înaintea omului. Ioan, Botezătorul Meu, un așa trimis înaintea feței Mele, un așa mort față de păcat și de necredința de pe pământ, numai unul ca acesta poate fi aproapele omului. Pe aceștia oamenii nu-i primesc, căci oamenii sunt învățați cu cei dintre ei și ca ei, căci s-a dus Ioan la Irod, care smintea poporul cu fața fărădelegilor lui ca să-i înstrăineze de Dumnezeu pe oameni, și i-a spus că nu-i este îngăduit să facă acestea pe care el și le îngăduiește, dar cei ce iubeau păcatul ca și Irod, l-au tăiat pe Ioan de pe pământ, din pricina poftei, care se făcea trup în ei și pe care ei și-o îngăduiau cu viața lor.

O, omule înstrăinat de Dumnezeu, nu-ți este ție îngăduit de Dumnezeu să faci unire păcătoasă, căci trupul omului n-a fost făcut pentru desfrânare, ci pentru Domnul. O, fii cuminte și nu mai fă păcat! Omoară-ți pofta, că ea se face pedeapsa ta! Iubește pe aproapele tău, care vine la tine de la Dumnezeu ca să te aducă la Mine, la legea iubirii de Dumnezeu, și numai așa să te iubești pe tine însuși, iar altfel nu, căci altfel îți lucrezi moartea, și nu iubirea cea din Dumnezeu. Nu uita că Dumnezeu este împotriva păcatului și a ușurătății cea de la păcat! O, nu uita că păcatul aduce moartea și este chiar moartea, iar moartea nu cunoaște lumina și nici rușinea cea pentru faptele ei! Eu sunt lumina lumii, Eu, și cine merge după Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții. E vremea osândirii păcatului, vreme vestită de proorociei cei de demult și care au avut în ei vederea lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, Duhul Care grăiește azi cu tine, omule înstrăinat de Dumnezeu. O, nu

te mai ridica împotriva Mea și a ta ca Irod, care n-a iubit și n-a primit pe aproapele lui, pe cel care venea de la Mine ca să-i facă lui bine! N-ai pe nimeni aproape al tău, n-ai, tată, n-ai, și tu nu știi ce și cine te înconjoară pe tine, căci omul are nevoie de om pentru nevoile și poftele lui, și nu caută la Dumnezeu omul. O, primește-Mă când bat! Primește-l, tată, pe aproapele tău și nu-l primi pe om, căci omul este neputincios ca și tine și n-are ce să-ți dea! S-a învățat diavolul să ia chip de om postitor și nevoitor ca să-l crezi tu pe el, dar Dumnezeu nu lucrează niciodată fără de ucenici lângă trimișii Săi la tine. Ioan avea ucenici când a ieșit ca să fie văzut după cum era în Scripturi proorocia pentru arătarea lui între oameni, și Mi-a dat Mie pe ucenicii lui și nu și i-a păstrat lui, și am lucrat Eu cu ei apoi, și au lucrat ei pentru Mine pe mai departe cu ucenici lângă ei, cu cei asemenea Mie și lor cu lucrul lor între oameni, și nicidecum cu duhul ușurătății cum dă diavolul să se îmbrace în om acum și să se arate în numele Meu peste oameni și prin oameni. O, iată cum vin Eu cu sfinții spre tine și cum mărturisesc ei de lângă Mine ție lucrul Meu între oameni. Iată glasul lui Ioan, Botezătorul Meu, cel care a mers la Irod ca să-i spună că duce poporul în înstrăinare de Dumnezeu, căci fapta fărădelegii săvârșite din vârf, se face pildă rea pentru cetate, se face duhul morții printre oameni apoi.

— O, Ta, Doamne. Eu sunt trimisul Tău atunci și acum și Te mărturisesc pe Tine la cei ce Te aud când vii cu sfinții în cuvânt pe pământ la oameni. Duhul credinței în Tine îl suflă peste toți oamenii și le spun lor:

Vine Domnul, fii ai oamenilor, vine și vă găsește în necredință și în faptele ei! Credința are faptele ei, iar necredința, la fel. Eu strig la voi să vă despărțiți de păcat și de ușurătatea cea amăgitoare, de la care se smintește om pe om. O, nu mă tăiați așa cum m-a tăiat Irod de la fața sa! Primiți strigătul trimisului lui Dumnezeu, glasul aproapelui vostru, căci când Domnul i-a spus omului să-L iubească pe Dumnezeu, l-a așezat și pe aproapele său lângă om și i-a spus omului: «*Să-L iubești pe Dumnezeu și pe aproapele tău ca pe tine însuși, omule!*».

N-are cine să le tălmăcească oamenilor cuvântul lui Dumnezeu, și face Domnul aceasta, face trimisul Tatălui, Fiul Tatălui, Mielul lui Dumnezeu, pe Care eu L-am botezat ca pe un om atunci în râul Iordan, în timp ce strigam la toți oamenii să se pocăiască și să primească împărăția cerurilor, care se apropia de ei, pe Domnul, Care S-a arătat la Iordan, ca să-L cunoască oamenii pe Cel mărturisit de Tatăl cu glas coborât cu norii deasupra râului Iordan, spunând la cei de față: «*Acesta este Fiul Meu iubit, întru Care Eu am binevoit!*». O, așa ne-am dovedit, Domnul și eu, trimiși ai Tatălui, căci la ieșirea mea din pustie L-am vestit pe Domnul și L-am arătat oamenilor, iar Tatăl din cer a împlinit minunea și a mărturisit-o cu glas, și s-a scris pe pământ glasul Tatălui asupra Fiului Său botezat de mine ca pe un om la Iordan, supus întru toate, blând și smerit, măreț prin acestea între toți oamenii, care se tot trufesc pe pământ.

O, primiți-i pe cei mărturisiți de Dumnezeu în cer și pe pământ, căci mincinoși sunt azi între voi cei ce se dau trimiși de Domnul la voi, o, fii ai oamenilor! Iată, vine Domnul și grăiește vouă și în chip smerit și blând Se dă vouă cuvânt din mijlocul unui popor ca o cetate, cetatea cuvântului lui Dumnezeu, popor crescut de cuvântul Lui și îngrijit de Domnul pe pământ ca să aibă Domnul cetate între oameni și să le facă lor bine, ieșind spre ei cu cuvântul mântuirii și al sfințirii oamenilor. O, întoarceți-vă de la păcat la sfințenie și primiți cuvântul lui Dumnezeu și deschideți-i ca să vă lumineze, ca să vă cheme spre

putere de sus și cu care să biruiți păcatul din voi, pofta, care se face una cu trupul omului și apoi îl umple de trufie pe om!

Eu, Doamne, sunt trimisul Tău și mă fac aproapele omului ca să-l aduc pe el la iubirea de Tine, adevărata iubire între pământ și cer. O, spune-le lor să nu-și iubească trupul, căci trupul pofteste în ei împotriva lor și a Ta, împotriva lui Dumnezeu în ei, împotriva Duhului, Doamne, și se naște moartea în ei prin trupul cel poftitor. O, spune-le de mine, că eu nu mi-am iubit trupul, ci pe Tine Te-am iubit în mine, de nu-mi trebuia nici mâncare, nici apă, și atât de mult Te-am avut eu în mine pe Tine, și așa am fost și așa am ieșit între oameni, ca să mă fac aproapele lor și să le dau de la Tine lor.

Și acum, miluiește neamul român și fă cu el după făgăduințele Tale, Doamne, și pregătește-i lui scăpare din întuneric și din fărădelege și din păcat și din înstrăinare de Tine și nu lăsa să fie biruit acest neam! Ajută-i mintea, ajută-l în vreme de necredință, căci păcatul s-a înmulțit și l-a înstrăinat de Tine și mult l-a înstrăinat! O, pierde, Doamne, din mijlocul lui pe vrăjmașii mântuirii lui cea de la Tine, pe cei dinăuntru și pe cei din afară, și arată-Te Dumnezeu adevărat peste el, ca să vadă neamurile pământului și să se plece, Doamne! O, e aproape să-și dea duhul acest neam, nu-l lăsa să piară, că n-are păstor, ci Tu ești Păstorul lui! Fă-l să-Ți audă glasul și să-Ți deschidă și să Te cunoască și să Te asculte, iar Tu să-l scapi de moarte și să-l miluiești pe el, și să Te vadă cu el cei ce au dat și dau să-l robească sub ei pe cel ales de Tine pentru slava Ta, pentru slava credinței în Tine a oamenilor, Doamne, Mieluț junghiat, Care ridici păcatele oamenilor, căci Tu pentru aceasta ai venit pe pământ. Amin.

— O, proorocule mare și botezătorule al Meu și al multora care s-au adus spre credința lor în Mine! O, ce să le fac dacă nu Mă aud, dacă nu deschid glasului Meu cel mult peste ei? Își atrag ceea ce-și lucrează și așa Îl văd pe Dumnezeu, Care strigă la ei ca să-L audă și să-L asculte pe El.

O, neam român, te strigă sfinții din cer, tată, și te strigă pe tine alesul Meu. O, alege-te și tu pentru Dumnezeu, că nu vreau să pieri cu cei necredincioși. Credința are faptele ei, nu te încânta altfel, că ești mort dacă nu are faptele cerești în tine credința ta. O, te strig, nu lepăda strigarea Mea!

Sculați-vă, voi, cei ce stați pe scaun de păstori peste sufletul neamului român și deschideți glasului Meu de peste voi! Nu vă amăgiți cu cele trecătoare, căci este Dumnezeu, și trebuie să-L dovedeți pe El dacă stați sub nume de slujitori pentru El pe pământ! O, deschideți-Mi! Nu vin să vă fac rău, ci vin Mântuitor! Nimic nu vă cer decât iubire și primire și credință ca să vă dau mântuirea, ca să salvăm acest neam. Nu faceți și voi ca iudeii ca să nu Mă primiți, că e rușine să faceți așa dacă vă numiți creștini! Fiți salvatori și treziți oamenii de la păcat la lumina sfințeniei, că e vremea pe sfârșite, și semnele dovedesc aceasta!

Iar tu, poporul Meu, cetate a cuvântului Meu, staulul Meu cel de azi în mijlocul neamului român, cere-Mi, tată, cere-Mi tu ceea ce trebuie să fie și să aibă acest neam, căci am coborât cu cuvântul venirii Mele în mijlocul lui și voiesc să-l fac pe el lumină popoarelor, dar să voiască și el să-Mi slujească așa, căci tu ești popor frumos și are după cine se lua neamul român dacă vrea să fie el lumină pe pământ așa cum am fost Eu.

Eu sunt în mijlocul neamului român cuvânt cu lumină în el peste om, și stau în mijlocul lui cu tine și lucrez cu tine minunat, poporul Meu, ca să știe acest neam că între el și Mine te am pe tine înaintemergător spre el și că Eu vin mereu cuvânt

la el ca să-l fac întâiul între popoare când nimeni nu se așteaptă să fie așa, și să fie așa Domnul cu oamenii pe pământ. Amin.

Pace ție, poporul Meu, și fii, tată, ucenicul Meu, căci Eu fără ucenici nu lucrez pe pământ! Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2010

Praznicul nașterii Maicii Domnului

Cuvântul Domnului este hrană îngerească. Omul nu poate primi acest cuvânt pentru că nu iubește sfințenia. Este scrisă în Scripturi venirea Domnului cuvânt, sigură ca venirea zorilor: Iubirea nu este cea care capătă, ci este cea care dă și se dă.

Vin pe pământ cuvânt de facere a omului, că este scris iarăși să vin. Sunt Domnul Iisus Hristos și iarăși vin, și grăiesc Eu Însumi cu omul și stau nevăzut, căci sunt înconjurat de cetele îngerești cele fără de trup, așa precum M-am înălțat la Tatăl când M-am despărțit de ucenicii Mei, căci un nor de îngeri M-a ascuns de la fața lor și li s-a spus lor prin glas de înger: «Acest Iisus tot așa va și veni, precum L-ați văzut că S-a înălțat la Tatăl».

Mă fac cuvânt de venire a Mea la om și de venire a omului la Mine și stau în mijlocul unui popor pregătit de Mine în zilele acestea pentru slava Mea, și slava Mea se face cuvânt și se împarte prin împărțitorii ei, prin moștenitorii ei, și nu oricine trebuie să împartă la oameni vestea venirii Mele ca să fie crezută, cuvântul Meu cel de azi și chemarea omului la Mine. O, nu oricine trebuie să facă aceasta, ci numai cei căroră Eu, Domnul, le spun lor să Mă vestească, și prin însăși viața și statura lor să Mă arate și apoi să Mă vestească, și nu singur trebuie să fie cel ce Mă dă de veste că sunt în mijlocul unui popor cuvântând peste pământ, ci trebuie să aibă însoțitori sfinți cel ce se sfințește ca să se facă vestitorul venirii Fiului lui Dumnezeu, Care iarăși vine pentru vii și pentru morți ca să dea fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

O, poporul Meu, stau în mijlocul tău cuvânt și praznic de cuvânt, pentru că mama Mea Fecioara este sărbătorită de cetele de sfinți și de îngeri și de neamuri în cer și pe pământ, iar Eu o îmbrățișez pe mama Mea și Mă fac cuvânt pentru ea, iar ea pentru Mine, că e praznic sfânt, și cuvântul Meu este hrană îngerească, hrana sfinților și a îngerilor, o, fiilor, și tot așa și a omului trebuie să fie, o, tot așa, că scris este: «Nu numai cu pâine trebuie să se hrănească omul, ci cu orice cuvânt care iese de la Dumnezeu». O, de-ar căuta omul așa, ar înțelege el atunci venirea Mea cea de azi în cuvânt. N-are cum să vrea și cum să primească omul cuvântul Meu și să-l înțeleagă și să-l creadă dacă el nu iubește harul Meu peste el, sfințenia, fără de care nimeni nu-L cunoaște, nimeni nu-L vede pe Domnul nici în cuvânt, nici în vedere, nici în fapte, dar cei ce Mă implinesc pe Mine în ei, aceia, o, numai aceia Mă cunosc în acest cuvânt și Mă primesc, căci această venire a Mea este adevărată, dar tu, omule, nu citești în Scripturi ca să știi, că în ele este scris că venirea Mea este sigură ca și zorii dimineții când vin și se arată peste pământ și îl umplu de lumină și de soare apoi, și toate cresc pe pământ sub ochii Mei și se dau oamenilor ca să-i îndemne pe ei să-L cunoască pe Dumnezeu și să-I mulțumească pentru toate darurile Lui cele pentru om.

O, mamă Fecioară, te fericesc și te slăvesc sfinții și îngerii și oamenii, mamă, că e praznic sfânt în ziua aceasta care amintește de nașterea ta pe pământ între oameni, din mamă stearpă născută, umbrită și dăruită de Dumnezeu pentru nașterea ta. Nu scrie în Scriptură despre nașterea ta, dar unde scrie despre ea? O, scrie în istorie, mamă, în istoria vieții tale

și a vremii tale, așa cum în toată vremea se scrie istoria pe pământ, așa cum și Scripturile s-au scris, mamă, dar n-a încăput în ele atâta cât s-a scris de mult pe pământ despre istoria lui Dumnezeu cu oamenii și a lucrărilor Lui pe pământ și în cer. Omul s-a obișnuit să numească Scriptură numai cartea pe care este scris acest nume, dar Scripturile sunt mari, mamă, mari și până la Mine, și după Mine, și în acele Scripturi ești și tu cu nașterea ta, cu copilăria ta, cu sfințenia ta, cu iubirea ta, cu credința ta, cu viața ta la templu de rugăciune, mamă, cu nașterea Mea din tine, o, mama Mea Fecioară și pururea Fecioară, și de la tine și până azi s-au scris Scripturi multe, mamă, și s-au binecuvântat locuri și oameni și multe lucrări cerești peste oameni și mulți sfinți pentru cer s-au ridicat dintre oameni și au înmulțit ei numărul bisericii Mele și s-a scris în Scripturile vremii viața lor, căci fiecare s-au făcut pe ei înșiși biserică a Mea ca să stau Eu în ea, Eu și sfinții Mei și îngerii Mei, Eu și tu, mamă, Noi și Tatăl, o, mamă Fecioară, biserică a Fiului lui Dumnezeu și al tău!

M-a pus Tatăl prin trimitere la tine sămânță din cer în tine ca să crească ea în pântecul tău fecioresc și să Mă nasc din tine copil mic, și din trupul și sângele tău M-am întocmit trup, mamă, și mare este taina ta cu Mine și taina Mea cu tine pe pământ și în cer, dar n-are omul minte să coboare cu ea și să înțeleagă pe cele de sus prin umilința duhului lui, mamă, și nu cunoaște omul cerul de pe pământ, și nici cerul cel de sus nu-l cunoaște omul, căci omul se hrănește numai cu pâine, sărăcuțul de el, și nu știe de hrana cea îngerească, de cuvântul care iese din gura Mea, de tot cuvântul care vine de la Dumnezeu ca să se hrănească oamenii cu el așa cum îngerii și sfinții se hrănesc, mamă.

O, ce masă, mamă, ce masă slăvită, cu toți sfinții și îngerii la ea în vremea când Eu cuvintez și pun masă de cuvânt pe pământ aici, în mijlocul poporului Meu! Numai cei înțelepți cred și pricep cuvântul Meu, iar cei ce lucrează fărădelegea nu pricep, mamă, nu pricep nimic, și se îndeletnicesc pe mai departe cu hrana lor, cu fărădelegea, mamă, și este scris în Scripturi că mulți vor cerceta cartea aceasta a Mea de azi și cu deamănuntul vor căuta în ea, și numai cei înțelepți o vor pricepe pe ea, iar cei ce lucrează fărădelegea nu vor pricepe nimic, și se petrece cu aceștia așa cum a proorocit Isaia când a spus: «Că dacă le dai să citească ei zic că nu știu carte sau că nu pricep din ea sau că este pecetluită», și așa rămân ei ceea ce sunt, orbi față de Dumnezeu și necredincioși, și așa sfârșesc ei călătoria lor pe pământ, mamă.

Dar acum Ne facem cuvânt de sărbătoare și îl punem de hrană pe masa zilei tale, mama Mea, căci hrană îngerească este el, și cerul și pământul laolaltă iau din masa venirii Mele cuvânt pe pământ iarăși de la Tatăl trimis la om, mamă. Amin.

O, ce vreme dulce în mijlocul unei vremi străine de dulcele cuvântului Tău din vremea aceasta, străină de Tine, Doamne, Fiule al Tatălui și al meu! O, ce vreme dulce cu Tine în mijlocul poporului cuvântului Tău, întocmit din dulcele Tău cuvânt și hrănit așa, și ce vreme rea dincolo de aceste hotare, Doamne Fiule! O, ce va face cel ce a fost în această taină învăluit și așezat și s-a plictisit de ea și a căutat în afară apoi, Fiule Doamne? O, ce-o fi căutat? Liniștea sau pacea? Dreptatea sau odihna? O, vai celor ce nu le-a fost bine cu greul venirii Tale, cu taina aceasta mare și purtată cu frică și cu mare ascultare de sfinți și de îngeri, atât de minunată din cer și până pe pământ, dorită de șapte mii de ani să vină ea și să fie, și purtată de îngeri să lucreze ea pentru vii și pentru morți între cer și pământ!

O, popor născut din cuvântul Fiului meu Iisus Hristos, vezi cum stai, cercetează-ți mereu statul față în față cu taina aceasta mare, care te-a născut ca să fii tu cortul lui Dumnezeu pe pământ în zilele acestea. Mereu, mereu să iei și să mănânci hrana îngerilor și a sfinților, că s-a unit cerul cu pământul în vremea ta cu Domnul pe pământ și stă Fiul meu nevăzut și învăluit de cetele îngerești în mijlocul tău grăind peste pământ și te-a făcut Domnul trimisul Său spre oameni și vin oamenii la tine ca să ia de pe masa ta cu Domnul, și ca Mirele din iatacul Său iese Domnul din mijlocul tău spre oameni și strigă Domnul din ușa cortului tău să-L audă oamenii și să vină să ia și să înțeleagă și să se facă fii ai lui Dumnezeu prin cuvântul auzit și prin credință și prin iubire, căci iubirea îl vindecă pe om de păcat și îi aduce îndurarea și iertarea și învierea apoi.

O, Fiule Emanuel, copil așezat de Tatăl sămânță de Duh Sfânt în pânțele mele fecioresc ca să crești în el prunc pentru născut, trup întocmit din trupul și sângele meu prin puterea Tatălui Savaot! O, cât har îl cuprinde pe un păcătos iertat și câtă iubire îl stăpânește pe el după ce gustă el din harul Tău, din adevărul Tău, Doamne! O, câtă recunoștință îți arată cel pătruns de îndurarea și de iertarea cea de la Tine, de harul Tău cel sfințitor! Câtă răbdare, câtă umilință stăpânește apoi pe cel ce se unește cu Tine prin iertare și prin iubire cu ajutorul duhului pocăinței, un așa de dulce duh în cel ce-l poartă pe el!

Cel ce se mâhnește sau se încruzește în clipe de încercare sau în vreme de muștrare, acela nu știe ce este iubirea și lucrarea ei binefăcătoare și sfințitoare, iar ne iubirea dintre frați trebuie vindecată, Doamne, că e mare taina Evangheliei Tale cea despre iubirea dintre frați. O, unde a fost iubirea dintre cei doi frați care s-au despărțit și când tatăl și-a desfăcut brațele părintești ca să-l întâmpine pe fiul care s-a dus spre rătăcire, vreme care i-a nimicit trupul și sufletul? În ziua pocăinței lui, s-a încrucișat inima fiului cel rămas lângă tatăl său și i-a fost pusă la încercare iubirea de frate, căci s-a crezut nedreptățit de către tatăl său și s-a încrucișat la inimă și s-a înăsprit la față, și iată cum lucrează inima omului care vede că se împarte răsplata ce i se cuvine lui, după socotința lui. O, nu așa este iubirea, nu așa face ea! Ea nu este cea care capătă, ci este cea care dă și care se dă, și cum putea să fie altfel tatăl cel cu doi fii când i s-au pus la încercare iubirea și mila și iertarea și lucrarea inimii sale în ziua când fiul cel rămas acasă s-a răzvrătit pentru iertarea fratelui său?

O, cât de urât s-a purtat cu Tine Israel, o, Fiule al meu, când ai venit la el purtând povara pentru toți cei păcătoși și pierduți, copil născut din pânțele mele fecioresc și pus pe cruce apoi de cei ce nu Te-au primit ca să le ierți povara păcatelor lor! O, s-a temut de Tine că-i vei lua dreptul de moștenitor și și-a dovedit răutatea și inima împovărată de lăcomie și de păcate, și apoi s-a temut în toată vremea de atunci și până azi că-i va lua locul alt popor miluit de Tine dintre neamurile pământului, și s-a zbatut în toată vremea pentru întâietate între popoare și e crud și astăzi Israel, crud la inimă și la faptă, dar Tu ai lucrare tainică și Te desăvârșești prin ea peste pământ și-Ți naști și-Ți crești un nou popor, un nou Israel, un regat de nebiruit, împărăția cerurilor cu oamenii, neamul creștinesc cel plin de duhul și de trupul sfințeniei, Doamne, neam nou-născut din cuvântul Tău cel nou, și căruia Tu îi pui pe creștet numele Tău cel nou: Cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Tău cel de azi, care naște un popor și pe care va fi să-l hrănești cu hrana îngerilor, și nu oricine trebuie să vestească măreața Ta lucrare a cuvântului Tău, căci nu cu oricine grăiește acest cuvânt ca să fie el împărțit la oameni, ci numai cu cei pe care Tu îi chemi și

îi înveți și îi trimiți apoi să se facă pildă de împărăție a Ta între oameni, că altfel Tu nu poți lua naștere în oameni. O, să nu se apuce omul neisprăvit să ia cuvântul Tău spre vestire, că aceasta faci Tu, căci cei trimiși sunt cei ce se fac pildă a împărăției Tale în ei, și ea strălucește din ei și se întreabă oamenii de ea la vederea ei, așa cum se întreabă când văd ei pe poporul cuvântului Tău, pe cel ce s-a făcut casa Ta de venire ca să vii și ca să cuvintezi pe pământ, Fiule Doamne. O, slavă venirii Tale acum, și până în ziua împlinirii toate! Mângâierea mea Ție a fost cuvântul meu. Grăierea mea cu Tine și cu poporul Tău a fost mângâierea mea și a Ta și a lui, o, Fiule al meu, copilul meu Emanuel. Amin.

O, mamă, o, mamă, Mă doare de la cei ce te lovesc, de la cei ce te disprețuiesc, și nu le trebuie lor pedeapsă mai grea. Eu Mi-am întocmit trup din trupul și sângele tău, și apoi am ieșit spre oameni pe pământ și i-am îmbiat spre Mine și spre Tatăl și M-am făcut hrana lor. Trupul și sângele Meu le-am dat lor de hrană și le-am spus să fie sfinți apoi, precum Eu sunt, căci se unesc cu Mine cei ce Mă iau de viață a lor. Vai celor ce fac negoț cu Dumnezeu pentru câștigul lor! Eu prin suferință pe cruce M-am dat omului de hrană și n-am cerut la nimeni nimic, decât iubire și sfințenie pentru locul Meu în om și i-am spus omului să se întoarcă la Mine și am spus celor ce și-au pierdut înfierea: *«Întoarceți-vă voi, copiii căzuți de la credință, că M-am unit cu voi și v-am făcut poporul Meu, și Eu voi vindeca neascultarea voastră!»*. O, cei ce s-au sfințit și s-au făcut sfinți pentru Mine și-au plâns apoi toată viața păcatele lor, că se gândeau la durerea Mea de la păcatele lor și la îndurarea Mea pentru ei și nu aveau curajul să nădăjduiască oricum iertarea lor, ci dădeau pentru ea tot ce mai puteau da lui Dumnezeu cu viața lor apoi, iar diavolului nu-i mai dădeau nimic, și își ștergeau din zi în zi mai mult din cartea diavolului faptele lor rele și își făceau loc în cartea vieții prin tot ceea ce lucrau și erau, prin umilința și prin rugăciunea lor, și se umpleau de har atâția păcătoși iertați și lucra minuni mari harul Meu din ei, dar azi nu mai știe omul să nădăjduiască în Dumnezeu, și numai în om nădăjduiește omul și nu se pregătește pentru Mine, ci numai pentru bătrânețe se pregătește, bietul de el, și nădăjduiește în pensie pentru bătrânețe, și nu în Dumnezeu, și nu în sărăcia cea pentru mântuirea lui. O, nici un sfânt n-a avut pe pământ pensie, ci a avut pe Dumnezeu și n-a așteptat de la om, ci numai de la Dumnezeu. Spun așa că Mă doare de la nădejdea cea păcătoasă și neputincioasă a omului care-și pregătește bătrânețea cu mintea lui căzută, nădăjduind în zile grele și în nevoi pentru viața lui. O, cât Mă doare când îl văd pe om ce puțin se pregătește pentru cer, ce puțin pentru întâlnirea lui cu Mine, pentru lepădarea de sine și pentru nădejdea cea pregătită lui în cer și care i-ar pregăti viața în cer! Vine cerul pe pământ, și omul își alege tot pământul și Mă doare de la căderea cea atât de jos a minții omului, care se îngrijește și se tot îngrijește de zilele lui cele trecătoare, și iată, numai cei înțelepți știu să se unească cu Dumnezeu și să priceapă și să aibă pe Domnul de călăuză și de viață și de îngrijire. O, de-ai ști tu, omule, ce zile vin, nu le-ai mai dori să vină, ci ai sta numai cu ziua Mea, numai cu vremea Mea, numai cu venirea Mea, că nu-ți va mai da nimeni nimic, nimic, curând, curând. O, ce să-ți fac dacă-ți pui nădejdea în timp, în omul care trece și nu mai este apoi? O, cum să te mai învăț Eu, oare, ca să te deprind cu împărăția Mea, nu cu cea de pe pământ, nu cu cea de la om?

Acum sfârșesc cuvântul Meu de azi și pecetluiesc în numele Meu masa Mea de cuvânt pentru praznicul mamei Mele

Fecioara și cobor pe creștetul tău binecuvântarea Mea, poporul Meu, și te împospățez mereu cu îndemnul cel de sus: stai alipit cu Mine ca să am căldură de la tine, iar Eu să Mă îngrijesc de toate pentru tine, din cer și de pe pământ, și unul pentru altul să lucrăm, tată.

Eu, Domnul Iisus Hristos, așez numele Meu peste cuvântul Meu, peste cuvântul lui Dumnezeu, numele Meu cel nou. Amin.

Iar tu, mamă Fecioară, mama Mea Fecioară, mângâie-te cu lucrarea Mea de cuvânt între Mine și poporul Meu, cuvânt care se face hrană îngerească, hrana sfinților și a îngerilor, și pe care Eu, Domnul, o dau oamenilor de hrană, mamă, și nu vor pricepe aceasta cei ce lucrează fărădelegea, ci numai cei ce se sfințesc, numai cei înțelepți și sfinți vor pricepe, și vor merge ei pe cărările iubirii, pe cale cu izvor viu pe ea, pe calea Mea cea de azi cu omul, calea venirii Mele iarăși de la Tatăl la om cu hrană de cuvânt, hrană îngerească pentru om. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2010

Praznicul înălțării Sfintei Cruci

Oamenii de pe pământ dorm somnul negrijii de suflet. Proorocie pentru ziua slavei Domnului. Închinăciunea îl ține pe om viu cu rugăciunea.

Mă vestesc la porți că vin cuvânt în carte, ca să Mi se deschidă cartea Mea cea de azi și să intru și să-Mi las în ea cuvântul venirii Mele, că Eu, Domnul, vin cuvânt pe pământ în zilele acestea și-Mi lucrez mult pe poporul cuvântului Meu, și dau din hrana Mea de pe masa lui cu Mine oamenilor, prin împărțitorii Mei, care de la Mine iau și dau, și fericiți și iar fericiți sunt și vor fi cei ce se apleacă să ia, cei ce deschid cu inima și cu credința la glasul Meu cel de azi, care umple văzduhul între cer și pământ, însoțit fiind Eu de sfinții Mei și de cetele de îngeri, iar duhurile rele se cutremură la glasul Meu, pe care-l aud și cei din morminte, și se jeleşte satana și îngerii lui cei căzuți din vrednicia lor cea de la Mine dată lor la început când văd ei că Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi desăvârșesc venirea Mea cea scrisă în Scripturi să fie ea cu oamenii în zilele cele de apoi, și dau, cumva, să vestesc pe oameni mai întâi, și apoi să împlinesc, și altfel Eu n-am lucrat, căci Dumnezeu așa este: mai întâi Se vestește și apoi lucrează între oameni lucrarea Sa. Amin.

Mă vestesc ție, poporul Meu, cu sărbătoarea crucii, că pe tine te am acum casa Mea și masa Mea și cale a venirii Mele în mijlocul oamenilor pe pământ. O, oamenii de pe pământ dorm, tată, și somnul lor este negrija de suflet și de Dumnezeu și este necredința la mulți între cei prinși de duhul trufiei vieții și al poftelor ei celor din trupurile lor. O, cât Mă doare de la depărtarea de Mine a gândului omului! Când văd că pe om nu-l doare aceasta și că n-are timp să se gândească la Dumnezeu, Mă doare, și durerea Mea nu e ca a omului, ci e lungă și multă și grea și n-are mângâiere, că nimeni nu Mi-ar putea mângâia rana Mea cea grea, decât cel ce Mi-o face și-Mi tot pune pe ea, fiindcă el nu știe durerea pe care o face. Poporul Israel n-a știut din pricina orbirii lui cea de la trufia lui, n-a știut, n-a vrut să știe ce face când Mi-a făcut durerea lepădării lui de Mine și Mi-a dat crucea și M-a blestemat cu moarte pe cruce, iar cel orbit de trufia vieții, acela zadarnic mai vorbește de Dumnezeu și de adevăr și de frumos, căci duhul trufiei stă martor între Mine și el, învinuindu-l și smulgându-l din cartea vieții, și nu este om mai trufaș ca și cel ce nu-și recunoaște și

nu-și vede trufia, căci cel ce mănâncă și îi place ce mănâncă nu-și mai vede fața, ci numai pe cele cu care el se hrănește și gustul lor cel plăcut la vedere și apoi în pânțelele lui.

O, poporul Meu, omul trăiește mai mult în pânțelele lui, în care el se desfată cu inima. Își pierd mintea cei ce cad din slava lor cea de pe pământ și care le amenință strânsura lor, și sunt mai rău ca diavolii, bieții de ei. Nu-i mai pot ajuta, căci sunt orbi de tot. O, nu-i mai pot ajuta decât cu răsplata cea pentru fapte ca să le deschid ochii și să-și privească înșelăciunea vieții lor față în față cu ei, căci pe Mine, Domnul, ei n-au voit să Mă aibă, fiindcă viața lor și-au dat-o deșertăciunii vieții. Voiesc însă pe tine să te am și să te păzesc și să te păstrez al Meu, o, poporul Meu, și bunul Meu să fii tu, averea Mea pe pământ să fii, tată, că Eu am făcut cerul și pământul și n-am loc pe pământ, n-am, că omul s-a semețit și M-a dat deoparte din drumul lui și M-a uitat, și își spune Dumnezeu omul, așa își spune, și s-a făcut el pedeapsa Mea, crucea Mea cea grea, și pe care va fi s-o las jos, că vine vremea slavei lui Dumnezeu pe pământ și Mă trimite Tatăl cu ea mereu la tine, ca să pregătesc pământul pentru slava Mea, o, poporul Meu. O, îmbracă-te, tată, în Dumnezeu din zi în zi mai mult, și aceasta să-ți fie ție ocrotire și pavăză tare și armă de nebiruit în fața celor ce s-au despărțit de Mine pe pământ, dându-se ei stăpânitorului întunericului acestui veac trecător. O, îmbracă-te în Hristos, fiule, îmbracă-te tot mai frumos, că Eu te învăluiesc în cuvântul Meu mereu și nu știu oamenii de ce nu trag mulți spre Mine și spre tine, dar știu Eu aceasta. Tu ești învăluit în cuvântul Meu, pe care oamenii nu l-au iubit nici atunci, nici acum, căci am venit acum două mii de ani între oameni, și acum iarăși vin, și stau învăluit în cuvânt și cuvintez, și nu fac semne și minuni cu tine și lângă tine ca să Mă vadă oamenii cu ochii, ci Îmi fac lucrarea venirii Mele cuvânt pe pământ și Îmi pregătesc strălucirea și slava zilei Mele și ziua când toate noroadele de pe pământ vor vedea umiliința Mea cu care am locuit între ei și prin care am răbdat disprețul tuturor, în vreme ce Eu M-am descoperit cuvânt din cer între ei, iar ei nu M-au cunoscut și n-au înțeles împlinirea profețiilor mari și mici cu acest pământ, și mai cu seamă pământul neamului român, dat Mie de Tatăl să-Mi fie casă de venire acum, la sfârșit de timp, și de credință în oameni. O, puțini, puțini trag cu duhul credinței, de la care să vină învierea Mea în om! Pe aceia Eu, Domnul, îi iau în arca Mea, și prin ei Îmi mai trag în ea pe cei ce întind mâna spre Mine ca să le dau scăparea, și așa Îmi voi întocmi Eu popor credincios și de nebiruit pe pământ înaintea neamurilor depărtate de Dumnezeu pentru cale fără Domnul pe pământ cu ei, și așa Îmi port Eu crucea venirii Mele, calea Mea cea plină de dor clocotitor ca să-i trag pe toți la Tatăl, fie cu Duhul Sfânt, fie cu foc, căci Duhul Meu suflă, dar nu găsește în calea Lui dintre cei născuți din Duhul ca să se atragă, ci găsește om uscat, pârjolit de focul fărădelegii a tot pământul și de care s-a umplut pământul de la margini la margini prin oameni fără duh și care nu vor să audă de nașterea cea de sus a omului.

O, omule, crucea ta e rușinoasă, tată. Viața ta e tot o suferință, tot o alergare după vânt și după suferința pe care ți-o pregătești să vină, și tu te crezi fericit în alergarea ta cea fără de căpătâi. O, nu-i asta viața! Ea este de sus și n-o poți găsi de jos. E cruce rușinoasă viața ta, căci viața e o cruce, și tu nu știi să ți-o iei și să urmezi pe cale așa cum am urmat Eu când am venit om pe pământ în calea omului, ca să Mă vadă omul cum Îmi port Eu crucea și cum și-o poartă el. O, e altfel capătul cărărilor omului. Cei slăviți și mari pe pământ prin trufia lor, ajung de ocară și de nume rău între cei din cer și între cei de

pe pământ, dar cei umili sunt înălțați pe pământ, și apoi după trecerea lor cu trupul, căci lucrarea lor cea sfântă vine după ei și încununează pe pământ numele lor și darul lor cel purtat cu umilință între oameni în vremea vieții lor cu trupul, și sunt așezați între sfinți în cer și pe veci dăinuiesc, ca și Dumnezeu, și crucea lor de pe pământ se face slavă cerească și mângâiere peste suferințele oamenilor, și iată, cei coborâți de oameni se înalță și sunt slăviți apoi, iar cei înălțați de oameni și de trufia vieții lor sunt coborâți până în adânc apoi și își lasă nume de rușine pe pământ.

Mă fac cuvânt de înțelepciune de sus pentru om; ia din el, omule trufaș, și vezi ce daruri mari poți să iei din el dacă voiești! O, dă-Mi Mie viața ta ca să ți-o pregătesc frumos, tată, și să-ți fac bine! Numai un prieten ai tu pe pământ, și Eu sunt Acela, dar tu nu vrei să te oprești din alergarea ta și să înțelegi așa. Nimic n-are omul pe pământ, că pe toate, pe toate le pierde și le lasă și rămân de el. Numai Eu pot rămâne cu omul, numai să Mă aibă omul, numai să Mă vrea așa cum sunt Eu și așa cum pot Eu să fiu cu el ca să Mă aibă el.

Mi-e calea grea între pământ și cer până la inima omului, iar așteptarea Mi s-a făcut grea. Aștept să se unească omul cu Mine un duh și o iubire, și așteptarea Mi-e grea, și diavolul Îmi chinuiește iubirea Mea cea după om. Mi-e crucea grea, și venirea Mea cea după om rămâne afară de inima omului, căci trufia vieții s-a făcut dulce inimii lui. Grăiesc duios, dar plin de durere fără de mângâiere, și durerea Mă face duios în cuvânt. Aș vrea, omule, să pot să te ajut. Sunt străin în calea ta, dar sunt Dumnezeu din Dumnezeu și te îndemn spre duh duios, ca să ne primim unul pe altul apoi. Amin.

E sărbătoarea crucii, poporul Meu. E zi de pomenire a crucii Mele, crucea pe care trupul Meu a trecut spre moarte, și apoi din moarte la viață prin cruce, fiule. O, ce sfinți cu inima și cu credința erau străbunii cei sfinți! Puneau crucea pe toate lucrurile și lucrările lor și se făcea ea păzitoare și sfințitoare pentru ei. Te-am povățuit să-ți faci cruce frumos pe trupul tău, să te închini frumos și sfânt prin semnul sfintei cruci, și multe cruci ți-am spus, tată, să închini vieții tale cu Mine. O, așa să împlinești, fiule, căci cine nu ascultă de cuvântul lui Dumnezeu se face vinovat de neascultare, tată. O, fii treaz la închinare, și la rugăciune fii fierbinte, căci tu închipui în taină lucrarea îngerilor în vremea închinării tale lui Dumnezeu, iar grija pentru rugăciune să-ți fie dulce ca și rugăciunea, și rugăciunea ca și grija de dulce, că e nevoie de mijlocitori din cer și de pe pământ deodată pentru neamul omenesc, care a fost și care este, și te-am ales să-Mi slujești așa, poporul Meu. La Sfânta Liturghie cei sfinți se îndeamnă unul pe altul pentru lepădarea grijii lumești, fiindcă în taină ei închipuie pe heruvimi și se fac purtători de Dumnezeu, căci Sfintele se dau sfinților și se unește omul cu Dumnezeu prin mare taină și lucrare de taină, iar când faci semnul sfintei cruci pe trupul tău tu ești mai treaz, mai atent, mai viu cu rugăciunea, mai păzit împotriva gândurilor care dau să năpădească din afara ta asupra părtășiei tale cu Mine și cu cerul, și de aceea te-am povățuit Eu să faci cruce mereu, ca să-ți amintească ea să fii mereu închinător și cu duhul mereu treaz, că bine este să fie omul mereu cu Domnul, în toate cu Domnul, ca să nu mai aibă el clipe de deșertăciune, de golire sufletească, ci numai îmbrăcat în Hristos să fie mereu, mereu, numai cu Mine să fie el, că e greu fără Dumnezeu pe pământ, iar cei ce stau mereu un duh cu Mine simt numaidecât și cea mai mică despărțire de Mine a lor și se întorc numaidecât în Mine, și cu iubire fac aceasta, ca mama care-și are pruncuțul mic și-și are numai la el gândul și dorul și iubirea și bucuria ei.

O, să dai din duhul tău apoi, din trăirea ta, din iubirea ta de Dumnezeu să dai, fiule, să dai celor ce vin spre nașterea de sus și să le dai putere să se facă fii ai lui Dumnezeu între oameni, că altfel de viață trage spre deșertăciunea vieții pe om, trage când omul nu se așteaptă, dar veghea cea sfântă încununează dorul din inimă și-l aseamănă cu heruvimii pe cel iubitor de Dumnezeu și-l trage spre grija de cer prin toate câte el trece și face, și așa stă el în Dumnezeu, și Dumnezeu în el, și purtător de Dumnezeu se face el prin statul lui întru Mine, iar crucea și semnul ei mereu pe trupul lui făcut cu dreapta lui, așa cum au lăsat străbunii lui, care au primit acest dar ceresc în inima și în fapta lor, acest semn va sta ca o pecete pe trupul cel închinat lui Dumnezeu și ca o mărturisire a Mea mereu dinspre el spre diavolul, care umblă fără de liniște să-l ia pe om în slujba lui de partea lui.

O, poporul Meu, mărturisește Mie prin cruce, tată, iar icoana ei să-ți încunune și să-ți împodobească paza casei și slava ei cerească cu ea și mărturisirea lui Dumnezeu, alături de candela cea aprinsă, în care să ardă rugăciuni scrise în untdelemn, alături de chipurile sfinților și ale îngerilor, cărora tu le dai înfățișare tainică sub acoperământul casei tale cu Domnul pe pământ.

O, binecuvântată să fie lucrarea mânuțelor voastre cu care lucrați lucruri sfinte ca să stați cu ele înaintea oamenilor apoi și să grăiască ele cu oamenii în taină și să ia oamenii din duhul vostru cu Mine, din viața voastră cu Mine, cu care trăiți Mie pe pământ! Lucrați sub binecuvântare mereu tot lucrul pentru cele sfinte și pentru cei sfinți, cărora le dați chip pe pământ prin lucrul mânuțelor voastre, fiecare cât puneți la el, ca să fie cuvântul tot împlinit, căci orice lucru al mânuțelor voastre se face un cuvânt împlinit. Vă voi da armonie și pace multă în lucru și vă voi învăța să lucrați așa și să vă hrăniți așa în vremea lucrului pe care-l săvârșiți. O, vă aduc mulțumire mare că umpleți de flori semnul sfintei cruci, semn făcut de mânuțele voastre din lemn sau din lut și apoi împodobit cu flori și cu îngeri și cu chipuri sfinte, fiilor, și nu cu răstignirea Mea pe cruce. O, mângâiați pe Domnul și pe sfinți cu duhul din voi și dintre voi și binecuvântați să fiți pentru tot lucrul cel frumos și sfânt, iar Eu voi veghea cu voi și pentru voi și vom atinge la inimă oamenii, și toate ale voastre cu Mine vor cuvânta în taină înaintea oamenilor și toate vor fi spre biruința Mea cea de la sfârșit de timp în mijlocul oamenilor, în mijlocul neamului român și apoi peste neamuri, spre duh de înviere prin cruce, prin iubire de Dumnezeu în oameni, iubire ca a voastră, fiilor micuți! Amin.

Vă umplu inimioarele de pace și de Duh Sfânt. Duhul frăției sfinte să se slăvească între voi! Toate câte lucrați ce v-am dat să lucrați, toate să fie spre slava lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii, și spor sfânt să aveți cu cerul pe pământ sub taina duhului ascultării de tot cuvântul Meu de peste voi. Amin.

Pace vouă, fiilor! Multă, multă pace din cer să fie între voi și cu voi în tot lucrul Meu cu voi și al vostru cu Mine, și cu care Eu stau înaintea oamenilor spre învierea și spre înțeleptirea lor! Puterea sfintei cruci s-o iubiți și s-o lucrați peste voi. Eu sunt cu voi. Mereu, mereu cu voi sunt și nu pot fără voi să fiu, ci pot cu voi, și cu voi voiesc să stau și să fiu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2010

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Îndemn pentru unitate de gândire și de simțire. Taina și puterea rugăciunii. Îndemn la rugăciune pentru neamul român. Nemulțumirea se naște în om de la păcatul îngâmfwării. Rugăciunea Maicii Domnului pentru vindecarea celor trufași ai neamului român.

Mă vestesc la porți că intru cuvânt în carte cu mama Mea Fecioara, că e sărbătoare între sfinți pentru ea în cer și pe pământ. Cartea Mea cea din zilele acestea primește în ea cuvântul Meu cel de azi și stă deschisă pentru venirea Mea iarăși de la Tatăl la om, iarăși, ca să judec în ea viii și morții și să aduc în ea vestea, mereu vestea începutului celui nou și fără de sfârșit, așa cum Scripturile M-au vestit că voi lucra pe pământ în zilele cele de apoi. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos, și mărturisesc că Eu sunt, și, iarăși, Mă mărturisesc cei ce-Mi sunt martori, așa cum M-au mărturisit la schimbarea la față cei ce au făcut dovada strălucirii feței Mele pe muntele Tabor, între Moise și Ilie stând Eu și grăind cu ei pe munte în ziua aceea, și a fost adevărată mărturia a doi sau trei martori, și a fost de ajuns să rămână scrisă ea și apoi crezută de cei credincioși, de cei ce iubesc pe Dumnezeu pe pământ. Așa este și cartea Mea de azi. Ea este dovedită adevărată prin mărturia martorilor Mei, prin multele mărturii vreme de mai bine de cincizeci de ani și până azi, când Mă deșert cu multul Meu cuvânt în carte, mărturisit fiind Eu de cei ce Mă primesc când vin ca să cuvintez.

Eu sunt Dumnezeu celor credincioși, așa cum am fost în toate vremile până azi, și nu sunt Dumnezeu celor mulți, căci Eu Mă numesc Dumnezeu celor aleși. Eu sunt Dumnezeu lui Avraam și Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacov, și în toate vremurile am prețuit mai mult un om credincios decât un popor întreg, și am lucrat minuni pentru mulți prin cel unul credincios, căci pe Israel l-am lăsat să trăiască pentru rugăciunile lui Moise cel drept, iar pe poporul cel mult al împărăției lui Ahab nu l-am ascultat, dar l-am ascultat pe Ilie proorocul Meu în dreptul aceluia popor, și așa Mă mărturisesc Eu, Domnul, prin martorii Mei cei credincioși.

Am ales pe Avraam și i-am zis lui: *«Ieși din țara ta și din neamul tău și din casa tatălui tău și du-te în țara pe care ți-o voi arăta, și voi face din tine un popor mare și te voi binecuvânta și voi mări numele tău, încât vei fi pentru alții binecuvântare, și voi binecuvânta pe cei ce te binecuvintează, iar pe cei ce te blestemă îi voi blestema, și se vor binecuvânta în tine toate neamurile pământului»*, și am tot grăit lui Avraam apoi, căci el Mă asculta. Și am grăit cu Isaac și i-am zis: *«Eu sunt Dumnezeu lui Avraam, tatăl tău. Nu te teme, Eu sunt cu tine și te voi binecuvânta și voi înmulți seminția ta, pentru Avraam, robul Meu»*, iar cei ce îl urau pe Isaac au venit apoi să-i spună: *«Noi am văzut prea bine că Domnul este cu tine»*. O, și M-am arătat lui Iacov și l-am binecuvântat și a mărturisit el apoi: *«Am văzut pe Domnul față către față și am scăpat cu viață»*.

Grăiesc așa ca să-l pot ajuta pe om să înțeleagă lucrarea Mea peste pământ cu omul cel credincios când Eu, Domnul, vin și-i grăiesc lui pentru el și pentru mulți apoi, căci temător de Dumnezeu este cel credincios Mie, că Isaia proorocul a mărturisit și a zis: *«Am văzut pe Domnul stând pe tron înalt și măreț și serafimii stăteau înaintea Lui, și atunci am zis: Vai mie, sunt un om păcătos și sunt pierdut, căci pe Împăratul, Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei!»*.

O, poporul Meu, o, fiule hrănit cu multul Meu cuvânt, o, cât șirag de martori a fost și-au dat mărturie pentru Mine cu ei în vreme, și Mă doare, tată, când văd că omul stă necredin-

cios pe pământ! Te-am ales să-Mi fii martor în zilele acestea până la marginile pământului pentru cuvântul Meu cel de azi și să fii credincios Mie în toată lucrarea ta cu Mine, în toată lucrarea Mea cu tine și să fii frumos, frumos înaintea Mea de-a pururi, fiule. O, tu știi ce-l face frumos pe om, dar îți spun și Eu, și spun tuturor când îți spun ție în grăirea Mea cu tine, că sfințenia îl face frumos pe om, și apoi voi sunteți frumoși prin cele cu care vă hrăniți, ca Daniel și cei trei tineri, care se hrăneau ca și voi și erau atâta de frumoși față de cei ce mâncau cărnuri și desfătări de mâncări, și sunteți frumoși prin duhul mărturisirii, fiilor, căci voi Mă mărturisiți pe Mine oamenilor prin cuvânt și prin faptă, cuvânt venit din cer la voi și împlinit peste voi, și de la voi peste pământ, și cuvântul Meu vă este cârmă vouă, o, fiilor. Cei ce-și pierd credința în venirea Mea cea de azi la voi, aceia pătesc așa ca plată a inimii lor, care nu s-a purtat curat față de Mine și față de voi, și au pățit așa pentru că s-au iubit pe sine mai mult decât pe Mine și pe voi, iar iubirea împărțită se pierde și nu rămâne nimic din ea.

Voiesc, tată, și mult voiesc să fiți mereu un duh cu Mine, o inimă cu Mine, așa încât simțămintele voastre să fie ca ale Mele, și tot așa și înțelegerea pentru cele ce Duhul Meu le lucrează față în față cu voi, căci deosebirile dintre voi pentru toate acestea nu v-ar ține pe voi într-o unire și într-o simțire pentru toate câte Eu voiesc ca voi să fiți una, să gândiți la fel, și să simțiți la fel ca să gândiți la fel, o, și multe greutăți de duh și de suflet și de trup fug de la voi și dintre voi când voi sunteți una în simțire și în gândire prin duhul umilinței și al pocăinței mereu, tată, căci are neamul omenesc nevoie de pocăință, fiilor.

Sunt în mijlocul vostru cu mama Mea Fecioara, o, fiilor, și Ne alinăm grăind cu duh de sărbătoare pentru ea între sfinți și între voi. Să ne așezăm la masă de cuvânt cu ea, că mare este iubirea și dorul ei cel sfânt!

O, e mare iubirea ta pentru poporul Meu de azi, mamă! Poporul cuvântului Meu cel de azi este el, și este mărturisitor, mamă. Duhul mărturisirii îl face mare pe om înaintea Mea, și între cei din cer apoi, că acela se roagă apoi pentru toți cei de pe pământ, mamă. Nu știe omul ce înseamnă rugăciunea și cum lucrează ea, nu știe omul, mamă. Spune-i tu poporului Meu taina și puterea rugăciunii curate, ca să audă graiul tău cei ce vor să învețe din cer lucrarea rugăciunii și puterea ei când ea cere pentru Dumnezeu prin om pe pământ! O, lasă-te cu duh de sărbătoare de cuvânt peste poporul cuvântului Meu, mamă, și acoperă-l pe el cu acoperământul tainelor de sus în ziua ta de serbare între sfinți, o, mama Mea. Amin.

Așa ascult și așa lucrez, precum Tu spui să fac, Fiule al pântecelui meu cel fecioresc, căci multe sărbători sfinte s-au așezat pe pământ prin lucrarea tainelor cerești, care vin și se descoperă celor credincioși ca să le așeze ei spre lucrare apoi și ca să îndulcească ele cu iubire pentru sfinți pe poporul cel credincios. O, să-i învățăm ce este și cum este lucrarea rugăciunii, Fiule. E bine să știe ei că atunci când prin sfinți mijlocesc cu rugăciunile lor spre Dumnezeu, sfinții se roagă odată cu ei și duc rugăciunea lor la Dumnezeu în clipa aceea, căci au trecut sfinții, iar rugăciunea cea curată și cu putere pentru ea este cea care cere cu credință și cu umilință și cu pocăință, Fiule scump al meu. E bine să știe ei să se roage frumos, adică cu pocăință și cu duioșie în ea, și să-i ceară pe sfinți să ducă rugăciunea lor la Dumnezeu. E bine să fie adevărați în rugăciune cei ce se roagă prin mijlocitori, și care trebuie să simtă părtașia cu cei ce se roagă într-adevăr, că mari minuni și semne cu minuni pot coborî pe pământ și peste oameni prin rugăciunea cea adevărată de

pe pământ spre cer!

O, fii ai cuvântului Fiului meu, dați putere sfântă rugăciunilor voastre către Domnul și către sfinții mijlocitori vouă spre El pentru rugăciunile voastre, căci ei se roagă odată cu voi și prind puteri rugăciunile făcute așa! Fiți destoinici pentru rugăciune, căci toate prin rugăciune se dobândesc, numai să fiți voi credincioși și sfinți și uniți într-un gând întru Iisus Hristos, Mijlocitorul nostru către Tatăl, Domnul sfinților, fiilor!

O, iubiți cu multul rugăciunea cea către mine pentru voi și pentru neamul român înaintea Domnului! Trebuie mult sprijinit cu rugăciunea acest neam. V-a dat Domnul prin duhul să roștiți rugăciuni mari pentru acest neam, iar voi ridicăți-le spre cer cu arsură de suflet, ca să vadă Domnul și să îplinească, fiilor. Duhul pocăinței în rugăciune are cea mai de sus putere prin cei ce se roagă pentru un neam. Când voi faceți pocăință pentru voi și pentru frații voștri și pentru strămoșii voștri către Dumnezeu, ei se roagă cu voi odată, iar dacă sunt la durere ei primesc atunci ușurare prin rugăciune odată cu voi spre Dumnezeu, și primesc chiar iertare multă prin pomenirea lor în rugăciunea cea cu pocăință pentru voi și pentru ei. O, eu de atâtea ori am făcut mare biruință pentru cei credincioși care erau în strâmtorare mare, de mă chemau să le dau biruința, și lucrăm minunat, după cum era de mare puterea rugăciunii și a pocăinței celor ce mă chemau. Așa lucrez eu azi pentru neamul român, căci știu că el este azi țarină a Domnului și vine Domnul, Fiul meu, pe vatra lui cu a doua Lui venire pentru judecata peste vii și peste morți și pentru noua Lui împărăție pe pământ, împărăția lui Dumnezeu cu oamenii, iar voi cereți-o să vină, și ea va veni și va cuprinde în lung și în lat pământul, numai să știți și să iubiți voi puterea rugăciunii cea plină de pocăință și s-o dați de știre neamului român, ca să se îplinească ea. Amin.

Vă îndemn acum să vă rugați să iasă din oameni păcatul cel greu al trufiei, fiilor, căci acesta este păcatul care îi scoală pe mulți unii împotriva altora, aducându-i spre ură și spre neînțelegere apoi. Când voi vă rugați așa pentru acest neam, fiți înțelepți și cercetați-vă pe voi înșivă ca să fiți curați, curați de acest păcat, ca să poată avea izbândă rugăciunea, fiilor micuți. Cel ce urăște pe aproapele său sau, mai mult, pe aproapele Domnului, acela ajunge la acest păcat după ce el are în inimă păcatul trufiei, al îngâmării, al măririi de sine, păcat care-l cade pe om de la Dumnezeu. Toți cei care alunecă de pe calea cea cu mărire, calea cea cu frați, acelora nu le ajunge iubirea sau cinstirea care li se dau, și cred ei că merită mai mult și nu le este dat, și apoi cad greu unii ca aceștia, care uită pe calea lor cu Domnul câtă durere a purtat El pe pământ de la toți, și cu multă iubire și răbdare a răbdat și nu i-a disprețuit, ba, din contra, le-a zis: «*Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului!*».

Iată păcatul îngâmării, păcatul de la care se naște nemulțumirea în om, acest păcat îi hrănește omului mintea și inima și pierde omul ceea ce are mai scump, pierde frații, cea mai mare comoară, cea mai scumpă, și mai întâi ajunge la dispreț și la ură pentru ei și apoi îi pierde, și rămâne fără nimic unul ca acela și își duce viața pe căi grele și prăpăstioase și pătate și nu mai vede ce-a pierdut după ce el își pierde mintea cea văzătoare.

O, dacă omul alege calea mântuirii și dacă vrea să învețe ce este ea, unul ca acela trebuie să se pregătească de război împotriva lui însuși și împotriva diavolului ca să poată el fi biruitor ori de câte ori ar slăbi înapoi spre păcat și spre viață fără Dumnezeu, căci calea mântuirii înseamnă Dumnezeu, nu mai înseamnă omul. O, îi trebuie multe ispite omului ca să știe el ce înseamnă Dumnezeu și ca să știe că Domnul Se dobândește

cu luptă împotriva ta însuși. Când omul nu se poate birui pe sine, e bine să lase loc celor din jurul lui să facă aceasta, și cu umilință mare să stea el în fața a toate câte vin și-l probează pe el la umilință și la răbdare, prin iubire lucrute acestea peste el.

O, e bine să se lase mic omul și e bine să stea cuminte în fața a toate câte vin să-i încerce viața, căci omul este mic de tot, chiar dacă lui nu-i place să stea mic. Mare putere are rugăciunea celui ce poate să se aplece vieții, așa cum eu am povățuit azi pentru taina vieții și a rugăciunii omului credincios, care să-L ajute pe Dumnezeu cu rugăciunea lui pentru cele ce trebuie să se așeze pe pământ curând, curând, cel mai mare regat, neamul Fiului meu Iisus Hristos, neamul creștinesc, neam nou, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu dintre oameni, așa cum Duhul grăiește prin Scripturi despre noua împărăție, despre înnoirea lumii ce va să fie. Amin.

Vă acopăr cu duhul iubirii, fiilor, duhul împărăției cerurilor cu oamenii cei credincioși și sfinți, și pe care Domnul, Fiul meu Iisus Hristos, îi alege pentru El dintre oameni așa cum i-a ales pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov ca să le fie El lor Dumnezeu apoi pe pământ, căci Fiul meu este din veac și până în veac Îngerul sfatului cel mare, și de la început Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt S-a sfătuit și a lucrat pe pământ în toate timpurile prin toți aleșii Lui.

Vă cuprind în duhul păcii și al rugăciunii mele cea pentru voi înaintea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh și vă păstrez în Domnul și pentru Domnul cu voi prin rugăciunea mea cea pentru voi. O, păzește-i, Tată, păzește-i Fiule, păzește-i, Duhule Sfinte, și dă-le lor, Doamne, izbândă în lucrarea Ta cu ei, căci ei sunt agoniseala Ta pentru zilele slavei, slava care vine și se pregătește venind! Amin.

Eu sunt ocrotitoare mare a pământului român și a neamului cel credincios de pe el și sunt în mijlocul lui vindecătoare a celor trufași ai acestui neam, pentru care eu mijlocesc. Curăță, Doamne, de trufie pe toți cei trufași în neamul român și pune iubire și milă în inimile fiilor acestui neam și pune duhul păcii și al cumințeniei, căci se tot scoală cei răzvrățiți și lacomi de trufie și de dreptate și se tot întorc unul împotriva altuia prin păcatul trufiei dintre ei! Umilește-i pe cei trufași și apleacă-i spre umilință, și ridică-i cu mână tare și ține-i pe picioare pe cei ce vor bine acestui neam și păzește-i pe ei de ura cea din jur asupra lor, căci Tu ai zis mereu peste fiii neamului român: «*Pace vouă!*»! Risipește, o, risipește planurile cele rele ale celor ce fac cu mintea lor planuri dușmănoase asupra celor drepți ai acestui neam, și apoi pune pacea Ta între fiii români, căci Tu vii și Te slăvești în cuvânt în mijlocul acestui neam și ai pe poporul cuvântului Tău cel de azi mijlocitor în mijlocul lui pentru el înaintea Ta! O, slavă venirii Tale cuvânt pe vatra neamului român, și fă acest neam să Te cunoască în acest cuvânt și, Doamne, să Te asculte apoi. Amin.

— **O**, cum să nu fac Eu, mamă, după dulce rugăciunea ta și a poporului cuvântului Meu cel de azi când tu acoperi cu atâta milă și iubire pământul român și neamul de pe el, credincios și necredincios, rugându-te pentru luminarea lui când tu aduci Mie rugăciune odată cu poporul Meu mijlocitor cu rugăciunea, iar el te aduce pe tine mijlocitoare la Mine rugăciunii lui spre Mine ca să ridic spre slava Mea pământul român și neamul cel credincios de pe el? O, împuternicesc prin cuvânt ocrotirea ta pentru țara Mea de venire acum, la sfârșit de timp, și te mângâi cu iubire pentru iubirea ta de ea, o, mama Mea! Amin.

O, cum să nu fac Eu după miloasa rugăciune a ta pentru neamul român, popor al cuvântului Meu? Te-am așezat să

mijlocești din partea Mea pentru el, tată. Roagă-te cu pocăință, fiule, ca să ajungă și pentru el pocăință înaintea Mea, și-i voi da lui de știre rugăciunea care se urcă la Mine din mijlocul lui pentru el, ca să lucrăm bine, tată, și bisericește să strigăm și să știm toți strigarea. O, pace ție! Încă îți întăresc puterea cea pentru lucrările Mele cu tine și pentru sporul lor prin mânuțele tale, dar și tu să ai spor în lucrarea mărturisirii, fiule, și să ai rugăciune plină de pocăință, tată, ca să putem muta acești munți din locurile lor, acești oameni răi și trufași în neamul român, care nu vor binele Meu acestui neam, și îl vor doar pe-al lor, de parcă ar fi ei veșnici așa cum sunt ei acum, potrivnicii păcii Mele și ai dreptății pe vatra neamului român.

Îi voi ocroti sub acoperământul Meu și al mamei Mele Fecioara pe cei bravi pentru sufletul cel sfânt al acestui neam și pentru duhul dreptății a toate, și voi muta din locurile lor pe cei trufași în duhul lor, care se vor mari prin puterea lor față în față cu cele ce vin și sunt spre slava Mea peste neamul român. Amin.

Pace vouă, fiilor! Am grăit cu voi și Eu, și mama Mea Fecioara în ziua ei de serbare, zi așezată de ea însăși ca să fie slăvită și sărbătorită prin biserică pe pământ peste cei credincioși. Sunt Domnul Iisus Hristos, și cu numele Meu pecetluiesc tot cuvântul Meu cel grăit azi între Mine și voi, și între Mine și cei de pe pământ, acolo unde cuvântul Meu trimite carte scrisă, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2010

Sărbătoarea sfintei cuvioase Parascheva

Boala este doctoria împotriva păcatului. Povață pentru lucrarea duhului smereniei, care aduce în om duhul rugăciunii. Oamenii pier din lipsă de înțelepciune. Rugăciunea din cer a sfintei Parascheva pentru neamul român. Oamenii cer la sfinți vindecare de boala trupului.

In zorii dimineții Eu, Domnul Iisus Hristos, intru în cartea Mea cea de azi și binecuvintez pentru zi stăruitoare de rugăciune pe poporul cuvântului Meu, căci neamul român are nevoie de mijlocitor înaintea Mea acum pentru el în cer și pe pământ și se adună pe masa Mea rugăciuni de cerere pentru el, iar Eu veghez cu sfinții și cu îngerii pentru țara Mea cea de azi, în care vin și cuvintez cuvântul celei de-a doua Mea venire pe pământ după om și veghez pentru om așa cum viața și strigarea lui Mă cheamă pentru el și pentru mulți. Amin.

O, primesc strigarea ta, popor al cuvântului Meu, și ne așezăm la veghe sfântă în cer și pe pământ, tată, căci, toate prin rugăciune se dobândesc. Sfinții și îngerii mijlocesc cu rugăciunile lor, și mijlocește mama Mea Fecioara, veghetoare mare pentru neamul român, și mijlocește în ziua aceasta cea din ceata cuvioaselor în cer, Parascheva, care-și odihnește trupul pe vatra acestui neam, primind ea spre Mine rugăciunile multora care cer la Mine prin sfinți pentru ei vindecări și împliniri de dorințe pe pământ, căci toți caută vindecare de boli și de supărări, caută la cei din cer când pe pământ nu mai găsesc, dar nu caută ei și vindecare de păcate, că nu sunt oameni pe pământ care să știe și să creadă că boala este vindecătoare de păcat, și nu sunt nici între cei pravoslavnic care să primească cu iubire și cu credință binefacerile bolilor pentru sufletele lor, și caută toți vindecare de boli, dar boala este doctoria cea împotriva păcatului, că mai grea boală ca păcatul nu este peste om, și de la ea intră trupul și duhul în suferință apoi, căci Dumnezeu este milos pentru mântuirea de păcat a omului pe pământ.

O, poporul Meu, binecuvintez mila ta, iubirea ta, strigarea ta, stăruința ta cu post și cu rugăciune înaintea Mea pen-

tru neamul român, din mijlocul căruia se ridică valuri mereu tulburi din pricina răutății inimilor celor ce le place așa, căci cel fără temere de Dumnezeu și de răspuns la Dumnezeu pentru faptele lui se înfoaie mereu, se pripește mereu, și trebuie veghe, tată, pentru liniștirea mereu a toate câte dau să strice pacea cea binefăcătoare, pacea pe care o doresc Eu între toți, pacea cea sfântă, că mult Mi-e dor de ea pe pământ. Dar acum să veghem, căci Tatăl este în noi și veghează cu noi și Se apleacă spre rugăciunea care strigă acum din cer și din mijlocul tău pentru neamul român, pentru risipirea duhului răutății inimilor răzvrătite și nemulțumite și care nu vor pacea în mijlocul acestui neam.

O, poporul Meu, caută, tată, spre duh de smerenie mereu, mereu, și să nu-ți fie greu așa, căci acest duh aduce în om duhul rugăciunii, fiule. Cel ce nu simte dorul și iubirea pentru duh de rugăciune în el, între el și Dumnezeu, acela din lipsa smereniei de duh nu are în el acest mărgăritar ceresc, și se cunosce bine cei ce îl au și cei ce nu-l au pe el în ei. Sfinții au fost și ei oameni ca și voi, tată, și M-au iubit mult ca și voi, și au stat pe pământ de partea Mea ca și voi, și oamenii de pe lângă ei nu-L vedeau pe Domnul în ei, fiindcă cel ce nu are smerenie, ci are în el mândrie, răutate și invidie, unul ca acela nu-L vede pe Domnul în cei ce-L au pe El înăuntrul lor, și vede anapoda din pricina vederii duhului lui bolnav, și iată, mereu, mereu, se repetă pe pământ păcatul lui Cain, răutatea lui, păcatul de care el s-a scuturat apoi prin necredință înaintea Mea și a zis: «Nu știu! Nu cumva sunt paznicul fratelui meu?», și aceasta a zis după ce el și-a ucis fratele, păcat despre care doar el știa, dar iată, M-am ivit în fața lui și el a auzit și a văzut că am știut ce-a făcut el, și a zis apoi: «Fărădelegea mea e prea mare și trebuie să mă ascund de Tine, rățacind», și n-a mai dat apoi să-și ascundă păcatul, ci l-a recunoscut și s-a întristat, mai ales că el știa că Eu i-am ieșit din vreme înainte și i-am dat de știre că bate păcatul la ușa lui, îndemnându-l pe el să biruiască păcatul.

O, nu poate omul să-și dosească păcatul urii, păcatul răutății inimii, că acest păcat se vede pe fața lui și-i face fața urâtă, față care arată ura din om. O, cum de nu vede omul cât este el de schimbător din pricina lipsei duhului smereniei din inima lui? Iubirea dintre om și om e fără de putere din pricina lipsei smereniei din om, o, fiilor, și poate să se schimbe în ură această iubire și poate să se piardă de tot după ce ea este, după ce ea se naște, și ea e ca gârla care vine mare deodată și ține până se usucă de vânturi și de arșiță apa care vine, dar iubirea dintre om și Dumnezeu este izvor nesecat când ea este, și ea nu piere ca iubirea dintre om și om. Vai omului care nu știe să citească în cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi și să înțeleagă el cuvântul Meu și iubirea lui cea nepieritoare! E vinovată neînțelepciunea omului, și din lipsă de înțelepciune pier oamenii când pier, și pier de tot, bieții de ei.

O, ferește-te de duhul rău, poporul Meu, căci vai de cei ce cad din iubire, vai de cei ce cad din Dumnezeu, izvorul iubirii! Vai de urechea care aude vorbiri de rău dușmănoase și păcătoase, și pe care diavolul le scrie ca păcat în dreptul acestei urechi, care se îmbolnăvește de păcat! Eu l-am povățuit pe creștin să nu-și facă și să nu-și strângă acest urât păcat, dar cine nu a ascultat așa, a murit, și iată, neascultarea aduce moarte, aduce păcat. Vine diavolul și își ia partea, vine mereu, așa cum a venit el față în față cu îngerul Mihail de s-a tocmit pentru trupul lui Moise, și a primit certare diavolul de la îngerul Meu. O, așa pățește el certare de la îngerul Meu Mihail când învinuiește pe slugile Mele pe care Eu Mă sprijin și pe care Eu le mărturisesc, Eu și nu omul, Eu, așa cum am rostit prin proo-

rocul Isaia și am zis: «Iată sluga Mea pe care o sprijin!», și așa sprijin Eu pe cel ce Mă vestește pe Mine oamenilor.

O, poporul Meu, de ce, tată, cade cel ce Mă iubește și cade apoi? Iată, așa pățește cel ce așteaptă pentru sine, cel ce se iubește pe sine stând lângă Mine și lângă lucrările Mele pe pământ, îmbolnăvindu-se el de nemulțumire și de cărtire apoi, păcatul cel făcut de poporul Israel și pentru care păcat a pribegit el patruzeci de ani, învărtindu-se în loc ca orbul. O, așa pățesc toți cei nemulțumiți și cărtitori, se învărt ca orbii în loc și nu ajung nicăieri, decât înaintea Mea ca să dea socoteală de viața lor, așa cum și Cain a dat socoteală pentru viața lui, căci viața o are de la Mine omul, și trebuie să-Mi dea răspuns pentru ea.

O, feriți-vă, fiilor, de cei ce iubesc și-și lucrează păcatul vorbirii de rău și pocăiți-vă și curățați-vă urechea, tată, și spălați-vă cu credință, că multe rele vin pe pământ de la așa păcat, căci a fost un suflețel sfânt pe pământ care a zis vorbă înțeleaptă: «Să nu ascuți pe umul și să judeci pe altul, nici să hotărăști fapta cuiva înainte de Dumnezeu». Iată, omul așa s-a deprins și așa judecă, cum ia de la om despre alt om, și uită că duhul omului și tot înăuntrul lui nu-l știe decât omul însuși și Dumnezeu.

O, cu câtă veghe te ocrotesc, poporul Meu, și câtă veghe te învăț să ai, fiule! În toată vremea fața cea mincinoasă a lui satana stă pe lângă om ca să-l înșele și ca să-l doboare apoi de partea lui, iar omului îi trebuie veghe din cer și îi trebuie credință mare, prin care să primească de la Dumnezeu. Veghem în ziua aceasta, căci duhul cel rău, încuibat în cei trufași, se zvârcolește în ei și face fețe-fețe în cei ce dau să sufle cu răutate iarăși sus, la locul de veghe a neamului român, iar Eu, Domnul, întăresc acum veghea Mea și a sfinților Mei pentru cei ce veghează la cârma acestui neam. Sfinții Mei și îngerii Mei ne sunt însoțitori peste tot și păzesc toată lucrarea Mea și duhul cel bun al acestui neam, iar dintre sfinții cei cuvioși strigă la Dumnezeu Parascheva cea cuvioasă, care s-a ales pentru Domnul pe pământ și care-și odihnește trupul pe vatra neamului român, așa cum voia Mea a voit pentru acest neam, și am mijlocitori tari înaintea Mea pentru el. Amin.

— O, primește, Doamne, înaintea Ta strigarea mea pentru acest neam! Mântuiește-l pe el de cei trufași în mijlocul lui, dar mai întâi șterge păcatele lui, că toți străbunii lui cei sfinți Te roagă pentru el! O, nu-L vede omul pe Dumnezeu în cei credincioși cu putere, căci păcatul mândriei și al urii și al dușmăniei nu-l lasă pe el să-L vadă pe Domnul în cei binecredincioși, și vede el ce vrea diavolul să vadă, și sunt orbi cei mândri și sunt bolnavi de ură și de dușmănie și de întunericul din ei, care nu-i lasă să vadă. Ceata sfinților Tăi sunt tot o rugăciune înaintea Ta pentru cei de pe pământ, care nu știu și nu văd decât așa cum vrea diavolul să știe și să vadă ei, căci omul se ascunde ca să nu vadă pe Dumnezeu, iar cei ce fac acest păcat sunt orbi de tot, sunt orbi cei ce nu văd pe Domnul pe pământ cu ei, căci satana așa voiește cu ei. O, câte împliniri, câte proorocii ale sfinților s-au împlinit pe vatra neamului român așa cum au fost ele așezate prin cuvânt proorocesc, dar cine are ochi ca să vadă și minte ca să înțeleagă? O, spune, Doamne, la oameni, spune-le Tu la cei ce dau să ghicească sau să priceapă împlinirea proorociilor celor ce au vestit vremea de slavă mare pe pământul român, slava Ta cu el, că mulți dau să potrivească înțelesurile cum sunt și se poticnesc ca orbii în plină zi, căci numai Tu cunoști tainele și împlinirea lor cu acest neam pentru cele proorocite de sfinți pentru el. Eu stau cu toți sfinții Tăi ocrotitoare pentru pământul și neamul român, dar omul nu știe ce să ceară la Tine când cere

prin noi. El cere vindecare de boala trupului lui, care este doctorie pentru suflet și pentru păcatul lui, și nu știe să ceară omul la Tine prin sfinții Tăi, Doamne. Cel ce se iubește pe sine nu știe să ceară decât pentru el, și chiar dacă primește cel care cere, el primește vremelnic, Doamne, și se folosește și se bucură că a primit, dar tot zdrobit rămâne de la păcatele lui nevindecate, netămăduite, Doamne. O, de ar cere omul să vină cerul pe pământ, să vină Domnul cu sfinții Săi! O, de ar cere omul să vii, Doamne, așa cum este scris în Scripturi că vei veni! Numai poporul cuvântului Tău cel de azi Te mai cere așa și Te slujește el întru venirea Ta, și nu-L văd oamenii pe Dumnezeu cu el, căci sunt orbi oamenii, și răutatea le acoperă văzul și nu pot vedea. E slabă de tot credința în Tine a oamenilor, și nici cei pravoslavnici nu știu cum să folosească darul credinței, căci când ar fi să Te primească ei prin acest cuvânt sfânt, care pregătește slava Ta, care vine, dau din colț în colț și ei, bieții de ei, căci au păstori fără milă și îi opresc pe ei și le spun să nu creadă că vii să-i pregătești, și iată, credința omului în Tine e păzită de cei ce ascund cheile împărăției cerurilor ca să nu vadă omul lumina Ta cea de pe cale și, Doamne, Te doare, și ne doare și pe noi, căci omul nu înțelege lucrarea noastră cea tainică pentru el, și o vede numai în clipa când trebuie să se înfățișeze el înaintea Ta ca să dea răspuns pentru viața lui.

Dar acum scoate, Doamne, din clește neamul român și dă-i lui mântuirea Ta! O, nu aștepta să poată el, că e vreme de întuneric, Doamne, și e vopsit antichrist, ca să fie crezut bun. Fă Tu biruință, fă cu mâna Ta, că mare neputință s-a așternut peste acest neam! Duh rătăcitor de suflet bântuie peste el. O, arată-Ți slava Ta și biruiește întunericul și lasă-Te Tu biruitor cu cuvântul vieții peste el, că are dușmani cu fața ascunsă în mijlocul lui, o, Doamne! O, mama Ta Fecioara plânge la căpătâiul lui, dimpreună cu noi, sfinții Tăi, și veghea noastră e mare. O, adu slava Ta peste acest neam, adu în mijlocul lui strălucirea Ta, care să ia fața popoarelor toate și să-Ți urmeze Ție apoi popoarele, dar stinge puterea celor răzvrățiți și risipește-o pe ea ca să nu mai fie! Eu sunt în cer în ceata sfinților români și fericiți sunt în cer sfinții români și toți străbunii lui. O, pentru rugăciunile noastre, miluiește acum și miluiește mereu neamul român și, Doamne, dă-i lui învierea și credință dă-i lui. Amin.

— O, credința este învierea, sfinți ai Mei rugători pentru acest neam. Eu până la căpătâiul biruinței voi lucra și voi tot lucra, și vă am pe voi lucrători din cer, iar de pe pământ am pe poporul cuvântului Meu, cu care lucrez în zilele acestea, că nu pot să lucrez decât cu cei credincioși, și numai prin credința lor pot să împlinesc. Amin.

Acum, poporul Meu, Eu îți mulțumesc, tată, că M-ai ascultat și ai stat înaintea Mea cu zile de post și de strigare pentru neamul român, că Eu ți-am spus că trebuie sprijinit acest neam, și iată, ai văzut cum se scoală răutate din mijlocul lui și că Eu văd și dau de știre pentru veghe, tată. Am cuvântat iarăși cuvânt cu înțelepciune și cu învățătură în el pentru duhul tău, pentru viața ta cu Mine și între frate și frate pentru Mine, iar tu să înveți și să îplinești, tată, și să ai grijă mare, că și Eu am, ca să fiți voi toți într-un gând, într-o simțire, într-o iubire, într-o voire și într-o putere când Eu cer de la voi unire cu cei din cer în rugăciune și în veghe pentru planul Meu cel ceresc cu acest neam, și prin el cu tot pământul, până când neamurile Mă vor vedea bine cu taina Mea cea lucrătoare acum și cu mersul spre desăvârșirea și spre descoperirea ei, ca să se umple pământul de înțelepciunea lui Dumnezeu cu oamenii pe pământ, căci așa este scris și așa fi-va să fie, și voi da de știre curând, curând

împlinirea proorociilor sfinților Mei care au vestit slava Mea cea de azi peste neamul român, venirea Mea în mijlocul lui cu nașterea cuvântului Meu pe vatra lui, și cu care Eu curând, curând neamurile toate le voi păstori și le voi îmbia spre pășunea Mea, spre cuvântul Meu, care luminează lumea. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Bindecuvintez și scriu în cer jertfa ta de iubire și de milă, căci postul și rugăciunea alungă și demonii cei mai aprigi, și tot planul lor cel întunecat îl surpă, că puternic este duhul credinței înaintea Mea, și prin acest duh slăvit se cunosc fiii lui Dumnezeu între fiii oamenilor pe pământ, și se cunosc lucrările Mele prin ei și cu ei, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2010

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie,
izvorătorul de mir*

Venirea Domnului cuvânt este împlinirea proorociilor sfinților. Îndemn la post și rugăciune și nădejde în Dumnezeu. Pilda Iuditei. Negrija de Dumnezeu a omului împământit. Îmbărbătare pentru biruința împotriva întunericului. Îndemn la rugăciune pentru curățirea fărădelegii din biserică.

O, zi de sărbătoare și de venire a Mea cuvânt pe pământ cu sfinții Mei, și lucrez cu milă, căci găesc neputință în porți. E zi de dor, căci sfinții sunt mistuiți de dor pentru venirea Mea cuvânt peste pământ, iar Eu, Domnul, Îmi întăresc porțile ca să intru în cartea Mea cea de azi și să grăiesc cu tine, popor al cuvântului Meu, și să spun, tată, la cei nedumeriți, care se întreabă despre împlinirile proorociilor sfinților și ale slavei Mele peste neamul român, să le spun Eu lor că venirea Mea acum cuvânt la tine ca să păstoresc cu el, este împlinirea proorociilor sfinților Mei, care au grăit în Duhul Sfânt și au așezat pe pământ descoperirea lor, căci după șapte mii cinci sute de ani de la facerea lumii Eu, Domnul Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, am început să sun din trâmbița Mea și să cobor strigarea Mea aproape de urechea omului ca să înțeleagă el că a venit vremea Fiului lui Dumnezeu, a glasului Lui auzit de om și mai ales de cei din morminte, după cum Eu am cuvântat că va veni această vreme peste vii și peste morți ca să pregătesc prin cuvânt vremea învierii, că nu poate să treacă și să nu se îplinească tot cuvântul Meu așa cum a fost el grăit.

O, e zi de iubire și de dor, iar Eu, Domnul, bindecuvintez cu dor încă de pe acum ziua de serbare a îngerilor Mei, când dorul după izvorul Meu îi va strânge pe cei ce așteaptă această zi să vină, și când Eu îi voi îmbrățișa în cuvânt și voi sta cu ei la masă, că masă de praznic sfânt am făcut Eu din pământul grădinilor Mele cu tine, popor de la izvor. O, pregătește-ți iubirea și puterea ei ca să-Mi gătești masă de prăznuire, tată, și să te gătești tu frumos cu podoabele Duhului Sfânt și să stăm întru întâmpinarea celor plini de dor, și apoi să stăm cu ei la masă, iar Eu le fac chemare încă de pe acum lor, și le fac chemare și la cei ce așteaptă învierea și vor sta cu noi la masă plini de dor și ei, iar între sfinții Mei, voi avea grăirea trâmbiței Mele Verginica și a păstorului Daniel, prin care Mi-am păstorit multă vreme poporul cel de azi, și pe care l-am petrecut noi acum un an spre ceata sfinților rugători, ceas în care neamul român era în grea cumpănă și avea nevoie de ajutor din cer și de pe pământ, din mâna Mea ajutor, și când i-am mai adăugat un mare rugător între sfinți la vremea potrivită cu încercarea lui.

O, poporule tată, e mare de tot lucrarea Mea cu tine și e mare lucrul care-l lucrez cu tine, și din rămurea în rămurea am

coborât ca să-ți grăiesc și ca să nu te părăsesc și ca să te hrănesc din cer, tată, pe mai departe, iar cei de pe pământ nu știu să audă și să vadă nașterea cuvântului Meu în mijlocul tău, și se petrece ca și pe vremea când Eu am venit pe pământ născut din mamă Fecioară acum două mii de ani și n-au știut taina lui Dumnezeu decât puțini în vremea aceea, iar dacă au mai și aflat-o, nu știau cum s-o stingă mai bine, cum s-o șteargă de pe pământ, dar nu se poate omul să umble la tainele lui Dumnezeu și să le strice, ci poate doar să-și vatăme viața gândind că el poate. O, câți n-au dat să stingă de pe pământ și lucrarea Mea cu tine, dar toți s-au vătămat și se vor vătăma, chiar dacă ei nu știu să socotească așa, căci cine se iubește pe sine și arată așa prin faptele lui, acela n-are de unde să aibă cunoștință de Dumnezeu și de tainele lui Dumnezeu așa cum se cuvine, că nici nu caută aceasta unul ca acela, ci ale sale dintru ale sale își ia, și tot așa și pricepe, iar învierea lui stă tot mai departe de el, fiindcă mare taină este învierea omului acum, și în veacul ce va să fie, veacul celor înviați și al celor ce înviază unul după altul prin puterea Mea, prin iubirea Mea pentru omul care vine pe lume pentru înviere, numai să știe el să învețe de la Dumnezeu și nu de la el și nu de la om taina învierii, taina lui Dumnezeu cu omul pe pământ, după ce Eu, Domnul, Eu și cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Eu și cu sfinții Mei, noi le facem pe toate în locul celor vechi, care trec trosnind, precum este scris să se îplinească așa. Amin.

Acum bindecuvintez călătoria și duhul cel bun al celor ce vor veni la izvor, la masa Mea de cuvânt și de întâlnire cu îngerii și cu sfinții și cu cei înviați și în drum spre înviere, căci Eu, Domnul, gătesc din cer această sărbătoare, iar tu, de pe pământ, poporul Meu. Cale cu îngeri mângâietori și veghetori și călători împreună le dau celor ce se vor strânge lângă Mine și lângă tine, fiule care-Mi slujești zilelor slavei Mele cea plină de cuvânt, căci slava Mea este cuvântul și este iubirea lui, măi tată, că se împlinesc proorociile sfinților Mei, care au văzut de departe lucrarea Mea în mijlocul neamului român acum, la sfârșit de timp, și au dat-o de știre că va fi, dar ca și pe vremea nașterii Mele dorm toți într-ale lor și n-au credință și n-au pricepere pentru tainele lui Dumnezeu, care vin și se lucrează pe pământ sub vălul umilinței, departe de vederea și de înțelegerea omului necredincios și care ale sale dintru ale sale ia, și tot așa și rumegă apoi.

O, e vreme de duh de rugăciune, poporul Meu. Vreau, tată, să se ridice rugăciune pentru biruința slavei Mele pe pământul român acum, la sfârșit de timp, după cum sunt proorociile cele scrise pentru el, și vreau, fiule, ca toți cei adunați să se facă un duh și o rugăciune toți înaintea Mea lângă tine în ziua aceea, când sfinții și îngerii și toți cei înviați și în drum spre înviere vor fi aici și vor sta alături cu rugăciunea care va striga la Mine pentru împlinirile Mele acum, pentru biruința Mea peste întunericul omului, căci sunt Mieluțul Tatălui, și este scris să fiu biruitor. Amin.

Mi-am pregătit acum cuvântul tot pentru ziua aceasta și las din el jumătate spre sfârșitul zilei, că am neputință în porți și Mă las cu milă, ca să pot să-Mi așez cuvântul tot.

O, trebuie multă și mare credință pusă în lucru pentru lucrarea Mea cea tainică în mijlocul acestui neam, căci e de curățat din el duhul și trupul trufiei, că acest duh se zbate din rășputeri să nu piardă câștigul său. Eu însă am de câștigat suflete pentru înviere și pentru ca să am fii moștenitori slavei care vine, cerul cel nou și pământul cel nou, taină mare și mult lucrătoare acum, și pe care trudă au părăsit-o cei ce n-au știut să creadă și să nădăjduiască prin răbdare în cuvântul Meu rostit

din gura Mea pentru împlinirea lui. Eu, Domnul, Eu, și nu altcineva, Eu sunt Cel ce conduc acest ospăț, așa cum și la Sfânta Liturghie lucrez, așa cum am lucrat și la masa cinei cea de taină cu ucenicii Mei, și nu trebuie să se iasă afară de la această masă mai înainte de binecuvântarea de sfârșit, căci Iuda după ce a primit cina, a ieșit afară de la masă mai înainte de ridicarea mesei, și așa pildă rea sunt toți cei care ies afară de la masa Mea de cuvânt, și iată, n-a crezut poporul Meu când Eu spuneam că cine pleacă din popor, iese afară ca Iuda și se face vânzător prin ieșirea lui de la masa Mea.

O, e mare încercarea cea de la satana în vremea aceasta, și trebuie în poporul Meu post și rugăciune mai cu putere decât până acum, căci s-a luat apa de pe pământ și se lasă înșelați oamenii pentru lepădarea de credință și de nădejde, dar Eu, Domnul, voiesc să îmbărbătez pe tot omul să nădăjduiască în Dumnezeu cu post și cu rugăciune și să nu facă așa cum a dat poporul Israel să facă în vremea când dușmanul i-a închis izvorul de apă ca să piară de sete Israel, dar cel ce în Israel a avut bogăție de post și de rugăciune, a biruit lașitatea poporului și a adus izbăvire în Israel, căci a crezut în Dumnezeu inimioara aceea mare din mijlocul poporului ales și a înduplecat spre pocăință pe căpeteniile poporului, muștrând ea cu blândețe pentru păcatul șovăirii și al deznădejdii și înduplecând pe Domnul, prin credința ei, pentru salvarea poporului încercat cu pieirea lui.

O, e nevoie de ucenici, dar și de biruință, căci odată cu încercarea vine și puterea de biruință, numai să aibă Domnul fii credincioși cu putere, căci puterea de biruință stă în mâna Mea, nu în mâna omului dușman, și vreau să pot prin fii credincioși, că vreau să Mă slăvesc cu putere de cuvânt peste neamul român, că el trebuie să se trezească și să audă glasul Meu și să creadă și să îplinească el slava Mea cu el, după cum sfinții au proorocit că va fi. Amin.

O, aș face minuni cu tine, poporul Meu, dar dacă aș face așa v-ar prizoni mai-marii de peste oameni, ca și pe Mine, că iată-i cum se zbat pentru bucașica lor, pentru lăcomia lor de bani și de slavă și de plăceri, care apun odată cu ei și stau apoi cu ei la judecată înaintea Mea, când se vor vedea neputincioși și își vor vedea prostia și deșertăciunea vieții lor pe pământ, căci precum a căzut Lucifer prin păcatul trufiei, așa cad cei trufași și pierd lupta spre sfârșitul ei, căci Lucifer a tot dat de-atunci să-i cadă pe oameni, să-i cadă de la Dumnezeu, iar plata lui este pierderea luptei și disprețul tuturor. O, ce va face, oare, cel ce a fost fiu al poporului Meu, și din fiu s-a făcut lucifer ca să tragă fii de pe calea Mea, lucrând cu mânie și cu prostie lucrarea lui Lucifer? O, n-au voit toți care au fost, n-au voit toți să fie una cu toți ai Mei cu care Mă port, n-au voit să fie una așa cum Eu sunt una cu Tatăl și cu Duhul Sfânt! O, ce să le fac dacă n-au voit? Au venit, au intrat, au stat și au mâncat și s-au dat mari, și au ieșit mai înainte de la masa de praznic, și nu vor fi fericiți cei ce au făcut așa dacă duhul cel mare al pocăinței nu-i va birui pe ei mai înainte să nu mai poată ei nimic pentru învierea lor, pentru punerea lor la loc, prin duhul umilinței lucrător în ei cu putere.

Acum povățuiesc pe tot poporul Meu spre duh de pocăință, căci dacă fiecare ar avea grijă să-și vadă păcatele sale, n-ar mai căuta să-l prigonească pe fratele său și să-i împiedice mersul, și M-ar lăsa pe Mine să stau judecător și vindecător, iar el ar sta în pocăință spre iertarea păcatelor lui, că nu este om care să știe inima și viața altui om, ci numai Eu sunt Cel ce știu, și socotesc ca Dumnezeu și nu ca omul, căci omul este mândru și nu dă să se vindece de acest păcat, și de aceea

umblă el să vâneze sufletul fratelui său și să calce peste el.

O, fiilor, ne întoarcem în carte ca să sfârșim tot cuvântul Meu din ziua aceasta, iar ucenicul Meu Dimitrie va sta lângă Mine în cuvânt, dar acum el spune așa:

— **E**u sunt ucenicul Tău, iar Tu ești Dumnezeuul meu, o, Doamne, și fericit a fost duhul meu când mărturisitorul meu și al Tău Te-a numit pe Tine Dumnezeuul meu și, plecând la luptă asupra vrăjmașului creștinilor, a zis: Dumnezeuul lui Dimitrie, ajută-mă în luptă!

Și voi grăi de lângă Tine poporului Tău în ziua mea de serbare între sfinți, căci Tu, Iisuse, ești Domnul Dumnezeuul meu. Amin.

— **N**e întoarcem în carte și vom grăi în mijlocul poporului Meu, o, ucenicul Meu mărturisitor! Râvnă de ucenic înflăcărat doresc să aibă toți fiii poporului Meu, că e vremea să știe fiii oamenilor că Eu sunt Dumnezeuul lor și sunt cu ei și sunt. Pace ție, și iarăși cu pace vom grăi în ziua ta de serbare între sfinți. Amin.

*

Să legăm firul cuvântului Meu și să așezăm în carte tot cuvântul sărbătorii de azi, căci găsec veghe în porți pentru intrarea Mea. Cobor cu mult dor când vin să cuvintez, și vin pe calea cuvântului și nu se poate nimeni ascunde de Mine când cuvintez, și toată firea tresare când glasul Meu grăiește și se aude, iar în cer, sus, oștirile cerești și îngerești văd file de Scriptură împlinindu-se pe pământ, așa cum au fost scrise să se îplinească în zilele cele de apoi, și se hrănește oștirea Mea cu slava Mea și a ei, slava cea nevăzută de pe pământ, de cei pământești, dar descoperită de la Duhul Sfânt celor ce-și suie privirea la Dumnezeu ca să fie ei cu Domnul pe pământ și nu cu lumea aceasta, care nu are nimic din Dumnezeu în ea, precum Dumnezeu din ea nu are.

E mare orbirea celor ce sunt pe pământ și trăiesc fără cer peste viața lor cea trecătoare! Dacă omul ar vedea cât de mult cer îi trebuie lui pe pământ ca să se apropie de mântuirea lui și să nu piară, o, ar lăsa el pe toate cele lumești și pe sine însuși s-ar lăsa cu totul și s-ar face locaș al cerului și ar avea Domnul casă la el și s-ar arăta lui cu slava Lui, așa cum S-a arătat ucenicilor Lui pe muntele Tabor pe când ei erau în pregătire, în școală cerească pentru viața lor cu Mine pe pământ, pentru cunoștința lui Dumnezeu în ei. O, cu cine să mai lucrez Eu așa lucrările Mele pe pământ, file de Scriptură, ca să le împlinesc pe ele cu omul, așa cum Tatăl M-a trimis să lucrez? Face omul școală multă ca să iasă din școală slujitor de Dumnezeu și de cele sfinte ale Lui, dar pe fereastră nu învață să se uite el, nu învață să se uite în Scripturi și să înțeleagă ce lucrări a lucrat din ele Dumnezeu și ce mai are de lucrat azi și mâine.

O, unde să mai găsec Eu credință pe pământ? S-a împământit omul și trăiește fără Mine pe lume, iar spre sfârșitul lui își pregătește loc în cimitir ca să aibă, și nu se socotește pentru trecerea lui, pentru această cale, la care nu-l ajută trupul așa cum l-a ajutat pe pământ, și atunci duhul lui plânge, vede și plânge fără de strânsură, fără de merinde pe calea care i se deschide, și plânge atunci duhul omului și plânge și Dumnezeu și se îplinește plânsul durerii, căci plânsul de fericire cu Mine nu-l cunoaște omul în viața lui pe pământ ca să crească flori cerești din el pentru calea omului spre locașurile de sus.

Vin cei plecați, că le-am făcut chemarea să vină la praznicul cuvântului Meu, și lacrima duhului lor va fi tot o bucurie în ziua când vor petrece ei cu Mine și cu tine la masa de

serbare pentru îngeri, poporul Meu, și dacă ar ști cei de pe pământ câtă alinare înseamnă o clipă de bucurie pentru cei plecați, ar trăi oamenii numai pentru învierea morților lor, numai pentru viața cea fericită a celor ce nu și-au agonisit-o de pe pământ ca să aibă ei în vremea plecării lor. Viața cea cu Dumnezeu trăită, aceea este cea care îl poate însoți pe om pe calea lui apoi spre palatul ceresc, când îngerii vin și-l duc pe el la locul cel veșnic. Desfătarea pe care o are omul între el și Domnul pe pământ, aceea este bucuria care-l poate însoți pe el, care-l poate mângâia pe el apoi ca agoniseală a lui.

Iată, poporul Meu, se pregătesc de sărbătoare cei înviați și cei în drum spre înviere, și mare bogăție e pe ei un strop de alin, și mare nădejde se suie la ei de la voi! O, fiilor, Eu pentru învierea morților am venit pe pământ cu lucrarea Mea de cuvânt acum la voi, și-Mi aud glasul morții din morminte, tată, și v-am pus să vestiți neamurilor pământului cuvântul care iese din gura Mea. Proorocie împlinită este cuvântul Meu cel de azi cu voi și toiag de păstor este el pentru cel ce iubește viața cea veșnică a lui pe pământ și în el. O, împarte-Mă, poporul Meu, că te-am făcut semănător pe pământ și nu știu oamenii taina Mea cu tine, căci sunt pierduți într-ale lor, iar ale Mele vin și se țin după ei ca să le deschidă inima și apoi mintea ca să priceapă că vin pe pământ împliniri de Scripturi peste ei și-i iau pe neașteptate aceste împliniri, căci nu sunt pregătiți ca să vină Domnul la ei. Stă satana în calea omului cu toate ale lui, căci omul slujitor lui satana a deschis larg fereastra și a vopsit-o cu toate vopselele și l-a așezat pe om în fața ferestrei lui și se uită omul, se uită mereu și uită de el și uită de Dumnezeu și de rugăciune și de priveghere pentru venirea Mea cea tainică mai întâi, și apoi cu mare pompă cerească, pentru unii cu foc, iar pentru unii cu adiere de Duh Sfânt, cu alin și cu strălucirea Mea cea dulce pentru cei mântuiți, pentru cei credincioși și care cu credincioșie Îmi slujesc, așteptându-Mi arătarea. Amin.

Îi voi spune omului cum se împlinesc Scripturile în vremea aceasta și vor înțelege cei înțelepți, iar cei ce iubesc fărădelegea nu vor pricepe cele scrise în cartea Mea cea de ieri, și în cea de azi, în care, iată, intru și Mă așez în ea cu tot cuvântul Meu cel de azi pentru om, și pe care-l soarbe cu nesaț oastea cerească, cerul de sfinți și de îngeri, oștirea Mea, cu care mereu vin și biruiesc pe pământ pentru omul care stă de partea Mea în lupta Mea cu vrăjmașii cerului, cu vrăjmașii lui Dumnezeu. Amin.

— **O**, Împărate, Doamne al oștirilor de sfinți și de îngeri, slavă atotputerniciei Tale miloase în cer și pe pământ, că mereu ai așteptat să se întoarcă la Tine omul și să ștergi din dreptul lui pedeapsa care și-o strânge pentru viața lui cea de veci! La începutul cuvântului meu acum, rostesc rugăciune Ție, să cobori așa cum ai coborât în mine iubire și zel sfânt pentru mărturisirea Ta, Doamne, și peste mulți să cobori așa în zilele acestea, ca să se înmulțească numărul mărturisitorilor Țăi, o, Doamne, că fără duhul mărturisirii între oamenii care nu văd nimic, nu poți să deschizi ochii lor. O, nu aștepta să poată omul, să vadă omul, că e mare întunericul pe pământ, căci omul care slujește minciunii are multe unelte nimicitoare de duhul din om, are fereastră largă în fața tuturor și se arată la toți și le ține mintea și ochii mari la el, că e împărat mare pe pământ omul minciunii și are rădăcini adânci de tot încă de pe vremea lui Cain din om în om. Noi, sfinții Țăi, ne aplecăm cu rugăciune înaintea Ta, că fără rugăciune cu strigare din cer și de pe pământ deodată nu se mai teme satana, ci se obrăznicește și mai mult înaintea Ta.

Grăiesc poporului Țău, Doamne, și pentru care Te rog

dintre sfinți să-i dai lui ocrotire mare și s-o vadă el și să Te slăvească el pe pământ ca să-Ți ajungă, Doamne, că nu mai este în oameni dragoste pentru Tine ca să-Ți placă ea, ci este ea numai aici, la poporul Țău, în care Tu Îți găsești plăcerea, iar noi vedem aceasta și ni se alină duhul pentru mila de Tine, o, Doamne atât de părăsit pe pământ, căci oamenii iubesc pe satana pe pământ și în zadar Îți spun ei Ție Tată.

O, popor mărturisitor, apleacă-te adânc în tine ca să vezi dacă-I ajunge Domnului de la tine mângâierea pentru ranele Lui, pentru durerea Lui, și fă-te tu în toată vremea tot o mângâiere pentru El, tot un sprijin pentru venirea Lui, și vei fi mai mare ca noi, căci Domnul e în grea durere în acest timp greu, când satana dă să biruiască el cerul și pământul, așa cum și-a pus de gând de la început. O, fiți ascuțiți cu înțelepciunea ca să pricepeți cât însemnați voi pentru cer acum, pentru Domnul în vremea aceasta de cumpănă, de luptă aprigă a oastei satanei împotriva împărăției lui Dumnezeu pe pământ! Faceți să vă strălucească armele cu care luptați pentru Domnul și pentru oameni, ca să se teamă satana de strălucirea lor, de lumina pe care o dau ele pe calea luptei voastre pentru Domnul, căci noi am luptat la mijlocul luptei cea pentru Hristos, dar voi ați ajuns sfârșitul luptei, și trebuie lumină mare să fie, iar armele trebuie să vă fie făclii de lumină în vremea luptei cu întunericul omului cel despărțit de Dumnezeu și slugă a satanei, care a cuprins tot trupul și se arată biruitor peste tot.

O, nu te teme că ești micuță, oaste de ucenici micuți și credincioși! O, nu te teme tu! Eu am fost singur, singurel în mijlocul slujitorilor întunericului, singur de partea Domnului, și am ieșit biruitor pentru Domnul peste ei și sunt cu Domnul și cu oștirea cerească cu tot ajutorul pentru cei ce sunt ai Domnului pe pământ mărturisitori. Postul și rugăciunea cea fierbinte lângă post, așa cum Domnul v-a rânduit vouă viața cu El, acestea au putere pentru Domnul acum pe pământ în lupta cu întunericul vremii, căci una este să vrea omul să facă acestea, și alta este să-i spună lui Fiul lui Dumnezeu, așa cum v-a spus vouă ce să lucrați și cu ce să vă hrăniți pentru vremea aceasta.

Nimeni din poporul cel pus la pregătit să nu se întristeze pentru hrana cerută de Domnul s-o folosească cei credincioși, hrană fără de carne, fără de ouă sau lapte sau pește, căci Daniel proorocul și oastea lui micuță când au luptat împotriva împăratului păgân, așa au biruit ei, așa, ca voi, așa cum vă spune vouă Fiul lui Dumnezeu să trăiți și să biruiți, iar voi așa să împliniți și așa să biruiți, ca Domnul, Care a biruit lumea, și tot așa vă învață și pe voi să biruiți, întâi trupul, și apoi lumea toată pentru dragostea de Domnul, așa cum și pe mine dragostea de El m-a hrănit și mi-a dat putere pentru El. O, sunteți cei mai scumpi între români. Copii de aur sunteți în mijlocul acestui neam, și se mângâie în cer neamul român cel între sfinți sălășluit, se bucură de așa mlădițe, și nădejdea lor e mare când văd ei acum pământul român ridicat de Fiul lui Dumnezeu la nume de nou Ierusalim, țara venirii Domnului cu Ierusalimul cel de sus, cu a doua Lui venire cuvânt peste pământ cu sfinții și cu îngerii, precum era și la început în rai cuvântul Său peste om.

Îmbărbătare vă dau! Oastea sfinților se poartă cu voi între pământ și cer cu mare stăruință pentru biruința Domnului acum, când El vine și așează cu cuvântul Său împliniri de Scripturi pe pământ prin voi, și nu mai e nici un om deștept între oameni ca să vadă și să vă vadă pe voi și să mărturisească împlinirea proorociilor venirii Domnului în țara Lui cea de la sfârșit de timp, și pe care au văzut-o sfinții și au vestit-o așa, ba și celor fără de viață sfântă le-a descoperit Dumnezeu taina

pământului român la sfârșit de timp. O, fiți mari cu credința și cu iubirea și cu împlinirea iubirii! Iar Tu, Fiule al Tatălui, Domnul meu și Dumnezeul meu, împlinește prin ei toată plata credinței noastre, căci noi am nădăjduit prin credință, și dă-ne, Doamne, plinătatea bucuriei Tale, căci pentru bucuria Ta noi am mărturisit și am luptat pe pământ. Amin.

— **A** cum Eu, Domnul, le spun tuturor că este înviere, că iată-i pe sfinți mărturisind de lângă Mine din cer lucrarea Mea pe pământ cu oamenii, căci sfinții Mei au purtat trup pe pământ și sunt acum în slava Mea și sunt nesticăcioși precum Eu sunt, și haina nesticăciunii au pe ei, după cum este scrisă fila cea din Scripturi despre îmbrăcarea cea întru nesticăciune a trupurilor duhovnicești în care a locuit și locuiește Duhul Sfânt pe veci de veci. Amin.

Se roagă Mie acum dintre sfinți sfântul care-și odihnește trupul pe pământul român și care-și are în calendar ziua lui de serbare lângă ziua mucenicului mărturisitor Dimitrie, și tot așa și numele îl are acest sfânt veghetor pentru neamul român în cetatea Bucureștiului, și-Mi spune el așa:

— **S**uferința duhului meu e mare, Doamne. Stau în mijlocul Babilonului și mi-e duhul și trupul tot o durere și nu înțelege omul de rând cum vine aceasta, că vin oameni și-și lasă durerile deasupra trupului meu cel în cetate așezat și mă doare duhul și trupul meu cel ceresc. Stau în mijlocul Babilonului și plâng a jale, că jale mare se suie la Tine de la toți cei ce slujesc în biserici fără să-Ți urmeze cu viața, și de la care mulți, mulți se îmbolnăvesc cu credința și cu fapta, că nu poate bolnavul să-l vindece pe cel bolnav, iar cei ce suferă pe pământ de la despărțirea de Tine a lor, n-au vindecători, n-au oameni de cărare spre Tine pentru ei. Mă doare de pe pământ și până în cer, și fărădelegea e stăpână mare și pe străzi și în biserici, și eu plâng și dau să-Ți cer cu rugă, curăță fărădelegea din biserici și din locașurile numite așa și dă-le oamenilor să știe ce înseamnă biserică, și oprește-i apoi pe cei mari și tari prin numele lor, o, oprește-i să mai zidească biserici și întoarce-i pe ei mai întâi pe cărările Tale sfinte, ca să învețe ei de la Tine că omul este biserică Ta, odihna Ta, nu zidirile care nu Te pot cuprinde, Doamne! O, oprește-i pe maimarii din biserici și nu-i lăsa să mai facă zidiri în numele Tău fără ca Tu să le spui să facă! Ia-le cărma din mână și cârmuiește-i Tu și pe ei, că ei nu duc pe oameni la lumină, nu-i duc la Tine, și sunt necăjiți oamenii, Doamne, și merg fără de Domnul pe pământ!

Ia rugăciunea mea și împlinește-o pe ea, o, Bunule Doamne al rugătorilor cei sfinți înaintea Ta și dă-mi și mie izbăvirea de durere și ridică-mă în văzduh, că pe pământ e fărădelegea cu pașii ei peste tot și nu mai e drum curat și înflorit, ci e numai pământ tare, în care nimic nu mai are viață și față! O, dă-le sfinților Tăi mângâiere în lacrimi și ieși deasupra, o, ieși biruitor pe pământul român cu lucrarea Ta cea de la sfârșit de timp, cea de nou Ierusalim, așa cum au proorocit-o sfinții pe România Ta, ca să crească via Ta apoi pe pământ și să faci vin nou, Doamne, că a venit această vreme și mulți sfinți au vestit-o că va fi și că Tu vei fi Păstor, din mijlocul neamului român păstorind cu toiagul cuvântului Tău cel de la sfârșit de timp! O, mi-e tare jale, și așa mă rog Ție, Păstorule milos și lipsit de oi și de cioban de oi! Și acum mă aplec și-Ți mulțumesc că mi-ai făcut loc să-mi spun durerea și să aduc rugăciunea mea înaintea Ta. Amin.

— **O**sfinți ai Mei îndurerați, din unii în alții, ați purtat voi fața Mea și viața Mea în voi pe pământ. Plângem cu durere pentru neamul omenesc cel de

la sfârșit de timp, dar Eu am popor pus deoparte din neamul român și tainic Îmi pregătesc cu el împlinirile cele de pe urmă, și apoi Mă voi arăta. Grăiesc cuvântul Meu poporului Meu, și în mijlocul lui vin cu voi, ca să grăiți și voi peste pământ. Să se înfricoșeze cei ce aud cum dau Eu de știre taina Mea cu poporul cuvântului Meu cel de azi pe pământul român! Să fie plini de sfială cerească cei ce aud și stau față în față cu Domnul și cu sfinții prin cuvântul cel de azi al Meu și al sfinților Mei! Amin.

Tu, poporul Meu de la izvorul Meu de cuvânt, să stai, tată, plin de nădejde în grădinile Mele cu tine și să fii popor de rugăciune tainică între tine și Mine, căci toate prin credință și prin rugăciune se înfăptuiesc și se sfințesc, precum este scris. Iată, acum ne pregătim de praznic sfânt și de lucrare sfântă peste cei ce se vor aduna lângă Mine și lângă tine la izvorul Meu de cuvânt. Fii, tată, cu nădejde, căci Eu sunt cu puterea.

Le văd inimioarele zvâcnind în cei ce se găsesc cu pasul și cu duhul să vină la izvorul Meu de cuvânt, la masă de praznic cerul și pământul laolaltă în grădinile Mele cu tine, fiule poporul Meu. O, te învăluiesc în cuvânt de binecuvântare, tată. Ajutorul tău vine de la Mine, căci și tu stai ajutor al Meu și-Mi ajuți venirea. Sărutul Meu îți pecetluiește fruntea, copil de la sfârșit de timp, căci începutul Meu cel nou este cu tine și cu Mine pe pământ.

O, sfințească-se numele Meu prin tine pe pământ precum în cer, căci tu, poporul Meu, ești rodul cuvântului Meu cel de azi, ești via Mea, ești fructul Meu pe masa Tatălui Meu și ești pe pământ împărăția Mea, iar Eu sunt Împăratul tău, o, poporul Meu, popor cu Împărat din cer peste tine și peste cetatea ta pe pământ acum! Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2010

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Domnul S-a născut prunc ca să dea pildă omului să fie mic. Omul sfânt rămâne pe pământ după curățirea pământului. Rugăciunea lui Adam pentru învierea oamenilor. Păstorul Daniel îndeamnă din cer poporul la pocăință.

Pe cale de îngeri Îmi cobor glasul și pe tron de heruvimi stau, și slava Mea este cuvântul, iar cetele îngerești Îmi cântă ca în cer: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Atotțiitorul, Cel ce era și Cel ce este și Cel ce vine! Amin.

Eu sunt Cel ce sunt! Sunt Domnul Iisus Hristos și Mă mărturisesc pe Mine Însumi cine sunt, căci Tatăl Meu Savaot Mi-a dat toată puterea în cer și pe pământ, fiindcă M-am coborât din cer pentru om și M-am întrupat în Fecioară ca să Mă nasc Prunc mic și să-i dau omului pildă să fie mic și să crească tot așa, să nu crească mare, că el așa a crescut și așa crește și nu rămâne statornic omul, că nu are căpetenie peste el ca să învețe să fie mic, să fie statornic, să aibă viață în slavă, în ascultare ca a îngerilor, care au căpetenie peste ei și sunt în slavă, în mare slavă, în mare aplecare, și tot așa și lucrare. Amin.

Cobor la izvor, cobor cu îngerii și cu izvor de cuvânt. Cu slavă de îngeri cobor și întâmpin pe poporul adunat în jurul slavei Mele în zi de sărbătoare pentru îngeri, care cu freamătul lor mângâie tainic creștetul aplecat al celor ce au venit la sărbătoare îngerească în grădinile Mele cu poporul Meu cel jertfitor slavei venirii Mele cuvânt pe pământ, când Tatăl, iată, Mă trimite să Mă fac cuvânt de foc și să-l curăț cu el pe om pentru venirea Mea, și stau în grădinile Mele cu tine cuvânt, poporul Meu, și hrănesc, fiule, inimioarele care Mă strâng în ele ca să le dau putere să se facă sfinții Domnului.

Acum două mii de ani am venit și am lucrat ca atunci,

iar acum vin și lucrez cu mult cuvânt spre facerea omului și îi cer lui să treacă prin apă și să nu piară, să treacă prin foc și să nu ardă, că la potopul cu apă a pierit tot omul, și la foc tot așa, dar acum vreau sfânt să se facă cel ce vine la Mine, că vreau să rămân cu el după ce mânia va trece, căci Noe a scăpat dimpreună cu cei ce au ascultat de Mine și de el, iar ceilalți au pierit, iar tinerii în cuptorul de foc în văpaie aruncați au scăpat, pentru că au ascultat de Mine și de căpetenia lor. Adam însă nu și-a pregătit salvarea nici măcar în rai fiind, ci și-a pregătit neascultarea, și iată ce înseamnă trupul, carnea și sângele, care sunt trup!

O, pe pământ e numai foc și toți oamenii ard în el, și e numai ape și toți pier în valuri, ca la potop, și e numai sânge, numai fire pe pământ.

Mă fac cuvânt de slavă pentru îngeri, căci cetele îngerești au ziua lor de serbare prin biserică, și îngerii au căpetenie peste ei și sunt ei slava Mea prin ascultare de căpeteniile de peste ei. Mihail, căpetenia oștirii Domnului, îngerul Meu, strigă acum peste cei ce iubesc cuvântul Meu: Să stați bine și cu frică și cu mare luare-aminte să stați și să ascultați, că e vreme cu căderi și cu încăpățănare pentru necredință și pentru trădări și pentru căderi, iar Domnul vă învață salvarea! Amin.

O, popor adunat lângă poporul Meu cel de la izvor, am pus acum două mii de ani o întrebare ucenicilor Mei cei de atunci și le-am zis lor: «*Cine zic oamenii că sunt Eu?*». Vă pun și vouă această întrebare acum, iar voi dați răspuns și spuneți-Mi cine ziceți voi că sunt Eu, Cel ce grăiesc? O, Eu sunt Cel ce am fost hărăzit de Tatăl Meu prin cuvântul cel proorocesc al Duhului Sfânt că voi fi spre ridicarea și spre căderea multora, și iată, așa sunt. Cei cu inimă de evreu Mă disprețuiesc și zic că de la ei putere se dau Mesia cei care Mă așează în carte cuvânt în zilele acestea. Alții spun că nu pot cuprinde ei adevărul despre acest cuvânt, iar alții Mă aud și Mă mărturisesc că Eu sunt Hristosul, Mântuitorul celor credincioși. Dar voi cine ziceți că sunt Eu, Cel ce grăiesc vouă? O, ce să fac cu cei ce nu Mă primesc Mântuitor peste ei prin acest cuvânt ieșit din gura Mea și care se face carte pe pământ?

O, pace vouă, și fiți credincioși! Oștirea îngerilor e tot un freamăt aici, în văzduhul colinei slavei Mele cu poporul Meu slujitor venirii Mele acum cuvânt pe pământ. Pace vouă, și fiți ca îngerii, căci îngerii au căpetenie, și așa se fac ei slava Mea, iar văzduhul tresaltă de lucrarea slavei! O, nu numai îngerii trebuie să aibă căpetenie, ci mai mult oamenii trebuie să aibă, ca să se facă ei slava Mea. Arhangheli trebuie să fie și între oameni, ca și între îngeri, dar trebuie să fie bine învățați și înțeleasă căderea îngerilor și să fie veghe pentru înțelepciune, ca nu cumva vreo căpetenie de peste oamenii cei credincioși să se înalțe ca să cadă și să atragă spre cădere ceata lui toată, că e de dat răspuns la Dumnezeu pentru umilință sau pentru semeție, și apoi e de primit plată pentru faptă, pentru credință sau pentru necredință, căci cel semeț își pierde când nu se gândește, își pierde credința și își pierde puterea, și-și pierde plata apoi.

O, pace vouă, și fiți credincioși, căci sunt la sărbătoare îngerească veniți sfinții și părinții, și sunt cei adormiți veniți la masa Mea cu îngerii și sunt ca frunza și ca iarba de mulți, căci Eu, Domnul, le-am făcut din vreme chemarea, iar ei așa au ascultat. Mihail, căpetenia oștirii Domnului, îngerul Meu și al poporului Meu, dă glas îngeresc sărbătorii de azi și strigă cu tărie:

— **S**lavă Ție, Doamne, că ai început să împărățești și să-Ți faci popor sfânt pe pământ

pentru venirea Ta! O, slavă Ție, Stăpâne al oștirilor Tale, că mare este darul poporului Țău de azi în români, căci pentru învierea morților Tu l-ai ales pe el și l-ai așezat la împlinirea Scripturilor Tale cele pentru răscumpărarea trupurilor, că mare este așteptarea celor ce așteaptă! O, să învețe cei ce vin să se facă popor al Țău pentru venirea Ta, să învețe de la îngeri, căci îngerii au căpetenie și sunt ei slava Ta! O, iată câtă sărbătoare de cuvânt, iar eu cârmuiesc în numele Țău masa de cuvânt din ziua aceasta a îngerilor și văd pe trâmbița Ta Verginica venită la popor, cu scump popor la masa Ta de cuvânt în mijlocul poporului Țău cel de pe pământ acum. Ea a venit, iar eu am privit și am așezat în ordine tot lucrul cuvântului de azi.

O, sună tu, trâmbița a Domnului, și dă acum rând cetei tale! Amin.

— **O**, binecuvântat ești, Doamne, că ai ales dintre oameni rugători Ție pe pământ și în cer pentru împlinirile Tale, prin cuvânt proorocesc rostite și pregătite ca să fie, iar eu am cu mine de mână la masa de azi a îngerilor, am pe păstorul Daniel, că multă vreme a păstorit el spre Tine turma care s-a ridicat din cuvântul Țău cel de azi! Acum un an eu, trâmbița Ta, am venit cu îngerul Țău și l-am adus înaintea Ta, ca să-l așezi pe el între sfinții Țăi rugători, că era vreme de grea cumpănă pentru neamul român, și mult a dorit acest păstor de suflete slava Ta lucrând și împlinindu-se în mijlocul acestui neam, după cum a crezut el de mult în cuvântul Țău, care a vestit-o pe țara română aleasă Ție de venire a Ta acum, la sfârșit de timp, Doamne.

O, hai, păstorule Daniel, ia-ți glasul cel păstrat în cer când Domnul ți l-a luat mai din vreme și hai să cuvintezi poporului de ieri și de azi, căci cine păstorește cu credință și cu nădejde pentru Domnul turma lui, acela nu moare niciodată, și moare numai cel ce vrea să moară. S-a scurs un an de când ne-am întâlnit între cei din cer, și vreau acum să împlinim grăire mare peste poporul acestui cuvânt. Ți-a fost dor să grăiești, o, ți-a fost dor! Mângâiere aș vrea să capeți acum de la grăirea pe care o așezi azi în cartea Domnului.

O, frumoasă este grăirea între cei din cer, și mare să fie credința și înțelepciunea celor ce ascultă acum pe păstorul Daniel, pe martorul cel credincios al lui Dumnezeu-Cuvântul pe pământ, Domnul, Care vine și grăiește acum în mijlocul unui popor credincios pe vatra neamului român. Amin.

— **O**, mi-e duhul cuprins de așteptare și de bucurie pentru poporul cel ascultător, după cum este și între îngeri această slavă, și mi-e duhul cuprins de durere pentru poporul care n-a avut răbdare, răbdare până la sfârșit, așa cum eu am avut și am. M-a chemat Domnul din lume pe când eram cuprins de ea și m-a luat și m-a curățat frumos și m-a făcut slugă a Sa ca să-L înțeleg și ca să-L urmez apoi cu toată ființa și vremea și ascultarea mea înaintea Sa pe pământ. M-am dat cu totul ascultării de acest cuvânt, iar râvna aceasta am dorit-o mereu în toți cei care au aflat izvorul lui Dumnezeu-Cuvântul, și din pricina acestei suferințe pline de așteptare și de răbdare am stăruit și cu blândete, și cu dojană peste cei greoi la mers și la putere pentru cele cerești, cerute de Domnul de la acest popor. Am pierdut mult și mereu, căci când Domnul pierdea, eu pierdeam ca și El, și suferința aceasta m-a apăsă ziua și noaptea și mă scotea din casă și strigam ca să mă audă cei ce făceau suferință. O, ce mare este suferința unui păstor de la cei ce nu pășesc frumos și curat după Domnul, și am suferit în casa mea această durere, și am suferit în fiecare casă de creștin depărtarea de Domnul a fiecăruia din cei ce au fost alăptați la acest

sân, la izvorul de cuvânt al Fiului lui Dumnezeu.

N-au stat frumos la crescut cei ce se nășteau în credință prin acest cuvânt. N-au stat mici, ci s-au mâniat pentru orice trezire, pe care dădeam mereu să le-o fac. Văd acum în cer, și din cer văd cât de mult pierd cei ce nu caută dojana peste viața lor, și mă doare în cer pentru tot ce n-am putut pentru viața fiilor acestui popor. Cei ce se nasc și se vor mai naște pentru Domnul prin acest cuvânt, să primească sfatul cel bun de a nu căuta bunătate pentru ei, ci altceva să caute ei, căci bunătatea nu-l poate pregăti pe om pentru cer, de vreme ce el, atât de semeț cum este, dă să aștepte pentru el daruri, pe care nu le merită și pe care nu e bine să și le dorească, ci e bine să stea în oștire cu căpetenie peste ea și în umilință fără margini să stea, iar pocăința cea de zi cu zi să-i fie cale de odihnă sufletului lui, că mare lucrare îi trebuie peste el celui ce vine să-L cunoască pe Domnul prin acest cuvânt și să se arate Lui, desfăcându-și învelișul său ca să fie văzut și vindecat pe dinăuntru, căci pe dinăuntru stau carii care rod în om mântuirea lui cea de la Domnul. Nu sunt pe pământ păstori care să-l lucreze pe dinăuntru pe cel ce vine să se dea Domnului, și omul este închis în sine și nu dă să dea drumul la ușă ca să intre vindecătorul și să-i cerceteze viața, și apoi fața.

O, aș sta de vorbă cu mulți frați, că mult am voit aceasta peste mulți când am putut să voiesc. Le-aș spune multora din poporul acestui cuvânt înțelesuri tainice, pe care ei n-au voit să le pătrundă cu Domnul, ci singuri au voit, și au greșit și greșesc, și prea mult greșesc. Le spun însă celor ce stau și se uită din lături la mersul Domnului și al cuvântului Său pe mai departe, și le spun să nu uite că în lucrarea mea de apostol înaintea Domnului eu am lăsat scris poporului epistole adevărate cu amănuntul pentru înțelesul cel de sus al tainelor care se împlinesc acum prin cuvântul Domnului și prin faptă, căci lucrarea de nou Ierusalim, pe care tot o așteaptă cei ce s-au îndărătnicit prin păcatul îngâmării, iat-o pe ea împlinindu-se și tot depănând pe acest caier împliniri, pe care numai cei ce vor să se păstreze orbi nu dau să vadă și să înțeleagă, căci nestatornicia cea de la nemulțumire i-a făcut pe ei să piardă și să tot piardă câștigul, pe care n-au știut să și-l agonisească, și pentru care le trebuia credință sfântă până la sfârșit, căci tainele lui Dumnezeu sunt taine, nu sunt din pământ sau din piatră sau din lemn sau din fier, ci sunt din duh și din Dumnezeu luate și înțelese și văzute, numai să fi voit să deslușească acest popor simbolurile toate, care ascund sub ele pe Domnul împlinitor pe pământ în acest cuvânt și prin acest popor credincios al bisericii de nou Ierusalim, căci prin credința celor credincioși Lui lucrează Domnul faptă împlinită. Mi-a dat Domnul să înțeleg și să văd și să mărturisesc, după ce prin grele încercări am trecut din partea celor necredincioși și răzvrățiți și nestatornici în iubire în vremea acestei lucrări.

Mi-e dor să grăiesc poporului pe cele neînțelese de el, de necredința lui, o, și-mi face Domnul semn că iarăși intră în carte la capătul sărbătorii și-mi va face punte spre popor cu adâncime de grăire, și acum aștept lângă trâmbița Lui, căpetenie în cer pentru cei între noi trecuți sus, și doresc să grăiesc copiilor mei după trup despre cumînțenia pe care le-o cer față de lucrarea cuvântului și de toate așezările Domnului, și, iarăși, doresc să aduc rugăciune Sfintei Treimi pentru patria română și pentru scump poporul de nou Ierusalim în mijlocul neamului român, că mult am mijlocit în cer când am plecat și când neamul român era în cumpănă mare pentru viața lui, pentru salvarea lui de sub capcana deschisă atunci ca să-i îngreueze lui și mai greu suferința prin care trece de o lungă bucată de timp.

Vă ating cu duh părintesc pe toți cei strănși la glasul cuvântului de sus și vă cer să învățați mersul cu căpetenie, că fără așa mers nu este biruință în Domnul, nu este, și este numai mers rătăcitor și amenințat în fel și chip pentru căderi și pentru trădări, și apoi pentru dureri.

O, mi-e dor să grăiesc, Doamne, mi-e dor. Amin.

— **O**, ție tare, tare dor, iar Eu, Domnul, voi face cale dorului tău cel sfânt spre popor. Alinul Meu îți șterge fruntea ostenită de așteptare, că voiesc să grăiești acestui popor despre taina învierii, taina celor înviați și în drum spre înviere, ca să știe cei ce dau să moară și să nu se joace de-a moartea, ci să înțeleagă ei taina învierii. Amin.

— **O**, Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Doamne, în cer și pe pământ cârmuind cu slavă, că taina slavei Tale o văd atât de frumos sfinții și îngerii Tăi! Eu, căpetenia oștirii Tale, văd pe omul cel întâi zidit de mâna Ta din pământ, îl văd acum cum îl plânge pe om. Suspină el și-l plânge pe omul care se desparte de Tine pentru păcat, după ce el a adus în trup păcatul când nu Te-a ascultat în rai, și iată-l cum Te roagă pentru învierea celor ce au greșit și au murit ca și el prin greșală, de la el și până azi, și strigă el la Tine cu rugă arzândă și zice:

— **A**propie, Doamne, slava învierii pentru toți cei care au greșit prin păcatul meu cel din rai! M-am despărțit de Tine pentru femeie și am iubit-o pe ea cu inima mea, și pe Tine Te-am părăsit, și nu mi-a fost de folos că am făcut așa, ci îmi este durere pentru fiecare om care cade prin păcatul meu, căci omul nu-și iubește femeia decât pentru păcat, iar Tu acum două mii de ani ai spus să-și iubească omul femeia așa cum Tu ai iubit biserica, căci taina căsătoriei s-a făcut păgânie și închinare la idolul plăcerilor și Te îndurerează omul și moare mereu prin păcat și cu păcat. O, iartă-i pe păcătoși și le dă lor darul vederii, că noi vedem acum lucrarea tainei învierii în mijlocul poporului Tău rugător pentru noi, cei care am murit prin păcat. O, miluiește gloata care așteaptă învierea și iertarea, Doamne, că Tu numai din mila pentru om pe toate le lucrezi. Plâng și-ți cer învierea tuturor, că ei porunca Ta așteaptă, și nădăjduiesc așteptând. Amin.

— **O**, vin curând, vin curând și le deschid ca să iasă! Vin curând. Amin.

Auzi, poporul Meu, auzi, tată, glasul celor din morminte! E zi de sărbătoare, fiule, și stau la masă îngerii și sfinții și cei ce așteaptă de dincolo cu dor.

Și acum mângâierea Mea se face dulce pentru cei ce au venit cu pasul până la izvor, la masă de îngeri. O, iubiți, iubiți viața cea trăită pentru venirea Mea, că Eu vă aștept pe deplin să-Mi ajutați venirea! Aplecați-vă pentru iubire și luați în auz tot ce doresc Eu în voi! Vă ies mereu în prag la sărbători cu slavă de nou Ierusalim și vă cuprind în cuvânt mângâios și Mă umplu de mângâiere de la voi de câte ori veniți la izvor și stau cu voi la masă! Iubiți această bucurie. Îngerul Meu Mihail, căpetenia oștirii Mele, vă deschide vouă spre Mine, că-Mi este slujitor. Oștirea îngerilor s-a făcut una în ziua aceasta pentru ei, căci îngerii au căpetenii. Așa să pășească spre Mine cei ce se fac popor al venirii Mele, stegari ai slavei cuvântului Meu, care vine pe pământ. Mă voi ține după voi cu tot cuvântul Meu cel de azi și voi privi la voi dacă-i veți pregăti casă la voi. Amin.

Se binecuvintează de toată oștirea cerească masa de sărbătoare a îngerilor, alături de poporul Meu cel credincios! Slava Mea cu voi se face cuvânt și vă așează cu Mine la masă cu sărbătoare îngerească. Pace vouă! Fiți credincioși! E mare frumusețe sărbătoarea Mea și a îngerilor Mei cu voi. Îngerul

Meu Mihail slujește între Mine și voi, între cei din cer și voi. Credința voastră să fie iubire, ca să aibă putere și viață cuvântul Meu peste voi.

Eu sunt Cel ce sunt și stau în mijlocul neamului român ca pe vârful de munte înalt și-i strig pe toți spre slava Mea și stau pe tron de heruvimi și-Mi cântă acum cu slavă cetele îngerești: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Atotțiitorul, Cel ce era și Cel ce este și Cel ce vine, și plin e cerul și pământul de mărirea Lui. Amin, amin, amin.

*

Îngerul Meu Mihail cârmuiește în numele Meu masa de cuvânt din ziua aceasta până la ridicarea ei. S-au strâns bucatele de pe masă, iar cei adunați au primit binecuvântare tainică pentru calea lor spre casă. O, sunt de neînchipuit de frumoase și greu de pătruns tainele Duhului Sfânt și lucrarea lor, căci omul este prea mărginit cu lucrarea duhului și cu înțelegerea. Eu însă Îmi desfac tainele pentru cei ce înțeleg și, mai mult, pentru cei ce cred prin darul Duhului Sfânt, pe Care nu-L pot avea cei ce sunt bogăți în duhul lor, în vederea lor, bogăți în duh de om, și tot așa și în trup, căci scris este în Scripturi: «Numai cei înțelepți vor pricepe, iar cei neînțelepți nu», cei fără de umilință de duh nu vor înțelege nimic, pentru că nu au pe Domnul cârmuitor peste mintea lor, iar omul de la minte se îmbolnăvește, mintea i se strică mai întâi, și apoi ochii și apoi fapta, și așa i se strică omului iubirea pe care ar mai putea s-o aibă. Când Eu îl văd așa pe om, Îmi ridic din el tot ce mai e de la Dumnezeu în el și rămâne el cu plata minții lui și atât, cu tot ce adună mintea lui de la ea putere și voire, iar îngerul cel bun nu-l mai poate ajuta pe el, din pricina lucrării minții lui zbuciumate, căci Domnul și slugile Lui cerești stau în loc cu pace, în loc cu credință și cu duh de umilință și de pocăință, nu stau în omul zbuciumat, nu stau în cel ce se smulge din Dumnezeu.

O, fiilor din porți, nu citesc, tată, nu citesc cuvântul Meu cei ce vă defaimă pe voi și pe cei ce stau de partea Mea, iar cei ce între ei mai citesc, se răvășesc, se îndoiesc, judecă pe Dumnezeu și pe voi, căci mintea lor s-a îmbolnăvit. Cine are iubirea bolnavă, tot așa și mintea o are, iar roadele iubirii nu mai pot odrăsli în el, căci duhul cel rău îi stăpânește mintea și este dușmănie și este loc fără de pace inima lui.

Mă doare de cei atât de bolnavi, dar n-am cum să-i vindec, așa cum nici pe Iuda nu l-am putut vindeca după ce duhul rău a venit la el cu arătare nălucitoare și i-a spus lui că Iisus Hristos nu-l iubește pe el și că numai pe ceilalți ucenici îi iubește Domnul, și n-am putut să Mă mai apropiu de inima lui apoi, căci sămânța urii și-a făcut în el lucrarea și l-a întunecat de tot, și M-a urât el apoi, din pricina întunericului din el, căci scris este: «cel ce urăște pe fratele său, este în întuneric», și iată ce face lipsa iubirii din inima omului! Când iubirea nu-și arată roadele ei în om și din om, zadarnic ar mai spune omul că are iubire, și mai ales când roadele urii și ale răutății inimii sunt lucrate de om și se învederează la lumină.

O, cum să mai aibă loc lucrarea duhului umilinței în cei ce vă defaimă pe voi și pe cei ce stau de partea Mea și a duhului mărturisirii, fiilor copii? O, să nu fiți triști, tată! Să fiți liniștiți, fiilor! Pe Moise îl urau frații lui din pricina invidiei din ei și îl invidiau din pricina darului Meu din el și îl vorbeau de rău, găsindu-i vină ca să-l disprețuiască, dar Eu lucrăm în el și cu el, că mare eram Eu în inimioara lui duioasă, în locașul credinței lui, și îl însoțea pe el îngerul Meu, și pentru Moise, nu

pentru popor făcea aceasta îngerul Meu, mergând el în fața oștirii lui Israel în stâlp de foc și de nor, și nu-l iubea Israel pe Moise, ci îl judeca și îl lovea pe el Israel, până ce Eu, Domnul, l-am ascuns pe el de la fața lor, căci păcatul nerecunoștinței era mare între Israel și Moise, o, și câte minuni și semne mari au stat față în față cu ochii lui Israel, lucrări cerești, despre care nu s-a mai auzit până atunci, dar tot împietrită a rămas inima lui Israel, până ce de tot s-a pietrificat! O, fiți liniștiți, tată, căci acum este acum, că lucrarea Mea de cuvânt se slăvește peste voi și peste pământ și naște fii pentru Dumnezeu și pentru viață sfântă înaintea Sa, și acestea sunt minuni mai mari decât oricare altele, tată, și vreau să-Mi fac din români un popor mare de sfinți cu viața, sfinți cu iubirea, sfinți cu credința și cu fapta, și prin care Eu să pot. Uitați-vă în timp, uitați-vă înapoi, că Eu, Domnul, numai prin așa slujitori am putut și am lucrat. Credința în cuvântul Meu cel rostit, aceasta trebuie să am în omul slujitor, și lucrez Eu apoi prin el ca și prin Moise și-Mi fac cale cu mărirea peste pământ pentru duhul mărturisirii, duh care cheamă omul de la păcat la sfințenie și-i dă putere să se nască din nou prin cuvântul Meu cel de sus, și care vine până la urechea omului și o curăță pe ea și sfințește tot trupul apoi, și așa poate Domnul prin sămânța Sa semănată peste pământ cu duhul iubirii, Duhul lui Dumnezeu.

O, copii credincioși, voi ați rămas cu Mine, tată, așa cum a rămas Iosua pentru Moise cu toată ființa lui și a putut el apoi totul pentru Dumnezeu, iar ceilalți din Israel s-au răzvrătit toți. Îi învăț acum pe fiii poporului Meu, îi învăț să ceară și să aibă înțelepciune și să stea lângă Mine și lângă voi, ca să poarte ei biruința Mea așa cum a purtat-o Iosua, ucenicul cel credincios al proorocului Moise, și așa cum a purtat-o Elisei, ucenicul cel credincios al lui Ilie proorocul, că mare putere de minuni cerești are duhul credincioșiei prin cei ce-l poartă pe el înaintea călăuzitorilor lor!

Îmi alunecă cu dulce cuvântul pe buze și vi-l grăiesc spre alinarea Mea și a voastră. Îi aud pe cei ce vă disprețuiesc și vă hulesc, și și-au făcut ei din aceasta o haină a sufletului lor răvășit. O, întăriți spre statornicie pe poporul cuvântului Meu, fiilor, căci Eu îi spun lui că e mare pagubă vorbirea de rău, vorbirea în deșert, și îl învăț să se ferească de cei ce defaimă și împart necredință cu limba lor, că aceia și-au pierdut iubirea și și-au pierdut mintea, iar limba lor împarte batjocuri. O, cine din ei ar mai putea stinge focul care l-au aprins ca să nu-i ardă, ca să nu se întoarcă asupra lor, o, cine? Duhul adevărului, El este duhul umilinței și al pocăinței și este Mângâietorul, și M-aș sălășlui cu El în cei ce vă urăsc pe voi și vă vorbesc de rău unii altora, și i-aș curăți pe ei de toată tulburarea și întinărirea, care vin de la răutate, și i-aș mântui pe ei de întunericul care-i chinuie și le dă neastâmpăr, dar cum să fac Eu aceasta când ei se dau atât de drepiți, atât de mari și, unde mai pui, se dau apărătorii lui Dumnezeu când zic ei că voi sunteți rățaciți și că sunteți păcătoși! O, păi cum să nu zică așa când ei au nevoie să-și acopere nestatura lor, necredința lor și neîmplinirea cuvântului Meu, care le-a cerut lor despărțirea de lume, sfințenie și iubire, credință și pace și multă multă umilință?

Am spus prin Scripturi să nu se facă judecători fiii credinței, căci numai Eu sunt Judecătorul, și am spus, iarăși, să fie ei învățători prin viață cerească în ei mai mult decât orice cuvânt rostit de ei ca învățătură peste om.

O, fiilor care vă răzvrățiți asupra mersului Meu cu poporul cel credincios! O, nu Mă conduceți, tată, spre mânie! Îmi ațâțați mânia dacă mergeți mai departe cu păcatul lui Datan, Aviran și Core. Mă supăr pe voi cu mânie dacă vă jucați

de-a păcatul lui Cain. Am spus cândva prin cuvântul Meu cel cu durere în el, am spus că nu e bună joaca, și am spus că joaca se face duh rău și umblă apoi prin poporul Meu și-Mi însăgetează până la os pe cei cu care Eu Îmi port venirea. Am spus, și n-am fost mincinos, și n-am fost ascultat când am spus că nu e bună joaca cu răutatea și cu dușmănia, cu mânia și cu clevetirea, cu defăimarea și cu minciuna pentru ea. O, ce v-am luat, cu ce v-am păgubit, tată, de-Mi puneți spini groși în carne pe calea mersului Meu cu poporul cel mai mic și cel mai credincios al vremii lucrării Mele cea de cincizeci de ani în zilele acestea? O, de ce, tată, hrăniți voi mânia în inima Mea? Credeți voi, oare, că vă luptați doar împotriva celor credincioși Mie acum, și prin care Eu, Domnul, Care v-am păstorit odinioară și pe voi, iată-Mă cum merg mai departe cu ei, cu cei ce cred cu putere în cuvântul Meu, care este același, precum Eu Același sunt? Iată, grăiește acum cu voi îngerul Meu Mihail și va da el rând în cartea Mea de azi cuvântului rostit în ziua aceasta, față în față cu Mine și cu cei din cer și cu voi. Îngerul Meu nu strânge masa cuvântului și nici oștirea cerească nu merge la locul ei până ce tot cuvântul și grăirea celor din cer nu va pune în carte pe cele ce vor rămâne în ziua aceasta scrise în ea. Amin.

— **E**u sunt îngerul Domnului. Căpetenia oștirii Sale sunt, și sunt îngerul poporului Său cel din zilele acestea, noul Israel, poporul noului Ierusalim. Mi-a dat Domnul misiunea s-o însoțesc pe trâmbița Sa Verginica și am însoțit-o pe ea încă din pruncia ei, și apoi în toată vremea trâmbițării Domnului prin ea, și apoi în cerul sfânt, și sunt îngerul celor bravi și sfinți ai acestui popor și care s-au alăturat numărului celor din cer, și sunt îngerul celor ce sunt aici, pe pământ lucrători mari ai tainelor Lui și ai venirii Lui, taine scrise în Scripturi să se îplinească pe pământ în zilele acestea. Amin.

Eu sunt îngerul Domnului, îngerul iubirii Lui pentru cei credincioși Lui, și sunt îngerul mâniei Lui pentru cei ce-I hrănesc mânia și-I sting duhul milei și al răbdării în lupta lor împotriva Lui și a celor credincioși Lui. Am stat cu oastea cerească în ziua aceasta martori ai cuvântului ceresc și a toată sărbătoarea îngerilor, sus, în cer, și jos, pe pământ, și am vegheat sus și jos duhul celor strânși la ziua de serbare a îngerilor lui Dumnezeu și a toate căpeteniile lor, în fața cărora eu am stat și am cârmuit masa Domnului, masa de praznic și tot cuvântul de pe masă. Ascult de Domnul, căci sunt îngerul Lui și merg cu El pentru ocrotirea poporului Lui de azi, în față și în spate merg ziua și noaptea și merg și slujesc și ocrotesc pe fiii cei credincioși și mă arăt așa, slujind și împlinind, văzut și nevăzut pentru împlinirile care se așează la vedere, după hartă. Amin.

Dau acum rând trâmbiței Domnului, Verginica, și oștirii cu care ea este venită la masa îngerilor lui Dumnezeu cu poporul Său de pe pământ. Ea are azi lucrare de cuvânt alături cu păstorul Daniel și cu poporul cel din cer al acestei lucrări. Ea este însoțitoarea mea, iar eu, însoțitorul ei, și mare a fost pe pământ lucrarea ei cu Domnul, și tot așa de mare este și din cer acum, și mereu cu ea eu sunt, și tot așa sunt și cu poporul ei pe pământ, mereu mereu.

Îți dau intrare, o, trâmbiță a Domnului pentru zilele cele de apoi! Masa cuvântului se strânge după ce tot cuvântul zilei va fi așezat în cartea sa spre mărturie și spre lucrare, și apoi oștirea cerească merge la locul ei și la lucrarea ei pe mai departe, în cer și pe pământ. Amin.

— **B**inecuvintează, Doamne, intrarea mea în carte și oastea mea din cer cu care am

venit la masa Ta de cuvânt cu poporul adunat la izvor și cu toți îngerii din cer! Voiesc să-Ți cer să aduci Tu tot așa de mare ordine, tot ca a celor din cer să așezi mereu la toate întâlnirile cerului cu pământul pe pământul Tău ales acum, aici, unde-Ți paști Tu poporul cu toiagul Tău de cuvânt. Îngerii au căpetenii și se cunosc că au, după ordinea ascultării și a lucrării lor. O, tot așa să fie și pe pământ, tot ca în cer, Doamne, să fie în toate zilele, și mai ales în toate sărbătorile întâlnirii celor din cer cu cei de pe pământ slujitori Ție pentru toate lucrările pe care le ai de așezat și de purtat. În vremea mea de pe pământ cu poporul cel care a crezut cuvântului trâmbițării Tale prin mine, eu n-am avut putere să aduc poporul la așa ordine, așa cum văd eu acum în mijlocul poporului nou-născut din cuvântul Tău cel de azi. Erau toți răsfirați pe la casele lor, pe la treburile lor, în iubirile pământești, că nu Te-a iubit poporul cel de la început al acestei lucrări așa cum Te iubește cel mai mic azi, așa cum Ți slujește venirii Tale de acum poporul Tău cel mai mic, Doamne. Iată, cei mici pot. De ce pot cei mici? De mici ce sunt, de aceea pot ei să asculte și să aibă căpetenie peste ei, precum îngerii din cer, precum în cer, așa și pe pământ, o, Doamne. E bine cei ce stau sub ocrotire să asculte de la căpeteniile lor, nu de la dușmanii oștirii, căci celor ce nu le sunt cunoscute lucrările, chiar dacă au fost ei ascultători cândva și frați, aceia împart nedumerire și dușmănie peste oștire și sunt însemnați ca dușmani, trăgându-se la răspântii și la întuneric ca să atace oștirea. O, cine se putea gândi?

Se uită cu tânjire oștirea cea din cer acum a acestei lucrări, se uită cu duioșie și cu dorire se uită să vadă cum sunt acum împlinirile pe care ei de departe le-au văzut cu credința, și care acum se împlinesc. Ai trâmbițat prin mine cuvântul Tău douăzeci și cinci de ani în mijlocul poporului care venea și asculta glasul Tău, și se uită cu tânjire cei ce sunt plecați sus, iar eu îi am ca rod înaintea Ta în cer, și am acum alături, sus, pe păstorul Daniel și mă mângâi, Doamne, și am ridicat mai mare, mai cu putere duhul rugăciunii în cer pentru cele ce trebuie să le așezi Tu pe pământ în zilele acestea prin credința poporului Tău cel mai mic. O, s-au rărit la număr cei ce erau cândva la masa cuvântului Tău cel de azi, și s-a împlinit cu ei Scriptura care spune: «Unul va fi luat, și altul va fi lăsat, și din cinci dintr-o casă doi sunt împotriva a trei, sau trei împotriva a doi», unii împotriva altora pentru calea Ta, Doamne, căci unii din ei au rămas cu Tine și cu poporul până azi, iar alții s-au nemulțumit și s-au semețit și împart dușmănie și hulă împart până azi.

Îi este dor păstorului Daniel de grăire cu poporul, și-l las acum să intre, o, Doamne, că dorul celor din cer arde ca focul cel ceresc și mână cerul pe pământ spre lucrare, și așa este dorul păstorului Daniel acum, și ne scoală el la lucrul cuvântului cel de foc, o, Doamne. Amin.

— **D**a! Focul Duhului Sfânt arde în duhul meu și în cuvântul meu, pe care acum cu foc îl cobor la poporul rămas pe pământ, și care a venit și m-a condus în ziua când m-am alăturat celor din cer, acum un an. Pentru cei din cer a fost măreață zi ziua mea acum un an, dar pentru poporul de pe pământ al acestui cuvânt a fost slab înțeleasă taina acelei zile de biruință a Domnului, căci m-a luat Domnul lângă El în cer pe când neamul român intrase în clește mai mult, și din cer am vegheat, de lângă Domnul, cu putere pentru ca să nu biruie vrăjmașul cel roșu cu toate ispitele lui fruntea acestui neam în zi de încercare. Stau lângă Domnul acum la veghe pentru binele lui prin această lucrare de cuvânt, că neamul român a avut parte de alegere aleasă ca să vină Domnul pe vatra aceasta acum cuvânt la sfârșit de timp, și

glasul Lui să se facă pe pământ carte și slavă a lui Dumnezeu între pământ și cer, taină după care atât de mult am tânjit eu pe pământ să se împlinescă.

O, mi-e duhul cuprins de jale grea pentru poporul acestui cuvânt care n-a avut credință și răbdare până la sfârșit ca să nu se fi întors întru ale sale cel ce a stat la masa acestui cuvânt, iar Domnul a pierdut și L-a durut. Când eram pe pământ cu trâmbița Domnului grăia cu mine Domnul și mă striga pe nume ca să se vadă grăirea Lui cu mine, așa cum a lucrat El în toate vremile grăire cu servii Săi. Acum grăiesc și eu cu servii Domnului ca să grăiesc cu cineva și ca să se înțeleagă și să fie înțeles cu credință, și grăiesc vouă, celor ce purtați în zilele acestea pe Domnul spre popor și spre pământ. O, cine n-a îndurat dispreț între cei ce au iubit pe Domnul, cu milă și cu credință stând în slujba Sa? Fiți plini de răbdare! A spus Domnul să se dea deoparte cel ce nu-i place cum cere El poporului de la capătul lucrării Lui de cuvânt, și să stea cuminte ca să nu-i fie rău, nu să hulească, nu să dușmănească, nu să disprețuiască. Cei neîmplinitori nu m-au primit nici pe mine ca să-i călăuzesc, că nu le-a plăcut să aibă peste ei căpetenie ca îngerii din cer, ci le-a plăcut să fie liberi și să-i iubească Domnul așa cum sunt ei. Voi însă ați primit călăuză peste voi, și se bizuie Domnul pe voi acum și Își ridică, sprijinindu-Se cu voi, popor prin cuvântul Său cel de naștere din nou a lumii, și toate Scripturile se împlinesc prin cei credincioși, și sunteți nădejdea Domnului. Le spun celor ce vă disprețuiesc pe voi și îi întreb: cine le-a spus lor să facă aceasta? Cine-i călăuzește spre a fi judecători și defăimători? Pe cine au ei căpetenie și de ce lucrează ei așa? O, între cei ce au stat statornici lângă Domnul n-a fost nici o vreme să nu se aleagă dintre ei trădători și disprețuitori! Cine umblă pe cale fără lucrarea Domnului cu el, fără lucrul cel pentru Domnul cu pașii lui, acela nu este om purtător de Dumnezeu și ascultător, și cu aceștia nu vă opriți de vorbă, că au cuvinte cu venin și cu moarte în ele, căci eu am fost pățit, și apoi am suferit. O, vai de cei ce duc în rătăcire pe cei ce iubesc și împlinesc acest cuvânt sfânt de naștere din nou a lumii!

Grăiesc vouă, celor ce acum v-ați desprins de lângă Domnul și faceți lucrare lăaturalnică, dând să dărați pe ici, pe colo, pe cei credincioși ai acestei lucrări. O, cine v-a trimis? Aveți trimitere? V-a împuternicit cineva din cer sau de pe pământ să faceți lucrarea pe care o faceți voi? Vă grăiesc de milă, și de lângă Domnul grăiesc vouă, câți sunteți răzvrățiți, așa cum ați făcut voi, câțiva, în urma luării la cer a trâmbiței Verginica, și tot pe acești copii v-ați răzvrătit și atunci, și ați tulburat și duhul meu atunci, și eu am greșit, și apoi am suferit, și iată și voi cât suferiți și nu vă prinde teama! O, să vă fi născut voi pe pământ pentru această lucrare de răzvrătire asupra celor credincioși? Dar cum va fi capătul răzvrătirii voastre, vă gândiți? O, înspăimântați-vă! Uitați-vă la lucrarea Domnului că merge și nu stă din lucru, și în mare taină împlinește Domnul cuvântul Său cel tainic și mult cuvânt la vedere este împlinit, iar voi loviți din lături mersul Domnului și nu vă vedeți slăbiciunea, căci slăbiciune mare este răutatea și cădere mare este dușmănia, și tot așa invidia și îngâmfarea și mânia, arme cu care voi vă jucați, doar-doar ați mai găsi inimi slabe care să ia de la voi și să moară din credință ca și voi! O, nu! V-au făcut urâți la suflet și la trup aceste unelte diavolești, iar ceata voastră cade tot mai jos! Vai celui ce râde și batjocorește mersul Domnului și al credincioșilor Lui și al cuvântului Lui! Nu vă spun pe nume, căci sunt îmbrăcat în duhul umilinței în cer, dar va trimite Domnul carte în popor și vă va arăta răzvrățiți și cu lu-

crare răzvrătitoare pe unde găsiți inimi slabe. Curând, curând vă face Domnul oprirea, căci voi n-ați ascultat să fiți cumiți, iar celui ce nu ascultă îi trebuie nuia.

Îi rog din cer pe copiii mei cei după trup, să fie cumiți îi rog. Eu sunt în cer martor mare venit de pe pământ acum și mă așează Domnul mărturisitor în cer și pe pământ, martor al lucrării și al bisericii de nou Ierusalim, despre care am mărturisit poporului încă de pe pământ, și i-am mărturisit pe purtătorii ei dimpreună cu taina locurilor binecuvântate de Domnul să fie acum grădinile Sale cu poporul Său cel de acum, la sfârșit de timp. O, aveți grijă cu frică să nu vă frigeți voi inimile și mințile și credința în focul cel aprins de cei răzvrățiți în acest popor, și care stau în lături și fac foc și fac fum, așa cum au făcut ei și în urma trâmbiței Verginica, de au defăimat pe cei care, iată, și azi Își are Domnul mersul cu ei. Stați cumiți și fiți cu credință, chiar dacă nu mai voți să propășiți mai mult în cele cerute de Domnul acum pentru noul Lui popor. Păstrați cu mare ascultare tot ce Domnul a așezat și nu dați să întindeți mâna spre cele lăsate în urma mea mărturie Domnului și puse deoparte. Fiți cumiți! Căutați să vă întoarceți mai mult cu fața și cu inima spre cuvântul Domnului, ca să știți tot ce grăiește El în zilele acestea, și nu aplecați urechea la răzvrătirea celor dușmănoși și neastâmpărați cu limba lor! Îi veți cunoaște după roadele lor pe cei ce iubesc pe Domnul după adevăr, și pe cei ce hulesc și disprețuiesc mersul Lui cu poporul cel nou, și despre care Domnul a vestit din timp că se va ridica și se va sfinți pentru El.

Mă doare, ca și pe pământ mă doare necredința și răutatea și lucrarea cea răzvrătitoare a finului meu de la Târgoviște, o, și mă doare necredința celor de la Gheboieni, hrănită ea de cei ce se cred drepti, dreptii cei de la început. Mă doare de goliciunea lor și a fiilor lor, mă doare de statura cea atât de mică, atât de puțină în Domnul a celor ce au rămas în casa trâmbiței Domnului, și care nu iau aminte la strigătul cerului pe urma lor, dându-se ei voinici cu mintea lor, și care aduc rușine în cer pe fața poporului credincios trecut sus în vremea acestei lucrări. Mă aplec Domnului cu rugă de foc pentru răceala mare în care stau ei și cei ce cred ca ei, semănând cu ei la mers, și-mi spune Domnul: curând, curând le voi face oprirea. Dar voi, copii după trup ai mei, fugiți de păcatele celor răzvrățiți și fiți cumiți și încrezători, că mersul Domnului sporește și se împlinesc cele vestite de El în vremea acestui cuvânt. Am pus la adăpost prin cuvânt sfânt tot ce-am lăsat mărturie pentru Domnul. Lăsați-le la locul lor cel lucrător și nu căutați nici unul din voi să stricați ceva, să călcați ceva, iar Domnul va vedea și va scrie plată la El pentru voi, pentru păstrarea lucrurilor Domnului, că toate sunt ale Domnului, toate câte au fost cu mine și le-am pus să fie și să mărturisească. Fiți apărătorii Domnului și ai mei, ca să aibă Domnul milă de voi pe pământ și în cer, iar ceata celor răzvrățiți din popor țineți-o departe de voi, și veți fi înțelepți. O, dacă voți, ascultați sfatul meu ceresc și lăsați, fiilor, mâncatul de carne și de cele ieșite din carne, că e vremea Domnului acum, și lăsați păcatul și voia lui cea slobodă în voi și îndeletniciți-vă cu sfințenia, că e grea pedeapsa pentru păcat și pentru cei ce au știut de la Domnul și n-au adus spre ascultare peste ei cuvântul Său. Fiți curați cât mai mult cu trupul, cu sufletul și cu duhul și fiți cu mâinile curate înaintea Domnului și înaintea oamenilor. Curățiți-vă în râul de cuvânt al Domnului, cercetați-vă prin servii Săi în toate câte nu v-ați curățat, că e vreme de cumpănă pe pământ și vrea Domnul să-i însemneze cu ocrotire pe ai Săi. Vă mulțumesc acum că ați luat în urechi grăirea mea. O, cât m-aș alina între

cei din cer dacă și inima o veți face sălaş al grăirii mele cu voi în ziua mea de pomenire de un an sosit între cei din cer. Amin.

O, mă uit de lângă Domnul la băiatul lui Toma și la lacrima cu usturime a tatălui său, între cei trecuți sus din popor. O, ce viteaz în răutate se dă acest fiu neascultător de cele ce trebuia să facă el pe pământ înaintea Domnului! N-a ascultat de sfaturile care i s-au dat la vreme. A fost îndărătnic și a stat în duhul lui mereu, iar satana l-a făcut acum locaș al său și al hulirii drumului Domnului. O, ce păcat! O, cum să vină el, oare, spre pocăință? Plata pe care și-o adună el acum este grea. Ce va face el dacă va pieri hulind și răzvrătind?

Rog de lângă Domnul pe tot poporul să vegheze pentru mers curat și credincios și statornic în iubire, că e vremea cu căderi, și strigă aceasta Mihail arhanghelul: *«Să stați bine și cu frică și cu mare luare-aminte, căci Domnul este spre ridicarea și spre căderea multora, așa cum în prooroci este scris despre El!»*. Amin.

O, căutați cu viață sfântă și cu zile de post și cu multă și vie rugăciune, că altfel nu mai are omul pe Domnul putere, și se face potrivnicul lui Dumnezeu cel ce nu stăruiește cu arme cerești pentru veghea cea împotriva ispitelor vieții. Eu așa vă învăț acum din cer. Amin.

O, voi cei ce acum împrăstiați răzvrătiri peste cei ce merg frumos pe calea cuvântului lui Dumnezeu ca să-i cădeți de la sânul Lui, o, dacă voi nu v-ați întări unii altora răutatea și necredința care vine de la răutate, ați scăpa de aceste păcate și v-ar lumina pe voi cumva Duhul Sfânt ca să vi se deschidă ochii, pe care-i țineți atât de strâns închiși. Cum de nu obosiți? Vă îndemn dintre sfinți, fiți cuminți! Aruncați armele răutății, care vă aspresc inima și graiul și vă duc spre batjocorire de frați! O, fiu răzvrătit, ești prea mic ca să te mai și mânii, și zadarnic te mânii, că mânia e duh rău și-ți face fața urată și te îngâmfa, și apoi te mânii când îți vine să faci aceasta, și omul se face urât semenilor lui și nu-și dă seama de această răutate.

Să se îndrepteze rugăciunea mea spre Tine, Doamne, că eu Te rog acum din cer să ocrotești cu putere lucrarea cuvântului Tău pe pământ, iar pe purtătorii Tăi să-i ajuți s-o poarte, Doamne, ca să ai sprijinitori, că mult Îți trebuie acum slujitori credincioși și statornici pentru lucrul învierii peste oameni. O, întărește pe piatră veșnică pe poporul Tău de nou Ierusalim, ca să se teamă cei necredincioși de puterea credinței lui și de roadele ei și, Doamne, să ai grijă de el cu toți sfinții Tăi! Amin.

O, din cer și până pe pământ strig cu rugă Ție pentru slava cea de la Tine pregătită neamului român, o, Doamne. Păzește-i pe cei curați la inimă pentru acest neam și nu lăsa să fie doborâți de la cârmă cei ce veghează cât pot ei de mult soarta lui de azi și de mâine, căci toate stau în puterea Ta și nu în mâna celor ce caută numai ale lor. Cu foc în suflet Ți-am cerut pe pământ, mereu cu lacrimi Ți-am cerut să nimicești puterea antichristă, și tot așa și din cer Te rog: fă din pământul român cetatea sfinților de la sfârșit de timp și curăță de necredință și de păcat acest pământ și neam! Tot cuvântul rostit de gura Ta în vremea celor peste cincizeci de ani prin acest izvor de cuvânt, Tu fă-l faptă, Doamne și, la rugăciunea slujitorilor Tăi credincioși pe pământ și în cer, fă cer nou și pământ nou pe pământul român, și patria cerească fă să strălucească pe el spre mângâierea Ta, că ești fără mângâiere până ce vei aduce toată biruința Ta față în față cu toată împotrivirea satanei, că este scris ca Tu să biruiești. Fierbinte Îți aduc ruga mea, așa cum mi-a fost ea și pe pământ, și-Ți mulțumesc acum pentru acest dar și alin, cu care azi m-ai mângâiat. Privesc poporul adunat și plâng și mă mângâi, și Te rog păstrează-l cu mână

și înmulțește-l, Doamne. O, dă-i lui cununița pentru cei de la sfârșit copii ai Tăi, iar îngerul Tău Mihail să-l aibă ziua și noaptea în paza sa și în slava Ta, slava cea de acum a Ta, Cuvinte Doamne. Amin.

Îngerul Meu Mihail slujește împlinirea rugăciunilor tale, păstorule Daniel, și fericiți sunt cei ce cred cu putere în lucrarea cuvântului Meu, slujită de îngeri, din cer și până pe pământ. Amin.

O, l-am făcut pe om după chipul și asemănarea Mea, nemuritor, așa l-am făcut să fie atunci când l-am zidit, dar el n-a stat așa cum l-am făcut Eu. Chiar dacă i-am spus lui să nu caute să moară, el n-a vrut să creadă că adevărat i-am spus, și s-a luat după cel ce i-a slujit lui și semeției lui, îngerul cel dintâi cu ceata lui toată, și a căzut ca omul această ceată atunci, și așa a căzut și Israel după ce Eu, Domnul, am dat să-i dau lui biruința, iar el n-a ascultat și s-a supărat și s-a răzvrătit și a murit.

O, copii care-Mi purtați venirea, aduceți-vă aminte, tată, că Eu am spus că tot ceea ce dă acest popor să nu știți voi de la mijloc, ajunge la Mine cu păcat, și iată, a fost adevărat ce-am spus, și tot cuvântul Meu se adevărește așa cum a fost rostit, și este adevărată lucrarea cuvântului Meu cea purtată cu voi pe masa poporului sfințit. Cei ce se ascund de voi ca să nu știți voi lucrarea lor, aduc aceia încercări și dureri pe calea Mea cu voi, dar Eu sunt Cel ce trec cu voi prin toate și singuri nu vă las. O, fiți credincioși, fiilor! Ce poate face omul? Cel necăjit slujitor al Meu, David proorocul, plângea în plâns și zicea: *«Toate gândurile lor sunt împotriva mea și vor locui lângă mine și se vor ascunde și vor păzi călcâiul meu ca și cum ar căuta sufletul meu, dar ce-mi poate face omul, Doamne?»*. Eu, Domnul, sunt în duhul vostru și vi-l știu cu suspinul lui și nu vă las, și sunt mereu biruitor pentru voi. Fiți credincioși, tată, și întăriți cu Mine pe poporul credincios, iar de duhul lumii din om să nu se teamă el, și să ocolească pe cel răzvrătit și plin de venin și să asculte așa și pacea s-o păzească pentru statul Meu în el și cu el, căci poporul cel credincios este truda Mea și a voastră pentru el, fiilor. Amin.

Toți sfinții și toți îngerii cu toate suitele lor merg acum la locul lor, iar îngerul Meu Mihail trâmbițează cu putere: *«Să stați bine și cu frică și cu multă luare-aminte la Domnul și la tot cuvântul Său cel de viață dătător și să strigăm cu duh de slavă: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Atotțiitorul, Cel ce era și Cel ce este și Cel ce vine, căci plin e cerul și pământul de mărirea Sa!»*. Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot, petcețluiesc cu numele Meu masa de sărbătoare a îngerilor și tot cuvântul zilei de serbare. Pace ție, popor de la izvor! Am ajuns cu pace și cu dulce strângerea mesei de prăznuire a îngerilor.

Pace vouă, și vegheați! Vegheați să-Mi fiți slujitori, căci Eu, Domnul, Mă sprijin cu voi în zilele acestea, zile de împliniri ale Scripturilor cele de apoi pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2010

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Dragostea se probează prin credință și prin mărturisire. Iubirea este îngerească, nu omenească. Trupul este de șapte mii de ani dușmanul omului. Suferința este doctorie. Îndemn la veghe și la ascultare, că e vreme de cumpănă pentru duhul credinței.

O, să vă întărească Tatăl Meu Savaot pe voi, cei ce-Mi stați porți pentru venirea cuvântului Meu pe pământ și a așezării lui în cartea sa cea de azi, căci Eu, Dom-

nul Iisus Hristos, împlinesc acum glasul Meu peste pământ, glasul Fiului lui Dumnezeu, precum acum două mii de ani am spus prin Evanghelia Mea că va fi să împlinesc și să Mă audă cei din morminte, iar în ziua Mea de slavă să mărturisească ei această împlinire a Mea peste ei, căci cei ce sunt pe pământ nu vor să-L creadă pe Dumnezeu, n-au vreme de înviere, dar cei din morminte așteaptă această vreme, și apoi, după ea, viața veacului care va fi veșnic, veacul ce va să fie, și mare este lucrarea de înviere pe care Eu o lucrez azi cu mare putere și taină, iar cei înviați și în drum spre înviere se roagă Mie pentru poporul Meu de azi să-i dau Eu întărire mare pentru această taină a Mea din zilele acestea, și văzută de departe de cei care au plecat de pe pământ, văzută cu credința și nădăjduită apoi, iar voi să aveți grijă de poporul cuvântului Meu, de mersul lui, de simțirea lui, de cele văzute și nevăzute ale lui, că e poporul Meu, măi fiilor copii, și v-am spus să Mi-l adunați și să Mi-l vegheați și să fie el, iar el să stea cu întregul sub mâna voastră miloasă și ca pe Mine să vă aibă și să vă primească, și așa Mă va primi el pentru statul Meu cu el, pentru viața Mea cu el, pentru biruința Mea prin el. Acest cuvânt al Meu, pentru care Mă sprijin cu voi ca să vină și ca să fie el pe pământ cu poporul Meu și pentru el și pentru mulți prin lucrarea Mea cu voi, o, acesta este cel ce lucrează și poate și adună rod Mie, și prin care Eu fac să răsară împlinirea lui apoi, și trebuie mare umilință în toate inimile, și să stea ele uimite pentru puterea cea împlinitoare, că iată, lumea n-are parte, dar au cei credincioși, dacă pot ei să-și păstreze până la capăt credințioșia, adică ascultarea și bunul înțeles pentru ea.

O, Mă uit în timp ca să privesc pe cei plini de credințioșie pentru Mine și de dragoste pentru cele de sus în ei. Cei cuprinși de credință și apoi de dragoste căutau cele mai tari izvoare de duhovnicească viață și purcedeau cu pașii lor pe la locuri sau pe la învățători cu multă nevoiță și jertfire cu trupul, cu mai mare lepădare de trup și mai aprins duhul și trăirea pentru cele cerești, în timp ce mulți alții căutau după bine cu Mine lor, după trepte înalte, după locuri cu multă îngăduință, așa cum dragostea lor mică se dăruia lui Dumnezeu cu picătura pe calea lor înspre Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lor și pentru mântuirea lor, și așa se alegeau cei ce voiau mântuirea, unii mai mult, iar alții mai puțin lucrând pentru această cale, iar dragostea, mai multă sau mai puțină pentru Domnul, Care atât de mult îndură de la om lipsa dragostei de Dumnezeu.

O, e slab în dragoste și în credință omul care nu știe cum să creadă și de ce să creadă. El crede în om, iar omul se iubește pe sine când e vorba să aleagă între el și cel pe care-l iubește. Nu este omul statornic în iubire, nu este decât cel care-L iubește pe Domnul cu credința sa, căutând să-I semene Lui, ca așa să-I arate iubirea. Dragostea nu se probează decât prin credință și prin mărturisire, iar altfel nu. Ea a fost dovedită în cei ce M-au mărturisit pe Mine fără să Mă fi văzut, iar mai mare dragoste ca aceasta, ca să cazi spre jertfă pentru Cel ce este, nu poate dovedi cel credincios, și sunt în ziua aceasta cu mama Mea Fecioară în cuvânt și dă ea acum să grăiască despre credința de la care vine dragoste, și dă ea să Mă sprijinească pentru învățătura Mea de azi, pentru cei ce iubesc să învețe și să poată cu iubirea lor și să pot Eu prin ea, și să poată omul cu Domnul, iar Domnul să poată cu omul prin puterea credinței, și apoi prin puterea iubirii, căci iubirea de la credință vine, fiilor. Amin.

— **O**, popor al Fiului meu Cuvântul, eu L-am iubit pe Fiul meu fără să-L fi văzut, dar locuia El în inimioara mea, și apoi El mi-a fost dat de Tatăl, și L-am iubit ca și atunci când nu-L vedeam, dar mai mult L-am

iubit apoi, căci El m-a iubit și m-a ales să-I fiu venire a Sa, și apoi El mi-a fost luat, și L-am iubit apoi fără să-L văd, și L-am iubit. Iubirea este îngerească, nu este omenească, și aceea este iubirea, și poate ea în mintea cea îngerească și în cea care se face înger pentru ea. Amin.

O, Fiule scump al meu, eram copil când am fost dăruită Ție de Tatăl și de cei ce m-au născut ca să-Ți ies apoi în cale și să mă fac cale a venirii Tale la oameni. Sărbătorim în cer și pe pământ, cu cerul și cu pământul, aici, în mijlocul poporului Tău, sărbătorim ziua mea în care Ți-am fost dăruită ca să cresc sub veghe și sub ascultare și sub supunere și să mă fac apoi punte pentru Tine între cer și pământ, iubind numai pe Dumnezeu cu viața mea în mijlocul oamenilor cei fără de iubire pentru Tine, o, Doamne, căci numai cei ce nu-L iubesc pe Dumnezeu, numai aceia se dau la plăceri și la viață cu desfătări, iar Domnul îi părăsește și îi ia diavolul în stăpânirea sa și vin peste ei suferințe apoi, că milă mare are Dumnezeu de omul cel pierdut spre satana.

Îl învăț pe cel slab cu iubirea, pe cel slab de înger și îi spun lui așa:

O, fiule slab cu iubirea cea pentru Domnul, prea mult vorbești cu trupul tău, prea mult îl ascuți, prea mult îi dai, prea mult te uiți la el, prea mult, iar aceasta te vatămă cu semeție apoi. O, nu așa îți poți tu răscumpăra pentru vecie sufletul și trupul. Îți cere prea mult trupul, și tu îl ascuți, iar el îți cere în tine împotriva Duhului, fiule. O, mai fă și altfel. Lasă să mai vorbească trupul și singur. El să zică, el să audă, iar tu îngrijește-ți scumpul dar, pe care Fiul meu Iisus Hristos ți l-a dat, căci ți-a dat sufletul și plânge sufletul tău gol de putere și înăbușit de slăbiciunile trupului tău. O, schimbă-ți lucrarea și îndeletnicește-te cu credința, și de la ea cu iubirea pentru hrana cea de sus, că toate cele de jos sunt pentru trup, iar trupului tău nu-i este milă de mântuirea ta cea de la Dumnezeu, că e dușmanul cel de șapte mii de ani trupul împotriva omului.

Pun înaintea fiilor oamenilor cuvântul meu de mamă a lui Iisus Hristos, și în mijlocul poporului cuvântului Său cel de azi mă las cu învățătura de mântuire pentru el și pentru cei ce vor să ia de pe masa Domnului învățătura credinței și a iubirii, căci iubirea este îngerească, nu este omenească, nu este din om, ci din Dumnezeu este ea și de la Dumnezeu se hrănește, și tot așa îl hrănește și pe om acolo unde ea poate.

Voi, cei slabi cu credința și cu iubirea, ascultați iubirea mea de mamă cerească pentru voi! Îndeletniciți-vă, fiilor, să vorbiți cu folos și numai cu folos, căci vorbirea despre semeni și despre faptele lor bune sau rele vă cade în păcatul deșertăciunii de vorbire sau, mai greu, în păcatul judecății faptelor semenilor voștri. Vorbiți numai și numai despre cei ce au iubit pe Domnul și s-au sfințit așa și au fost slăviți de Domnul pentru faptele lor cerești pe pământ, adeverindu-se ele prin semne și minuni doveditoare apoi. Vai celor ce fac păcatul judecății faptelor celor de pe pământ semeni ai lor și ale celor trecuți cu trupul! Numai pentru mărturisirea păcatelor trebuie să vorbească omul faptele cele rele ale lui, și aceasta prin taina mărturisirii înaintea slujitorilor tari cu credința și cu sfințenia, ca nu cumva să facă și preotul păcatul cel mărturisit de păcătos, că iată, numai așa este pe pământ, fiindcă cel ce judecă fapta aproapei său, acela cade apoi în grele păcate, în urâte fapte, ca plată a vorbirii de rău și a deșertăciunii de vorbire. O, n-a fost lăsat omul să fie judecător, ci să fie iertător și milos și să se pocăiască pentru el însuși și să îndemne spre mântuire pe om.

O, omule necăjit și pribeag pe pământ, nu mai găsești tu pe pământ epitrafir curat de om și de duh de om, care să te

mai ajute pe tine spre iertare, căci cel ce poartă epitrafirul este mai păcătos ca păcătosul care se apropie spre vindecare, și nu poate bolnavul să-l vindece pe cel bolnav, iar cel ce este ispitit de păcatul desfrânării, este acela care judecă pe cel păcătos, și greu se mai ridică unul ca acela să vină ca Manase la pocăință și la iertare înaintea Domnului și înaintea oamenilor, după ce el cade în fărâdelegi, căci trupul și-l îngrijește omul, dar sufletul ba. Se duce omul la doctor și-i dă doctorii doctorul, dar nici un doctor nu gândește și nu știe să spună de unde vine boala la om, și nu-i dă omului doctorii după boala lui, ca să se vindece de boala de la care vine suferința. O, nu știe omul că trupul plin de durere e doctorie pentru el. Altfel de doctor este Dumnezeu, Care trimite omului suferință pentru vindecare dacă omul nu ia ca doctorie umilința cea pentru păcate și pocăința apoi și iubirea apoi pentru Domnul vindecătorul.

O, e mușed omul, pentru că stă acoperit și nu știe să se descopere ca să fie curățat de mușgaiul din el, căci cele acoperite se strică necercetate, necurățate de cei cu milă pentru boala din om. O, Fiule Doamne, ce fericiți erau cei cărora Tu le vesteai cu gura Ta iertarea păcatelor lor, dar ce inimă aveau în ei aceia mai înainte să ajungă să audă de la Tine vestea mântuirii lor! Te îngenunchea credința lor și puterea ei și a iubirii lor în ei. Te umplea de dragoste pentru ei focul pe care-l aprindeau în ei pentru Tine. O, ce vremuri mărețe, ce inimi mărețe pentru umilința lor înaintea Ta! Nimeni nu-i putea pe ei despărți de dragostea Ta, și făceau ei dovada aceasta, căci iubirea era tot ce mai rămânea în ei, după ce Te aflau ei Mântuitor lor. O, mare ești Tu în cei ce Te iubesc, și aceia sunt cei ce Te află în acest izvor, dar ce puțini, Doamne! Pe aceștia trebuie să-i învățăm, mereu, mereu să-i învățăm viața îngerească, iubirea îngerească și multă, multă lucrarea cu duhul, la care toate celelalte se adaugă după trebuința Ta și a lor, Fiule Doamne. Cei ce n-au lucrat cu duhul, n-au stat, n-au așteptat slava Ta, căci au făcut altceva și s-au lovit și s-au temut și au fugit, așa cum a fugit Adam de la fața Ta în rai când Tu îl strigai să-l luminezi, să-l cureți de sine pe el după ce a greșit, după ce a călcat el cuvântul Tău, și tot așa a făcut pe pământ și fiul său cel ascuns în sine pentru ne iubirea de frate, Doamne.

O, popor al cuvântului lui Dumnezeu, tu te-ai născut în această vreme prin acest cuvânt al Lui, și apoi El te-a învățat mereu din el, ca să fii ca El, ca să ascuți și ca să lucrezi apoi de la începutul tău și până la Domnul, când El Se va slăvi înaintea noroadelor toate. Eu de micuță m-am dat Lui și mult L-am iubit, și L-am purtat și L-am ascultat în tot ce El îmi arăta să fiu și să lucrez, prin cei puși peste mine pe calea Lui cu mine. O, ia aminte la cei ce știu înțelepciunea lui Dumnezeu pentru viața ta și luptă-te să nu întristezi Duhul lui Dumnezeu în mijlocul tău! Ferește-te de neascultare și de greșală! Îngerii au căpetenii, și așa să se vadă și cu tine lucrul cerului pe pământ, căci diavolul știe altfel, și își încearcă lucrarea lui peste cei fără de cărmă și care cred că pot ei, că pot și ei, că știu și ei, că duc și ei, așa cum știe satana să facă pentru ca să aducă neorânduială acolo unde Domnul poposește cu ai Săi. O, multe se mai iveau și în vremea când Fiul meu cu ucenicii Săi lucra cu ei și peste ei așezare ca în cer, înțelepciune ca în cer, căci dădeau și ei din duhul lor să pună, dar Domnul, Fiul meu, le dădea lor cuvânt și pildă de cuvânt pentru slujire cu umilință și cu aplecare și cu ascultare, căci duhul rău așteaptă treaz mereu să găsească și el cumva prilej în mintea omului, în dorirea omului, în vederea omului pentru lucrarea cea dintre frați.

Am dat să vă povățuiesc, și cu sfială am făcut lucrarea mea peste voi, căci cei din cer sunt plini de umilință și știu că

omul cade în nemulțumire, cade în duh de sine, și trebuie veghe mare în cel ce învață duhul din om pentru cele de sus cu el. Fiți cu rugăciune înaintea Domnului, ca să pună El în voi voia Sa, înțelegerea Sa și înțelepciunea Sa în toate câte voi voiți și lucrați. Fiți primitori de învățătură, iar pentru aceasta trebuie duh umilit, așa cum a fost duhul meu, și trebuie mereu, mereu pocăință, mereu această lumină în voi. Pace vouă! Învățați lucrarea aceasta în voi și între voi ori de câte ori Domnul vă spune vouă așa. De dor vă spune Domnul așa. Cu dor să învățați și voi așa. Amin.

Mă odihnesc acum, Fiule Doamne. M-am dăruit învățătoare în ziua mea de sărbătoare între cei din cer. Am stat mereu mică înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor pe pământ, și așa m-am dat eu pildă și învățătură pentru cei ce, văzându-mă și auzindu-mă, Te urmau apoi cu arsură în suflet și cu lucrare multă de iubire și de mărturisire a Ta. Îi rog pe oameni să ceară de la Tatăl în ei iubire pentru Tine și cunoștință, Fiule Doamne. O, aruncă focul Tău peste oameni și aprinde-l în ei, ca să Te caute ei și să Te poată iubi și să poată învăța iubirea, iar Tu să le descoperi lor tot cei ai Tu să le dai, și să poată ei apoi și să poată ei cu Tine, o, Fiule al pântecelui meu cel fecioresc și al iubirii mele ascultătoare înaintea Ta. Amin.

— **O**, mamă, așa cum prin harul Meu și prin mâna slujitorului Meu cel credincios Mă fac trupul și sângele Meu pentru hrana celor ce-Mi slujesc venirea, tot așa, aici, în mijlocul poporului Meu, o, tot așa, prin harul Meu și prin glasul slujitorului Meu, care rostește înaintea Mea cuvânt pentru facerea cuvântului Meu, Mă fac cuvânt, mamă, și Mă așez în carte și Mă dau poporului, și Mă dau oamenilor, mamă, prin cuvântul cel lucrător pentru facerea cuvântului și prin mânuțe lucrătoare pentru înființarea în carte a Mea cuvânt, mamă. Am dat povață pentru cuvânt lucrător de cuvânt al Meu și am așezat bine lucrarea de facere a cuvântului Meu, ca să ușurez greul de peste ei a venirii Mele cuvânt, că e greu purtată coborârea Mea, mamă, și nu știu aceasta cei ce dau cu voie sau fără de voie să doboare puterea Mea în cei ce-Mi poartă venirea cuvânt pe pământ. Toată asprimea care vine peste ei în fel și chip din părți ca să-i încerce, ca să-i slăbească, îi învață pe ei și mai mult umilința de duh, dar Eu voiesc acum să spun la toți cei ce sprijină lucrarea venirii Mele că trebuie să fie bunăvoință pentru ascultare, pentru veghe în lucru, pentru lumină întru toate, mici sau mari, pentru umilință mare în toată lucrarea cea cu duhul și cea cu mâna, că vremea de azi e primejdioasă, iar cine se uită în ea învață de la ea, și nu e bine să învețe de la cele ale vremii cei ce-Mi urmează Mie după hartă, ci e bine să ia cu bucurie așa cum îi învăț Eu din cer și de pe pământ și așa cum Eu, Domnul, am așezat, căci cei ce nu au lucrat și nu au ascultat așa, n-au câștigat nici putere de credință, nici ascultare, nici răbdare, și apoi satana a pândit mersul lor și a găsit vreme de le-a zdrobit credințioșia și le-a zdrobit iubirea, căci cine nu învață bine lecția iubirii și lucrarea ei apoi între frați, aceia se clatină și cad din iubire și cad, și se fac prilej de cădere pentru cei slabi cu mersul, slabi cu dăruirea cea pentru împlinirea lui Dumnezeu în ei, mamă.

O, e vreme de cumpănă pentru duhul credinței, poporul Meu. O, intră, tată, la mare veghe și la mare ascultare, și să nu fii neîndemânatic pentru așa slujire, pentru duhul ascultării, fiule. Nimic nu e prea mic în cele ce ai da tu să nu ascuți, și nimic nu e prea mare în cele ce îți cer ascultare să ai, căci diavolul umblă pe jos, nu umblă pe sus, iar ție îți trebuie călăuză, poporul Meu. Iată, îți cer să fii treaz și să lucrezi ca în plină zi ziua și noaptea lucrarea ta cu Mine. Ia pildă de la Mine și vezi

cum a fost lucrul Meu între ucenicii cei de atunci și lucrul lor cu Mine. Ia și citește cu multă lumină cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi și citește-l mult și mereu și învață din el lucrarea ta cu Mine, fiule, și împarte-l între frați. O, învață, poporul Meu, căci numai cei învățați vor înțelege, numai ei, iar cei neînțelepți nu vor putea, și se vor purta ca cei neînțelepți, așa cum este scris, dar tu învață de la Mine, și învață să fii ascultător, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2010

Sărbătoarea sfintei mucenițe Ecaterina

Cuvântul Domnului vine pe pământ ca să zidească biserica. Nu biserica a dat pe sfinți, ci sfinții au însemnat biserica. Cetatea Sfântă Noul Ierusalim: împlinirea proorociei din Scripturi. Sfântul Mercurie strigă din cer oamenii la pocăință, ca să înceteze ei viața păcătoasă.

În prag de zi de sărbătoare de sfinți mucenici mărturisitori Se bucură Duhul Meu, căci găsesc veghe pentru venirea Mea cuvânt în cartea Mea cea de azi, pe care Eu Însuși o înființez prin grăirea Mea cea de azi, că Eu vin pe pământ cuvânt pe vatra neamului român, și de peste cincizeci de ani grăiesc peste un popor, care a ascultat din gura Mea grăirea Mea din zilele acestea, și iată, am mlădițe binecuvântate de Dumnezeu ca să audă glasul Meu și să-l facă pe pământ carte, așa cum în toate vremile a lucrat Dumnezeu prin slugile Sale și S-a făcut carte pe pământ și S-a dat oamenilor cuvânt.

Dar ce face cuvântul Meu și de ce se varsă el din gura Mea pe pământ? El zidește biserica Mea, căci scris este: «*Venind în lume, în lume era, și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut, și întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit, iar câți L-au primit, le-a dat puterea ca să fie fii ai lui Dumnezeu, adică celor ce cred în numele Lui*», și aceasta mărturisește Ioan, ucenicul Meu, care a văzut mărirea Mea, mărirea ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Amin.

Dar ce face cuvântul Meu și de ce vine el pe pământ? El zidește omul dacă omul primește să fie zidit, să fie născut din Duhul, căci Duhul lui Dumnezeu este cuvântul Meu.

O, ce puțin, ce puțin se citește astăzi cuvântul Scripturii, o, ce puțin, o, și ce măreț este el și ce viu grăitor ca să-l poată pătrunde pe cel ce se lasă născut din cer! Este scris în Scripturi că la venirea Mea iarăși pentru vii și pentru morți cu judecata, numele Meu va fi Cuvântul lui Dumnezeu, iar sfinții și îngerii vor fi soții Mei întru venirea Mea. O, tot așa de smerit, tot ca acum două mii de ani lucrez și azi, și lucrez prin cuvânt, Eu și sfinții Mei, Eu și îngerii Mei. Zadarnic Mă așteaptă altfel cei ce măcar nici nu se pregătesc pentru ziua slavei Mele, că Eu vin așa cum am spus că voi veni, căci am spus prin Scripturi: «*Cel ce crede în Mine voi veni la el și-Mi voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui*», și aceasta face cuvântul Meu când el vine pe pământ, și am fii credincioși, și iată-i, Mi-am făcut casă la ei și cinez cu ei și Mă las cuvânt pe masa lor și Mă arăt lor, iar ei Mă arată oamenilor cuvânt, iar cei ce cred în Mine prin ei, se fac și ei asemenea lor, a celor ce Mă împart cuvânt de facere a omului, ca să creadă omul și ca să se facă biserică a Mea cel ce Mă primește să-l fac al Meu, locaș al Meu pe pământ.

O, omule care zici că știi și crezi în Dumnezeu, cum crezi în El și ce faci dacă crezi? Este scris că trebuie să am casă la tine și să cinez cu tine și să stau cu tine și să te fac după chipul și asemănarea Mea, nemuritor. Tu însă te întorci mereu la moartea ta, la păcatul pe care-l iubești, dar credința ta este

moartă, tată, și tu tăgăduiești puterea ei, că nu poți să te faci fiu al lui Dumnezeu dacă tu mori mereu.

O, popor al cuvântului Meu cel de azi, grăiesc cu omul ca să-i spun lui că, dând el să aibă înfățișarea adevăratei credințe, tăgăduiește puterea ei, că mereu este tras spre păcat, bietul de el, și nu poate adunarea oamenilor care n-au faptele credinței, o, nu poate să dea sfinți lui Dumnezeu, și pot sfinții să dea lor pildă de biserică a Mea și de locaș al Meu în ei și cu ei, căci am spus într-o zi de jale când auzeam cuvinte în răspăr cum că biserica a dat pe sfinți, iar Eu am spus nu, și am spus că sfinții au zidit biserica și că ei au însemnat biserica, și vai lumii dacă n-ar fi în ea cei ce se sfințesc pentru Dumnezeu și pentru ea înaintea Mea ca să aibă ea cine să strige la Mine pentru învierea ei, pentru trezirea ei din nepăsare de Dumnezeu!

O, poporul Meu, sunt pe masa ta cuvânt de facere a omului și sunt cu sfinții Mei în cuvânt de facere pe pământ. Mucenița Ecaterina și mucenicul Mercurie, mari mărturisitori ai dragostei Mele în ei în mijlocul popoarelor pline de păgânie pe vremea trupului lor cel mărturisitor prin jertfă sângeroasă pentru numele Meu, cel scump lor. Iată, în numărul mare al gloatei necredincioase ei erau biserica Mea, iar Eu am venit la ei și Mi-am făcut locaș în ei și am cinat cu ei și M-am arătat lor biruitor cu ei înaintea celor păgâni cu viața și cu fapta, și apoi i-am ridicat pe ei între sfinții Mei și sunt ei cu Mirele lor în sala nunții, și prin jertfa lor cea plină de iubire și de mărturisire i-au adus și pe alții la credință și s-au dat Mie, biserică a Mea s-au dat și ei, și iată, sfinții au dat biserica și ei au zidit-o în oameni pentru Mine, și nu altfel se petrece cu zidirea bisericii Mele, care nu este zidită din păcătoșii care se dau ei după înfățișarea adevăratei credințe.

Iată, când pot să le spun, le spun, numai că se fac ei că nu aud, dar Eu sunt Cel ce vin acum și judec viii și morții prin acest cuvânt și le spun lor că ei spun mereu în biserica lor că așteaptă învierea morților și viața veacului ce va să fie, iar Eu vin cu ceea ce zic ei că așteaptă, și vin cuvânt pe pământ pentru vii și pentru morți, căci Tatăl Mă trimite să împlinesc tot ce este scris în Scripturi să împlinesc, și se pregătesc cei adormiți de înviere la glasul Meu, pe care ei îl aud, și mai vârtos se pregătesc mereu sfinții ca să vină cu Mine în cuvânt când Mă aud că vin la voi, pe masă la voi cu hrană de sus, hrană îngerească, hrana celor ce se hrănesc cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu. Amin.

O, pentru iubirea noastră de Tine și pentru iubirea Ta de noi cobori cu noi pe calea cuvântului Tău pe pământ, o, Doamne, și mare este această iubire și îngerească este ea și nu știu oamenii necredincioși ce este iubirea și ce face ea, căci ea face sfinți din oameni și descoperă ea pe Dumnezeu în toate și în ei, așa cum și în mine Te-ai născut Tu pe când eu aveam de ales între viață și moarte, între veșnicie și vremelnicie, iar eu Te-am ales pe Tine de Mire și m-am dat Ție mireasă, și i-am învățat așa pe cei ce ziceau că au înțelepciune și i-am învățat pe ei că pe pământ este vremelnicia și că în cer este un Mire veșnic, Care-i dă omului veșnicia dacă poate să creadă și să o lucreze cu cele de sus pe pământ cât stă, iar Duhul Tău, aprins în mine ca jarul, a ars în ei toată semeția lor și și-au văzut nimicnicia și s-au dat și ei Ție fii credincioși și s-au mărturisit ei așa oamenilor de atunci, iar eu am intrat cu ei cu tot în sala nunții Tale cu sfinții și cu îngerii și mi-ai dat haină de mireasă, curățată cu dragostea mea pentru Tine și cu sângele meu curs pe pământ înaintea oamenilor pentru alegerea mea, căci pe Tine Te-am ales, și nimic altceva n-am mai ales, și a rămas pe pământ cu oamenii mărturisirea

mea pentru Tine și rod Ți-am adus cu ea, iar acum, la sfârșit de timp, m-ai așezat lucrătoare prin duhul înțelepciunii mele pentru Tine și stau cu sfinții cei mari și mult lucrători în mijlocul poporului Tău și peste el cu darurile lor, ca să ajute ei lucrarea Ta de azi și pe poporul Tău cel mic, care Te primește cuvânt și Te împarte, Doamne, sămânță de facere a omului, cuvânt care zidește biserica, o, Doamne. Sunt slujitoare mare pentru cei ce-Ți lucrează Ție aici, pe pământul cel sfințit de Tine în mijlocul neamului român, și revărs har și înțelepciune și lucrez Ție pentru împlinirea Ta de azi cu oamenii, și îmbărbătez pe cei ce-Ți stau cale a venirii Tale cuvânt de facere a bisericii și le spun lor: fiți curajoși, voi, cei mai mici între cei ce au lucrat până acum rând pe rând Domnului pe pământ, și fiți credincioși cu putere, că nu mai e pe nicăieri între oameni biserică cu mădularele toate în ea, așa cum a făcut Domnul să fie cu voi, cei credincioși Lui! Fiți tari cu credința, de la care vine iubirea și mărturisirea ei! Iată, înțelepții lumii nu sunt nimic față în față cu cuvântul lui Dumnezeu, care este cu voi mereu, și care în taină zidește și împlinește, împotriva celor ce nu știu să creadă în Dumnezeu așa cum se cuvine pentru toată lucrarea Lui între oameni. O, cei ce se cred înțelepți și buni, aceia nu știu să se facă fii ai lui Dumnezeu, din pricina semeției lor, dar cei păcătoși și smeriți cad spre pocăință și spre înțelepciune apoi, și mulți din ei sunt atinși de harul cel de sus și-și sfințesc mintea și inima și credința și iubirea și viața apoi, căci Domnul Își face casă cu ei și cinează cu ei și Se dă lor, iar ei Domnului se dau, așa cum în vremea mărturisirii mele s-au dat lui Hristos înțelepții care și-au văzut deșertăciunea și păcatele și s-au făcut locaș al credinței cea de sus și al iubirii lor pentru Hristos, Cel mărturisit de mine adevăratul și singurul Dumnezeu.

O, mare este pe pământ cel ce mărturisește pe Domnul! Așa mărire a așezat El peste voi, și sunteți cei mai mici, dar și cei mai mari, căci ați știut și știți să stați mici, ca să poată Domnul cu voi, o, fii ai cuvântului Său de azi, căci cei mari, care nu știu să se facă mici și să rămână așa înaintea Domnului, nu rămân aceia, și nu știu să-L mărturisească pe Domnul cei mari, căci nu știu ei înțelepciunea cea de la Domnul pentru cei mici, a căroră este împărăția lui Dumnezeu, precum este scris.

O, înconjoară-i Tu, Mire Doamne, cu toată oștirea cerească mereu, cu toată venirea Ta cu sfinții, iar puterea Ta cea de nebiruit să-i ocrotească pe ei de dușmanii Tăi, căci ei nu-i pot avea dușmani decât pe dușmanii Tăi. O, mergi, mergi cu mersul biruinței Tale cu ei și bucură-i pe sfinți, și bucură-i pe cei credincioși cuvântului Tău cel de ieri și cel de azi, căci cele de la început le-au vestit pe cele de la sfârșit, pe cele de azi, o, Doamne, iar Scriptura grăiește la sfârșit scrierea ei despre cetatea cea sfântă, Noul Ierusalim, la care Tu, Doamne, atât de tainic lucrezi acum, căci pietrele ei sunt vii și strălucesc pe pământ cu lumina Ta, și neamurile aud glasul Tău cel de pe muntele Tău de cuvânt, cetate înaltă, Doamne, zidită din cuvânt și din fii credincioși, care știu să se facă prunci și să crească mici și să fie ai Tăi între fiii oamenilor, și să le faci bine cu ei fiilor oamenilor, care, auzind, se vor trezi pic cu pic, căci puterea Ta va birui și va lucra.

Și iată pe cel sărbătorit azi lângă mine între sfinți, mucenicul Mercurie, tot atât de râvnitor cu dragostea lui, ca și dragostea din inima mea pentru Tine în vremea trupului lui înaintea împăraților pământului! Sfinții Tăi din cer mărturisesc cuvântul Tău de azi adevărat și ziditor de biserică și de om nou pe pământ, o, Doamne. O, fie voia Ta împlinită pe pământ, așa precum în cer este ea. Amin.

— O, și eu, acum, mucenicul Mercurie, mărturisorul Tău, Te mărturisesc Dumnezeu al meu, căci mi-ai fost Dumnezeu pe pământ, Doamne, ca să Te am pe veșnicii Stăpân al meu și să ai Tu parte de mine pe vecii, căci ai suflat peste mine în vremea încercării mele și m-ai învățat să mă trag de partea Ta și să mă despart de cei ce nu Te aveau de Dumnezeu al lor, o, și câtă putere de mărturisire pentru Tine a avut atunci credința mea în Tine și sufletul și duhul și trupul meu, toate Doamne! O, cât de îndârjiți în necredință se fac cei tirani cu inima împotriva Ta când văd ei că mărturisorii Tăi se întăresc pentru Tine înaintea lor! O, câtă orbire și câtă ură aduce necredința și lupta cea pentru ea în om față în față cu cei ce Te mărturisesc pe Tine și nasc în jur pe Dumnezeu în cei ce au în față priveliștea luptei pentru Tine a mărturisorilor Tăi cei credincioși! O, slavă Ție pentru că m-ai ajutat să rămân al Tău și să dau putere și altora să se facă fii ai lui Dumnezeu dintre cei necredincioși!

Și acum Te rog și eu, varsă mânia Ta peste muntele de necredință a oamenilor și dă-le lor prilejul să Te primească prin acest cuvânt de facere a omului la sfârșit de timp! Fă cale cu mărire mersului Tău cu poporul cuvântului Tău și arată-le oamenilor și slujitorilor de peste ei că Tu zidești o cetate din pietre vii, un popor de fii credincioși, prin care voiești să înviezi lumea și să faci cer nou și pământ nou, ca să rămână acestea după ce mânia va trece! O, câți sfinți s-au făcut pentru Tine dintre cei mult păcătoși! Așa să faci și acum prin harul Tău cel lucrător al cuvântului Tău de azi și să-i chemi pe mulți la viață, Doamne, că arde pământul, și lumea nu vede și nu știe să se uite și să vadă suferința pământului și suspinul lui și al celor ce strigă din pântecul acesta așteptând salvarea lor.

O, fii ai necredinței, voi stați pe pieptul celor ce așteaptă învierea și viața veacului ce va să fie, și stați plini de păcate deasupra lor, și arde duhul lor pentru răscumpărarea lor și arde ca focul pârjolitor duhul și suspinul lor spre Domnul. O, înfricoșați-vă, ca să faceți roade vrednice de pocăință și de credință, că altfel veți plânge lung și nu veți afla capăt plânsului vostru! Vă cheamă sfinții din cer spre credință și spre fapte de credință. Are Domnul izvor de cuvânt aici, unde-Și are masa Sa de cuvânt cu poporul Său credincios azi. O, căutați, ca să aflați, și apoi luați și spălați-vă ochii, ca să vedeți! Spălați-vă de necredință și aplecați-vă cu umilință, ca să aveți parte de milă și de bucurie apoi! Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi pe pământul român și grăiește cuvântul Său oamenilor și zidește biserica Sa și sfărâcă cu ea iadul, ca să iasă la lumină cei ce strigă după lumină, și iată lumina, și vine Domnul cu ea pe pământ ca să vă dea lumina Sa vouă.

O, auzi-mă, Doamne, pentru cei necredincioși și dă-le putere să creadă și să Te cunoască în acest cuvânt și în venirea Ta cu sfinții Tăi acum! Fă împărății să se plece și să se facă săraci de slava lor, iar pe cei săraci fă-i să se îmbogățească de slava Ta de azi, și așază-Te Tu cu taina Ta pe pământ, taină la care lucrezi atât de tainic acum: cerul cel nou și pământul cel nou, o, Doamne, dar fă să fie multă credință pe pământ pentru această cerească taină, care așteaptă de șapte mii de ani la hotar ca să se așeze pe pământ, și după care toți sfinții Tăi așteaptă tânjind și trudind și așteaptă arzând de dor, arzând, o, Doamne. Amin.

— O, aceasta lucrez Eu, și taină mare este poporul cuvântului Meu cel de azi în mijlocul neamului român. Fiți liniștiți, o, sfinți iubitori ai cămării Mele de nuntă! Curând, curând ne așezăm pe pământ cu taina cerului cel nou și a pământului cel nou, căci Eu, Domnul, la această îm-

plinire lucrez cu voi din cer, și cu poporul Meu de pe pământ, și Mă așteaptă și Tatăl să sfârșesc și să împlinesc. Amin.

Pace ție, poporul Meu, în zi de sărbătoare de sfinți mărturisitori! O, îmbracă-te, tată, întru nesticăciune din zi în zi mai mult, că tot și toate așteaptă capătul cel bun al mersului Meu cu tine spre ziua slavei Mele, când toate se sfârșesc, ca să înceapă veșnicia și tainele ei toate! Eu sunt gata să împlinesc, de șapte mii de ani sunt gata să răscumpăr tot ce omul a stricat din cele zidite de Mine, dar am așteptat atât de mult pe cât a stricat omul, și tot atât de mult timp am lucrat și Eu și le-am pus înapoi, dar tainic am lucrat, și încă lucrez, și nu se suie la mintea omului tainica Mea lucrare, scrisă în Scripturi pentru împlinirea ei acum, la sfârșit de timp.

Fii credincios, poporul Meu! Credința ta în cuvântul Meu cel de azi, ascuns atât de tainic în Scripturi că va veni pe pământ și va zidi iarăși lumea, o, credința ta este salvarea, căci Eu așa am putut și așa pot pe pământ, pot prin cei credincioși, pot prin credința ta, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2010

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Nu este iubire după adevăr între om și om din pricina iubirii de sine din oameni. Mai adevărată este durerea decât bucuria. Cuvântul Domnului este mila Lui pentru oameni. Cuvânt de trezire peste slujitorii bisericii.

La mijlocul celor trei zile de sărbătoare nouă pentru poporul cuvântului Meu cel de azi, Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă așez în carte cuvânt și însemnez în ea zi de biruință, amintirea zilei când am pecetluit în mijlocul poporului Meu și al lucrării Mele de cuvânt așezare neamestecată cu lumea, biserică cu mădulare, iar Eu, Domnul, în mijlocul ei cuvânt, așa cum de două mii de ani aștept să pot să am pe pământ, dar duhul de om nu M-a lăsat să pot Eu, că a voit și omul și n-am putut să pot Eu ca Dumnezeu în lucrare de biserică, dar pot acum, și Se mângâie Duhul Tatălui și al Fiului și al tuturor sfinților că este pe pământ loc pentru Dumnezeu și masă curată, cină de Emaus, neamestecată, cum nicăieri nu este pe pământ, căci Eu sunt trup și cuvânt pe masa aceasta și nu mai e pe nicăieri atâta mângâiere pentru Dumnezeu. Mereu, mereu cuvântul Meu de pe masă călăuzește pe poporul Meu de azi și Mi-l ține de mână, și apoi se îndreaptă el spre fiii oamenilor și le grăiește lor, și grăiește cuvântul Meu poporului român și îl așează pe el la masă de cuvânt din cer pe pământ, ca să pot Eu, Domnul, împlini cuvântul Meu cel rostit, căci prin cuvânt lucrez, și apoi împlinesc. Amin.

Sărbătorim întreită sărbătoare și-Mi las cuvântul Meu pe masă la mijlocul zilelor de serbare, căci în ziua care a trecut am însemnat în cer, și însemnez în cartea Mea acum ziua pecetlurii grădiniței cuvântului Meu, grădiniță pentru Mine pe pământ, căci se naște cuvântul Meu în ea când el vine la poporul Meu, iar în ziua aceasta, a doua a sărbătorii, avem acum sărbătorit pe apostolul Andrei, pe care l-am luat lângă Mine în ziua când am sfințit cetatea și biserica Mea de nou Ierusalim acum nouăsprezece ani, și am avut, și am pe trâmbița Mea Verginica la masă de cuvânt, căci mâine are între sfinți sărbătoarea ei de intrare în cer, ziua când și-a odihnit de dureri trupul, care a durut-o mereu, mereu cât a stat în el pe pământ, iar duhul ei a fost mereu tot o umilință, tot un plâns plin de milă pentru om, căci am pus în ea duh iubitor de oameni, iar această înțelepciune nu poate s-o aibă decât cei sfinți, cei plini de Dumnezeu pe pământ, cei în care Eu pun ca să fie, și nu

poate omul să-și ia singur pe cele împărțite de Mine după planul Meu cel din veac întocmit și pe care-l așez lucrător prin cei credincioși Mie și plini de iubire ca a Mea și de lucrare ca a Mea între oameni.

Stau la masă de cuvânt în mijlocul tău, o, poporul Meu, și am pe apostolul Andrei și pe trâmbița Mea Verginica, amândoi lucrători prin cuvântul sărbătorii de trei zile între sfinții Mei, cu care Mă port între cer și pământ, căci Eu cu sfinții vin, fiindcă așa este scris, și nu singur vin. Se vor păcăli amar cei ce vor să arate oamenilor de pe pământ că Eu vin pe norii cerului, căci Eu nu vin așa cum dau ei să arate cu minciuna lor oamenilor, ci vin cu oștiri de sfinți și de îngeri și n-au ei ochi de văzut pe Dumnezeu întru a Sa venire, și văd ei ceea ce fac ei ca să vadă, nu ceea ce face Dumnezeu pentru cei ce văd de la Dumnezeu, iar pentru cei ce văd ca omul, vor vedea aceștia ziua mâinii Mele, a dezlănțuirii durerii Mele, strânsă de toți oamenii în inima Mea de la depărtarea lor de Mine, de la viața lor cea fără voia Mea cu ei pe pământ.

O, tot omul este mincinos, și nu este adevăr între om și om, și nu este iubire după adevăr între om și om, din pricina iubirii de sine, care sălășluiește în oameni. Se cheltuiesc cuvinte de iubire între om și om ca vinul cel îmbătător și se îmbată omul ca de vin, iar când se trezește din beție vede rodul minciunii, și omul pierde din lipsă de Dumnezeu și pierde îndurerat și gol, și ar da atunci să se deștepte dacă timpul i-ar da răgaz. O, mai adevărată este durerea decât bucuria, căci bucuria este minciună și se face durere după ce trece, iar între fiii oamenilor puțini se aleg de partea adevărului vieții pe pământ. Durerea și sărăcia de toate și duhul umilit mereu, aceasta iubesc oamenii cei adevărați, care nu se pot mângâia cu minciuna pentru viața lor pe pământ, și așa își zidesc ei întru vecii viața lor, acolo unde este cu adevărat viață, și pentru care se trudește mult pe pământ, de unde nimic nu poate lua omul pentru calea sa apoi. O, ce milă am coborât Eu pentru om pe pământ prin cuvântul Meu cel de azi! Cine este cel ce are parte de așa milă, de așa mângâiere de la Dumnezeu? Cei ce cred în Mine și în puterea Mea pentru om, aceia sunt cei ce primesc în ei mângâierea cuvântului Meu cel de azi, care vine cu norii ca să-i adune pe cei iubiți de Dumnezeu și pe cei ce-L iubesc pe El, așteptându-L să vină să-i culeagă pentru El. O, ce faci tu, omule care-ți irosești viața în plăceri și în tot o trudă pentru plăceri și pentru bucurii, care se ofilesc ca floarea fără apă? O, nu așa se trăiește pe pământ înaintea feței Mele. Vin Eu și te învăț acum, căci am venit mereu și vin iar Învățător peste pământ, și ție îți trebuie credință ca să Mă auzi și ca să Mă primești. Tu ești cel ce-Mi deschizi sau nu. Eu doar bat la ușă.

O, Mă așez acum pe masă cuvânt cu sfinții Mei și ne hrănim cu el în zile de serbare, Eu și cu ei și cu tine, popor al venirii Mele cuvânt pe pământ, iar tu să Mă împarți, tată. Îmi desfac privirea Mea și a sfinților Mei ca să te privim înapoi, când am pecetluit cu legea sfințeniei grădinița Mea de cuvânt și toată așezarea ei. Îl ating pe creștet, acolo unde este el, pe arhiereul Meu, pe cel numit de Mine martor de pe pământ al așezării pe piatră a bisericii Mele de nou Ierusalim, de nou început, căci noi le facem pe toate și trec trosnind cele ce au fost, și așa va fi, căci așa este scris, iar Eu vin cu cele noi, căci așa este scris.

O, departe, departe ești de Mine acum tu, cel ce ai mărturisit și ai luptat lângă Mine în taină mare pentru noul Meu început, și erai mare în credință, tată, și erai adevărat, și așa ai fost până în ziua când ai fost smuls de lângă poporul Meu, de lângă lucrarea Mea cea pentru noul Meu început, prin care pe

toate voiesc să le înnoiesc și să fac frumos ca în cer pe pământ. O, te-ai temut de oameni și n-ai mai ascultat de la Dumnezeu, dar duhul tău și numele tău au rămas scrise pe cer și pe pământ în vremea aceea și în ziua aceea de pecetluire cu sfințenie a grădiniței cuvântului Meu cel de azi, în care Eu Mă nasc cuvânt peste pământ. Duhul Meu, atât de îndurerat, grăiește azi cu tine, și Mă aud toți sfinții și toți îngerii, căci ei Îmi știu și-Mi văd durerea de la lipsa ta apoi de lângă Mine. Cei în mijlocul cărora tu stai acum n-au voit nici unul să-și desfacă inima și ochii ca să simtă și ca să vadă slava Mea cea de azi, cuvântul venirii Mele și șoapta lui duioasă după om, căci n-am venit să dezbin, ci să aduc iubire și credință și mântuire și iertare și înviere, o, de aceea am venit. Ce mare biruință cerească s-ar fi arătat de pe vatra neamului român peste popoarele toate dacă slujitorii de biserică ar fi avut credință și primire pentru Mine! Ce slăviți ar fi fost ei, și din zi în zi tot mai sfinți ar fi fost dacă iubeau ei pe Dumnezeu pe pământ. Te-am luat dintre ei ca să le dau lor patria cerească apoi și s-o zidiți cu toții laolaltă și să fie ea pe pământ cu strălucirea ei, căci am venit cu ea în brațe ca s-o pun pic cu pic în mijlocul oamenilor și să lucrez prin lucrători plini de credință, căci tainele cerești sunt mari pe pământ, mari, și nu se pot arăta din pricina necredinței.

O, fiule cu inimioara zdruncinată de durere acum, aș da să-i trezesc pe toți cei în mijlocul cărora tu stai, căci Eu te aleseam în mare taină din mijlocul lor, și am voit să le fac bine la toți prin credința ta, care te-a făcut mare atunci înaintea Mea, că nimic nu-l poate face mare pe om între oameni decât lucrarea credinței lui. L-am umplut de voia Mea pe patriarhul care a fost și căruia i-am spus prin cuvântul de pe masa poporului Meu să se ridice el și să te așeze arhieru înaintea Mea, ca să pot Eu să-Mi așez cu tine noul Meu început, biserică după voia Mea, cu mădularele toate în ea și cu masa cuvântului Meu pe masa ei, trup și cuvânt pe masa bisericii Mele, așa cum la începutul cel de acum două mii de ani am avut și am lucrat prin cei credincioși, în toată strămtorarea vremii de atunci, și când îl aveam în mare taină patriarh peste Ierusalim pe apostolul Iacov, fratele și ucenicul Meu cel credincios, tainic lucrând el lucrarea și cărma bisericii Mele, așa cum și cu tine am lucrat până ce, aflându-te mulți dintre slujitori, s-au adunat într-un gând și te-au smuls de lângă izvorul Meu și te-au pus sub pază, tată. O, departe, departe ești de Mine acum tu, cel ce M-ai mărturisit și ai lucrat cu Mine cu credință până acum nouăsprezece ani. Voi ridica sabia Mea de cuvânt și Mă voi răzbuna pe cei ce te-au umilit, căci voi împlini peste ei cuvântul Meu dacă vor rămâne ei necredincioși. Eu nu le-am cerut nimic, nici rangurile lor, nici tronurile lor, nici avutul lor, ci iubirea le-am cerut, căci cei ce nu Mă iubesc, calcă apoi toate poruncile Mele, răsturnând-o pe cea din vârful lor și purtându-se ei cu Mine atât de neprimitori, atât de necredincioși, ca și cei de acum două mii de ani, care nu M-au primit.

O, arhierii și preoți, cum Mă arătați voi oamenilor că sunt cu voi? Ce împărăție dați voi să vă faceți pe pământ? Dar în cer? O, v-ați făcut împărați pe pământ și împărățiți peste oameni prin sate și orașe și nu-Mi sunteți slugi ale Mele așa cum au fost ucenicii Mei cu turma creștină după ce Eu M-am întors în Tatăl ca să pot fi cu ai Mei până la sfârșit, nemaistând Eu în fața mai-marilor pământului ca să-i tulbur, ci stând numai cu ai Mei. O, când, oare, când va fi să văd la voi credință pentru venirea Mea cea de azi cuvânt la voi pe pământ, aici, pe vatra neamului român, țara Mea de venire azi iarăși la oameni, țara strălucirii, căci se mângâie duhul sfinților Mei de strălucirea Mea de acum și de țara Mea de venire, al cărei nume voi îl

purtați și vă numiți români? Eu, Domnul, aduc vouă rugăminte cu foc. Ridicați-vă mari cu sfințenia și fiți adevărați slujitori ai Mei, că e păcat față fără de viață, o, fiilor! Ridicați apoi toată turma română la credință cu fapte mari înaintea Mea, că nu e frumos să puneți sub legătura cu recoltă pe cele putrede ale recoltei ca să le vindem așa. Cercetați și vedeți. Cei ce-și vând recoltele iau fața cumpărătorilor cu ce e mai frumos din recoltă și pun în legătură deasupra recoltă frumoasă, iar dedesubt ascund tot ce e mai urât și mai atins de stricăciune și de putreziciune, și omul vede numai când ajunge acasă, când desface legătura vede că fața recoltei a ascuns sub ea partea cea putredă a ei, și vede omul numai când ajunge înaintea Mea viața lui cea irosită și fără călăuzitori adevărați peste ea și care să aibă putere să dea viață din cer la cei fără de viață, căci Eu, Domnul, am bogăție de har, numai să am cui să-l împart ca să-l poarte și ca să se împartă la cei săraci, la cei fără de viață din cer peste ei. O, așa e omul. Dă să se arate viu și bun și adevărat, dar numai pe deasupra, căci în inimă și în trup ascunde toate slăbiciunile lui, toate câte nu vrea el să se vadă și care l-ar face fără de preț înaintea semenilor lui. Eu însă nu Mă las înșelat și nici batjocorit, și grăiesc și-Mi spun durerea de la nedreptatea care s-a așezat să stea pe scaunul dreptății și strig la voi: o, ridicați-vă și vestiți peste turmă că cere Domnul iubire înge-rească la voi și la toată turma, fiindcă timp nu mai este, și a venit vremea să vin să cercetez și să triez, și nu voiesc să aibă careva parte de plânsul și de scrâșnirea dinților ca plată pentru necredință. Vi se va cere greu socoteală că știți și că nu este ascultare de Dumnezeu de la voi, și iată, Duhul Meu suflă peste voi și vă strigă să-L auziți și să nu-L tăgăduiți. Voiesc bine să vă dăruiesc și în slava Mea să vă așez, căci sunt cu slava Mea cuvânt peste pământ, și nu este înțelepciune pentru această minune de taină coborâtă cu Mine la oameni. Acum vă rog, dar mâine ce va fi dacă nu vă veți trezi?

Apostolul Meu Andrei grăiește cu voi acum. De lângă Mine grăiește el vouă, căci vii sunt pe veci de veci cei ce au avut viață în ei pe pământ. Amin.

— **D**e lângă Domnul Iisus Hristos, Arhierul Cel mare, grăiesc vouă, slujitori de biserică, de la cel așezat în fruntea voastră până la cel mai mic între voi. Le vine greu tuturor, o, le vine greu să trăiască înaintea venirii Domnului așa, ca poporul cuvântului Lui cel de azi, așa cum cere Domnul pentru acest început nou, precum la început i-a cerut Domnul în rai omului pe când încă nu-L părăsise el pe Domnul pentru femeie. Omul nu-și iubește femeia decât pentru păcat. O, nu așa a iubit Domnul biserică Sa, și nu găsește Domnul nici un om, nici măcar slujitor de biserică să poată să iubească așa cum Domnul a iubit și a îngrijit biserică Sa și a învățat-o iubirea pentru cei ce iubesc. Va merge păcatul până la ziua judecății lui, căci omul așa merge și așa vrea până la capăt, dar dacă omul ar avea povățuitori sfinți, arhierii și preoți sfinți, așa cum am fost noi, ucenicii Lui, ca să ne trimită Domnul în numele Lui să învățăm oamenii, o, ar mai fi, oare, tot atâta păcat pe pământ? N-ar mai fi, ci s-ar înmulți numărul sfinților, numărul fraților noștri, căci noi eram puțini pe atunci, dar voi, care stați sub nume de slujitori pe vatra acestui neam, sunteți mulți, numai dacă ați lucra la fel învierea și viața peste oameni, mântuirea de păcat peste om. O, cum de nu vă bucurați voi de comoara din țarina voastră cea din părinți? Cum de nu credeți, cum de nu iubiți pe Dumnezeu? Are Domnul glasul Său peste vii și peste morți pe vatra neamului român și vă va fi grea judecata dacă veți rămâne reci față în față cu Duhul Cel dătător de viață al lui Hristos, Învăța-

torul bisericii. Nimic nu se clatină din ale voastre, ci se înnoiesc dacă vă aplecați cu credință glasului Fiului lui Dumnezeu ca să-l cunoașteți și să-l mărturișiți adevărat, căci nu este rătăcire în acest cuvânt, ci este Dumnezeu-Cuvântul acest glas chemător și duios. O, vă supuneți unii pe alții ca să nu credeți, ca să nu vă arătați credincioși, așa cum au făcut și duhovnicii acestui timp, și sunt neîmpăcați în cer față în față cu Domnul acum, că nu s-au aplecat să-și arate credința și s-o mărturisească ei față de acest cuvânt mai înainte de plecarea lor, căci vestit le-a fost lor pe Dumnezeu-Cuvântul, Care-Și are masa de cuvânt pe vatra neamului român.

Vă doresc vouă credință! Vă doresc iubire îngerească! Vă doresc pe voi lângă Domnul lucrători cu adevărat, roditori de sfinți în mijlocul oamenilor, căci biserica lui Hristos este cea care naște sfinți și este vie, și din pietre vii se zidește la zidirea ei.

Sunt cel ce am pus pașii mei pe plaiurile pământului român acum două mii de ani și am lăsat de la Domnul semnul mântuirii pe acest pământ și duhul fecioriei peste biserica acestui neam, căci am iubit îngerește pe Domnul și pe oameni și am fost arhieru cu putere de înviere și am lăsat această mărturie pe acest pământ. Fiți credincioși, căci necredința Îl alungă pe Domnul. O, fiți credincioși și apropiați-L pe El! Amin.

— **O**, apostolul Meu cel întâi chemat și ales și credincios Mie, rodească-se pe el însuși în ei și între ei cuvântul tău și să facă el din ei adevărați ucenici ai Mei, căci Eu le dau putere să creadă, dacă ei vor voi așa! Amin.

Mă pregătesc cu mare lucrare de cuvânt, căci sunt cu trâmbița Mea Verginica la hotar și cu păstorul Daniel ca să grăim cu tot poporul acestui cuvânt, de la începutul lui și până azi, și Mă voi da lui și voi lucra peste el cuvânt.

O, fiilor din porți, prin dureri și prin sărăcie și prin mare umilință de duh își poate omul lucra mântuirea. Vă dau ceea ce știu că folosește, și așa să împărțiți, și să învețe poporul cel ascultător și cel neascultător cuvântul Meu cel de mântuire, iar dacă-l va împlini pe el, bine-i va fi lui. Eu, Domnul Iisus Hristos, lucrez cu voi peste duhul poporului Meu, și duhul fiecăruia se alege la dreapta sau la stânga Mea, precum lucrarea fiecăruia îi dovedește pe ei. Fiți făcători de mântuire peste poporul Meu, de la începutul lui și până azi, fiilor, și fiecare va primi așa după cum el va voi să fie. Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 2010

Sărbătoarea Sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Sfânta Virginia: organ al Duhului Sfânt pe pământ. Deslușirea în sfat ceresc a tainei învierii. Rugăciunea sfântului apostol Andrei cere în cer paza cetății Domnului.

Intru în carte cuvânt și Mă scriu în ea cu ziua de sărbătoare în sobor de sfinți a trâmbiței Mele Verginica, și se împlinesc azi treizeci de ani de când ceata sfinților a primit-o pe ea între cei din cer. Eu, Domnul Iisus Hristos, în a treia zi de sărbătoare, zi lucrătoare pentru Mine și pentru sfinți în mijlocul tău, Mă las în carte cuvânt lucrător, poporul Meu, că am de așezat în ea cuvânt de durere și cu trezire în el pentru cei ce n-au stat frumos și cu răbdare în trupul acestui popor, și sunt la masă de cuvânt cu cei din cer, pe care i-am avut acum nouăsprezece ani în cuvânt și în grădinița Mea de cuvânt în ziua pecetluirii ei cu sfințenia Mea ca să fie ea ieslea Mea de coborâre cuvânt pe pământ, acum, la sfârșit de timp, și să pot de aici să strig în lung și în lat, și cort ceresc să fac

pentru Mine aici și să strig de sub el și să chem la masă de cuvânt pe cei iubitori de credință, că le trebuie darul credinței la cei ce iubesc cuvântul Meu și minunea lui din zilele acestea.

Cobor cu greu în ziua aceasta, căci găsesc neputință la porți, și le întăresc în răbdare ca să putem lucra și învăța, căci învățătura cea de pe pământ, pe care o învață omul unul de la altul cum este între cei ce învață carte ca să iasă oameni cu mărire pentru oameni, această învățătură nu are nimic legat cu Duhul Meu Cel învățător, cu smerenia Mea, care coboară pe Duhul Sfânt în mijlocul oamenilor ca să grăiască El lor. Apostolul Meu Andrei l-a avut întâi învățător pe Ioan Botezătorul, cel fără de carte învățată de la oameni, dar l-a adus Domnului rod ucenici și Mi i-a pregătit Mie pe cei povățuiți de el pe calea cea plină de cer pe pământ între oameni, căci numai cei săraci și smeriți sunt plăcuții Mei și doriții inimii Mele. Era pescar apostolul Andrei și era sărac, iar Eu l-am făcut gura Mea pe pământ și locaș al credinței, așa cum am lucrat și în vremea aceasta de Mi-am ales vase de trâmbițare Mie pentru lucrul Meu cel ceresc pe pământ acum, căci din cei ce învață carte de pe pământ nu pot să-Mi aleg, nu sunt săraci cu duhul și nu pot să fac din ei locaș al credinței, că nu scapă de îngâmfare cei ce-și caută mărire pe pământ, iar îngâmfarea este diavol. Cei ce-Mi sunt Mie de folos trebuie să fie temători de Dumnezeu și iubitori de sfințenie, nu de carte, ci de credință iubitori și de smerenie purtători, și așa am ales Eu pe trâmbița Mea Verginica de am sunat Eu apoi prin gura ei cu sunet de trâmbiță, așa cum i-am arătat apostolului Ioan că voi lucra în zilele cele de apoi, și Mi-am făcut din ea organ al Duhului Sfânt pe pământ și Mi-am cules un popor ca să audă el cuvântul lui Dumnezeu și să mărturisească din unii în alții această minune de taină și să crească în credință cei ce află izvorul Meu de cuvânt, aici, pe vatra acestui sătuț, și Mi-e duhul tot o jale, că puțini își lasă ale lor ca să urmeze Mie, și Mi-e inima tot o durere că nu poate omul să facă voia Mea, din pricina voinii lui.

O, numai umilit trebuie să stau și să grăiesc înaintea omului! Nu pot să lucrez așa cum este de lucrat peste viața omului și peste păcatele lui ca să-l curăț pe el pentru Mine, o, nu pot, căci omul nu poate. Plâng ca un neputincios, Eu, Cel Atotputernic, și aștept să poată omul și să-Mi arate că poate cu Mine, că poate pentru Mine. Mă mângâi cu sfinții și împărțim durerea, căci sfinții sunt purtători de Dumnezeu, iar Eu sunt îndurerat. O, aceasta este de dus și de purtat pe pământ până când totul se va ușura deodată, căci truda Mea își va aduce rodul ei. Amin.

Sunteți în așteptare ca să intrați în carte, o, Verginico, tu și păstorul Daniel. Avem neputință în porți, tată. Lucrăm cu bucațica. Lucrăm ușor și lucrăm, că e zi de lucru, e zi de învățătură, zi de cuvânt cu răspuns în el pentru cele ce vin cu duh de răzvrătire față în față cu mersul Meu înainte prin cei credincioși. Tu ești plină de răbdare, dar și plină de cuvânt. Avem de dat răspuns la multe săgeți cu răutate în ele, cu venin și cu ură în ele și care ies din tolba celor ce se poartă după mintea lor, după îngâmfarea lor față în față cu mersul cuvântului Meu cel de azi, căci mergem tot înainte și nu stăm din mers, tată, că așteaptă Tatăl și tot cerul biruința Mea și împlinirea a tot cuvântul Meu cel rostit pentru ea. Treacă cerul, treacă și pământul, treacă tot și toate, dar nu împlinirea cuvântului Meu, ci să se arate ea, că Eu așa am spus că va fi. Mă uit la tine câtă milă ai de Mine, tată. O, cât ești de miloasă! Când erai pe pământ numai într-o suferință ai stat, și M-ai purtat așa cum sunt Eu, îndurerat și lovit de săgeți fel de fel. O, cum să te fi plăcut pe tine satana când vedea el că tu porți de la Mine lucrarea cu-

vântului Meu cel de la sfârșit de timp? N-au știut să Ne prețuiască cei pe care i-am miluit și i-am călăuzit. Așa e soarta lui Dumnezeu între ai Săi.

Dar acum să vedem cum Ne așezăm în carte în ziua aceasta de cuvânt, o, Verginico. Amin.

— **N**e așezăm, Doamne, la lucrul cuvântului de azi, că mă uit la sfinți că-s plini de dor. Când omului îi este foame, caută cu nerăbdare să mănânce și să se liniștească apoi. Așa sunt și sfinții, plini de dor, și caută să-și liniștească dorul. Toate cele ce nu se văd așteaptă, Doamne, iar freamătul lor sfânt și ceresc e ca un vânt alinător pentru noi, pentru Tine și pentru sfinți, Doamne. O, ce frumos este în cele nevăzute de om! Nu tânjește omul după ele nici măcar cu credința. M-a durut după ele pe pământ după ce le-am gustat cu Tine de mână, dar mi-a fost milă de popor și am voit să stau cu el ca să-l conduc spre tot frumosul cel nevăzut de ochiul trupului, de ochiul cel măcinat de păcat, și care ar fi să se lase vindecat pentru ca să vadă. Așa lucrare de cuvânt voiesc în ziua aceasta să așezăm în carte și cu dor doresc să rodească ea acolo unde Duhul Tău o trimite. Mă îngrijesc cu mare milă să meargă cu pas întreg lucrarea Ta de cuvânt, că nu mai e pentru noi altă nădejde pentru cele ce sunt de așezat pe pământ acum, înaintea venirii Tale, după cum au fost ele vestite prin Scripturi că va să vină și va să fie. Multe taine neînțelese trebuie desfăcute și trebuie sădite în fiii cei credincioși, pe care noi i-am învățat să-și lucreze mereu, mereu curățirea greșalelor și dorul de Dumnezeu, lucrarea sfinților, o, Doamne, că numai sfinții au iubit să lucreze așa înaintea Ta pe pământ, iar plata lor a fost mare în cer.

O, avem durere și jale de la cei ce se împotrivesc cu mintea lor și cu cuvântul lor cel necredincios și dușmănos, și care au fost cândva mărturisitori și au spus „*Da, Doamne, cred, Doamne*“. O, nedragostea cea pentru Tine a cuvântului Tău și a sfințeniei peste ei, aceasta le-a măcinat pic cu pic calea și credința și sunt acum răzvrățiți și lucrează răzvrătire și vor război cu Tine. I-am făcut rude cu noi, i-am făcut vecini, i-am făcut fini ca să-i avem de sprijin și de credincioșie, dar dorul de ei înșiși i-a făcut nepăsători pentru mersul cel tot mai măreț al Tău cu poporul cel credincios. O, să-i strigăm, să le arătăm nedumerirea și greșalele pentru ea, și să le spunem din cer și să le arătăm adevărul, pe care ei între ei îl pitesc ca să poată să lucreze ei altfel, o, și numai din duh de prostie au căzut ei în așa rușinoasă lucrare a lor. Aș voi să-i povățuiesc pe toți cei care mai sunt pe pământ și care au avut parte de această masă de cuvânt, scumpă și dorită mult de toți sfinții din cer. Cu păstorul Daniel mă voi sprijini în ziua mea de sărbătoare și împreună vom pune masă de cuvânt pe masa poporului Tău cel de azi credincios, ca să luăm apoi și să ducem peste tot pe unde sunt cei ce au fost și mai sunt.

O, ce milă mi-a fost de tine, popor cu numele acestui cuvânt pe tine! Mă purtam prin toate cetățile tale ca să ți-L aduc pe Domnul în casă și ca să prinzi putere pentru El, în vreme ce eram atât de neputincioasă cu trupul meu, zdrobit de arșița Domnului, Care locuia în mine, pentru ca să ți Se dea ție cuvânt. Ce dulci amintiri și ce mărețe! Numai cei din cer le mai privesc, că toate sunt în cer și se văd toate. Dragostea ta dintâi le-a făcut să fie ele pe pământ în vremea ta cu Domnul și cu mine pe cale, dar dragostea ta cea de atunci a fost uitată de tine, o, și era fierbinte dragostea ta și Se încălzea Domnul la ea. E ziua mea de serbare, ziua când tu ai venit de peste tot și mi-ai însoțit ultimii mei pași pe pământ, ultima ta privire spre trâmbița lui Dumnezeu, prin care Domnul a sunat și te-a

chemat la masa Sa și te-a hrănit așa. Aș voi să grăiesc mult, și mult să te folosești și mult să-ți stârnești inima ca să simți ea căldura și răceala și să înțeleagă una de la alta ce face fiecare din acestea două.

Sunt cu păstorul Daniel și așteptăm să fie putere în porți ca să putem lucra cuvânt cu despicare pentru atâtea taine greu de înțeles de pe pământ, și venim noi din cer ca să le despiciam și să arătăm lucrarea lor. Avem cu noi însoțitori dintre cei care au fost și au venit și ei, și i-am luat martori pentru cele ce vom grăi în ziua aceasta de cuvânt.

O, Doamne, întărește puterea cea din porți! Sfinții cei tămăduitori, toți să dea darul cel alinător pentru neputința celor ce ne țin ca să venim și ca să cuvântăm. Amin.

— **O**, Verginico, o, tată, e mare durerea Noastră de la cei ce Ne-o fac, și ea se dovedește că este. Ne vom alina lucrând, tată, Noi și cei ce Ne poartă ca să cuvântăm. Toate sunt cu folos, iar voi veți intra acum în carte și veți lucra, și cerul vă este martor. Bindecuvântat să fie lucrul și cuvântul vostru din ziua aceasta și rod să dea el și pace să aducă și duh de credință să nască în cei slabi cu credința, în cei slabi cu ascultarea și apoi cu credința, o, fiilor cerești și locuitori acum cu oștirea Mea cea din cer. Amin, amin, amin.

— **S**uflăm peste porți, o, Doamne, și dintr-o parte și din alta suflăm duh de putere și ne așezăm în carte, și trebuie credință în cuvântul Tău, că Tu ai spus că numai cu greu cobori, și nu e de ajuns sprijin din părți pentru puterea cea pentru Tine în porți, ba vin numai și numai dureri fel de fel din părți, mai ales făcute de cei ce s-au tras în părți ca să facă ei altceva decât ai Tu de lucrat acum pe pământ, o, și puțin de tot suntem ajutați pentru ca să ne facem cuvânt în carte, dar prin tot greul și slăbirea care bat din părți, lucrăm, Doamne, tot ce mai este de lucrat, până ce toate se vor lucra și vor fi. Amin.

— **O**, lucrăm, Verginico, Eu și cu voi, Eu și sfinții Mei, și vă am într-o parte și în alta și lucrăm. Tu cu păstorul Daniel stați martori, tată, și aveți lângă voi pe cei vii din cer ai acestei lucrări de cuvânt și privesc ei în cer și pe pământ lucrul și cuvântul Nostru, iar Eu am pe ucenicul Meu cel de acum două mii de ani, apostolul Andrei, îl am lângă voi și lucrăm masă de cuvânt, carte scrisă spre apărarea Noastră în fața celor ce Ne lovesc din părți fără să știe ei în cine lovesc și cum lovesc, căci cei ce nu văd, nu văd, tată, și nici cuvântul cel de sus nu-i străpunge pe ei ca să-i ajute spre credință, dar voi să lucrați, și pe rând să lucrăm, căci între cei din cer e ca în cer, nu e ca pe pământ lucrul cel lucrat de ei.

— **O**, nu e ca pe pământ, Doamne, ci e ca în cer toată coborârea Ta cu lucrători din cer. Le spun eu, cel de un an venit și așezat lucrător de lângă Tine și de lângă trâmbița Ta Verginica peste poporul Tău de azi, căruia i-am fost păstor din partea Ta pe pământ, și dau să le spun la cei ce i-am păstorit, atât cât m-au primit cât am stat cu ei ca să fac peste ei lucrarea mea de păstor din partea Ta, și le spun așa:

O, nu e ca pe pământ, ci e ca în cer lucrul Domnului azi peste voi, când El coboară cuvânt la voi și grăiește cu ai Săi în cer înaintea ucenicilor de pe pământ martori ai coborârii Lui, așa cum Domnul a arătat pentru orice minte că El cu sfinții vine și cu ei lucrează și grăiește în venirea Sa celor de pe pământ, și grăiește Domnul cu ei durerea Sa, așa cum a lucrat El în sfat cu sfinții Lui pe muntele Tabor, de o parte și de alta avându-i pe Moise și pe Ilie, și prin care a arătat Domnul taina

celor înviați prin Hristos. O, așa stă Domnul azi cu noi în sfat, de o parte și de alta avându-ne și grăind cu noi durerea Sa, și pe care o grăim și vouă, și e lipsă de putere pentru sarcina coborârii Domnului cu cei din cer, cu sfinții Lui de o parte și de alta, cu oștire cerească, ținându-se ea după Domnul în coborârea Sa cu sfinții Săi, cu lucrători din cer pe pământ ca pe muntele Tabor. Așa să înțelegeți voi cum stă Domnul în lucrul Său de cuvânt față în față cu cei ce vă pun masă apoi cu tot ce așează Domnul pe ea cuvânt de creștere, cuvânt de durere, că de pe pământ se suie durere multă spre cer, iar rana de la ea vine iarăși înapoi pe pământ, căci purtătorii de Dumnezeu Îl poartă pe Domnul așa cum este El, plin de durerile care vin peste El de pe pământ. Caută cu binele pe pământ creștinul cel fără milă de Dumnezeu în el, iar de la aceasta se suie numai rod de durere în cer. Oștirile din cer au căpetenii, și așa a dat Domnul să fie și în poporul cuvântului Său, ca în cer să fie, căci cine n-a iubit să stea cu călăuză și să vadă Domnul aceasta, acela s-a făcut durere și rană peste Domnul, și rodul spune aceasta.

Iată, deslușim în sfat ceresc taina învierii, taina celor ce lucrează din cer, taina celor înviați și a celor în drum spre înviere, ca să știe cei ce dau să moară, și să învețe ei taina învierii, că nu cei morți grăiesc, ci numai cei vii, și grăim noi așa cum grăiau cei de pe muntele Tabor când a fost descoperită taina Domnului cu sfinții Săi în sfat, ca să-i ajute pe ucenicii luați de El la sfatul Lui cu sfinții și să creadă ei văzând cerul în lucru pe pământ cu Domnul.

Vorbeau cei vii cu Domnul, și Domnul cu ei vorbea pe muntele Tabor despre durerea care avea să vină în Ierusalim pe calea cea grea a Domnului pe pământ, iar sfatul celor din cer îi copleșise de durere pe martorii de pe pământ, care au văzut taina grăirii Domnului cu sfinții Săi, căci taina celor vii s-a arătat atunci din cer pe pământ lucrătoare, și nimeni să nu grăiască așa cum se grăiește pe pământ apoi despre cele descoperite acum din cer pentru deslușirea tainei celor înviați, și care sunt în toată vremea pas cu pasul omului, cu pasul poporului de azi al cuvântului lui Dumnezeu, popor ascultător și neascultător, după cum alege să meargă sau să nu meargă creștinul pe drumul slavei venirii Domnului cu sfinții Săi acum, la sfârșit de timp, căci taina cea de pe muntele Tabor este coborârea Domnului acum, aici pe pământ. O, așa suntem și noi, cei ce am plecat de mână cu Domnul spre cei din cer, și suntem cei înviați și cei lucrători, iar cei ce tot ca noi lucrează pe pământ, aceia sunt în drum spre învierea lor și a celor ce au plecat fără să-și pregătească drum spre înviere, căci Domnul a așezat aici lucru cu rânduială și cu stăruință pentru învierea morților de pe pământ și de sub pământ, dacă ei nu sunt încă vii așa cum sunt sfinții cei înviați.

O, nu stau sfinții în morminte, și taină după taină dăm să grăim și să deslușim în mijlocul poporului chemat, ales și credincios, ba și celor necredincioși le face Domnul parte să înțeleagă. O, nu zic să nu faceți ce ziceți voi că faceți și că nu fac și alții tot la fel ca voi, și îi spun finului meu de la Târgoviște, atât de răzvrătit și de tulburat cum a ajuns el acum din pricina duhului cel rău al îngâmfării din el, care l-a făcut atât de urât la suflet și la trup, îi spun lui să nu se laude că face și că nu fac și alții ce face el cu dusul lui pe la mormântul trâmbiței Domnului și la mormântul meu pe pământ. Dar îi spun lui acum că e mică de tot credința lui față de darul credinței peste cei credincioși în poporul de azi.

O, fiule răzvrătit, ce suflet urât și-a făcut îngâmfarea și duhul lui satana! Te făcuse Domnul finul meu, și îmi faci acum

atâta rușine și atâta durere în fața celor din cer. O, nu de ochii lumii, nu de ochii morților din cimitir, care au ochi și văd, și nu ca tine văd, de te tot uiți după cei ce vin sau nu vin la cimitir ca tine cu flori și cu lumânări, ca să clevești apoi pe cei ce nu vin, pe cei care vrei tu să-i clevești și să-i vorbești de rău pe la cei clevetitori; o, nu de ochii celorlalți trebuie să faci tu aceasta. Nu vă mai lăudați în zadar că sunteți voi cei adevărați în urma noastră, căci voi n-ați primit călăuză peste voi nici cât am fost noi pe pământ cu voi, eu și cu trâmbița Domnului. O, nu mai împărțiți dispreț, nu mai boicotați cu vorba de colo-colo, că e păcat aceasta și vă umpleți de prea mult păcat. Îți amintesc de ucenicul cel sfânt prin ascultare și care după ce a fost așezat în mormânt, și a fost pus mai apoi peste el de către cei din mănăstire pe un altul nepotrivit cu el, l-a scos pe mal ucenicul acela, l-a scos afară de lângă el ucenicul cel sfânt, și grăiau cu el cei din mănăstire ca și cu unul viu rugându-l să asculte ca și când era pe pământ și să nu-l mai scoată afară pe cel așezat lângă el în mormânt, și a ascultat el și atunci pe cei ce i-au fost mai-mari pe pământ, de l-a lăsat acolo pe cel intrat peste el, dar el n-a mai stat, ci s-a ridicat și s-a sculat și a plecat, ca să se descopere pe pământ taina celor înviați. O, și nu faci tu brânză mare că te duci și împodobești mormânt de prooroc ca să te arăți așa, căci tu știi ce scrie în Scripturi despre cei ce împodobesc mormintele proorocilor. O, împarți zarvă mare, și nu îți-a spus ție Domnul să faci așa. Iată, faci ceea ce a făcut și încă face laolaltă cu tine fiul cel rămas în casa trâmbiței Domnului, și pe care l-au ajutat atât de mult purtătorii de azi ai Domnului, și apoi el i-a clevetit și i-a bârfit pe unde i-a plăcut, și la care tu te duci când și când ca să-l ațâți spre răutate, spre păcatul bârfei și al disprețului față de mersul Domnului acum. Vai de lucrarea ta cea rea! Zici că-ți grăiește omul acum, dar nu este așa, ci grăiește cu tine glas din cer. Te hrănește satana cu duhul îngâmfării de te crezi în drept să faci ceea ce faci, de ațâți la dispreț și la necredință pe cei slabi cu credința și cu fapta credinței și a umilinței de duh. Ai strâns pe câțiva și faci vâlvă și durere peste durere pentru cei din cer, căci diavolul nu poate să iubească lucrarea cuvântului de azi și mersul ei cel plin de biruință pentru Domnul acum. O, după ce că v-ați ales să trăiți ca lumea, așa cum nu trăiați atât de lumește pe vremea trâmbiței Domnului pe pământ cu voi, o, după ce că n-ați mai voit să împliniți pe Domnul așa cum v-a învățat El prin cuvântul trâmbiței Lui atâția ani, iată, peste aceasta mai și loviți în cei ce dau să meargă și merg! Nu e nimeni împins să meargă cu răbdare până la ziua biruinței, dar sunt mulți care iubesc pe Domnul cu credința și cu viața și cu multa lor iubire pentru El, așa cum și fiica ta, care este de partea Domnului acum, și poate mărturisi acum multa iubire pe care Domnul a sădit-o în sufletul ei cel cuminte și credincios, în pas cu mulți frați și surori, copii credincioși iubirii lui Dumnezeu pe pământ, pe când ceilalți copii ai tăi s-au ales cu lumea, și aceasta te face vinovat. O, nu fă dureri martorilor din cer, pe care-i cunoașteți și vă cunosc și mărturisesc în cer despre fiecare din voi! O, nu fă așa, ca nu cumva să ajungeți ca și cei care au plecat neînviați și nu-i putem ști și vedea acum cu cei înviați! Stau de vorbă cu toți cei răzvrățiți, care gândesc ca tine, căci tu ai dat să răzvrătești spre împietrire spre sfârșitul său pe pământ și pe cel ce a fost însoțitorul lui Verginica, dar Domnul S-a descoperit lui cu multă limpezime cu lucrarea Sa cea de nou Ierusalim acum, și a văzut el și a venit și a mărturisit și s-a îndreptat spre duhul și lucrarea adevărului cu inimioara sa, care aștepta în ea lăcrimând împlinirile Domnului, și a fost el dat apoi să fie condus spre cer prin cei ce poartă azi pe Domnul, și nu v-a fost

dat vouă, celor împotriviți, și n-a fost aceasta pentru voi semn de împlinire a cuvântului rostit din timp de Domnul? Tu însă și acelaia ai vrut să-i strici așteptarea cea cu credință a izbăvirii lui și, o, ce lucrare stricătoare te-ai ridicat și te tot ridici să faci împotriva Domnului când nimeni din cer sau de pe pământ nu ți-a dat ție să faci aceasta, ci tu ți-ai luat singur, iar diavolul îngâmfării te ajută. O, ce vei răspunde tu de cel deja zdrobit cu credința, care a rămas în casa trâmbeții Domnului, acolo unde n-a mai încăput voia Domnului, ci numai duh de lume și distracție ca în lume? Și ce vei răspunde de zbulciumul credinței șubrede a celor de la Gheboieni, și unde vrei să-i conduci pe cei care-i conduci tu? Spre suferința spre care i-ai mai condus și pe alții slabi cu iubirea și cu împlinirea? O, cum de nu te temi, cum de nu te umilești? Mă întrebă Domnul de tine și n-am ce să-I spun, iar când vei bate după ce vei strica prea mult și va veni peste tine rodul lucrării tale, așa cum și alții strică suflete și le seceră de pe cale, atunci va fi să-ți răspund: Nu știu cine ești! Iată, râd cei asemenea ție, râd cum le vine să râdă cei de la Gheboieni, și cei rămași în casa trâmbeții Domnului, râd de însoțitorul lui Verginica și îl hulesc și după ce el a dezbrăcat trupul cel obosit de la răutatea lui satana asupra lui o viață. Acest sufletel, de care râd cei care au acum să râdă, n-a mai avut nici o bucurie pe pământ după ce a plecat de lângă popor spre lume, smuls de ura lui satana, și numai răbdând a trăit și cu lacrimi pe obraz cum nimeni n-a știut, iar cei ce râd de el între poporul de atunci, uită aceștia că au fost inimi alăturate Domnului care l-au slăbit pe el în mijlocul poporului până ce a căzut el în toată slăbirea, și nu e de râs aceasta, căci diavolului nu-i place acest popor și această lucrare, și nu stă liniștit ca să nu caute el s-o zdrobească, și iată, îți spun cu lacrimi acestea toate și îți descopăr din durerea cea din cer, iar voi, cei despărțiți acum de calea cuvântului Domnului n-ați făcut nici un bine că v-ați tras în lături, că iată, îi serviți satanei prin clevetire, prin defăimare de frați, prin hulă și dispreț, și uitați de războiul lui satana asupra fiilor acestui popor, și ați împlinit voi acum cuvântul Domnului de pe vremea trâmbeții Lui pe pământ, cum că unii din popor se vor face lupi și vor sfâșia, iar alții vor răbda, și prin răbdare vor rodi Domnului suflete spre mântuire.

Grăiesc vouă pe rând durerile de la voi, cei care dați să apăsați peste mersul Domnului, de v-ați făcut în voi suflet de faraon, și-mi amintesc cum Domnul spunea în vreme de vânzare între frați și dintre frați ridicați vânzători de frați, și spunea Domnul cu durere că putea să fie vândut de un evreu, de un faraon, dar nu de pești. O, nu mai știți ce ziceți și să credeți ce ziceți când zilnic ziceți că așteptați învierea morților și viața veacului ce va să fie, căci voi huliți pe cei ce au trecut, ca nu cumva să-i știți pe ei intrați în rai, așa cum râd unii din voi de însoțitorul lui Verginica la începutul ei cu Domnul. O, cât veți mai huli așa? S-au mântuit atâția păcătoși prin multa iconomie a milei Domnului pentru ei. Vă pare rău? O, mai bine v-ar fi fost să vă fi trezit din răutate și să fi pus înaintea Domnului, aici, pomelnicul neamului vostru răposat, ca să fie scos la odihnă prin această lucrare de azi, căci pentru aceasta Domnul a așezat înaintea Lui această cărare spre El dinspre pământ, din mijlocul poporului Lui, atât de așteptat de El să se ivească și să se îplinească descoperirea fiilor lui Dumnezeu, precum este scris. El, și nu om de pe pământ a așezat așa acum, și pentru învierea morților lucrează El acum lucrarea Sa de cuvânt, și sfințirea poporului Său pentru rugăciune spre El. Rând pe rând v-am spus acum durerile care vin la cer de la voi și vă spun că e vai de cel ce pleacă din trup ca dușman al luminii

cuvântului Domnului azi, și n-aș voi să vedeți doar atunci. Am mărturisit înaintea voastră pe pământ spre capătul anilor mei lucrarea cea de nou Ierusalim și începutul ei și mersul ei și taina ei, și v-ați făcut apoi vrăjmași, mai înainte de plecarea mea, căci nu v-a plăcut cu călăuză peste voi, iar tu ai lucrat peste suflete slabe ca și tine, ca să ți-i faci ucenici ca și tine și să suflați dușmănie peste mersul Domnului. Vai celor ce te ascultă! Aceasta îți spun și ție, și lor. O, voi scoateți limba și vi se mișcă ea spre batjocură și spre furtună, luând unul de la altul foc pe ea ca să aprindeți cu ea foc, și uitați că focul nu se stinge cu foc, ci cu apă se stinge, iar voi aprindeți foc și peste cei din neamul vostru care s-au dus din trup, în loc să căutați să-i scoateți din foc, și iată, cel mărturisitor cândva între cei de la Gheboieni a plecat din trup hulind și lovind și nimicind credința din suflete, și nu mai sting focul de pe el cei rămași în urma lui, atinși de necredința insuflată lor de la el. Dau să-mi sfârșesc acum cuvântul durerii și mă uit în cartea Domnului pe pământ pe când mergeam cu ucenicii cei mici de azi ca să pecetluim poporul din cetate în cetate, și spunea Domnul atunci: „*Creștine, nu te mai închina la idoli!*“. Are nevoie de bucurii creștinul cel slab cu iubirea și cu viața, și aceasta nu este bucurie, dar eu spun celor ascultători și iubitori de Dumnezeu și de cuvântul Său că precum idolii sunt pentru cei ce vor cu veselia și cu viață de mângâieri trecătoare și cu pierdere de timp pe calea vieții lor, nerăscumpărându-și ei viața sfântă înaintea Domnului, tot la fel sfinții sunt pentru cei ce sunt îndurerăți și loviți pe cale, bârfiti și clevetiți și disprețuiți pentru dragostea lor de Domnul și pentru viață cu mântuire în ea pentru ei, iar cei cu suflet scump și cald și plin de bunătate nu vor privi cu supărare răutatea celor răi la suflet, ci cu Domnul vor răbda, și rodnică le va fi lor răbdarea. Amin.

— **O**, păstorule Daniel, stăm de o parte și de alta a Domnului și grăim durerea Lui și a noastră, și mare taină ai deslușit tu acum despre felul cum Domnul lucrează înaintea ucenicilor Lui de azi cu muntele Lui de cuvânt, munte de Tabor, Domnul cu sfinții Săi în sfat, și mărturisit de ucenici, ca și acum două mii de ani. O, ai așezat pe masă durerea în care ne ține în cer ceata de defăimători, care s-au ales așa între cei ce credeau cândva, dar n-au mai stat să creadă până la sfârșit, ci s-au hotărât să se facă hulitori și defăimători, foc luând pe limba lor de câte ori varsă ei foc cu ea.

O, Doamne, fă Tu minune mare, să audă ei sfatul Tău cu noi, plin de durerea pe care ei ne-o fac! Li s-a despiciat acum taina învierii, taina celor înviați și în drum spre înviere. Dar cu ei ce va fi, o, Doamne?

— **O**, Verginico, nu se pot ascunde ei sub necredință și nici sub dezvinovățirile lor sau sub învinuirile pe care le împart asupra celor cu care pășim azi pas de biruință, așa cum am prorocit Noi din timp că va să fie pe pământ. Nu se pot ei ascunde nici după florile pe care ți le duc pe mormântul tău ca la un mort, căci tu ești printre cei vii, iar adevărații închinători ai Mei și ai tăi Ne au cu ei ziua și noaptea și nu Ne caută printre cei morți, ci între cei vii Ne găsesc, căci am spus că nici în Ierusalim, nici pe vârf de munte, ci în Duhul Adevărului vor fi și vor lucra adevărații închinători. Creștinii mici cu viața și cu înțelepciunea se duc ca la cei morți la sfinții cărora ei le zidesc mormintele, dar creștinii care știu locuința sfinților, stau aceia înaintea Mea când Eu vin cu sfinții, și iată-Mă cu sfinții de o parte și de alta a Mea, făcând sfat între Mine și ei ca pe muntele Tabor, între Moise și Ilie stând Eu și cuvântând sub ochii ucenicilor Mei cei de atunci. Vă am de o parte și de alta în ziua aceasta, și iată, am lucrat și Mi-am spus

durerea de la cei ce Ne-o fac. Apostolul Andrei v-a mângâiat arhiereste, că e martor aici a durerii Mele și a voastră în ziua aceasta de cuvânt, și vă mângâie el și vă spune vouă așa:

— **O**, toată rătăcirea minților celor ce vă fac dureri în cer vouă și Domnului, vine de la semeția minții lor, și diavolul semeției domnește în ei. Să nu se mai mire de cei ce cad din ascultare și din iubire și se duc în părți. Să nu-i mai vorbească de rău pe aceștia ca să spună: „Uite-i ce fac!“, ci mai bine să se uite și la ei ce fac și ei, căci și ei sunt tot la fel de căzuți și mult căzuți și bolnavi cu inima și cu mintea, căci semeția și invidia nu fac cinste celui ce le lucrează pe ele, ci rușine fac acestea lor, mai multă decât oricare alt păcat ar face ei, dar cei ce le au pe acestea în ei, aceia fac toate păcatele apoi, și zadarnic îi mai hulesc ei pe alții căzuți prin pizma diavolului, care nu poate să-l vadă mergând cu Domnul pe creștin pe pământ, iar cine este slab veghetor și ușor ascultător de lucrarea întunericului, acela este ușor smuls dintre frați și luat de apă, și toate din lipsa duhului umilinței și apoi al pocăinței, daruri de la care vin în minte multă credință și multă viață binecuvântată peste om. Aceasta vă spun eu de lângă Domnul și de lângă voi în cer în ziua aceasta de mărturie.

Mergem acum la postul de veghe și de mult lucru pentru ocrotirea poporului sfințit și a cetății de nou Ierusalim și stăm cu brațele întinse și ocrotim și dăm să liniștim cumva furtuna care vine de la miazănoapte, căci faptele cele făcute la întuneric stârnesc furtuna mai mereu și bate ea cu durere peste cei ce suferă cu Domnul și cu sfinții Săi.

O, Doamne, Tu ai pe vatra neamului român lucrarea Ta de venire cuvânt pe pământ și cetatea Ta de nou Ierusalim. Dă-ne poruncă tare să ne așezăm acum peste tot la mare veghe, ca să păzim pacea din cetate, iar îngerii Tăi să iasă cete-cete și să repare toate câte dau duhurile rele să zgârie și să doară! Nu mai plecăm! Stăm și sprijinim cărarea Ta, și se va vedea acum tot duhul rău cel de toate felurile, care lucrează prin cei ușuratici și ascunși sub înșeși faptele lor cele lucrate la întuneric, și pe care lumina Ta le învederează, o, Doamne. Amin.

— **D**a, iubirii Mei ucenici și apostoli ai Duhului Sfânt, așa va fi să lucrăm din cer și să liniștim sub pază de sfinți și de îngeri cetatea și Duhul Meu, Care suflă peste cetatea Mea de cuvânt. Suferința Mea cea grea acum în Mine și în cei ce Mă poartă va lucra dezrobirea de durerea aceasta, care s-a vrut a fi și a lovi obrazul Meu cel sfânt în cer și pe pământ. Îmi împart suspinul și apăsarea cu cei zdrobiți în porți și care se trag sub acoperământul Meu, căci sunt fără de putere.

O, cât de mult, cât de cerește, cât de învățorește i-am învățat mereu pe toți să umble în lumină ca să nu-i pedepsească pe ei faptele cele lucrate la întuneric! Mi-a fost slăbită veghea în porți de cei ce Mi-au slăbit-o, după cum și-au ales ei să facă lucrarea aceasta rea. Aș grăi cu cei ce se joacă, cu cei ce dau să Mă amenințe pentru dorințele lor cele fără Dumnezeu în ele. Aș grăi, dar n-am să grăiesc, că nu e de grăit nimic, ci e de vegheat și de stăruit pentru puterea Duhului Sfânt, Care liniștește marea cea tulburată a încercărilor atât de dureroase, care se sparg în mersul Meu cel cu slavă de cuvânt pe pământ acum.

Sunt cu mare veghe pentru ceea ce grăiesc, căci duhul cel potrivnic Mie se războiește cu Mine prin cei ce fac voia lui cea împotriva Mea.

Sus inimile și veghea, poporul Meu! Eu, Domnul, dau și noroade deoparte ca să te ocrotesc. O, strigă-Mă pentru Mine și pentru tine, strigă cu jale la Domnul, fiule! Șterge-ți fața împroșcată, că și Eu ți-o șterg, fiindcă tu Mă iubești! O, nu te

teme, popor încercat pe cale! Eu vin cu izbânda, și vei vedea cum vin. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2010

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Duhul și mintea omului îl cad pe om. Îndemn la veghe și la rugăciune în vreme de furtună. Omul este slab dacă nu îl are mult pe Domnul în el.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și cobor în carte cuvânt cu sărbătoare de sfinți, cu părintesc cuvânt de învățătură pentru poporul Meu cel de azi din români, căci sunt Învățătorul lui, al celor ce ascultă de cuvântul cel din cer peste ei, ca să nu facă ei voia lor, și să fie voia Mea în ei, dacă aleg ei să fie voia Mea pe pământ cu ei.

O, te îmbrățișez în cuvânt de învățătură, poporul Meu. Să știi, tată, că poporul Meu este cel ce se alege să facă voia Mea, iar cu tine este cuvântul Meu ca să ascuți tu de el dacă te alegi să fii fiu al ascultării și să nu faci voia ta, ci voia Mea s-o faci, și ca în cer s-o faci, nu ca pe pământ, că pe pământ zadarnic spune omul să se facă voia Domnului și împărăția Domnului ca în cer pe pământ, căci omul face tot voia lui, fiindcă nu-L iubește pe Dumnezeu, ci se iubește pe sine.

Pun masă de cuvânt și multă învățătură de creștere pentru duh de ascultare, aceasta pun pe masa ta în ziua aceasta, poporul Meu. Ierarhul Nicolae vine cu învățătura sa de părinte ca și cu o mânășă potrivită acum necazurilor care vin peste Duhul Meu în mijlocul tău, peste vreme de încercare, ivită de la voia cea liberă pe care și-o aleg cei neascultători de cuvântul Meu cel de peste cincizeci de ani, prin care dau Eu să ies la capăt sfânt cu un popor sănătos cu mintea și cu ascultarea, cu o mână de copii învățați de Dumnezeu pentru vremea care vine, căci vremea este cu cădere sau cu ridicare, precum Eu sunt spre căderea sau spre ridicarea multora, dar fericiți vor fi cei ce, ridicându-se ca să-Mi fie fii prin cuvântul Meu cel făcător de fii, vor rămâne ei până la sfârșit voia Mea și lucrarea Mea cea mântuitoare pe pământ pentru mulți.

O, nu e de mirare când cade cineva din bărcuța Mea cu fii, căci vremea este cu ridicare sau cu cădere, și fericiți sunt cei ce nu se smintesc întru Mine și întru cuvântul Meu cel de azi peste pământ, și întru cei cu care-Mi poartă acum venirea ca să-Mi zidesc cu ei un popor ascultător înaintea Mea pentru vremea care vine cu Mine și care se va așeza pe pământ, precum și vremea pe care o aduce diavolul se așează de la diavolul între oameni și îi momeste pe ei spre voia diavolului cu ei, căci Dumnezeu a avut încă de la facerea omului dușmani, care s-au luptat să-I strice zidirea, să pună piedică între om și Dumnezeu ca să-l aibă diavolul pe om, și nu Dumnezeu pentru voia Sa în om.

O, cu toată zdrobirea cea de la încercarea cea grea peste lucrarea Mea cu voi și cu poporul Meu vegheat de Mine și de voi, să prindem suflet acum, să prindem putere, fiilor din porți, și să așezăm mare învățătură din cer peste mintea și inima fiilor și fiicelor poporului Meu, căci vremea cea de încercare cere aceasta, cere veghe, iar Eu, Domnul, cobor acum Duhul Meu și îl rog pe fiecare să-L ia în inimioară și în minte, căci duhul și mintea omului alunecă și îl duce la vale pe om, dar Duhul Meu îi dă omului cerul și legătura cu cerul pe pământ, ca să poată omul peste el cu cele din cer, nu cu cele din el, care-l despart pe el de Dumnezeu pentru voia sa cea împotriva lui Dumnezeu în el. O, nicicum să nu vă pierdeți puterea și nădejdea prin grelele încercări, ivite dinspre cei neascultători, care stârnesc furtună peste credința celor ce prin credință pot

și stau întru voile Mele înaintea Mea și se numesc ei poporul Meu. O, nicicum să nu uitați că numai bobul sec trece prin sită și se alege pentru foc, dar bobul împlinit, în care Eu pot și sunt, Eu îl ocrotesc, îl hrănesc, îl întăresc, punându-l sub acoperământul Meu și mari minuni lucrez pentru el ca să-l am Tatălui pe masă pe vecii, o, fiilor. Inimioarele voastre sunt acum pline de jale ca și inima Mea, măi fiilor copii. Iată rodul celor ce v-au vorbit pe voi de rău și v-au înjosit fața înaintea celor necredincioși și lipsiți de Dumnezeu pe pământ! Să ne uităm bine înapoi la vremea Mea cu voi ca să vedem și să înțelegem ceea ce este de înțeles. Oricine v-a învinuit pe voi pentru voia cea liberă a lor, oricine v-a defăimat și v-a învinuit din unii în alții și de la unii la alții culegând ei această răutate asupra voastră, aceia s-au rănit pe ei înșiși, au lovit în ei înșiși, căci au voit cu tot dinadinsul să lovească în voi și au lovit, și lovind s-au lovit, iar voi ați răbdat și răbdați și veți răbda, fiindcă cei cu suflet bun nu întorc răutății cu răutatea, ci cu răbdare mare și sfântă așteaptă ei de la Dumnezeu izbânda lor prin greu. O, cum să vă ung inimioarele zdrobite ca să puteți duce toată jalea și toată greutatea ei?

O, apropiați-vă de jalea Mea, voi, fii și fiice ale poporului Meu cel azi ascultător glasului Meu, care vă învață pe voi viața cea din cer, viața cu ascultare, că mult v-am învățat să știți să fiți și să rămâneți ai Mei și sub pază să stați și văzuți să fiți înăuntru și în afara voastră pentru ca să puteți fi ocrotiți și nesmulși din brațul Meu cel ocrotitor! O, apropiați-vă de durerea Mea cea grea, de obrazul Meu cel lovit și zgâriat de neînțelepciunea celor neînțelepți pentru viața lor, că iată cum dau să cadă dintre voi cei ce-și fac inimă aparte și simțăminte aparte și alegere altfel decât am hărăzit Eu, Domnul, celor ce vin spre Mine și spre izvorul Meu de cuvânt ca să fie ai Mei, și fii ai ascultării de Dumnezeu să fie cei ce vă cunosc pe voi și pe Mine prin firul acestui cuvânt, pentru care ei vin și se unesc cu voi prin dragostea voastră de ei când ei vin ca să se facă ai Mei ca și voi. Vai Mie când vin în mijlocul poporului Meu inimi care lucrează la întuneric și căroră li se vede rodul apoi! Vai Mie când se fac judecători de Dumnezeu și de frați cei ce vin așa și stau apoi așa și lucrează așa în staulul Meu de fii! O, apropiați-vă ca să-Mi mângâiați durerea! O, înțelepțiți-vă în încercări și îmbogățiți-vă credința și dați-vă în lături când vedeți mers cu neorânduială în cei ce dau să meargă așa, după ce vin ei să fie apropiații Mei! O, nu vă mirați că vedeți ce vedeți, căci pe calea Mea cu fii n-a fost în nici o vreme să n-am între ei dintre cei ce se aleg să se tragă în lături, fie din slăbiciune, fie din răutate, fie din pizma diavolului, fie din pricina întunericului sub care stau, și mai ales loviți de duhul mândriei din ei, de duhul invidiei, care mereu, mereu l-a făcut trădător pe cel în care a stat încuibat și lucrător în părți apoi acest duh, iar cel ce se face neiubit de Dumnezeu prin purtare nefască, acela cade în cursa celui ce întinde cursă de la mijloc sufletelor slabe, care nu caută cu lumina între ei și Mine, între ucenic și Învățător, căci fără călăuză pentru inima lui, pentru pașii lui cu Mine, cade omul în plasa lui satana oricine ar fi el.

Iată, satana a lucrat în ascuns și Mi-a adus pagubă și Mi-a lovit fața și Mi-a zgâriat-o, dar Tatăl Mi-o șterge și Mă mângâie la rană, că-L doare adânc rana Mea. O, cel ce se bizuie pe sine și se conduce așa și nu are nevoie de călăuză pentru el în mijlocul poporului Meu cel de azi, acela se lovește și face lovituri și face brâncă multora spre cădere, dar Eu te învăț la timp și la netimp, poporul Meu, și-ți întăresc statornicia, tată, numai să stai tu treaz și bine treaz înaintea Mea și să pui peste tine tot cuvântul Meu cel pentru facerea ta și pen-

tru repararea ta ori de câte ori trebuie să fac Eu aceasta ție, iar tu păstrează-ți mereu duhul umilinței și al pocăinței, tată, duhul celor înțelepți cu înțelepciune din cer, căci vai celor ce nu au acestea în inima lor, căci cei ce nu au așa inimă, aceia sunt batjocoritori și disprețuitori și defăimători de frați, și nu e nici pe departe inimă de creștin o așa inimă, care nu are în ea fața lui Dumnezeu.

Te strâng la piept, te pun lângă inima Mea ca să-i simți bătaia și durerea ei cea grea acum, poporul Meu de fii și de fiice! O, tată, M-a lovit satana cu rușine mare și-Mi aruncă dispreț. Ceartă-l tu pe satana, că Mă are la mâna lui din pricina celor ce s-au jucat de-a viața și s-au apucat să-și facă voia, smulgându-se de pe calea Mea cu tine, nemulțumiți fiind ei de statul lor lângă Mine și lângă tine după voia Mea, tată! O, fă loc în rugăciune pentru tine și pentru Mine și cere-i pe sfinți să stea cu tine, tată, și să facă minuni cerești pentru viața ta cu Mine, că furtuna vine cu mare suflare ca să-i cadă din picioare pe mulți, să-i cadă din credință, să-i cadă prin sminteală ca să-și facă și ei rău, dar voi, fii și fiice, curățiți-vă inima și viața de orice greșală, de orice urmă de voie de sine, căci cine nu ascultă așa, ajunge să pască apoi rodul neascultării și cade de la Mine cel ascuns în sine și-Mi face durere, și-Mi face rușine, dar Eu nu țin pe nimeni cu tăria Mea, că Eu vreau dragoste de la om, nu să-i supun Eu iubirea dacă el nu poate să-Mi dea și să-Mi rămână al Meu.

Acum fac socoteala, fac cu îngerii Mei, fac și peste cei ce au ajutat măcar cât de puțin pașii celor ce cad și care umblă după voia lor, după ce au venit și au dat să stea după voia Mea când au venit să stea lângă poporul Meu, atrași fiind ei de cuvântul Meu cel făcător de om și de dragostea Mea din fiii cei purtători de Dumnezeu și care Mi-au născut fii ca să-i am Tatălui Meu rod. O, găsesc acum mult păcat, mult scris în dreptul celor ce au ajutat pe cei fără de minte pentru voia lor lângă Mine. Când omul în vremea prostiei lui are din părți proptele pentru voia lui cea rea, când cei din jurul lui îl ajută dacă el dă să greșească și să cadă lucrând anapoda, au aceia păcat. O, fericite de cei ce nu se smintesc, dar această fericire nu este pentru cei ce nu ascultă de Dumnezeu, căci după ce-și fac voia, strigă ei în gura mare că s-au smintit, uitând că fiecare dă răspuns în dreptul său și că nu este altfel la Dumnezeu pentru dreptatea a toate. Dacă Adam a dat vina pe femeia sa, și pe șarpe apoi a dat femeia vina, iată, pentru neaplecare spre pocăință pentru păcat, a primit Adam și femeia sa atunci ieșirea din rai și s-au dus ei apoi în locuința morților. Ce trecere au mai avut ei la Dumnezeu învinuind pe Dumnezeu și unul pe altul aruncând ei vina?

O, nu-i frumos să-i învinuiți pe frații voștri pentru voia voastră cea cu greșală, fiilor învățați de Dumnezeu! Trebuie azi să vă învăț iar și iar, căci vremea de încercare peste voi Mă împinge, tată. Ierarhul Nicolae, atât de mare învățător și de minuni făcător cum a fost el pe pământ în vremea apostoliei lui cea pentru biserica Mea, iată-l lângă Mine în ziua aceasta și îl așez cu învățătură peste tine pe masa Mea de cuvânt, căci Eu trebuie să vă îmbrac tot mai mult în cuvânt de acum, o, fii și fiice, ca nu cumva diavolul să prindă putere împotriva voastră și să-și arate puterea sa cea nimicitoare de suflet, că nu e ca și cu ceilalți creștini, o, nu e tot așa socoteala la Mine, căci se face de către îngeri pentru cei ce au stat și apoi s-au desprins, și pentru cei ce stau și nu sunt smulși din staulul Meu ascultător de fii.

O, arhieriele făcător de minuni și izbăvitor tare pentru cei credincioși, e vreme cu durere și cu grea încercare peste

fața Mea și a poporului Meu! Trebuie să-i întărim pe fii și pe fiice ca să stea în duhul umilinței și al pocăinței tot mai mult, căci cei ce nu le au pe acestea se dezvinovățesc unii asupra altora pentru faptele lor, și așa se cunosc că nu au ei umilința și pocăința ca dreptar înăuntru și în afara lor, și iată, în mijlocul poporului Meu, care suferă zgârieturi din pricina nestatorniciei celor ce n-au iubit să fie și ei vegheați în lupta lor cea slabă pentru pașii lor, pentru viața lor, pentru mântuirea lor, avem acum de suferit și de răbdat, și avem să-i învățăm mult pe fii și fiice, și așa să lucrăm. Amin.

— **A**m fost și sunt izbăvitor mare și făcător de minuni din partea Ta pentru cei blânzi și smeriți cu inima înaintea Ta și în ei, dar pentru cei ce nu Te au în ei pe Tine cu mult mai mult decât pe ei înșiși, n-am pe unde să mă strecur să-i scot din mâna satanei, decât dacă așa face altfel, așa cum spui Tu de cei ce-Ți hrănesc mânia, Doamne. O, nu e de umblat la cei ce se ascund de Tine și de sfinți și de frați dacă ei nu ies ca să ceară sau să nădăjduiască scăparea de sub duhul prostiei. Tu ești Cel ce le știi și le socotești pe toate în mijlocul poporului Tău, iar sfinții Tăi Te slujesc așa cum Tu le dai, fiindcă aici ești Tu întreg, și se aleg la dreapta și la stânga cei ce rămân și cei ce nu dau să rămână cu Tine pe calea Ta de venire acum pe pământ ca să-i scapi pe oameni de la pierzare, de la duh de lume, de la duh de om, o, Doamne. Le spun fiilor și fiicelor poporului Tău să-și întărească duhul curățeniei de minte și de inimă și de trup și duhul fecioriei să-l pună ei la temelia bisericii de nou Ierusalim, și aceasta în mare ascultare și vedere și nu altfel, căci sunt mulți care dau să facă ale legii, dar nu sunt nimic dacă nu au peste ei din partea Ta povățuitor și înaintemergător pentru ei înaintea Ta. Iată, cei neascultători își dau pe apă pe cele dăruite de Tine lor spre lucrare cu ascultare pentru acestea și nu cum vor ei să le folosească pe cele de la Tine. Își dau prin duh de neascultare, de lipsă de binecuvântare își dau de peste ei pe cele ce puteau să-i țină pe ei ai Tăi prin duh de pruncie înaintea Ta în cei ce se supun ca fii ai Tăi în lucrarea Ta de nou Ierusalim, și iată, cei ce nu au li se ia și ceea ce au, iar cei ce au li se adaugă, căci au aceia dragoste de Tine și de ascultare de Tine, o, Doamne.

O, fii și fiice care însemnați acum poporul Domnului și al cuvântului Său cel de azi, așezați-vă sub pază tot mai întregă, sub ocrotire tot mai cu iubire, ca să poată Domnul și ca să pot și eu să vă ajut prin darurile mele cele de la El împărțite pentru cei credincioși și curați cu inima și cu fapta și cu lumina cea pentru viața lor. Eu am lucrat minunat pentru cei credincioși, pentru cei ce strigau după scăpare prin rugăciunea lor sau a celor rugători pentru ei. Am lucrat prin vis pentru cei ce robeau suflete și am scăpat de la moarte pe cei robiți spre moarte. Am păstorit cu duh răbdător biserica celor credincioși și s-au minunat sfinții cerului de credința mea cea lucrătoare de minuni pentru cei cuprinși de strămtorări. Am păzit fecioare de împreunarea cea trupească spre desfrânare și am lucrat cu minuni pentru întoarcerea lor. Am eliberat pe copilul cel răpit de la părinți, căci plâneau spre mine părinții lui. Am lucrat minuni mari, dar numai pentru cei credincioși. O, nu pot să fac acum tot așa pentru cei ce au lepădat credința în Dumnezeu și și-au ales să facă voia lor față în față cu Domnul și cu poporul cel rămas de partea credinței și a faptelor ei cu viața lor. Altfel este cu această lucrare a Domnului și cu acest popor. E Domnul la cârmă și este El Cel ce știe cum sunt toate, cum merg toate și cunoaște pe fiecare cum poate și ce poate și ce vrea, și e umilit Domnul față în față cu cei îndoielnici și apoi îndărătnici, și care suflă furtună peste mersul Său cel plin de greu pe calea

venirii Lui azi pe pământ.

Este vinovat cel ce alege să facă voia sa, dar nu mai puțin vinovat este cel ce s-a așezat proptea pentru cel ce nu ascultă și nu merge frumos și cu umilință și cu pocăință pe calea cea cu popor sfințit pe ea. O, trebuie multă părere de rău în toți cei care au pus gaz pe foc și lemne tot mereu și vreascuri fel de fel ca să se ridice atâta vâlvătaie cât s-a ridicat. Focul se stinge cu apă, nu cu foc, și iată, aceasta este greșeala celor ce au lucrat și au zidit la această durere, care stă acum peste inima Domnului în cer și pe pământ. O, înțelepțiți-vă voi, cei ce ați lucrat cu greșeală, și luați învățatură de la greșelele celor ce au greșit și n-au putut să se mai pocăiască după ce și-au strâns prea multă vină.

O, nu vă temeți, voi, cei credincioși, pentru mersul Domnului! Domnul rămâne Cel curat, Cel fără de păcat, și are putere să-i curețe pe toți cei care se pocăiesc și se aciuează sub acoperământul Său în această vreme așa de grea, așa de neagră și plină de duhul diavolului în ea ca să-l cadă pe om de la Dumnezeu. Fiți plini de Dumnezeu, o, fii și fiice! Lipsa Domnului măcar o clipă din voi și dintre voi vă scade vouă ființa cea de fii ai lui Dumnezeu. Treziți mereu între voi cuvântul învățaturii Domnului! Fără cuvântul Lui acum față în față cu voi mereu, vă golește satana și vă trage din bărcuța Domnului. Feriți-vă de vorbire de rău, de păcatul disprețuirii de frate, de păcatul învinuirii și al dezvinovățirii, păcat făcut de Adam în rai, și pentru care el a pierdut raiul. A colcăit acest păcat între cei ce au făcut foc și vâlvătaie până la cer împotriva purtătorilor de Dumnezeu acum pentru voi și pentru tot neamul omenesc de pe pământ, căci Dumnezeu lucrează prin slugile Sale ca în toate vremile. A colcăit ca în iad duhul minciunii unul de la altul între cei ce s-au ales deoparte de trupul cel întreg al poporului sfințit, și iată, duhul cel încântător, care poartă în el minciuna ca să-l înșele cu ea pe cel vânat, acest duh s-a dat puternic și a biruit suflete și minți și credințe și s-a așezat apoi pată pe obrazul Domnului.

O, pocăiți-vă, voi, cei care puteți să faceți aceasta, că vine ziua când veți avea nevoie de această clipă de pocăință acum! Ridicați-vă să-L apărați pe Domnul și mersul Său cel greu și tot mai greu, că veți avea nevoie de sprijin de la El când vă va fi greu în vreme de disperare, că iată, a și ajuns la voi această vreme grea! Nu stați nepăsători, nu vă încântați să fugiți de durerea care v-a cuprins pe neașteptate, dar la care duhul de om și duhul diavolului lucrează și țese de mult, și n-a fost ascultare pentru trezire, pentru dezrobire de sub întunericul celor lucrate la întuneric împotriva mersului Domnului, împotriva credinței celor credincioși. O, nu dați să cădeți și mai în afund! Ajunge cât ați greșit! Trebuie pocăință și mereu pocăință! Întindeți mâna ca să ieșiți din groapă! Fiți înțelepți măcar în ceasul care bate deșteptarea! Eu vă ajut, dar numai dacă puteți ca Domnul și nu ca voi. Amin.

Eu, Doamne, rămân pentru cei credincioși, care au în ei duhul umilinței și al pocăinței pentru toate greșalele lor. Eu, Doamne, am plâns în cuvânt, și sfinții cei însoțitori nouă la masa de azi a cuvântului Tău au văzut lacrima mea cea multă și au plâns cu mine lacrimă cerească, și voiesc să curețe ea pe cei ce se încearcă cu duhul pierzării, cu duh de om în ei față în față cu Duhul Tău, cu râul Tău de cuvânt acum, o, Doamne. Amin.

— **E**u, Domnul, sunt tot o lacrimă în voi, o, sfinți zdrobiți ca și Mine, ca și cei ce Ne poartă ca să venim pe pământ, și îndurerată mult este inimioara din ei și încordată le este ea, și dau să-i așez pe ei tot mai treji

la veghe pentru mersul și pasul și toată simțirea cea dinăuntru și cea din afară a fiilor și fiicelor poporului Meu, căci omul este slab dacă nu are mult, mult pe Domnul în el.

Am ținut în încordare pe cei din porți pentru ca să pot să vin cuvânt în carte. I-am stors de tot cu statul Meu în ei ca să pot cuvânta. O, dacă ai vrea, poporul Meu, să-i alini pe ei, și-ai mulțumi cu multul, tată, că ei plâng și suspină tăcuți, și zâmbetul cel senin și-l dau ei ție pe fața lor, dar durerea în ei îi macină și n-au alin, și se uită după alin și n-au. O, cât de mincinos este omul! O, cât M-au mințit cei ce și-au tot arătat puterea lor de om! Numai pentru pocăință trebuie putere, numai așa să poți tu, popor învățat de Domnul Dumnezeuul tău, că vin la tine și te învăț, că fără de învățatură pieri, tată. Eu nu te las să pieri și nici tu să nu Mă lași, dar alinul în vreme de grea durere dă-Mi-l tu, tată, și unul altuia dați-vă putere pentru dureri, căci iubirea, o, iubirea, își arată toată puterea ei în vremea ei de încercare, fiule, în vreme de durere pentru ea, poporul Meu.

O, dați-vă, tată, simțămintele și lucrarea lor ca să vă fie cercetate și vegheate, ca să nu-și facă satana cuibul său prin ele în voi, o, fiilor vegheați de Duhul Meu Cel Sfânt pe pământ!

Am spus durerea Mea vouă. Luați-o în voi ca înger păzitor, căci cei fără durerea Mea în ei se smulg din brațul Meu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2010

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Îndemn pentru întărirea Duhului Sfânt în creștin. Vine vremea părerilor de rău pentru cei ce au hulit și au dușmănit pe frații lor.

Duhul Sfânt Mângâietorul este alinul și puterea și ocrotirea cea de la Dumnezeu a celor credincioși Lui și lucrători Lui între cer și pământ. Cobor mângâiere de Duh Sfânt peste poporul cuvântului Meu cel de azi și așez pe masa Mea cu el cuvânt de sărbătoare cu sfinți. Dacă neamul român, care a rămas în urmă cu îndreptarea celor clătinate de la locul lor de dușmanii credinței străbunilor și ai sfinților, Eu, Domnul, îl aștept pe el să se ridice tare și să pună la locul lor sărbătorile sfinților Mei și să nu-și spună că nu e păcat să lase așa cum au făcut dușmanii lui Dumnezeu peste el, o, să nu spună așa, ci să îndrepte la loc pe cele clătinate, că nu e bine să stricăm pe cele lăsate de sfinți și de părinți, iar casele neîntărite de părinți nu ajută pe fii pentru binecuvântare ca să le fie lor bine pe pământ, și iată, când lumea petrece în numele nașterii Mele din mamă Fecioară zi de praznic sfânt, Eu și cu sfinții Mei și cu cei ascultători și credincioși pe pământ așezăm sărbătoare de sfinți, și avem la masă serbat pe arhierul Spiridon, cel plin de duhul umilinței și al iubirii și al iertării și al facerii de minuni, iar când vine ziua de praznic pentru serbarea nașterii Mele, atunci Ne scriem cu amintirea ei în cer și pe pământ, în carte. Amin.

O, poporul Meu, mângâiere îți aduc, tată, că multă mângâiere îți trebuie acum. Duhul Sfânt Mângâietorul să te întărească pe calea Mea cu tine, poporul Meu! El să netezească mereu spre tine calea Mea de la cer la pământ, și pe tine cu Mine pe cale să te întărească, tată, căci vremea e cu durere în ea, și e cu lepădare de credință, așa cum Eu de o bucată de vreme te tot vestesc, și e cu încercări fel de fel, dar tu să stai în Duhul Sfânt, fiule, ca să poată El să stea în mijlocul tău cuvânt de la Dumnezeu și să te călăuzească și să te învețe să grăiești tu în limba Lui prin toată grăierea ta, căci altă grăire nu este de

la Dumnezeu, ci este de la om, poporul Meu. O, adu-ți aminte de apostolii Mei cum grăiau ei până să Mă duc Eu la Tatăl ca să le trimit pe Duhul Sfânt, și cum au grăit ei după ce a venit peste ei Cel făgăduit de Mine lor, Duhul Sfânt Mângâietorul ca să-i învețe de la Mine pe ei, Duhul Care a grăit prin prooroci și le-a arătat lor și văzătorilor pe cele ce au fost, pe cele ce erau și pe cele ce urmau să se arate pe pământ. O, adu-ți aceasta aminte, poporul Meu, și îmbracă-ți duhul tău în cuvântul Duhului Sfânt și împodobește-ți graiul cu Cel ce din Tatăl purcede, cu Duhul Sfânt Mângâietorul, ca să te binecuvinteze Tatăl pe pământ și să te întărească El casă a Lui, căci binecuvântarea părinților întărește casa fiilor, precum este scris, iar tu să faci mare ascultare de Dumnezeu, și să nu faci ceva fără binecuvântarea Lui, că numai binecuvântarea Lui întărește viața ta și lucrarea ei în fiecare zi. Adu-ți aminte și de cei neascultători în vreme și fii ascultător în fiecare zi, căci fiecare zi are lucrarea ei, că lui Avraam i-am spus un fel de grăire într-o zi, iar în altă zi alt fel de grăire față de cea dintâi, iar el a trecut cu bine încercarea credinței lui, pentru că a ascultat, pentru că a crezut neștrămutat în Dumnezeu, temându-se de atotputernicia Lui, temându-se de pedeapsă pentru nesupunere, și iată, cel ce ascultă este slăvit pe pământ și în cer pentru lucrarea ascultării, fiule. O, nimic să nu faci tu fără cuvântul Meu, fără să-l ascuți pe el, ci numai după voia lui să lucrezi, și vei fi mereu cel binecuvântat și vei avea plată de ucenic, căci este scris de la Duhul Sfânt că: *«toate căile Domnului sunt milă și adevăr, îndurare și credincioșie pentru cei ce caută așezământul Lui și mărturiile Lui, pentru cei ce păzesc legământul Lui și descoperirile Lui»*. O, fiule tată, ce frumos îți descoperă ție Duhul Sfânt Mângâietorul cărările Domnului când tu cauți cu El și cu așezământul Lui și cu descoperirile Lui! El spune: *«Mă îndur de cine voiesc și impietresc sau despietresc inima omului»*, dar cu cel ce caută cu cărările Lui El este îndurător și plin de credincioșie și binecuvintează casa fiilor, iar fiii sunt cei ce ascultă de El și nu fac nimic fără Tatăl. Te învăț, poporul Meu, grăierea Duhului Sfânt, duhul proorociei, fiule, Duhul Care Se roagă cu suspin în cei ce caută cu cărările Domnului, Duhul Care Se ruga în David când grăia el: *«Adu-ți aminte de mine, Doamne, când vei milui pe poporul Tău și cercetează-mă când vei veni cu ajutorul Tău, cu mântuirea Ta, ca să văd eu fericeala aleșilor Tăi și să mă bucur de bucuria poporului Tău și să mă mândresc împreună cu moștenirea Ta, că părinții noștri n-au luat în seamă minunile Tale și au uitat mulțimea milei Tale și s-au răzvrătit, dar fericiți sunt cei ce păzesc pravila Ta și trăiesc după duhul dreptății în toată vremea, o, Doamne!»*.

Te învăț, poporul Meu, lucrarea nădejdiei, tată, și lucrarea iubirii și a iertării prin iubire, ca să ajungă rugăciunea ta înaintea Mea, iar Eu să împlinesc. Cheamă dinspre Mine spre tine sfinții și proorocii, o, cheamă-i în vreme de răstărire, și vor veni din partea Mea și te vor întări și te vor ocroti și-ți vor aduce mângâiere, fiule. Eu, Domnul, le spun lor să stea ochi și urechi la strigătul tău, căci tu ai numai din cer ajutor și mângâiere în durerile care te străpung ca să semeni tu cu Mine pe pământ. Toate încercările și durerile și loviturile care vin peste lucrarea Mea cu tine din pizma diavolului fiindcă nu iubește el mersul Meu cu tine, toate dovedesc pe Domnul în mijlocul tău, toate adevăresc că este duh și adevăr lucrarea Mea cu tine, căci în cine a aruncat mereu diavolul și omul cel înșelat de el? O, numai în Mine și în locurile Mele de popas și de lucrat între oameni, numai acolo i-a fost ținta, că-l ustură mai mult ca oricând acum când își vede aproape căderea trudei lui. O, numai semeția îl cade pe om, așa cum l-a căzut și pe Adam, și

apoi prin el Lucifer, și apoi se răzbună omul așa cum se răzbună Lucifer de-i trage jos pe oameni dacă el a căzut din slavă prin om, și nu voiește el să se mântuiască oamenii în locul cetei lui căzute prin neascultare, căci el n-a mai ascultat de Dumnezeu, ci a ascultat de om și și-a pierdut slava lui cea de la Dumnezeu.

O, poporul Meu, o, fiu încercat de duhurile cele potrivnice Mie și ție, să stăm bine, să stăm cu frică de Dumnezeu și cu multă luare-aminte la cuvântul Duhului Sfânt Mângâietorul, căci Domnul veghează cetatea Sa și lucrarea Sa, fiule! Tot fiul acestui popor să fie mulțumit de Dumnezeu, să stea așa cum îl așează Domnul și să nu-și lucreze sau să-și dorească sau să-și aleagă altceva de la el alegere, că una e să te așez Eu cum să stai și cum să lucrezi, și alta este să-ți iei singur, să-ți iei și tu după cum vezi că împarte Domnul, sau să-ți tragi spre tine pe cele de la Domnul date ca să-I lucrezi Lui. Doririle din inimă, care nu seamănă cu ale Domnului și pe care și le ia singur cel semeț și nemulțumitor și neascultător, acelea îl fac pe el să se ascundă și să facă lucrare urâtă, o, și se duce de peste el binecuvântarea Mea și umblă el în întuneric apoi.

Să fim atenți cum slujim, fiilor, și cum primim pe cele ce ne încearcă spre ridicare sau spre cădere! Stați în Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din al Meu ia și vă învață pe voi! V-am povățuit mereu și încă vă povățuiesc să nu poposiți cu cel ce clevește pe aproapele său, că nu vine de la Mine el cu această lucrare, ci îi face diavolului lucrarea sa. Mereu, mereu vă povățuiesc, după cum văd că cere fiecare vreme care este sau care vine, căci Duhul Sfânt vede și vă aduce veste pentru lucrul cel bun, pentru paza cea bună și pentru ascultare, fiilor. Așa a fost încercat arhiereul Spiridon în vremea lucrului lui cu Mine pe pământ, a fost încercat și clevețit în fel și chip, dar el lucra lucrare mare și facere de minuni înaintea necredincioșilor pentru întărirea adevărului Meu din el, pentru rușinarea celor îndoienici și plini de duhul cel negru al invidiei de frate, și a răbdat plin de senin și de pace sluga Mea cea credincioasă. De lângă Mine grăiește el ție acum, în ziua lui de serbare, poporul Meu, căci sunt cu sfinții întru venirea Mea și-ți dau ei ție bucuria lor că vin cu Mine la tine și că pot grăi ei peste ai Mei ca să le dea din cerul cel plin de plata credinței, să le dea din cele strănse în cer pentru cei credincioși, pentru cei sfinți cu credința și cu fapta credinței, și să-Mi dea ei Mie mângâiere pe calea Mea cea grea de venire acum iarăși de la Tatăl la om. Amin.

— **M**ângâiere să-Ți dau și eu, o, Doamne, că Te doare din cer și până pe pământ, și Te doare, și Te doare! Mângâiere le dau și celor duruți pentru Tine și cu Tine pe pământ, aici, în grădinile Tale binecuvântate pentru vremea aceasta în mijlocul neamului român. O, ce tainic lucrezi! Toate câte încearcă din părți lucrarea Ta de nou Ierusalim și cetatea aceasta, sunt cele ce acoperă sub vâl ocrotitor taina și lucrarea Ta de azi, pe poporul cuvântului Tău, Doamne. În toate vremile înțelepciunea Ta a lucrat izbăvire mare peste fiii credinței, și iconomia tainelor Tale n-o poate pricepe cei necredincioși, cei nestatornici în credință, așa cum erau și cei de pe vremea mea, care-mi încercau răbdarea mea cea pentru Tine, răbdarea mea cu ei, căci erau plini de dor de întâietate și de propășire omenească pe pământ. Așa erau frații mei arhierei de atunci, și-mi aduceau ei fel de fel de piedici și de răzbunări asupra mea, dar dragostea mea ierta, căci aceasta este lucrarea dragostei, și nici o altă lucrare nu are ea. Grăiesc fiilor poporului Tău și le spun lor așa:

O, fiilor, iertați și vi se va ierta! Aceasta spunea Domnul ucenicilor Lui și așa vă spun și eu. Iertați pe cei ce vă hulesc

și vă dușmănesc! Iertați pe cei ce vă aduc dureri și numai dureri! Îi va durea, curând, curând îi va durea pe ei că n-au fost ei ai voștri ca să fi rămas ei cu voi, că n-ați fost voi ai lor ca să vă fi crezut și să vă fi iubit și să vă fi primit cu credință pentru binele lor, că mare bine a voit Domnul să le facă lor prin voi, dar n-au primit ei, ci și-au lucrat clătinare și duh de clătinare, făcându-se iscoade unii pentru alții și lucrând așa lucrare vătămătoare de suflet, lor și celor de un gând cu ei. Vine vremea și a și venit să-i doară după voi, căci voi ați iubit și ați iertat, iar ei au făcut pe dos, așa cum se petrecea și între mine și cei ce slujeau la altare pe vremea mea cu ei pe pământ, și mă disprețuiau ei pentru smerenia mea, căci eu iubeam și iertam, și așa lucram cu lucrarea iubirii, și lucram cu Domnul, iertând și iubind, iubind și iertând prin iubire și, iarăși, iubind prin iertare. O, fiți liniștiți în vreme de încercare, căci Domnul vă izbăvește pe voi mereu, așa cum a izbăvit pe arhiereul cel cu ucenici în lucrul său, și care ucenici au dat pe ascuns să-l batjocorească, pornind pe o femeie neastâmpărată să-l învinuiască de păcatul cel plăcut diavolului asupra sfinților Domnului, dar Domnul a izbăvit pe cel credincios și a dat în vileag răutatea ucenicilor ascunși și lucrarea lor fățișă, iar cel drept le-a dat lor iertarea prin iubirea lui, căci cei cu duh iubitor de oameni au în firea lor cea sfântă lucrarea iertării și a nepomenirii de rău, fiilor. O, fiți cumiți și cereți Domnului pe sfinții Săi să vă ocrotească din cer și de pe pământ, că mare lucrare așează ei pe pământ pentru cei ce îi cheamă în duh și în adevăr în vreme de durere! O, îndeletniciți-vă să înțelegeți bine taina celor înviați, căci sfinții nu stau în morminte, ci sunt în mare lucrare pentru toți cei credincioși și plânși după izbăvire din păcat și din greu. Fiți credincioși! Nu ieșiți de sub binecuvântare nici o clipă, că e primejdios aceasta! Lăsați Domnului toată grija! El vă va slobozi de sub apăsări, că are de mers cu voi mersul Său pe pământ până la ziua biruinței Lui.

O, nu-i lăsa sub dureri, Doamne, că sunt mici! Fă cu ei semn spre bine, ca să vadă cei care-i urăsc pe ei și să se rușineze de răutatea lor văzând cum Tu, Doamne, îi mângâi și îi ajuți pe cei credincioși, care n-au decât de la Tine ajutor și scăpare prin greu! Fă-i pe fiii oamenilor să priceapă că lucrarea Ta cu ei atât de lovită, atât de hulită și de clevețită din părți, este Duhul Adevărului, ești Tu, Cel neiubit de cei ce nu Te iubesc din pricina iubirii de sine a lor! O, adună-i într-o putere de iubire și de iertare pe cei credincioși și fă-Te Tu munte înalt cu ei și hrănește, Doamne, de pe el noroadele cu Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din ale Tale ia și Se dă celor credincioși, precum Tu ai spus că vei lucra și vei împlini, și iată, a sosit vremea, o, Doamne! Amin.

— **O**, arhiereule al smereniei, ce mare a fost fapta credinței tale, iar cei semeți, în loc să se cutremure în fața minunilor tale, ei se împietreau și mai mult, căci slujeau ei diavolului invidiei și al urii cea de la el. Tu însă erai înaintea lor fapta iubirii și a iertării prin iubire, și erai plin de pace, plin de bunătate și de vindecare pentru toți. Te-ai dus în fața împăratului, îmbrăcat în haina smereniei tale te-ai dus când te-a cerut el să-l vindecă de boala lui, și nu știau să-l vadă în tine pe arhiereul Domnului cei ce ți-au deschis ca să intri la împărat și să-i duci vindecare. Te-ai dus și ai pus mâinile tale peste el și l-ai vindecat într-o clipă, după ce te-au defăimat și te-au lovit ca pe un necunoscut portarii împărăției, și tot în chip blând și smerit ai ieșit apoi și te-ai dus întru smerenia ta, întru ale tale lucrări pentru Domnul tău Iisus Hristos. Te așez acum mare ocrotitor pentru lucrarea Mea cu poporul Meu cel de azi și pentru cetatea Mea de nou Ierusalim pe pământul

român. Așa știu Eu să-i răsplătesc pe sfinții Mei. Le pregătesc loc slăvit întru împărăția Mea și îi așez să Mi-o păzească și să fie ea, iar ei să fie stâlpii ei și stâlpii Mei să fie. Amin.

O, poporul Meu, n-au fost încredințați, n-au avut tragere de inimă cei care M-au părăsit pe Mine și pe tine, tată, și de aceea Eu suspin acum, și suspinul Meu îl împart cu tine, iar cei ce au știut să creadă și au voit să înțeleagă prin temere de Dumnezeu ca a lui Avraam în inima lor, aceia sunt și azi, și sunt ei poporul acestei lucrări, ei, și nu cei câțiva care de pe margini lovesc acum în lucrarea Mea cea de la trâmbița Mea Verginica și până azi.

O, fiilor, fiți ca Avraam, părintele celor credincioși! Deschideți Scripturile și citiți în ele puterea credinței lui și lucrarea lui și temerea de Dumnezeu din el pentru tot ce Domnul cerea de la el, iar el cu teamă îndeplinea așa, ca nu cumva să fie pedepsit pentru neascultare, pentru necredință, fiilor. Toată grija Mea este cu voi și după voi. Pun sfinții străjeri ai împărăției Mele cu voi. Cereți Tatălui și Fiului și Sfântului Duh iz-

bânda prin lucrarea Sa cu voi peste pământ spre mântuirea neamurilor care au fost și care sunt! Duhul Sfânt Mângâietorul, Care de la Tatăl purcede și vă ține de mână pe cale, El este Cel ce vă povățuiește pe voi întru împărăția Lui cu voi. Dați oamenilor putere să creadă și lucrați cu rugăciunea și cu mărturisirea și lucrați cu post sfânt și mult pentru risipirea lucrării diavolului vrăjmaș pe voi! Puneți în candelă aprinsă rugăciunea voastră scrisă! Iubiți iertând și iertați iubind și nu vă temeți de loviturile celor ce nu pot crede! Eu, Domnul, sunt Cel între voi lucrător și grăitor prin glasul Duhului Sfânt Mângâietorul, Care a grăit prin prooroci, prin cei credincioși. Amin.

Rămâneți în iubirea Mea, fiilor! Fiți poporul Meu, căci poporul Meu este iubirea Mea, și fericiți sunt și vor fi cei ce rămân credincioși, cei ce rămân în iubirea Mea, în poporul Meu cel iubit, întru care Eu, Domnul, am binevoit și binevoiesc, și prin credința lui pot și lucrez, și ca prin Avraam lucrez și voi lucra cu el. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2010